

Forslag

til

Lov om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v. og forskellige andre love¹

(Forhandlede retningslinjer på det finansielle område, sikring af vandrende arbejdstageres ret til at optjene og bevare pensionsrettigheder, gennemførelse af ændringer som følge af benchmarkforordningen og PRIIP-forordningen, udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) m.v.)

§ 1

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 174 af 31. januar 2017, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 666 af 8. juni 2017, § 1 i lov nr. 667 af 8. juni 2017 og § 17 i lov nr. 688 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. I fodnoten til lovens titel indsættes efter »EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 190, (BRRD)«: » dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014 om mindstekrav til fremme af mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder, EU-Tidende 2014, nr. L 128, side 1«, og efter »EU-Tidende 2014, nr. L 173, side 84 (MiFIR)« indsættes: »og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), EU-Tidende 2014, nr. L 352, side 1«.

2. Efter § 2 indsættes:

»§ 2 a. §§ 60 b-60 d finder anvendelse på forsikringselskaber, der har tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed.«

¹ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014 om mindstekrav til fremme af mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder, EU-Tidende 2014, nr. L 128, side 1, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), EU-Tidende 2009, nr. L 335, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed), EU-Tidende 2014, nr. L 153, side 1. Loven indeholder endvidere bestemmelser, som er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) nr. 2016/1011 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater, EU-Tidende 2016, nr. L 171, side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er), EU-Tidende 2014, nr. L 352, side 1.

3. § 5, stk. 1, nr. 23, affattes således:

»23) Captivegenforsikringsselskab: Et genforsikringsselskab, der er ejet enten af en anden finansiel virksomhed end et forsikringsselskab eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet eller af en ikke-finansiel virksomhed, som udelukkende har til formål at yde genforsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i koncernen, som det er en del af.«

4. I § 5, stk. 1, nr. 27, indsættes efter »leverandør«: », jf. dog 2. pkt«.

5. I § 5, stk. 1, nr. 27, indsættes som 2. pkt.:

»For gruppe 1-forsikringsselskaber defineres outsourcing dog som et arrangement af en hvilken som helst art mellem et gruppe 1-forsikringsselskab og en tjenesteyder, i kraft af hvilket tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller aktivitet, som gruppe 1-forsikringsselskabet ellers selv ville have udført.«

6. I § 5, stk. 1, indsættes som nr. 54-60:

»54) Realkreditlignende lån: Et lån, der på tidspunktet for lånoptagelsen har en aftalt løbetid på mere end 10 år og en hovedstol på mindst 100.000 kr. Endvidere skal lånet have pant i en ejerbolig, et fritidshus eller en landbrugsejendom, der kan belånes efter reglerne for ejerboliger og fritidshuse, beliggende i Danmark, og lånet skal på tidspunktet for lånoptagelsen ligge inden for de lånegrænser, der følger af § 5, eller være ydet efter § 7 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer, ligesom det skal kunne ligge til sikkerhed for særligt dækkede obligationer eller obligationer, som kan betegnes som særligt dækkede obligationer.

55) Captiveforsikringsselskab: Et forsikringsselskab, der er ejet enten af en anden finansiel virksomhed end et forsikringsselskab eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, eller af en ikke-finansiel virksomhed, som udelukkende har til formål at yde forsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i koncernen, som det er en del af.

56) Hjemland for gruppe 1-forsikringsselskaber:

- a) i forbindelse med skadesforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der dækker risikoen, har hovedsæde,
- b) i forbindelse med livsforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der påtager sig en forpligtelse, har hovedsæde, eller
- c) i forbindelse med genforsikring den medlemsstat, hvor genforsikringsselskabets hovedsæde er beliggende.

57) Værtsland for gruppe 1-forsikringsselskaber: En anden medlemsstat end hjemlandet, hvor et forsikringsselskab har en filial eller udbyder tjenesteydelser. I forbindelse med livsforsikring og skadesforsikring den medlemsstat, hvor et forsikrings- eller genforsikringsselskab udbyder tjenesteydelser, henholdsvis den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, eller den medlemsstat, hvor risikoen består, hvis forpligtelsen eller risikoen er dækket af et forsikringsselskab eller en filial i en anden medlemsstat.

58) Koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet: Det tilsyn som udøves med:

- a) Virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2.
- b) Gruppe 1-forsikringsselskaber, hvis modervirksomhed er en blandet forsikringsholdingsvirksomhed.
- c) Gruppe 1-forsikringsselskaber, hvis modervirksomhed har sit hovedsæde i et land uden for Den Europæiske Union, og modervirksomheden er en tredjelandsforsikringsvirksomhed, eller et forsikringsholdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab, som defineret i artikel 212, stk. 1, litra f og g, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2011/89/EU om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat.

59) Koncerntilsynsførende for grænseoverskridende forsikringskoncerner: Den tilsynsmyndighed, der blandt flere berørte landes tilsynsmyndigheder, udpeges som ansvarlig for samordning af og udøvelse af koncerntilsyn med grænseoverskridende koncerner omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) med senere ændringer.

60) Finite reinsurance: Genforsikring, hvor den eksplicitte maksimale tabsrisiko udtrykt som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overførsel af forsikrings- og timingrisiko, overstiger præmien i hele aftalens løbetid, med et begrænset, men betydeligt beløb, når mindst et af de følgende kendetegn er til stede:

- a) eksplicit og omfattende hensyntagen til pengenes tidsværdi
- b) aftalebestemmelser til udligning af forholdet mellem parterne med hensyn til økonomisk erfaring over tid med henblik på at opnå den tilsigtede risikooverførsel.»

7. I § 5, stk. 1, indsættes som nr. 55-66:

»54) Realkreditlignende lån: Et lån, der på tidspunktet for lånoptagelsen har en aftalt løbetid på mere end 10 år og en hovedstol på mindst 100.000 kr. Endvidere skal lånet have pant i en ejerbolig, et fritidshus eller en landbrugsejendom, der kan belånes efter reglerne for ejerboliger og fritidshuse, beliggende i Danmark, og lånet skal på tidspunktet for lånoptagelsen ligge inden for de lånegrænser, der følger af § 5, eller være ydet efter § 7 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer, ligesom det skal kunne ligge til sikkerhed for særligt dækkede obligationer eller obligationer, som kan betegnes som særligt dækkede obligationer.

55) Accessorisk tjenesteydelse: Tjenesteydelser som nævnt i bilag 4, afsnit B.

56) Udførelse af ordrer for investorers regning: Indgåelse af aftaler om køb eller salg på investorers vegne af et eller flere finansielle instrumenter.

57) Handel for egen regning: Handel over egenbeholdningen, som resulterer i handler med et eller flere finansielle instrumenter.

58) Finansielt instrument: Instrumenter som nævnt i bilag 5.

59) Derivat: Derivat som defineret i artikel 2, stk. 1, nr. 29, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.

60) Værtsland for et investeringsselskab: Et land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, som ikke er investeringsselskabets hjem-

land, og hvor et investeringsselskab har en filial eller yder investeringsservice eller udfører investeringsaktiviteter.

61) Captiveforsikringsselskab: Et forsikringsselskab, der er ejet enten af en anden finansiel virksomhed end et forsikringsselskab eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, eller af en ikke-finansiel virksomhed, som udelukkende har til formål at yde forsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i koncernen, som det er en del af.

62) Hjemland for gruppe 1-forsikringsselskaber:

- a) I forbindelse med skadesforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der dækker risikoen, har hovedsæde,
- b) i forbindelse med livsforsikring den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der påtager sig en forpligtelse, har hovedsæde, eller
- c) i forbindelse med genforsikring den medlemsstat, hvor genforsikringsselskabets hovedsæde er beliggende.

63) Værtsland for gruppe 1-forsikringsselskaber: En anden medlemsstat end hjemlandet, hvor et forsikringsselskab har en filial eller udbyder tjenesteydelser. I forbindelse med livsforsikring og skadesforsikring den medlemsstat, hvor et forsikrings- eller genforsikringsselskab udbyder tjenesteydelser, henholdsvis den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, eller den medlemsstat, hvor risikoen består, hvis forpligtelsen eller risikoen er dækket af et forsikringsselskab eller en filial i en anden medlemsstat.

64) Koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet: Det tilsyn som udøves med:

- a) Virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2.
- b) Gruppe 1-forsikringsselskaber, hvis modervirksomhed er en blandet forsikringsholdingvirksomhed.
- c) Gruppe 1-forsikringsselskaber, hvis modervirksomhed har sit hovedsæde i et land uden for Den Europæiske Union, og modervirksomheden er en tredjelandsforsikringsvirksomhed, eller et forsikringsholdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab, som defineret i artikel 212, stk. 1, litra f og g, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2011/89/EU om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat.

65) Koncerntilsynsførende for grænseoverskridende forsikringskoncerner: Den tilsynsmyndighed, der blandt flere berørte landes tilsynsmyndigheder, udpeges som ansvarlig for samordning af og udøvelse af koncerntilsyn med grænseoverskridende koncerner omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) med senere ændringer.

66) Finite reinsurance: Genforsikring, hvor den eksplicitte maksimale tabsrisiko udtrykt som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overførsel af forsikrings- og timingrisiko, overstiger præmien i hele aftalens løbetid, med et begrænset, men betydeligt beløb, når mindst et af de følgende kendetegn er til stede:

- a) eksplicit og omfattende hensyntagen til pengenes tidsværdi

b) aftalebestemmelser til udligning af forholdet mellem parterne med hensyn til økonomisk erfaring over tid med henblik på at opnå den tilsigtede risikooverførsel.«

8. I § 11, stk. 9, indsættes efter »»»gensidigt selskab«»,«: »»»captiveforsikringsselskab«»,«.

9. I § 11, stk. 10, indsættes efter 2. pkt.:

»Captiveforsikringsselskaber har pligt til at benytte betegnelsen »captiveforsikringsselskab«»,«

10. I § 14, stk. 1, indsættes som nyt nr. 8:

»8) ansøgeren, der søger om tilladelse efter § 11, stk. 3, kan godtgøre at kunne overholde reglerne vedrørende virksomhedsstyring, «.

Nr. 8-9 bliver herefter nr. 9-10.

11. I § 38 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Et fondsmæglerselskab, et pengeinstitut eller et realkreditinstitut, der ønsker at udføre aktiviteter som nævnt i bilag 4 gennem en tilknyttet agent, der er etableret i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvor selskabet eller instituttet ikke har oprettet en filial, skal meddele dette til Finanstilsynet sammen med følgende oplysninger:

1) I hvilket land den tilknyttede agent er etableret.

2) En beskrivelse af den tilknyttede agents virksomhed, herunder en beskrivelse af den planlagte anvendelse af den tilknyttede agent.

3) Oplysninger om selskabets eller instituttets organisation, herunder rapporteringsveje, der angiver, hvordan den pågældende agent er indpasset i virksomhedsstrukturen.

4) Navnet og adressen på den tilknyttede agent samt den tilknyttede agents ledelse.«

Stk. 2-9 bliver herefter stk. 3-10.

12. I § 38 indsættes som stk. 9:

»Stk. 9. Et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed inden for forsikringsklasserne i bilag 7, som agter at lade en filial i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, dække risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 7, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar, skal fremlægge en erklæring for Finanstilsynet om, at det er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i værtslandet.«

13. I § 39, stk. 2, indsættes efter 2. pkt.:

»Samtidig underretter Finanstilsynet forsikringsselskabet om den i 1. og 2. pkt. nævnte orientering. Forsikringsselskabet påbegynde sin virksomhed på den dato, hvor det er blevet underrettet efter 3. pkt. Sender Finanstilsynet ikke den i 1. og 2. pkt., nævnte meddelelse og erklæring inden for fristen, underretter Finanstilsynet forsikringsselskabet om årsagerne hertil.«

14. I § 39, stk. 2, indsættes efter 5. pkt.:

»Er virksomheden et fondsmæglerselskab, et pengeinstitut eller et realkreditinstitut, meddeler Finanstilsynet endvidere identiteten på de tilknyttede agenter, som virksomheden påtænker at anvende, til tilsynsmyndighederne i værtslandet.«

15. I § 39, stk. 3, indsættes som 3. og 4. pkt.:

»Er virksomheden et gruppe 1-forsikringsselskab, er selskabet forpligtet til at følge fremgangsmåden i stk. 1 ved enhver ændring i de i stk. 1 nævnte forhold.«

16. I § 43 indsættes som stk. 6:

»Stk. 6. Finanstilsynet kan efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante finansielle erhvervsorganisationer udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretnings-skik og god praksis på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hen-synet til forbrugerne.«

17. I § 46 a, stk. 1, ændres »der har tilladelse som værdipapirhandler i medfør af § 9, stk. 1,« til: »der er værdipapirhandler«.

18. I § 46 b, stk. 1, ændres »der har tilladelse som værdipapirhandler i medfør af § 9, stk. 1, jf. § 10, stk. 2,« til: »der er værdipapirhandler,«.

19. I § 46 b, stk. 2, ændres »som har tilladelse som værdipapirhandler i medfør af § 9, stk. 1, jf. § 10, stk. 2« til: »der er værdipapirhandler«.

20. I § 53 d, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »hvor varslet er kommet frem,«: »til indfrielse til første mulige dato med den valgte indfrielsesform, dog senest en betalingstermin seks måneder efter opsi-gelsen,«.

21. Efter § 60 a indsættes før afsnit IV:

»Særlige regler for optjening og bevarelse af pension m.v. for lønmodtagere som flytter mellem EU/EØS-lande m.fl.

§ 60 b. Et livsforsikringsselskab må ikke i forbindelse med en lønmodtagers indtræden i en pensi-onsordning med alderspension knyttet til et ansættelsesforhold stille krav om, at lønmodtageren skal være ansat i mere end tre år for at opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen eller skal være over 21 år for at optjene pensionsrettigheder. Dette gælder alene, når

- 1) lønmodtageren flytter til Danmark fra et andet land inden for den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med,
- 2) lønmodtageren fratræder et ansættelsesforhold, som berettiger eller kan berettiger denne til alderspension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen, og
- 3) det ansættelsesforhold, som lønmodtageren fratræder, ophører af andre årsager end at vedkommende bliver berettiget til pension.

Stk. 2. Et livsforsikringsselskab skal tilbagebetale de bidrag, som en lønmodtager omfattet af stk. 1 har indbetalt, eller som er indbetalt på lønmodtagerens vegne, i tilfælde, hvor lønmodtagerens ansættelsesforhold i Danmark ophører, inden den pågældende har optjent pensionsrettigheder i hen-hold til pensionsordningen. Bærer lønmodtageren investeringsrisikoen, skal forsikringsselskabet tilbagebetale de indbetalte bidrag eller værdien af de investeringer, der hidrører fra disse bidrag, til lønmodtageren.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder alene anvendelse i relation til pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum sva-rer til bestemmelserne i direktiv nr. 2014/50/EU.

§ 60 c. Et livsforsikringsselskab skal tillade en lønmodtager, som fratræder sit ansættelsesforhold, at lade sine optjente pensionsrettigheder blive stående i pensionsordningen med alderspension, der er knyttet til vedkommendes ansættelsesforhold, jf. dog stk. 2, når

- 1) lønmodtageren flytter til et andet land inden for den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med, og
- 2) det ansættelsesforhold, som lønmodtageren fratræder, ophører af andre årsager end at vedkommende bliver berettiget til pension.

Stk. 2. Et forsikringsselskab kan uanset stk. 1 vælge at udbetale det beløb, som svarer til værdien af de optjente pensionsrettigheder, til lønmodtageren, hvis

- 1) værdien ikke overstiger et grundbeløb på 20.000 kr. (2010-niveau), som reguleres efter personskattelovens § 20, og
- 2) lønmodtageren afgiver et informeret samtykke til udbetalingen.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder alene anvendelse i relation til pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i direktiv nr. 2014/50/EU.

§ 60 d. Et livsforsikringsselskab skal efter anmodning fra en lønmodtager, hvis ansættelsesforhold berettiger eller kan berettige denne til alderspension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen, give følgende oplysninger:

- 1) Betingelserne for optjening af pensionsrettigheder og konsekvenserne af anvendelsen heraf ved ansættelsesforholdets ophør.
- 2) Værdien af lønmodtagerens optjente pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, der er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen.
- 3) Betingelserne for livsforsikringsselskabets fremtidige behandling af hvilende pensionsrettigheder.

Stk. 2. Hvis pensionsordningen giver mulighed for tidlig adgang til optjente pensionsrettigheder i form af udbetaling af et engangsbetrag, skal oplysningerne efter stk. 1 også omfatte skriftlig information om, at lønmodtageren bør overveje at søge rådgivning om investering af dette beløb i pensionsøjemed.

Stk. 3. Et livsforsikringsselskab skal efter anmodning oplyse følgende til et medlem, der har optjente pensionsrettigheder stående i en hvilende pensionsordning knyttet til et tidligere ansættelsesforhold, som vedkommende ikke længere indbetaler til, og som vedkommende endnu ikke modtager pension fra, og som berettiger den pågældende til alderspension:

- 1) Værdien af medlemmets pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, når denne er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen.
- 2) Betingelserne for livsforsikringsselskabets behandling af de hvilende pensionsrettigheder.

Stk. 4. Et livsforsikringsselskab skal efter anmodning fra et medlems efterladte, der er berettiget til ydelser efter en pensionsordning med alderspension, der var knyttet til det afdøde medlems ansættelsesforhold, give de i stk. 3 nævnte oplysninger, når udbetalingen af de pågældende ydelser endnu ikke er påbegyndt.

Stk. 5. Oplysningerne i stk. 1-4 skal være klare, skriftlige og gives inden for en rimelig frist. Livsforsikringsselskabet er ikke forpligtet til at udlevere oplysningerne mere end én gang om året.

§ 60 e. §§ 60 b-60 d finder ikke anvendelse på

- 1) pensionsordninger, som på tidspunktet for lovens ikrafttrædelse ikke længere optager medlemmer,

- 2) pensionsordninger, der er taget under administration i henhold til §§ 253-258, så længe administrationen varer, og
- 3) en engangsydelse fra en arbejdsgiver til en lønmodtager ved den pågældende lønmodtagers ansættelsesforholds ophør, når ydelsen ikke er knyttet til alderspension.

Stk. 2. §§ 60 b og 60 c finder alene anvendelse for pensionsopsparingen og ikke eventuelle forsikringer, som er knyttet til pensionsordningen, eller ydelser, som tilfalder andre end lønmodtageren selv.«

22. I § 62 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Finanstilsynet skal orientere den pågældende finansielle virksomhed, finansielle holding-virksomhed eller forsikringsholdingvirksomhed, når Finanstilsynet har ophævet stemmeretten tilknyttet kapitalandele i virksomheden i medfør af stk. 1-3. Finanstilsynet skal endvidere orientere virksomheden, hvis kapitalandele igen tildeles fuld stemmeret i medfør af stk. 2, 2. pkt.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

23. I § 72 a, stk. 1, nr. 3, ændres »og« til: »,«, og i nr. 4 ændres ».« til: »og«.

24. I § 72 a, stk. 1, indsættes efter nr. 4 som nyt nummer:

»5) særlige krav til gruppe 1-forsikringsselskaber.«

25. I § 77 a, stk. 1, nr. 1, indsættes efter »De variable løndele til et medlem af bestyrelsen eller direktionen må«: »på tidspunktet for beregningen af den variable løn«.

26. I § 107, stk. 6, 1. pkt., ændres »opbevaret i depot efter § 106 c, stk. 1, nr. 1.« til: »opbevaret i depot efter § 106 c, stk. 1, nr. 1, hos depotselskabet eller den tredjemand, til hvem opgaven er delegeret efter § 106 d, stk. 2.«.

27. I § 126 c, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »skal«: »som minimum«, »ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage« ændres til: »en gang årligt og skal«, og i 2. pkt. ændres »senest 20 arbejdsdage« til: »øjeblikkeligt«.

28. I § 126 d, stk. 6, 1. pkt., indsættes efter »skal«: »som minimum«, »senest 20 arbejdsdage« udgår, og 2. pkt. ophæves.

29. I § 126 g, stk. 1, 2. pkt., ændres »ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter« til: »kvartalsvist og efter samme frister, der gælder for de kvartalsvise indberetningsskemaer, jf. artikel 312, stk. 1, litra d, i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II)«,«.

30. I § 175 b, stk. 9, 1. pkt., ændres »hvert år« til: »som minimum«, »pr. 31. december og senest 20 arbejdsdage« ændres til: »en gang årligt og«, i 2. pkt. indsættes efter »ændringer af«: »væsentlig«, efter »gruppen« indsættes: »øjeblikkeligt«, og »senest 20 arbejdsdage« udgår.

31. I § 175 b, stk. 10, 1. pkt., ændres »og om« til: », om«, og efter »model for koncernen eller gruppen« indsættes: »og om risikokoncentration«.

32. I § 175 b, stk. 10, indsættes som 2. pkt.:

»Finanstilsynet kan endvidere fastsætte nærmere regler om ækvivalens for tilfælde, hvor modervirksomheden for et gruppe 1-forsikringsselskab har sit hovedsæde i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.«

33. I § 175 c, indsættes som stk. 2:

»Stk. 2. Afgørelse efter stk. 1 skal begrundes over for både den koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau.«

34. Efter § 175 c indsættes før overskriften før § 176:

»§ 175 d. Er der truffet afgørelse efter § 175 c kan Finanstilsynet indgå aftale med tilsynsmyndigheder i andre medlemsstater i overensstemmelse med artikel 217, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2014/51/EF af 16. april 2014. Det påhviler i sådanne tilfælde Finanstilsynet, i fællesskab med tilsynsmyndigheder som sådan aftale indgås med, at begrunde aftalen over for både den koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau.

§ 175 e. I forbindelse med en afgørelse om hvilken af flere medlemsstaters tilsynsmyndigheder, der er koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet, påhviler det i særlige tilfælde omfattet af artikel 247, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2014/51/EF af 16. april 2014, Finanstilsynet i fællesskab med andre relevante tilsynsmyndigheder, at indhente udtalelse fra koncernen inden afgørelsen træffes. Efter afgørelsen er truffet, påhviler det Finanstilsynet at meddele koncernen begrundet afgørelse, såfremt Finanstilsynet er udpeget som koncerntilsynsførende.

Stk. 2. Træffer Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA) afgørelse i overensstemmelse med artikel 247, stk. 4 og 5, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2014/51/EF af 16. april 2014, og er Finanstilsynet udpeget som koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet, påhviler det Finanstilsynet at meddele begrundet afgørelse til koncernen og tilsynskollegiet.«

35. I § 224 indsættes efter stk. 6 som nyt stykke:

»Stk. 7. Finanstilsynet kan suspendere et investeringsforvaltningsselskabs tilladelse til at drive virksomhed, hvis betingelserne i stk. 1, nr. 1-4, er opfyldt.«

Stk. 7-8 bliver herefter stk. 8-9.

36. I § 283, stk. 1, 2. pkt., og § 283, stk. 2, 2. pkt., ændres »årligt« til: », efter frister fastsat i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II),«.

37. I § 308, stk. 2, nr. 2, ændres »de danske penge- og realkreditinstitutters samlede udlån i Danmark« til: »det samlede udlån i Danmark«, og som 2. pkt. indsættes: »Det samlede udlån i Danmark opgøres som udlånet i Danmark fra danske penge- og realkreditinstitutter og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter.«

38. I § 308, stk. 2, nr. 3, ændres »de danske pengeinstitutters samlede indlån i Danmark« til: »det samlede indlån i Danmark«, og som 2. pkt. indsættes: »Det samlede indlån i Danmark opgøres som indlånet i Danmark i danske pengeinstitutter og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske pengeinstitutter.«

39. I § 308, stk. 6, 1. pkt. ændres »instituttets balance i procent af de danske penge- og realkreditinstitutters« til: »instituttets balance i procent af de danske penge- og realkreditinstitutters og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutters«, »af de danske penge- og realkreditinstitutters samlede udlån i Danmark« ændres til: »af det samlede udlån i Danmark, jf. stk. 2, nr. 2, 2. pkt.,«, og »af de danske pengeinstitutters samlede indlån i Danmark« ændres til: »af det samlede indlån i Danmark, jf. stk. 2, nr. 3, 2. pkt.«

40. I § 313, stk. 3, nr. 2, ændres »§ 80, stk. 5, og tilsvarende sektorselskaber.« til: »§ 80, stk. 5, og tilsvarende sektorselskaber, medmindre virksomheden eller sektorselskabet er et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) eller et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI).«.

41. § 313, stk. 4, affattes således:

»Stk. 4. Direktør- og bestyrelsesposter i koncernforbundne virksomheder regnes som en samlet post ved opgørelsen af direktør- og bestyrelsesposter efter stk. 1.«

42. I § 313 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»Stk. 5. Direktør- og bestyrelsesposter i virksomheder, hvori det systemisk vigtige finansielle institut (SIFI) eller det globalt systemisk vigtige finansielle institut (G-SIFI) ejer en kvalificeret andel, jf. § 5, stk. 3, regnes som en samlet post ved opgørelsen af direktør- og bestyrelsesposter efter stk. 1.«

Stk. 5-8 bliver herefter stk. 6-9.

43. I § 337, stk. 2, indsættes efter »nr. 27«: », 1. pkt.,«.

44. Afsnit X e Fastsættelse af referencerenter ophæves.

45. I § 344, stk. 1, 1. pkt., ændres »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber« til: »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26.

november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er)«.

46. I § 344, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber,«: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter,«.

47. I § 347 indsættes efter stk. 7 som nyt stykke:

»Stk. 8. Finanstilsynet kan kun henvende sig direkte til en virksomhed, der ikke er en finansiell virksomhed, men som indgår i en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, for at indhente de oplysninger, der er nødvendige for tilsynet med koncernen eller gruppen, når den virksomhed, der er ansvarlig efter reglerne om koncerntilsyn, allerede er blevet anmodet om disse oplysninger, men ikke har leveret dem inden for en passende tidsfrist.«

48. I § 350 b indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Hvis Finanstilsynet vurderer, at et gruppe 1-forsikringsselskabs risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i en koncernintern model, der er godkendt for koncernen af den koncerntilsynsførende, kan Finanstilsynet, så længe selskabet ikke har fundet en passende løsning på de mangler, som Finanstilsynet har påpeget, fastsætte et krav om kapitaltillæg, jf. § 350 b, stk. 1, nr. 1. Såfremt Finanstilsynet skønner, at et kapitaltillæg ikke er hensigtsmæssigt, kan Finanstilsynet undtagelsesvis kræve, at selskabet beregner solvenskapitalkravet på grundlag af standardformlen, jf. § 126 c, stk. 2. Finanstilsynet kan i overensstemmelse med stk. 1, nr. 1 og 2, fastsætte et krav om kapitaltillæg til dette solvenskapitalkrav.«

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 5-7.

49. I § 354, stk. 6, nr. 11, ændres »en nødlidende finansiell virksomhed, når Finanstilsynet har modtaget et mandat fra erhvervsministeren, og« til: »et nødlidende pengeinstitut, realkreditinstitut og fondsmæglerselskab I«, og som 2. pkt. indsættes: »Tilsvarende gælder for forsikringsselskaber, når Finanstilsynet har modtaget et mandat fra erhvervsministeren.«.

50. I § 354, stk. 6, nr. 31, ændres »Det Europæiske Råd for Systemiske Risici,« til: »Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici.«.

51. I § 354, stk. 9, ændres »Det Europæiske Råd for Systemiske Risici« til: »Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici.«.

52. I § 354, stk. 15, ændres »Det Europæiske Råd for Systemiske Risici« til: »Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici« og »Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk råd for systemiske risici« ændres til: »Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici«.

53. I § 354 a, stk. 4, 1. pkt., ændres »hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden« til: »hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, hvis det vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare,«.

54. I § 354 e, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Offentliggørelse, jf. stk. 1, skal ligeledes ske i sager om overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.«

55. I § 354 g indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Bestemmelsen i stk. 1 er ikke til hinder for, at personoplysninger, der vedrører en kunde, videregives til en finansiell virksomhed i forbindelse med sager omfattet af § 354, stk. 3, eller i sager om overtrædelse af kapitel 9, når kunden har givet udtrykkeligt samtykke til videregivelsen.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

56. I § 355, stk. 1, ændres »som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller forskrifter fastsat i medfør af denne lov retter sig mod, « til: »som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov, forskrifter fastsat i medfør af denne lov,«.

57. I § 361, stk. 1, nr. 1, ændres »1.050.000 kr.« til: »25.000 kr.«.

58. I § 361, stk. 1, nr. 2, ændres »2.430.000 kr.« til: »4.545.000 kr.«.

59. I § 361, stk. 9, ændres »1.380.000 kr.« til: »290.000 kr.«.

60. I § 373, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »§ 23, stk. 4 og 5,«: »§ 38, stk. 9,«.

61. I § 373, stk. 2, 1. pkt., udgår »§ 343 t, stk. 1,« og efter »Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investerings-selskaber« indsættes: »og artikel 5, stk. 1, artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19 i Europa-Parlamentets og rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er)«.

62. I § 373, stk. 3, indsættes som 3. pkt.:

»Med bøde straffes herudover den, som overtræder et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 17 i Europa-Parlamentets og rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er).«

§ 2

I lov om kapitalmarkeder, jf. lov nr. 650 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. I fodnoten til lovens titel ændres »side 1 og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 596/2014/EU af 16. april 2014, EU-Tidende 2014, nr. L173, side 1« til: »side 1, Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 596/2014/EU af 16. april 2014, EU-Tidende 2014, nr. L173,

side 1, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1011/2016/EU af 8. juni 2016, EU-Tidende 2016, nr. L 171, side 1.«

2. I § 55 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Finanstilsynet skal orientere den pågældende operatør af en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF), når Finanstilsynet har ophævet stemmeretten tilknyttet kapitalandele i virksomheden i medfør af stk. 1-3. Finanstilsynet skal endvidere orientere virksomheden, hvis kapitalandele igen tildeles fuld stemmeret i medfør af stk. 2, 2. pkt.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

3. Efter § 127 indsættes før kapitel 23:

»Markedspladsers offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af udførelsen af transaktioner

§ 127 a. En markedsplads skal mindst én gang om året vederlagsfrit stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter.

Stk. 2. Oplysningerne nævnt i stk. 1 skal gives for alle kategorier af finansielle instrumenter og skal indeholde oplysninger om pris, omkostninger, hurtighed og sandsynlighed for udførelsen.«

4. Efter § 140 indsættes før kapitel 25:

»Systematiske internalisatorers og prisstilleres offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af udførelsen af transaktioner

§ 140 a. En systematisk internalisator, jf. § 141, skal mindst én gang om året vederlagsfrit stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter.

Stk. 2. Et fondsmæglerselskab, der er prisstiller, skal mindst én gang om året vederlagsfrit stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter-. 1. pkt. gælder dog ikke i forhold til de finansielle instrumenter, der er omfattet af handelsforpligtelsen i artikel 23 og 28 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.

Stk. 3. Oplysningerne nævnt i stk. 1 og 2 skal gives for alle kategorier af finansielle instrumenter og skal indeholde oplysninger om pris, omkostninger, hurtighed og sandsynlighed for udførelsen.«

5. I § 211, stk. 2, indsættes som nr. 8:

»8) Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1011/2016/EU af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater og regler fastsat i medfør heraf.«

6. I § 212, stk. 1, ændres »og registrerede betalingssystemer,« til: », registrerede betalingssystemer samt administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks,«.

7. I § 214, stk. 3, ændres »og udbydere af dataindberetningstjenester.« til: », udbydere af dataindberetningstjenester samt administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks.«

8. I § 218, nr. 3, ændres »eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. (EU) 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter, og« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. (EU) 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter eller Europa-

Parlamentets og Rådets forordning nr. 1011/2016/EU af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater, og«.

9. I § 218, nr. 4, ændres »eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. (EU) 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter.« til: », Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. (EU) 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter eller Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1011/2016/EU af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater.«

10. I § 226, nr. 2, indsættes efter »administrationsselskaber«: », administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks«.

11. I § 227, nr. 1, indsættes efter »forsikringsselskaber«: », administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks«.

12. I § 242 ændres »(CCP) eller en værdipapircentral (CSD)« til: »(CCP), en værdipapircentral (CSD) eller administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks«.

13. I § 247 indsættes efter »§ 125, «: »127 a,« og efter »§ 140, «: »140 a,«

14. Efter § 253 indsættes:

»§ 253 a. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde overtrædelse af artikel 4-16, 21, 23-29 og 34 i Rådets og Parlamentets forordning nr. 1011/2016/EU af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater.«

15. I § 254, stk. 1 og 3, indsættes efter »institut,«: »en administrator eller stiller af benchmarks,«.

16. I § 256, stk. 1, indsættes efter »institut,«: »en administrator eller stiller af benchmarks,«.

§ 3

I lov om investeringsforeninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1051 af 25. august 2015, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 1549 af 13. december 2016, § 46 i lov nr. 426 af 3. maj 2017 og § 6 i lov nr. 665 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 103 indsættes før overskriften før § 104:

»§ 103 a. Den centrale investorinformation, jf. § 103, stk. 1, for investeringsforeninger, der ikke har delegeret den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab, skal angive, at oplysninger om investeringsforeningens aflønningspolitik, jf. stk. 2, er tilgængelige via en hjemmeside, herunder angive adressen på den pågældende hjemmeside. Den centrale investorinformation skal tillige angive, at den pågældende investeringsforening vederlagsfrit udleverer en trykt udgave af oplysningerne om investeringsforeningens aflønningspolitik, jf. stk. 2.

Stk. 2. Oplysningerne nævnt i stk. 1 skal bl.a. indeholde en beskrivelse af, på hvilken baggrund løn og goder tildeles, og angive navnet på den person, der er ansvarlig for tildeling af løn og goder. Hvis investeringsforeningen har nedsat et aflønningsudvalg, jf. § 48 b, stk. 1, skal oplysningerne nævnt i stk. 1 angive dennes sammensætning. «

2. I § 110, stk. 1, ændres »Finanstilsynet kan inddrage en dansk UCITS' eller afdelings tilladelse,« til: »Finanstilsynet kan inddrage eller suspendere en dansk UCITS' eller afdelings tilladelse,«.

3. I § 176, stk. 4, 1. pkt., ændres »hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for den danske UCITS« til: »hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for den danske UCITS, hvis det vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare«.

4. I § 179, stk. 1, ændres »som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov retter sig mod, « til: »som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov,«.

5. § 183 ophæves.

6. I § 190, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »§ 103, stk. 1,«: »§ 103 a,«.

§ 4

I lov om tilsyn med firmapensionskasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 953 af 14. august 2015, som ændret senest ved § 2 i lov nr. 638 af 8. juni 2016 og § 8 i lov nr. 1549 af 13. december 2016 og § 9 i lov nr. 665 af 8. juni 2017, foretages følgende ændring:

1. Efter § 2 indsættes:

»§ 2 a. §§ 64 a-64 c finder ikke anvendelse på

- 1) pensionsordninger, som på tidspunktet for lovens ikrafttrædelse ikke længere optager medlemmer,
- 2) pensionsordninger, der er taget under administration i henhold til §§ 58, stk. 4-6 og 61, stk. 2-4, så længe administrationen varer, og
- 3) en engangsydelse fra en sponsorvirksomhed til en lønmodtager ved den pågældende lønmodtagers ansættelsesforholds ophør, som ikke er knyttet til alderspension.

Stk. 2. §§ 64 a og 64 b finder alene anvendelse for pensionsopsparringen og ikke eventuelle forsikringer, som er knyttet til pensionsordningen, eller ydelser, som tilfalder andre end lønmodtageren selv.«

2. Efter kapitel 8 indsættes:

»Kapitel 8 a

Særlige regler for optjening og bevarelse af pension m.v. for lønmodtagere som flytter mellem EU/EØS-lande m.fl.

§ 64 a. En firmapensionskasse må ikke i forbindelse med en lønmodtagers indtræden i en pensionsordning, stille krav om, at lønmodtageren skal være ansat i mere end tre år for at opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen, eller skal være over 21 år for at optjene pensionsrettigheder. Dette gælder alene, når

- 1) lønmodtageren flytter til Danmark fra et andet land inden for den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med,
- 2) lønmodtageren fratræder et ansættelsesforhold, som berettiger eller kan berettigge denne til pension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen, og
- 3) det ansættelsesforhold, som lønmodtageren fratræder, ophører af andre årsager end at vedkommende bliver berettiget til pension.

Stk. 2. En firmapensionskasse skal tilbagebetale de bidrag, som en lønmodtager omfattet af stk. 1 har indbetalt, eller som er indbetalt på lønmodtagerens vegne, i tilfælde, hvor lønmodtagerens ansættelsesforhold i Danmark ophører, inden den pågældende har optjent pensionsrettigheder i henhold til pensionsordningen. Bærer lønmodtageren investeringsrisikoen, skal firmapensionskassen tilbagebetale de indbetalte bidrag, eller værdien af de investeringer, der hidrører fra disse bidrag, til lønmodtageren.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder alene anvendelse i relation til pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i direktiv nr. 2014/50/EU.

§ 64 b. En firmapensionskasse skal tillade en lønmodtager som fratræder sit ansættelsesforhold, at lade sine optjente pensionsrettigheder blive stående i pensionsordningen, jf. stk. 2, når

- 1) lønmodtageren flytter til et andet land inden for den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med, og
- 2) det ansættelsesforhold, som lønmodtageren fratræder, ophører af andre årsager end at vedkommende bliver berettiget til pension.

Stk. 2. En firmapensionskasse kan uanset stk. 1 vælge at udbetale det beløb, som svarer til værdien af de optjente pensionsrettigheder, til lønmodtageren, hvis

- 1) værdien ikke overstiger et grundbeløb på 20.000 kr. (2010-niveau), som reguleres efter personskattelovens § 20, og
- 2) lønmodtageren afgiver et informeret samtykke.

Stk. 3. Stk. 1 og 2 finder alene anvendelse på pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i direktiv nr. 2014/50/EU.

§ 64 c. En firmapensionskasse skal efter anmodning fra en lønmodtager, hvis ansættelsesforhold berettiger eller kan berettigge denne til pension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen, give følgende oplysninger:

- 1) Betingelserne for optjening af pensionsrettigheder og konsekvenserne af anvendelsen heraf ved ansættelsesforholdets ophør.
- 2) Værdien af lønmodtagerens optjente pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, der er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen.
- 3) Betingelserne for fremtidig behandling af hvilende pensionsrettigheder.

Stk. 2. Hvis pensionsordningen giver mulighed for tidlig adgang til optjente pensionsrettigheder gennem udbetaling af et engangsbeløb, skal oplysningerne efter stk. 1 også omfatte skriftlig information om, at lønmodtageren bør overveje at søge rådgivning om investering af dette beløb i pensionsøjemed.

Stk. 3. En firmapensionskasse skal efter anmodning oplyse følgende til et medlem, der har optjente pensionsrettigheder stående i en hvilende pensionsordning knyttet til et tidligere ansættelsesforhold, som vedkommende ikke længere indbetaler til, og som vedkommende endnu ikke modtager pension fra, og som berettiger den pågældende til pension:

- 1) Værdien af medlemmets pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, der er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen.
- 2) Betingelserne for firmapensionskassens behandling af hvilende pensionsrettigheder.

Stk. 4. En firmapensionskasse skal efter anmodning fra et medlems efterladte, der er berettiget til ydelser efter en pensionsordning, give de i stk. 3 nævnte oplysninger, når udbetalingen af de pågældende ydelser endnu ikke er påbegyndt.

Stk. 5. Oplysningerne i stk. 1-4 skal være klare, skriftlige og gives inden for en rimelig frist. Firmapensionskassen er ikke forpligtet til at udlevere oplysningerne mere end én gang om året.«

3. I § 66 b, *stk. 1*, ændres »som en afgørelse truffet af Finanstilsynet vedrører,« til: »som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for,«.

§ 5

I lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, jf. lovbekendtgørelse nr. 1079 af 5. juli 2016, som ændret senest ved § 47 i lov nr. 426 af 3. maj 2017, § 2 i lov nr. 665 af 8. juni 2017 og § 5 i lov nr. 666 af 8. juni 2017, foretages følgende ændring:

1. I § 7 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Finanstilsynet kan efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante finansielle erhvervsorganisationer udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretnings-skik og god praksis på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne.«

2. I § 21, *stk. 1*, ændres »som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af loven retter sig mod, « til: »som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov,«.

§ 6

I lov om ejendomskreditselskaber, jf. lovbekendtgørelse nr. 1078 af 5. juli 2016, som ændret senest ved § 48 i lov nr. 426 af 3. maj 2017, § 4 i lov nr. 666 af 8. juni 2017 og § 2 i lov nr. 667 af 8. juni 2017, foretages følgende ændring:

1. I § 8 a indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Finanstilsynet kan efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante finansielle erhvervsorganisationer udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretnings-skik og god praksis på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne.«

Stk. 3-4 bliver herefter stk. 4-5.

2. I § 16, stk. 1, ændres »som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller regler udstedt med hjemmel i denne lov retter sig mod, « til: »som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov,«.

§ 7

I lov om betalingskonti, jf. lov nr. 375 af 27. april 2016, som ændret ved § 49 i lov nr. 426 af 3. maj 2017 og § 156 i lov nr. 652 af 8. juni 2017, foretages følgende ændring:

1. § 19, stk. 5 og 6, ophæves, og i stedet indsættes:

»Stk. 5. I sager, hvor Finanstilsynet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning efter stk. 1, 8. pkt., og der træffes afgørelse om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller afsiges frifindende dom, skal Finanstilsynet efter anmodning fra den betalingstjenesteudbyder, som sagen vedrører, offentliggøre oplysninger herom. Betalingstjenesteudbyderen skal indsende en kopi af afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller en kopi af dommen til Finanstilsynet samtidig med anmodning om offentliggørelse. Er påtaleopgivelsen, tiltalefrafaldet eller dommen ikke endelig, skal det fremgå af offentliggørelsen. Modtager Finanstilsynet dokumentation for, at sagen er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende dom, skal Finanstilsynet fjerne alle oplysninger om beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning og eventuelle efterfølgende domme i sagen fra Finanstilsynets hjemmeside.«

2. I § 21 ændres »som en afgørelse truffet af Finanstilsynet i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af loven retter sig mod.« til: »som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov.«.

§ 8

I lov om betalinger, jf. lov nr. 652 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. I § 23, stk. 1, nr. 5, ændres »jf. §§ 4 og 5 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme« til: »jf. §§ 3 og 4 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme«.

2. I § 24 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Finanstilsynet skal orientere det pågældende e-pengeinstitut eller betalingsinstitut, når Finanstilsynet har ophævet stemmeretten tilknyttet kapitalandele i virksomheden i medfør af stk. 1-3. Finanstilsynet skal endvidere orientere virksomheden, hvis kapitalandele igen tildeles fuld stemmeret i medfør af stk. 2, 2. pkt.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

3. I § 81, stk. 1, ændres »jf. dog § 2 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme« til: »jf. dog § 5 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme«.

4. I § 136, stk. 9, 2. pkt., ændres »stk. 6, nr. 14 og 20« til: »stk. 5, nr. 14 og 20«.

5. I § 142, stk. 1, ændres »som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af loven retter sig mod, « til: »som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for i medfør af denne lov eller regler udstedt i medfør af denne lov,«.

§ 9

I lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme, jf. lov nr. 651 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. § 1, stk. 1, nr. 6, affattes således:

»6) Udstedere af elektroniske penge og udbydere af betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-7, i lov om betalinger.«

§ 10

I lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 959 af 21. august 2015, som senest ændret ved § 1 i lov nr. 387 af 26. april 2017, § 7 i lov nr. 665 af 8. juni 2017 og § 3 i lov nr. 667 af 8. juni 2017, foretages følgende ændring:

1. I § 37, stk. 1, ændres »som en afgørelse truffet af Finanstilsynet retter sig mod,« til: »som Finanstilsynet har truffet eller vil træffe afgørelse over for,«.

§ 11

I lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, jf. lovbekendtgørelse nr. 1109 af 9. august 2014, som senest ændret ved § 2 i lov nr. 1569 af 15. december 2015, § 12 i lov nr. 395 af 2. maj 2015 og § 12 i lov nr. 1549 af 13. december 2016, foretages følgende ændring:

1. I § 10 f, stk. 3, ændres »Partsstatus og partsbeføjelser efter lov om finansiel virksomhed § 355 er efter denne lov begrænset til forhold, hvor tilsynets afgørelse træffes efter den 1. juli 2004.« til: »Partsstatus og partsbeføjelser efter § 355 i lov om finansiel virksomhed er efter denne lov begrænset til forhold, hvor Finanstilsynet efter den 1. juli 2004 har truffet eller vil træffe en afgørelse over for virksomheden.«.

§ 12

I lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, jf. lovbekendtgørelse nr. 1110 af 10. oktober 2014, som senest ændret ved § 11 i lov nr. 395 af 2. maj 2016, § 3 i lov nr. 626 af 8. juni 2016 og § 10 i lov nr. 1549 af 13. december 2016, foretages følgende ændring:

1. I § 27 f, stk. 3, ændres »Partsstatus og partsbeføjelser efter lov om finansiel virksomhed § 355 er efter denne lov begrænset til forhold, hvor tilsynets afgørelse træffes efter den 1. juli 2004.« til: »Partsstatus og partsbeføjelser efter § 355 i lov om finansiel virksomhed er efter denne lov begrænset til forhold, hvor Finanstilsynet efter den 1. juli 2004 har truffet eller vil træffe en afgørelse over for virksomheden.«

§ 13

I lov nr. 665 af 8. juni 2017 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere og forskellige andre love foretages følgende ændring:

1. § 1, nr. 14 og 55, ophæves.

§ 14

I lov nr. 667 af 8. juni 2017 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om ejendomskreditselskaber og lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. foretages følgende ændring:

2. § 1, nr. 1, og § 4 ophæves.

§ 15

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2018, jf. dog stk. 2-4.

Stk. 2. § 1, nr. 3-6, 8-10, 12, 23-24, 27-34, 36, 43, 47-48 og 60, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 3. § 1, nr. 7, 11, 14, 46, 54 og 57-59, og § 2 træder i kraft den 3. januar 2018.

Stk. 4. § 1, nr. 2 og 21, og § 4, nr. 1 og 2, træder i kraft den 21. maj 2018.

Stk. 5. De foreslåede § 60 c og § 60 d i lov om finansiel virksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 21, og de foreslåede § 64 b og § 64 c i lov om tilsyn med firmapensionskasser, jf. dette lovforslags § 4, nr. 2, gælder for ansættelsesperioder efter den 21. maj 2018.

Stk. 6. Bestyrelsesmedlemmer, der som følge af ændringerne i § 313, stk. 3, nr. 2, og stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 40 og 42, på tidspunktet for lovens ikrafttræden besidder flere direktør- eller bestyrelsesposter end tilladt efter § 313, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, kan fortsat besidde disse direktør- og bestyrelsesposter indtil 1. juli 2019.

§ 16

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. §§ 1-3 og 5-9 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Stk. 3. §§ 1-10 kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

UDKAST

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Forhandlede retningslinjer på god skik-området
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.1.3. Lovforslagets indhold
 - 2.2. Styrkelse af Finanstilsynets tilsyn på forbrugerområdet
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.2.3. Lovforslagets indhold
 - 2.3. Sikring af vandrende arbejdstagers ret til at optjene og bevare pensionsrettigheder
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.3.3. Lovforslagets indhold
 - 2.4. Ændringer som følge af PRIIP-forordningen
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.4.3. Lovforslagets indhold
 - 2.5. Ændringer som følge af benchmarkforordningen
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.5.3. Lovforslagets indhold
 - 2.6. Udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI)
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.6.3. Lovforslagets indhold
 - 2.7. Ændring af fordelingen af afgiften til Finanstilsynet fra ATP, LD og AES
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.7.3. Lovforslagets indhold
 - 2.8. Øvrige ændringer af den finansielle regulering
 - 2.8.1. Finanstilsynets orientering ved ophævelse af stemmeret
 - 2.8.1.1. Gældende ret
 - 2.8.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.1.3. Lovforslagets indhold
 - 2.8.2. Partsbegrebet i den finansielle regulering

- 2.8.2.1. Gældende ret
- 2.8.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser
- 2.8.2.3. Lovforslagets indhold
- 2.8.3. Grænser for antal ledelsesposter for bestyrelsesmedlemmer i SIFI'er
 - 2.8.3.1. Gældende ret
 - 2.8.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.3.3. Lovforslagets indhold
- 2.8.4. Loftet for variabel løn til bestyrelsen og direktionen
 - 2.8.4.1. Gældende ret
 - 2.8.4.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.4.3. Lovforslagets indhold
- 2.8.5. Depotselskabers erstatningsansvar ved delegation
 - 2.8.5.1. Gældende ret
 - 2.8.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.5.3. Lovforslagets indhold
- 2.8.6. Suspension af tilladelse
 - 2.8.6.1. Gældende ret
 - 2.8.6.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.6.3. Lovforslagets indhold
- 2.8.7. Bemyndigelse til Erhvervsstyrelsen til at fastsætte regler om registrering af investeringsforeninger og SIKAV
 - 2.8.7.1. Gældende ret
 - 2.8.7.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.7.3. Lovforslagets indhold
- 2.8.8. Finanstilsynets offentliggørelse af afgørelser
 - 2.8.8.1. Gældende ret
 - 2.8.8.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.8.3. Lovforslagets indhold
- 2.8.9. Oplysninger om aflønning i central investorinformation for investeringsforeninger
 - 2.8.9.1. Gældende ret
 - 2.8.9.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.9.3. Lovforslagets indhold
- 2.8.10. Handelssteders offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af deres transaktioner
 - 2.8.10.1. Gældende ret
 - 2.8.10.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.10.3. Lovforslagets indhold
- 2.8.11. Præcisering af betingelser for at opnå gebyrfrihed i forbindelse med indfrielse af realkredit- eller realkreditslignende lån opsagt som følge af varslet forhøjelse af bidrag
 - 2.8.11.1. Gældende ret
 - 2.8.11.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.11.3. Lovforslagets indhold
- 2.8.12. Konsekvensændring af tavshedspligtsbestemmelsen i lov om finansiel virksomhed

- 2.8.12.1. Gældende ret
- 2.8.12.2. Erhvervsministeriets overvejelser
- 2.8.12.3. Lovforslagets indhold
- 2.8.13. Tilladelse som værdipapirhandler
 - 2.8.13.1. Gældende ret
 - 2.8.13.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.13.3. Lovforslagets indhold
- 2.8.14. Definition af outsourcing
 - 2.8.14.1. Gældende ret
 - 2.8.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.14.3. Lovforslagets indhold
- 2.8.15. Betingelser for tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed
 - 2.8.15.1. Gældende ret
 - 2.8.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.15.3. Lovforslagets indhold
- 2.8.16. Erklæringskrav i forbindelse med filials dækning af ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer
 - 2.8.16.1. Gældende ret
 - 2.8.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.16.3. Lovforslagets indhold
- 2.8.17. Udøvelse af grænseoverskridende virksomhed
 - 2.8.17.1. Gældende ret
 - 2.8.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.17.3. Lovforslagets indhold
- 2.8.18. Finanstilsynets adgang til oplysninger i koncerner underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet
 - 2.8.18.1. Gældende ret
 - 2.8.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.18.3. Lovforslagets indhold
- 2.8.19. Beregning af solvenskapitalkrav ved anvendelse af standardformlen i stedet for kapitaltillæg
 - 2.8.19.1. Gældende ret
 - 2.8.19.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.19.3. Lovforslagets indhold
- 2.8.20. Ændrede indberetningsfrister for gruppe 1-forsikringsselskaber
 - 2.8.20.1. Gældende ret
 - 2.8.20.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.20.3. Lovforslagets indhold
- 2.8.21. Ændring af reglerne vedrørende hyppighed for gruppe 1-forsikringsselskabers udarbejdelse af uddybende rapport om solvens og finansiell situation
 - 2.8.21.1. Gældende ret
 - 2.8.21.2. Erhvervsministeriets overvejelser
 - 2.8.21.3. Lovforslagets indhold

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Miljømæssige konsekvenser
7. Ligestillingsmæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget indeholder en række ændringer af den finansielle regulering særligt med det formål at øge forbrugerbeskyttelsen. Det skal bl.a. ske gennem en præcisering af reglerne for god skik for finansielle virksomheder på forbrugerområdet. Med lovforslaget får Finanstilsynet derfor mulighed for, efter forhandling med repræsentanter for forbrugere og de relevante finansielle erhvervsorganisationer, at udarbejde og offentliggøre retningslinjer for god skik på forbrugerområdet. Sådanne retningslinjer vil dels være til gavn for forbrugerne, idet både præciseringen af reglerne og inddragelsen af den finansielle sektor forventes at medføre en større efterlevelse af de udarbejdede retningslinjer, dels for de finansielle virksomheder, da de præciserer og uddyber de mere generelle regler om god skik, hvorved virksomhederne ved, hvordan de skal forholde sig.

Lovforslaget skal endvidere sikre, at Finanstilsynet kan udføre et mere effektivt tilsyn på forbrugerområdet. Finanstilsynet får med lovforslaget bedre mulighed for at behandle de sager på forbrugerområdet, hvor en kunde i en finansiell virksomhed retter henvendelse til Finanstilsynet om eksempelvis virksomhedens adfærd over for kunden. Det sikres, at Finanstilsynet i sådanne sager kan anmode en finansiell virksomhed om at redegøre for dennes adfærd i forhold til den pågældende navngivne kunde, når kunden giver sit samtykke til, at Finanstilsynet må oplyse kundens navn til virksomheden. Dette vil skabe bedre muligheder for Finanstilsynet til at belyse enkeltstående henvendelser om finansielle virksomheder, når der vurderes at kunne være tale om en generelt problematisk adfærd i virksomheden.

Lovforslaget har desuden til formål at sikre lønmodtageres ret til at optjene og bevare pensionsrettigheder, når de flytter mellem Danmark og et andet EU-land. Der foreslås indført nye regler som sikrer, at lønmodtagere, som flytter fra Danmark til et andet EU/EØS-land, muligheden for at lade optjente pensionsmidler blive stående som en hvilende ordning. Reglerne sikrer også, at lønmodtagere, som flytter til Danmark fra et andet EU/EØS-land og indtræder i en dansk pensionsordning, ikke bliver mødt med (bl.a.) en lang karenstid. Denne del af lovforslaget gennemfører dele af portabilitetsdirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2014/50/EU om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder).

Lovforslaget skal herudover gennemføre de ændringer i den finansielle regulering, som er nødvendige som følge af PRIIP-forordningen (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer). PRIIP-forordningen har til formål at styrke investorbeskyttelsen ved at sikre detailinvestorer en lettere adgang til centrale oplysninger

om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter, således at detailinvestorer har mulighed for at træffe informerede beslutninger om deres investeringer i disse produkter.

Ligeledes gennemføres de ændringer i den finansielle regulering, der er nødvendige som følge af benchmarkforordningen (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater). Benchmarkforordningen har til formål at styrke nøjagtigheden, robustheden og integriteten af benchmarks. Et benchmark er et indeks, der bruges som referencepris for et finansielt instrument eller en finansiell kontrakt. Formålet med forordningen er at øge investorbeskyttelsen og modvirke interessekonflikter samt manipulation i forbindelse med fastsættelsen af benchmarks.

Lovforslaget indeholder derudover en mindre justering af modellen for udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI'er) i Danmark. Der er særlige risici forbundet med SIFI'er, da disse institutter er så store, at det kan have vidtrækkende negative konsekvenser for husholdninger, virksomheder og samfundsøkonomien generelt, hvis de kommer i problemer. Der er på den baggrund fastsat særlige regler for SIFI'er, herunder regler for, hvornår et institut udpeges som SIFI. Der gælder endvidere særlige krav for SIFI'er, herunder bl.a. kapitalbufferkrav (SIFI-bufferkrav).

Et institut er så stort, at det skal udpeges som SIFI, hvis dets balance, indlån eller udlån er af en vis størrelse set i forhold til henholdsvis Danmarks bruttonationalprodukt, det samlede udlån i Danmark eller det samlede indlån i Danmark.

Med lovforslaget foreslås det at inkludere tal for udenlandske kreditinstitutters væsentlige filialer i Danmark i opgørelsen af det samlede indlån og udlån i Danmark til brug for udpegningen af SIFI'er i Danmark. Indikatorerne anvendes også til brug for beregning af et SIFI's systemiske vigtighed (systemiskhed), der er relevant i forhold til fastsættelsen af SIFI-bufferkravet for det pågældende SIFI.

Et SIFI skal opfylde et SIFI-bufferkrav, der fastsættes på baggrund af SIFI'ets systemiskhed. Et SIFI's systemiskhed beregnes som et gennemsnit af instituttets balance i procent af sektorens samlede balance, instituttets udlån i Danmark i procent af sektorens samlede udlån i Danmark og instituttets indlån i procent af sektorens samlede indlån i Danmark.

Med lovforslaget foreslås det at inkludere tal for udenlandske kreditinstitutters væsentlige filialer i Danmark i opgørelsen af henholdsvis sektorens samlede balance, sektorens samlede udlån i Danmark og sektorens samlede indlån i Danmark til brug for beregningen af et SIFI's systemiskhed.

Lovforslaget har til formål at sikre, at de danske regler for udpegning af SIFI'er flugter med principperne om behandling af filialer i den Europæiske Banktilsynsmyndigheds (EBA) retningslinjer af 16. december 2014 om identifikation af nationale SIFI'er. En foreløbig opgørelse fra EBA har vist, at ca. 80 pct. af medlemsstaterne inkluderer tal for filialer i forbindelse med identifikationen af nationale SIFI'er. Lovforslaget har endvidere til formål at sikre et mere retvisende grundlag for udpegningen af SIFI'er i Danmark, da beregningsgrundlaget herved ikke påvirkes af eventuelle strukturelle ændringer i sektoren.

Derudover har lovforslaget til formål at ændre fordelingen af afgifterne til Finanstilsynet fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) og Lønmodtagernes Dyr-

tidsfond (LD). De nuværende afgifter fra disse virksomheder afspejler ikke længere fordelingen af Finanstilsynets reelle udgifter til tilsynet med virksomhederne. Det foreslås, at afgiften fra Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) forhøjes, og at afgiften fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Lønmodtagernes Dyrtidsfond nedsættes. Samlet set vil afgiftsbetalingen for de tre virksomheder være den samme, og forslaget ændrer dermed hverken på øvrige virksomheders afgift til Finanstilsynet eller de samlede afgifter til Finanstilsynet.

Endvidere foreslås en række andre ændringer af den finansielle regulering.

Det foreslås, at det særlige partsbegreb, som er indført på tværs af den finansielle regulering, præciseres således, at det er klart, at en virksomhed også er part i afgørelsessager, hvor Finanstilsynet af den ene eller anden grund ikke ender med at træffe afgørelse. Partsstatus indebærer bl.a. adgang til partsaktindsigt efter forvaltningsloven. Der har tidligere været tvivl om den nøjagtige afgrænsning af partsbegrebet, hvilket ændringen vil afhjælpe.

Med lovforslaget foreslås desuden indført en orienteringspligt for Finanstilsynet i sager, hvor Finanstilsynet ophæver stemmeretten tilknyttet kapitalandele. Finanstilsynet kan i visse tilfælde ophæve stemmeretten tilknyttet kapitalandele – eksempelvis hvis en kapitalejer ikke opfylder kravene til dennes omdømme, erfaring eller økonomiske forhold. Orienteringspligten vil indebære, at Finanstilsynet i alle tilfælde skal orientere en virksomhed, når Finanstilsynet ophæver stemmeretten tilknyttet kapitalandele i den pågældende virksomhed.

Ligeledes præciseres reglerne om grænser for antal ledelsesposter, som et bestyrelsesmedlem i et SIFI eller G-SIFI må besidde. Disse regler er udtryk for en implementering af CRD IV (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber). Med præciseringen gøres det klart, at poster i et SIFI og poster i virksomheder, hvori SIFI'et ejer en kvalificeret andel, skal tælle som to poster, og ikke, som i dag, én post. Ændringen er en konsekvens af, at EU-kommissionen, i forbindelse med besvarelsen af et spørgsmål, har haft anledning til nærmere at fastlægge indholdet af reglerne i CRD IV vedrørende ledelsesposter. Der foreslås en overgangsordning for de personer, som allerede besidder et bestyrelseshverv i et SIFI i dag, og som bliver påvirket af de ændrede regler. Præciseringen sikrer tilstrækkelig tid til varetagelse af bestyrelseshverv i SIFI'er og G-SIFI'er.

Endelig indeholder lovforslaget en række ændringer, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) med senere ændringer (herefter samlet benævnt Solvens II-direktivet). Senere ændringer til Solvens II-direktivet er foretaget ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/23/EU af 12. september 2012, Rådets direktiv 2013/23/EU af 13. maj 2013, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/58/EU af 11. december 2013, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014. Ændringerne foretages med henblik på at sikre fuldstændig implementering af Solvens II-direktivet i dansk ret. Blandt de ændringer, der foretages i lov om finansiel virksomhed som følge af Solvens II-direktivet er indsættelse af en række definitioner, regler om Finanstilsynets forpligtelser i samarbejdet med andre landes tilsynsmyndigheder og andre

tilpasninger af teknisk karakter. Disse tilpasninger af teknisk karakter omtales ikke nærmere under de almindelige bemærkninger.

Endvidere indeholder lovforslaget en præcisering af reglerne om et realkreditinstitut, et pengeinstitut eller et ejendomskreditselskabs adgang til at opkræve gebyrer, ved en kundes opsigelse af et lån, i forbindelse med instituttets varslings af en forhøjelse af bidrag.

Implementeringen af portabilitetsdirektivet har i lighed med sædvanlig praksis på det arbejdsretlige område været drøftet i Beskæftigelsesministeriets Implementeringsudvalg. En arbejdsgruppe under Implementeringsudvalget har drøftet den nærmere udmøntning af lovforslaget. Implementeringsudvalget tilslutter sig lovforslaget.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1 Forhandlede retningslinjer på god skik-området

2.1.1 Gældende ret

Den finansielle lovgivning regulerer bl.a. god skik for virksomheder på det finansielle område. Finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet, jf. § 43, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed. Erhvervsministeren har i medfør af § 43, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed fastsat nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for de finansielle virksomheder i en række bekendtgørelser. God skik er også reguleret i øvrige love på Finanstilsynets område.

God skik er en dynamisk norm for den adfærd, som finansielle virksomheder bør udvise, og som ændrer sig over tid i takt med samfundsudviklingen. Derfor er reglerne om god skik ofte mere generelt formuleret.

2.1.2 Erhvervsministeriets overvejelser

For at skabe mere gennemsigtighed om anvendelsen af reglerne om god skik vil det være hensigtsmæssigt at udarbejde og offentliggøre forhandlede retningslinjer for god skik på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne. Dette gør Forbrugerombudsmanden allerede på markedsføringsområdet, og det er på baggrund af erfaringerne hermed, at det foreslås også at udarbejde forhandlede retningslinjer på det finansielle område. Retningslinjerne skal fastlægges efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante finansielle erhvervsorganisationer. Inddragelsen af forbruger- og erhvervsorganisationer skal sikre målrettede og operationelt anvendelige regler, samtidig med at der skabes et større ejerskab til retningslinjerne som følge af forhandlingerne herom.

De forhandlede retningslinjer skal således bidrage til at sikre, at reglerne for god skik bliver præciseret på de områder, som er særligt væsentlige for forbrugere, og at de i højere grad efterleves.

2.1.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås, at der indsættes en udtrykkelig adgang i lov om finansiell virksomhed for Finanstilsynet til at udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretningsskik og god praksis på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne.

Disse retningslinjer skal udstedes efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante finansielle erhvervsorganisationer.

Retningslinjerne vil have samme retlige karakter som en vejledning, men til forskel fra en vejledning vil udarbejdelsen ske under inddragelse af repræsentanter for forbrugere og relevante finansielle erhvervsorganisationer, og det vil som udgangspunkt fremgå af retningslinjerne, hvem der har deltaget i forhandlingerne, og hvem der har tiltrådt retningslinjerne.

At Finanstilsynet får adgang til at udstede forhandlede retningslinjer ændrer ikke på erhvervsministerens instruktionsbeføjelse i forhold til Finanstilsynet, hvorfor ministeren vil have instruktionsbeføjelse også i forhold til de forhandlede retningslinjer.

2.2 Styrkelse af Finanstilsynets tilsyn på forbrugerområdet

2.2.1 Gældende ret

Når en person har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle lovgivning, som Finanstilsynet fører tilsyn med, må Finanstilsynets ansatte ikke videregive oplysninger om vedkommende, herunder f.eks. navnet på vedkommende. Forbuddet gælder, uanset om personen har givet samtykke til, at oplysningerne videregives. Forbuddet sikrer fuld fortrolighed for personer, der indberetter overtrædelser mv. til Finanstilsynet.

Whistleblower-ordningen i § 354 g implementerer artikel 71, stk. 2, litra d, i CRD IV. Efter artikel 71, stk. 2, litra d, i CRD IV skal medlemsstater sikre, at der er fuld fortrolighed for personer, som indberetter overtrædelse af de regler, der implementerer CRD IV, og overtrædelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning 575/2013/EU af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR).

Bestemmelsen i § 354 g er imidlertid ikke afgrænset til kun at omfatte indberetninger om overtrædelse af regulering indført som følge af CRD IV og overtrædelse af CRR, men er indført på tværs af den finansielle regulering og omfatter derfor alle indberetninger af overtrædelse eller potentiel overtrædelse af hele den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med.

Som det fremgår af de almindelige bemærkninger til det lovforslag, som indførte ordningen, jf. Folketingstidende 2013-14, A, L 133 som fremsat, side 1ff, skyldes udbredelsen dels, at der også på andre områder af den finansielle regulering ville blive indført EU-regulering med krav om tilsvarende ordninger, dels for at sikre, at beskyttelsen ikke afhænger af, hvilken del af den finansielle lovgivning indberetningen vedrører.

Bestemmelsen i § 354 g har medført, at Finanstilsynet i forbindelse med behandling af sager på forbrugerområdet ikke har mulighed for at oplyse en finansiell virksomhed om navnet på den kunde, som har klaget til Finanstilsynet.

Forbrugerområdet er imidlertid ikke reguleret i CRD IV eller CRR. Det forhold, at forbrugerområdet i dag er omfattet af bestemmelsens ordlyd, er derfor ikke udtryk for implementering af CRD IV.

Forbrugerområdet er endvidere ikke reguleret i de øvrige direktiver, som er implementeret med bestemmelsen, og derfor heller ikke i denne henseende udtryk for implementering af EU-regulering.

2.2.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Det er vigtigt, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med den finansielle regulering, herunder reglerne om forbrugerbeskyttelse.

Finanstilsynet modtager løbende klager fra forbrugere. Sådanne klager modtages fra kunder i en finansiell virksomhed, som klager over, at den finansielle virksomhed ikke overholder reglerne om god skik eller anden forbrugerbeskyttende regulering. Finanstilsynet videresender som udgangspunkt sager om konkrete tvister til det relevante finansielle ankenævn, men kan samtidig vælge at undersøge, om der kan være tale om en generel problematisk adfærd i den finansielle virksomhed. I sådanne sager vil det være hensigtsmæssigt, hvis Finanstilsynet kunne indhente materiale fra den finansielle virksomhed vedrørende det konkrete forhold, der klages over, herunder bede den finansielle virksomhed om at redegøre for forholdet. I de fleste tilfælde vil dette dog nødvendiggøre, at Finanstilsynet videregiver navnet på den pågældende kunde, som har klaget, eller andre oplysninger, som muliggør identifikation af kunden, da overtrædelser på forbrugerområdet typisk indebærer en bestemt adfærd over for en specifik kunde, og da virksomheden ikke kan redegøre for et konkret forhold uden kendskab til kundens identitet.

Finanstilsynet kan ikke videregive navnet eller andre oplysninger om en kunde – uanset om kunden samtykker hertil – da sådanne klager til Finanstilsynet er omfattet af § 354 g. Finanstilsynet kan som følge heraf ikke søge sådanne sager oplyst ved at indhente en redegørelse eller andet materiale.

Dermed er det vanskeligt for Finanstilsynet at gennemføre et effektivt tilsyn i de forbrugsager, hvor Finanstilsynet modtager en klage fra en kunde i en finansiell virksomhed.

Hensynet til forbrugerne tilsiger, at Finanstilsynet bør kunne videregive oplysninger om en kunde til en finansiell virksomhed i tilfælde, hvor kunden giver samtykke til videregivelsen med henblik på viderebehandling af en konkret klagesag.

Der vurderes derfor at være behov for at indføre en undtagelse, som indebærer, at Finanstilsynet i visse klagesager kan videregive oplysninger om en person, hvis den pågældende udtrykkeligt har samtykket til videregivelsen. Dermed forbedres Finanstilsynets mulighed for at få belyst de forhold, henvendelsen vedrører.

2.2.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås, at der indsættes en undtagelse til § 354 g, som indebærer, at en kunde i en finansiell virksomhed kan samtykke til, at Finanstilsynet i visse forbrugerklagesager kan videregive oplysninger om den pågældende til den finansielle virksomhed.

Det foreslås, at det alene skal være muligt for en person at samtykke til videregivelse af oplysninger om den pågældende i forbrugsager på Finanstilsynets område, nemlig i sager om god skik og i sager om overtrædelse af kapitel 9 i lov om finansiell virksomhed.

2.3 Sikring af vandrende arbejdstageres ret til at optjene og bevare pensionsrettigheder

2.3.1 Gældende ret

De fleste arbejdsmarkedspensionsordninger udspringer af kollektive overenskomster. Der kan også være indgået aftale mellem arbejdsgiveren og den enkelte lønmodtager. I Danmark er der således

ikke tradition for, at retten til arbejdsmarkedspensioner og de nærmere vilkår herfor m.v. reguleres i lovgivning.

Det danske pensionssystem kan inddeles i tre søjler.

Søjle 1 dækker offentlige pensioner, ATP og lovbaserede ordninger, som er skattefinansieret. Disse ordninger sigter mod, at alle skal have et forsørgelsesgrundlag som pensionist, selv hvis man ikke har sikret sig en pension.

Søjle 2 rummer de såkaldte arbejdsmarkedspensionsordninger, hvorved forstås pensionsordninger, der er indgået i tilknytning til et ansættelsesforhold, og dækker dermed både de tværgående pensionsordninger og firmapensioner.

Søjle 3 omfatter private pensionsordninger, hvorved forstås pensionsordninger, der er indgået via individuel aftale med et livsforsikringsselskab eller en bank, f.eks. aftale om ratepensionsordning.

Europa-Parlamentet og Rådet har den 16. april 2014 vedtaget direktiv 2014/50/EU om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder (portabilitetsdirektivet).

Portabilitetsdirektivet regulerer minimumsrettigheder for lønmodtagere som flytter mellem EU/EØS-lande m.v. Portabilitetsdirektivet regulerer optjening af pensionsrettigheder, herunder karrensperioder. Direktivet regulerer endvidere bevarelse af pensionsrettigheder, herunder retten til en hvilende pensionsordning, medmindre beløbet er under en fastsat minimumsgrænse, hvorefter livsforsikringsselskabet kan udbetale beløbet, hvis lønmodtageren samtykker. Direktivet indeholder også regler om, at hvilende pensionsrettigheder skal behandles på linje med aktive medlemmers rettigheder eller på andre måder, der anses som retfærdige. Direktivet indeholder endvidere oplysningsforpligtelser.

Portabilitetsdirektivet indeholder regler om, at hvilende pensionsrettigheder (pensionsordninger hvor der ikke indbetales, uden at dette skyldes, at den pågældende er gået på pension) skal behandles på linje med aktive medlemmers rettigheder eller på andre måder, der anses som retfærdige. Efter dansk ret er det allerede sådan, at rettigheder til optjent alderspension ikke kan gøres til genstand for forskelsbehandling. Derfor opfylder dansk ret allerede kravene i portabilitetsdirektivet om retfærdig behandling af hvilende pensionsrettigheder.

Baggrunden herfor er, at et livsforsikringsselskab skal anmelde grundlaget for beregning af forsikringspræmier mv., til Finanstilsynet, som fører tilsyn med, at beregningsgrundlaget er betryggende og rimeligt over for den enkelte forsikringstager og andre berettigede efter forsikringsaftalerne. Desuden skal livsforsikringsselskabet i anmeldelsen til Finanstilsynet angive de regler, hvorefter pensionsordninger kan overføres fra eller til livsforsikringsselskabet i forbindelse med overgang til anden ansættelse eller i forbindelse med virksomhedsoverdragelse eller –omdannelse.

Reglerne sikrer, at hvis et livsforsikringsselskab forskelsbehandler lønmodtagere, der flytter til en anden medlemsstat, i forhold til lønmodtagere, der forbliver i Danmark, vil det fremgå af livsforsikringsselskabets anmeldelse om ændring af livsforsikringsselskabets beregningsgrundlag til Finanstilsynet. I den forbindelse vil Finanstilsynet således kunne reagere og sikre, at der ikke sker en overtrædelse af lovgivningen.

Der gælder tilsvarende lovgivning for firmapensionskasser. Derfor opfylder dansk ret også allerede kravene i portabilitetsdirektivets om retfærdig behandling af hvilende pensionsrettigheder for pensionsordninger i firmapensionskasser.

Portabilitetsdirektivet regulerer endvidere optjening af pensionsrettigheder, herunder i forhold til længden af karenperioder (den beskæftigelsesperiode, der går, inden man bliver berettiget til medlemskab af pensionsordningen), rettighedsbetingede optjeningsperioder og minimumsalder ved fratræden. Der er ingen regler i dansk ret om karen- eller optjeningsperioder eller krav om minimumsalder for at få ret til optjent pension. I praksis eksisterer optjeningsperioder eller krav om opnåelse af en vis alder for at få ret til sin optjente pension fortrinsvis i de såkaldte tilsagnsordninger og ikke i traditionelle danske pensionsordninger, idet lønmodtagere i Danmark optjener ret til alderspension fra den første indbetalte krone, der er indbetalt til alderspension. Karenperioder findes dog i nogle danske pensionsordninger og vil typisk ikke være af længere varighed end mellem to til ni måneder. I disse tilfælde indebærer karenperioden, at der ikke sker indbetaling til pensionsordningen, førend der er gået det nærmere angivne antal måneder.

Portabilitetsdirektivet regulerer desuden bevarelse af pensionsrettigheder, herunder retten til en hvilende pensionsordning (en pensionsordning, hvor der ikke indbetales til ordningen, uden at dette skyldes, at den pågældende er gået på pension, kaldes hvilende (eller en fripolice)). Reglerne om rimelighed sikrer bl.a., at forsikringstagere i danske livsforsikringsselskaber enten vil have ret til en hvilende pensionsordning, genkøb af pensionsordningen eller til at vælge mellem en hvilende pensionsordning og genkøb af pensionsordningen, hvis de ophører med at indbetale de aftalte præmier uden at være berettigede til pension. Forsikringstagerens rettigheder vil fremgå af forsikringsaftalen og/eller forsikringsbetingelserne eller af pensionsregulativet. For lønmodtagere – herunder lønmodtagere, som flytter mellem EU/EØS-lande m.v., – er retten til en hvilende pensionsordning ikke særskilt reguleret i lov om finansiel virksomhed eller lov om tilsyn med firmapensionskasser.

Genkøb indebærer, at indbetalte midler udbetales til pensionstageren med fradrag af genkøbsomkostninger, særlige bidrag m.v., og medfører, at pensionsordningen ophører med at eksistere.

Genkøb af en pensionsordning kan enten ske som frivilligt genkøb eller som tvangsgenkøb, typisk hvis der er tale om mindre beløb. Frivilligt genkøb indebærer, at kunden kan anmode livsforsikrings-selskabet om at udbetale en eventuel genkøbsværdi, f.eks. hvis kunden ikke længere indbetaler til ordningen. Tvangsgenkøb indebærer, at livsforsikringsselskabet har ret til at opføre pensionsopsparingen og udbetale en eventuel genkøbsværdi uden kundens samtykke. Muligheden for tvangsgenkøb rummer såvel en fordel for livsforsikringsselskabernes administration, men også i høj grad en fordel for pensionstagere, som har pensionsopsparing med lav værdi. Pensionstageren kan, hvis der ikke sker genkøb, risikere at miste hele beløbet i den optjente pensionsordning som følge af administrationsomkostninger. I praksis henvender mange livsforsikringsselskaber sig stadig til kunden, selvom beløbet er under tvangsgenkøbsgrænsen, for at oplyse om alternativer til tvangsudbetaling, f.eks. overførselsmuligheder til andre pensionsordninger. Modtager livsforsikringsselskabet ikke svar fra kunden, vil selskabet ofte vælge at udbetale beløb under tvangsgenkøbsgrænsen.

I modsætning til livsforsikringsselskaber er det i dag ikke ualmindeligt, at en firmapensionskasse tvangsgenkøber en pensionsordning, når et medlem fratræder sin stilling, medmindre fratrædelsen skyldes pensionering. Firmapensionskassen kræver dog normalt, at genkøbsværdien indskydes på

en tilsvarende ordning i et pensionsinstitut med klausul om, at ordningen kun kan genkøbes med firma-pensionskassens godkendelse.

I forhold til adgang til genkøb, er livsforsikringsselskaberne ikke pålagt at give forsikringstageren adgang til hertil. Grundlaget for beregning af tilbagekøbsværdier og fripolicer skal være betryggende og rimeligt over for den enkelte forsikringstager og andre berettigede efter forsikringsaftalerne. Der skal samtidig tages hensyn til kollektivet (de øvrige forsikringstagere i ordningen). Ved genkøb beregnes tilbagekøbsværdien af en pensionsordning ud fra ordningens depot (det samlede beløb, som pensionskunden har indbetalt med tillæg af senere tilskrevne renter og fradrag for administrationsomkostninger mv.) efter regler, der er fastsat i livsforsikringsselskabets grundlag. Tilbagekøbsværdien tillægges forsikredes eventuelle andel af livsforsikringsselskabets særlige bonushensættelser og fratrækkes normalt et gebyr.

Livsforsikringsselskaberne anmelder maksimumbeløbet for tvangsgenkøb og frivillige genkøb samt vilkårene herfor til Finanstilsynet.

Portabilitetsdirektivet indeholder også oplysningsforpligtelser. Efter dansk ret er livsforsikringsselskaber forpligtede til at give en række oplysninger til forsikringstagerne, herunder ved aftalens indgåelse, under aftalens løbetid og ved ændringer af aftalen. Under aftalens løbetid skal der bl.a. årligt gives oplysning om tilbagekøbsværdien, såfremt forsikringen giver adgang hertil.

Der er ikke krav om særskilt at oplyse om, hvordan ophør af et ansættelsesforhold vil påvirke pensionsrettighederne eller betingelserne for fremtidig behandling af hvilende pensionsrettigheder. En finansiell virksomhed, herunder et livsforsikringsselskab og en tværgående pensionskasse, skal dog yde rådgivning, hvis kunden anmoder herom, jf. reglerne om god skik. Endvidere skal virksomheden af egen drift yde rådgivning, hvor omstændighederne tilsiger, at der er behov herfor. Rådgivningen skal tilgodese kundens interesser og give kunden et godt grundlag for at træffe sin beslutning. Rådgivningen skal være relevant, retvisende og fyldestgørende. Den finansielle virksomhed skal orientere om de risici, der er relevante for kunden. Ved rådgivning forstås anbefalinger, vejledninger, herunder oplysninger om risici forbundet med en disposition, og oplysninger om umiddelbare konsekvenser af kundens valgmuligheder. Det samme gælder for firmapensionskasser.

2.3.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Formålet med portabilitetsdirektivet er at fjerne barrierer for arbejdskraftens frie bevægelighed, men også at sikre, at flere lønmodtagere sparer op til deres alderdom.

Portabilitetsdirektivet giver – i overensstemmelse med den danske model, og anerkendelsen af den vigtige rolle, som arbejdsmarkedets parter har – mulighed for, at arbejdsmarkedets parter kan fastsætte andre bestemmelser i forhold til optjening og bevarelse af pension via kollektive overenskomster eller aftaler, forudsat at disse bestemmelser giver en mindst lige så god beskyttelse som portabilitetsdirektivet og ikke skaber hindringer for arbejdskraftens frie bevægelighed. Størstedelen af portabilitetsdirektivet implementeres dermed af arbejdsmarkedets parter. De bestemmelser i lovforslaget, som gennemfører portabilitetsdirektivets regler om retten til at optjene og bevare pension, finder dermed alene anvendelse i relation til pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke er omfattet af kollektiv overenskomst eller aftaler, der som minimum sikrer samme beskyttelse som bestemmelserne herom i portabilitetsdirektivet.

2.3.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås, at der indføres nye regler i henholdsvis lov om finansiel virksomhed samt lov om tilsyn med firmapensionskasser med henblik på implementering af portabilitetsdirektivet. Reglerne vil alene gælde for arbejdsmarkedspensioner.

Portabilitetsdirektivet medfører ikke en pligt for medlemsstaterne til at indføre pensionsordninger, men kun at give rettigheder til lønmodtagere i de tilfælde, hvor der er en pensionsordning for den pågældende lønmodtager. Det skal bemærkes, at rettighederne fastsat i portabilitetsdirektivet alene vedrører den del af pensionsordningerne, som indeholder retten til alderspension, dvs. selve pensionsopsparingen, og ikke de eventuelle forsikringsdækninger, som også kan indgå i pensionsordningerne. Hvis en pensionsordning således alene består af forsikringsdækninger – dvs. der ikke opspares til alderspension – gælder direktivet således ikke for sådanne pensionsordninger.

De foreslåede regler medfører ikke en pligt til at oprette eller indføre pensionsordninger, og rettighederne gælder også alene for de pensionsordninger eller den del af pensionsordningerne, som indeholder en aldersopsparing.

Reguleringen vil omfatte forsikringsselskaber, der har tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed, herunder tværgående pensionskasser (samlet betegnet livsforsikringsselskaber). Endvidere vil firmapensionskasser også omfattes af reguleringen.

De foreslåede bestemmelser gælder kun for lønmodtagere, der flytter mellem EU/EØS-lande m.v., og som ikke i medfør af kollektive overenskomster er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til de rettigheder, der følger af portabilitetsdirektivet. Det er således muligt for arbejdsmarkedets parter at implementere direktivet gennem bestemmelser i kollektive overenskomster, forudsat at disse bestemmelser ikke giver ringere beskyttelse og ikke skaber hindringer for arbejdskraftens frie bevægelighed.

Der foreslås regler for livsforsikringsselskabers og firmapensionskassers behandling af pensionsordninger for fratrædende lønmodtagere, det vil sige lønmodtagere som flytter mellem lande inden for den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med, hvor den pågældende lønmodtagers ansættelsesforhold ophører af andre årsager end, at vedkommende bliver berettiget til pension, og hvor den pågældende lønmodtagers ansættelsesforhold berettiger eller kan berettiggende denne til alderspension. Direktivet benævner sådanne lønmodtagere som fratrådte arbejdstagere. Elever, lærlinge og studentermedarbejdere m.fl., der er lønmodtagere, kan være omfattet af reglerne, hvis de er i et ansættelsesforhold, der berettiger eller kan berettiggende til alderspension, og forudsat de øvrige betingelser er opfyldt.

Reglerne gælder kun for lønmodtagere, som flytter til et andet EU/EØS-land, og ikke for lønmodtagere som flytter inden for Danmarks grænser.

For at sikre, at fratrædende lønmodtagere heller ikke i fremtiden kan mødes med unødige indtrædelsesbarrierer i en dansk pensionsordning foreslås det, at en fratrædende lønmodtager ikke i forbindelse med en pensionsordning må blive mødt med krav om, at lønmodtageren skal være ansat i mere end tre år, inden lønmodtageren kan opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen. Det foreslås endvidere, at minimumsalderen for optjening af pensionsrettigheder ikke må overstige 21 år for fratrædende lønmodtagere.

Ligeledes foreslås det, at hvis en fratrædende lønmodtager ikke har optjent pensionsrettigheder, når ansættelsesforholdet ophører, skal de bidrag til alderspension, som lønmodtageren har indbetalt, eller som er indbetalt på lønmodtagerens vegne, tilbagebetales til lønmodtageren.

For at sikre, at fratrædende lønmodtagere heller ikke i fremtiden kan blive nægtet retten til at lade deres optjente pensionsrettigheder blive stående som en hvilende ordning, foreslås det, at livsforsikringsselskaber og firmapensionskasser ikke må nægte fratrædende lønmodtagere ret til at lade deres optjente pensionsrettigheder blive stående i den pensionsordning, hvor de er optjent. Kun hvis beløbet ikke overstiger en tærskelværdi på 20.000 kr. (2010-niveau), som reguleres efter § 20 i personskatteloven, og lønmodtageren giver informeret samtykke til udbetalingen, kan livsforsikringsselskabet udbetale den optjente pension. Hermed udnyttes valgmuligheden i portabilitetsdirektivet for medlemsstaterne til at fastsætte en nærmere angiven tærskelværdi for en pensionsordning, hvor livsforsikringsselskaberne har mulighed for at udbetale beløbet, hvis den fratrædende lønmodtager giver samtykke hertil.

Der foreslås ikke indført nye regler som følge af portabilitetsdirektivets krav om, at fratrædende lønmodtagere og deres efterladtes hvilende pensionsrettigheder skal behandles på en retfærdig måde. Dette følger allerede af de eksisterende regler om anmeldelse til Finanstilsynet, jf. nærmere herom i afsnit 2.3.1.

For at sikre, at medlemmer af en pensionsordning, eller deres efterladte, efter anmodning får adgang til relevant information om, hvordan forskellige forhold vil påvirke deres pensionsrettigheder foreslås det, at der indføres oplysningsforpligtelser for livsforsikringsselskaber og firmapensionskasser.

Det foreslås, at livsforsikringsselskaberne eller firmapensionskasserne maksimalt skal være forpligtede til at give de anførte oplysninger én gang om året. Hermed udnyttes valgmuligheden i portabilitetsdirektivets artikel 6, stk. 4, 2. pkt.

Lovforslaget medfører ikke forringelser af eksisterende rettigheder til at optjene og bevare pensionsordninger for fratrædende lønmodtagere eller af medlemmers m.fl. ret til oplysninger i overensstemmelse med portabilitetsdirektivets artikel 7, stk. 2.

Det foreslås, i overensstemmelse med direktivet, at de foreslåede bestemmelser ikke finder anvendelse på pensionsordninger, som på tidspunktet for bestemmelsernes ikrafttræden er lukket for tilgang af medlemmer. Denne begrænsning i anvendelsesområdet er særlig relevant i forhold til firmapensionskasser, idet de eksisterende firmapensionskasser ikke længere optager nye medlemmer. Det findes dog stadig nødvendigt at gennemføre forslaget, idet der i fremtiden vil kunne ske ændringer i praksis, og der kan oprettes nye firmapensionskasser.

2.4 Ændringer som følge af PRIIP-forordningen

2.4.1 Gældende ret

En dansk UCITS (Undertaker for Collective Investments in Transferable Securities), f.eks. en investeringsforening eller værdipapirfond, skal ved udbud af andele i den danske UCITS udarbejde et dokument med central investorinformation (KID) for hver afdeling eller andelsklasse. Den centrale investorinformation skal udleveres til interesserede detailinvestorer og skal indeholde information om de væsentlige karakteristika for den danske UCITS, afdelingen eller andelsklassen, jf. § 103, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. Dette for at sikre, at detailinvestoren kan forstå karakteren af og risiciene ved investering i de andele, som vedkommende bliver tilbudt.

Tilsvarende skal en forvalter af alternative investeringsfonde (FAIF), som har tilladelse til at markedsføre sig til detailinvestorer, udarbejde og stille et KID om den enkelte afdeling eller andelsklasse til rådighed, jf. §§ 2 og 3 i bekendtgørelse nr. 941 af 28. juni 2013 om form og indhold af dokumenter indeholdende væsentlig investorinformation for alternative investeringsfonde.

Finanstilsynet påser efterlevelsen af lov om investeringsforeninger m.v. og lov om forvaltere af alternative investeringsfonde og regler udstedt i medfør heraf, jf. § 161 i lov om investeringsforeninger m.v. og § 155 i lov om forvaltere af alternative investeringsfonde m.v. Bliver Finanstilsynet bekendt med, at der kan være sket en overtrædelse af bestemmelser i de to love, anmelder Finanstilsynet dette til politiet, medmindre Finanstilsynet vurderer, at overtrædelsen alene bør medføre en tilsynsmæssig reaktion i form af påtale eller påbud.

Overtrædelse af forpligtelsen for UCITS til at udforme KID i § 103, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. straffes med bøde, jf. lovens § 190, stk. 1. FAIF'ers overtrædelse af reglerne om væsentlig investorinformation er derimod ikke strafbelagt, men medfører i stedet en tilsynsmæssig reaktion.

PRIIP-forordningen (Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er)) indeholder krav om, at producenter af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter, som f.eks. strukturerede obligationer, til detailinvestorer (PRIIP'er) udarbejder et KID for disse produkter, inden de stilles til rådighed for detailinvestorer. Det er også et krav, at dem, der rådgiver om eller sælger produkterne, stiller KID til rådighed for detailinvestorer i god tid, inden de køber disse produkter.

I henhold til artikel 15, stk. 2, i PRIIP-forordningen skal de kompetente myndigheder overvåge markedet for forsikringsbaserede investeringsprodukter, der markedsføres, distribueres eller sælges i eller fra deres medlemsstat. Under nærmere angivne betingelser kan de kompetente myndigheder i henhold til artikel 16 i forordningen forbyde eller begrænse markedsføring, distribution eller salg af forsikringsbaserede investeringsprodukter. Det er f.eks. tilfældet, hvis produktet giver anledning til væsentlige problemer med hensyn til investorbeskyttelsen eller udgør en trussel mod de finansielle markeders ordnede funktion og integritet.

Artikel 22, stk. 1, første afsnit, i PRIIP-forordningen fastsætter, at medlemsstaterne med forbehold for de kompetente myndigheds tilsynsbeføjelser skal fastsætte bestemmelser om passende administrative sanktioner og foranstaltninger, som finder anvendelse i situationer, der udgør en overtrædelse af PRIIP-forordningen, og træffe alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. Dette gælder eksempelvis artikel 5, stk. 1 (pligt til at udarbejde et dokument med central investorinformation), artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, og artikel 9 (krav til dokumentets indhold), artikel 10, stk. 1 (regelmæssig gennemgang af dokumentet), artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 (pligt til at stille dokumentet til rådighed) og artikel 19 (pligt til klageadgang). Disse sanktioner og foranstaltninger skal være effektive, forholdsmæssige og have afskrækkende virkning.

Det fremgår dog af artikel 22, stk. 1, andet afsnit, at medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner som omhandlet i første afsnit for overtrædelser, hvis overtrædelserne allerede er genstand for strafferetlige sanktioner i national ret.

Artikel 25 fastsætter regler for, at medlemsstaterne ved arten og niveauet af administrative sanktioner og foranstaltninger skal sikre, at de kompetente myndigheder tager højde for alle relevante omstændigheder, f.eks. overtrædelsens grovhed og varighed, overtrædelsens indvirkning på detailinvestorers interesser og evt. tidligere overtrædelser.

2.4.2 Erhvervsministeriets overvejelser

PRIIP-forordningen finder direkte anvendelse i Danmark. For at sikre et ordentligt og effektivt tilsyn med opfyldelsen af kravene i PRIIP-forordningen, skal medlemsstaterne dog udpege de kompetente myndigheder, der skal have ansvaret for tilsynet med forordningen. For at sikre, at Danmark lever op til sine forpligtelser efter forordningen, skal der desuden fastsættes regler om foranstaltninger og sanktioner for overtrædelse af forordningen.

Som kompetent myndighed skal Finanstilsynet påse, at bestemmelserne i PRIIP-forordningen efterleves.

Efter artikel 22, stk. 1, 2. afsnit, kan medlemsstaterne beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner som omhandlet i første afsnit for overtrædelser, hvis overtrædelserne allerede er genstand for strafferetlige sanktioner i national ret. I Danmark er det ikke muligt at indføre administrative bøder.

På den baggrund foreslås det, at overtrædelse af de relevante bestemmelser i stedet sanktioneres med en strafferetlig sanktion i form af bøde. Bliver Finanstilsynet bekendt med, at der kan være sket en strafbar overtrædelse af PRIIP-forordningen, anmelder Finanstilsynet dette til politiet, medmindre det følger af Finanstilsynets faste praksis, at det vil være tilstrækkeligt at udstede et påbud om lovliggørelse.

2.4.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed i forhold til PRIIP-forordningen. Som kompetent myndighed fører Finanstilsynet tilsyn med opfyldelsen af kravene til KID om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter, der tilbydes til detailinvestorer. Dog med undtagelse af den del af PRIIP-forordningen, der er underlagt Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordningers (EIOPAs) kompetence, jf. artikel 15, stk. 1, i PRIIP-forordningen. EIOPA overvåger således markedet for forsikringsbaserede investeringsprodukter, der markedsføres, distribueres eller sælges i Unionen, mens Finanstilsynet overvåger markedet for forsikringsbaserede investeringsprodukter, der markedsføres, distribueres eller sælges i eller fra Danmark.

Det foreslås desuden, at der foretages ændringer i sanktionsbestemmelsen i lov om finansiel virksomhed, der gør det muligt at sanktionere overtrædelse af f.eks. et forbud eller en begrænsning af markedsføring eller salg af et produkt, når Finanstilsynet har meddelt et sådant forbud eller begrænsning i henhold til PRIIP-forordningen.

2.5 Ændringer som følge af benchmarkforordningen

2.5.1 Gældende ret

Der er fastsat regler om referencerenter i Afsnit X e i lov om finansiel virksomhed og bekendtgørelse nr. 1299 af 14. november 2013 om tilsyn med fastsættelse af en referencerente. Det følger af disse regler, at stillere af referencerenter, der ved indberetninger bidrager til fastsættelse af reference-

renter, er forpligtet til sikre, at rammerne for fastsættelsen af referencerenter er betryggende for kreditinstitutterne og deres kunder.

Stillere skal have tilstrækkelige forretningsgange og kontrol med opgørelsen og opgørelsesmetoden, herunder skal de kunne dokumentere ændringer i indberetningerne, samt hvilke overvejelser, der ligger til grund for indberetningen. Endvidere skal stillere af referencerenter have foranstaltninger for funktionsadskillelse, regler for håndtering af interessekonflikter og kontrolforanstaltninger for efterlevelse af interne retningslinjer.

Finanstilsynet fører tilsyn med, at rammerne for fastsættelse af referencerenter er betryggende, herunder at stillerne på tilstrækkelig vis kan redegøre for de forhold, der har ligget til grund for indberetningerne til fastsættelse af referencerenterne. Overtrædelse af en række bestemmelser i bekendtgørelsen kan straffes med bøde.

Benchmarkforordningen er vedtaget i kølvandet på en række sager om manipulation med forskellige typer af benchmarks, herunder med referencerenterne London Interbank Offered Rate (LIBOR) og European Interbank Offered Rate (EURIBOR). Sagerne viste, at benchmarks kan være genstand for interessekonflikter, ligesom udbredt grad af skøn og svage governance-ordninger og kontrolforanstaltninger øger benchmarks sårbarhed over for manipulation.

Benchmarks bruges som reference til bl.a. at fastsætte prisen på finansielle instrumenter. Der findes mange forskellige typer af benchmarks. Bl.a. findes der referencerenter, der fastsættes på baggrund af indberetninger fra en række stillere (typisk kreditinstitutter) med henblik på at danne grundlag for en aftalt rentefastsættelse mellem kreditinstitutter eller mellem kreditinstitutter og disses kunder. I Danmark benyttes referencerenter som CIBOR (Copenhagen Interbank Offered Rate) bl.a. til at bestemme renten på mange kunders boliglån. Der findes også benchmarks for eksempelvis råvarer, hvor benchmarks benyttes til at fastsætte prisen på eksempelvis olie, guld og fødevarer, og på valutaområdet, hvor benchmarks danner grundlag for prissætningen i valutahandler.

Der har ikke tidligere været EU-retlige regler for fastsættelse af og kontrol med benchmarks i Europa. Dog har enkelte lande, herunder Danmark, haft regler for referencerenter, som er én type af benchmark. Usikkerhed omkring nøjagtigheden og integriteten af benchmarks kan undergrave markedets tillid fordi det kan skabe tvivl om, hvorvidt den fastsatte pris på finansielle instrumenter er korrekt. Endvidere kan det påføre forbrugere og investorer tab og fordreje realøkonomien. Det er derfor vigtigt, at der med forordningen skabes forudsætninger for at sikre nøjagtigheden, robustheden og integriteten af benchmarks.

Benchmarkforordningen, der finder anvendelse fra 1. januar 2018, indfører en retlig ramme og dermed harmoniserede fælleseuropæiske regler for fastsættelse af benchmarks på EU-plan. Forordningen stiller en række krav til benchmarks integritet og pålidelighed, herunder governance- og kontrolkrav for administrator og stillere, regler for inputdata, metode og indberetning af overtrædelser samt krav om adfærdskodeks for stillere. Der stilles også visse krav til gennemsigtighed og forbrugerbeskyttelse.

Kravene varierer mellem forskellige typer af benchmark, således at der eksempelvis gælder særlige krav til benchmarks baseret på regulerede data, rentebenchmarks og råvarebenchmarks, ligesom der gælder forskellige krav for øvrige benchmarks alt efter hvor vigtigt et givent benchmark er for den finansielle stabilitet, herunder om de er "væsentlige" eller "ikke-væsentlige" i henhold til fastlagte

kriterier. For de benchmarks, som har den største betydning for de europæiske finansielle markeder, såkaldt ”kritiske benchmarks”, stilles særligt skærpede krav.

Endelig stilles krav til godkendelse eller registrering af (afhængig af typen af benchmark) samt tilsyn med administrator. Dette påhviler fremadrettet den kompetente myndighed.

2.5.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Det fremgår af benchmarkforordningen, at hvis der ikke indføres en harmoniseret ramme med henblik på at sikre nøjagtigheden og integriteten af benchmarks, er der sandsynlighed for, at forskelle i medlemsstaternes lovgivning vil skabe hindringer for det indre markeds funktion med hensyn til levering af benchmarks. Erhvervsministeriet finder det hensigtsmæssigt, at der skabes ensartede regler for benchmarks på tværs af EU. Forordningen indeholder foranstaltninger, der skal medvirke til at øge nøjagtigheden, robustheden og integriteten af benchmarks ved at modvirke interessekonflikter og manipulation, hvilket forventes at medvirke til en styrkelse af investorbeskyttelsen og den finansielle stabilitet.

Lovforslaget indeholder bestemmelser, som er nødvendige for overholdelsen af benchmarkforordningen. Forordningen finder anvendelse fra 1. januar 2018, dog finder visse bestemmelser anvendelse fra henholdsvis 30. juni 2016 og 3. juli 2016.

Danmark har allerede regler for referencerenter. Forordningens anvendelsesområde er bredere end de danske nationale regler for referencerenter, idet forordningen regulerer alle typer benchmarks, og ikke alene referencerenter. Erhvervsministeriet finder, at forskellige tilgange i medlemsstaterne kan føre til fragmentering af det indre marked, da administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks vil være underlagt forskellige regler i forskellige medlemsstater. Dermed er der risiko for, at benchmarks, som udarbejdes i én medlemsstat, ikke kan bruges i en anden medlemsstat.

Det fremgår af benchmarkforordningens artikel 42, at der skal anvendes administrative sanktioner samt bødestraf ved overtrædelser af forordningen. Medlemsstaterne kan dog beslutte ikke at fastsætte regler for administrative sanktioner for overtrædelser, der er underlagt strafferetlige sanktioner. På den baggrund foreslås det med lovforslaget, at der indsættes en ny § 253 a i lov om kapitalmarkeder, hvorefter overtrædelser af benchmarkforordningen kan straffes med bøde.

2.5.3 Lovforslagets indhold

Benchmarkforordningen gælder umiddelbart i Danmark og skal derfor ikke gennemføres i national lovgivning. For at sikre, at Danmark lever op til forpligtelserne efter forordningen, er det nødvendigt at ophæve de eksisterende regler om fastsættelse af referencerenter.

Forordningen pålægger administrator at føre kontrol med stillerne af benchmarks og at sikre, at rammerne for fastsættelsen af benchmarks er betryggende. Ved benchmark forstås i forordningen indeks, der bruges som reference ved fastlæggelse af det beløb, som skal betales i henhold til et finansielt instrument eller en finansiell kontrakt, eller ved fastlæggelse af værdien af et finansielt instrument. Benchmark er defineret i forordningens artikel 3, stk. 1, nr. 3. Ved en administrator forstås en juridisk eller fysisk person, der fører kontrol med leveringen af benchmarks, herunder administrerer ordningerne for fastlæggelse af benchmarks, indsamler og analyserer inputdataene, fastlægger benchmarket og offentliggør det. Ved en stiller forstås en fysisk eller juridisk person, der bidrager med inputdata til et benchmark. Forordningen fastsætter regler, der gælder for både administratorer og stillere.

Forordningen medfører, at ansvaret for tilsynet med stillerne pålægges administrator pr. 1. januar 2018. Forordningen medfører også, at hver medlemsstat skal udpege en kompetent myndighed, der skal føre tilsyn med, at administrator udfører sine opgaver i overensstemmelse med forordningen.

Forordningen fastsætter særlige krav til tilsyn med kritiske benchmarks. Et benchmark er kritisk, hvis den samlede værdi af de finansielle instrumenter og kontrakter, der prisfastsættes på baggrund af benchmarket, overstiger nogle fastlagte tærskelværdier. Forordningen fastsætter desuden en række kriterier, som skal indgå i vurderingen, hvis et benchmark ikke overstiger tærskelværdierne, men alligevel må betragtes som kritisk. Der er mulighed for, at de kompetente myndigheder under visse omstændigheder kan udpege et benchmark som kritisk, eksempelvis i det tilfælde, at der kun er meget få eller ingen alternativer til benchmarket. Konsekvenserne af, at et benchmark er kritisk, er bl.a., at den kompetente myndighed har beføjelse til at kræve obligatorisk administration af og bidrag af data til et sådant benchmark i en nærmere bestemt periode.

Herudover stiller forordningen krav om, at de kompetente myndigheder skal have sanktionsbestemmelser vedrørende overtrædelse af forordningen og kunne udnytte en række tilsynsbeføjelser, herunder mulighed for adgang uden retskendelse. Derfor stilles forslag om at tilføre Finanstilsynet visse beføjelser og sanktionsmuligheder, der sikrer overholdelse af forordningen samt mulighed for tilsynsreaktioner i forbindelse med overtrædelse af forordningen.

Det foreslås, at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed.

2.6 Udpegning af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI)

2.6.1 Gældende ret

Finanstilsynet udpeger senest den 30. juni hvert år systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI'er) i Danmark, jf. § 308, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed. Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og visse fondsmæglerselskaber kan udpeges som SIFI. Et institut udpeges som SIFI, hvis det i to på hinanden følgende år overskrider en eller flere af de fastsatte SIFI-indikatorer. SIFI-indikatorerne fremgår af § 308, stk. 2, nr. 1-3, i lov om finansiell virksomhed.

To af SIFI-indikatorerne vedrører instituttets andel af henholdsvis det samlede indlån og det samlede udlån i Danmark.

Den ene SIFI-indikator er overskredet, hvis instituttets udlån i Danmark udgør mere end 5 pct. af de danske penge- og realkreditinstitutters samlede udlån i Danmark, jf. § 308, stk. 2, nr. 2, i lov om finansiell virksomhed.

Den anden SIFI-indikator er overskredet, hvis instituttets indlån i Danmark udgør mere end 5 pct. af de danske pengeinstitutters samlede indlån i Danmark, jf. § 308, stk. 2, nr. 3, i lov om finansiell virksomhed.

Finanstilsynet beregner endvidere hvert år systemiskheden af et SIFI, jf. § 308, stk. 6, i lov om finansiell virksomhed. Systemiskheden beregnes som et gennemsnit af tre faktorer: i. instituttets balance i procent af sektorens samlede balance, ii. instituttets udlån i Danmark i procent af sektorens

samlede udlån i Danmark og iii. instituttets indlån i procent af sektorens samlede indlån i Danmark. Systemiskheden anvendes til brug for erhvervsministerens fastsættelse af et SIFI-bufferkrav, jf. § 125 h, jf. § 125 a, stk. 6.

Reguleringen vedrørende SIFI'er blev indført i den finansielle regulering i forbindelse med implementering af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV), jf. Folketingstidende 2013-14, A, L 133 som fremsat.

SIFI-indikatorerne er fastsat ved den politiske aftale af 10. oktober 2013 mellem regeringen (Socialdemokratiet, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti) og Venstre, Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti om regulering af systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) samt krav til alle banker og realkreditinstitutter om mere og bedre kapital og højere likviditet (Bankpakke 6).

2.6.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Grundet SIFI'ers størrelse er der særlige risici forbundet med dem. Det er derfor vigtigt, at identifikationen og udpegningen af SIFI'er løbende sker på et retvisende grundlag.

Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) har den 16. december 2014 udstedt retningslinjer EBA/GL/2014/10 vedrørende kriterierne for fastsættelse af betingelserne for anvendelse af artikel 131, stk. 3, i direktiv 2013/36/EU (CRD) i forbindelse med vurderingen af andre systemisk vigtige institutter (O-SII'er) (herefter EBA's retningslinjer om identifikation af nationale SIFI'er). Det følger af retningslinjerne, at indikatorværdierne for filialer af institutter, der har tilladelse i medlemsstater eller tredjelande, bør medregnes i beregningsprocessen, som danner grundlag for udpegningen af SIFI'er. En foreløbig opgørelse fra EBA viser, at 80 pct. af medlemsstaterne inkluderer tal fra filialer ved identifikationen af nationale SIFI'er.

Det foreslås på den baggrund at ændre den danske model, så tal for væsentlige filialer i Danmark af udenlandske kreditinstitutter også medregnes i opgørelserne til brug for udpegning af SIFI'er og i beregningerne af et SIFI's systemiskhed. Med den foreslåede ændring sikres det, at de danske SIFI-regler i højere grad flugter med den generelle fremgangsmåde for SIFI-udpegning på tværs af EU i relation til inddragelse af filialer samt med principperne om behandling af filialer i EBA's retningslinjer om identifikation af nationale SIFI'er.

Ændringen forventes ikke at medføre hverken færre eller andre udpegninger end dem, der er foretaget i dag, ligesom ændringen i sig selv ikke vil føre til ændringer af de udpegede SIFI'ers SIFI-bufferkrav. Ændringen vil imødegå, at beregningsgrundlaget for udpegning af SIFI'er samt beregningerne af et SIFI's systemiskhed påvirkes af eventuelle strukturelle ændringer i sektoren. Beregningsgrundlaget vil herefter ikke påvirkes af om et udenlandsk kreditinstitut driver virksomhed i Danmark som enten datterselskab eller en større filial.

2.6.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås at ændre de to SIFI-indikatorer, som vedrører instituttets andel af henholdsvis det samlede udlån i Danmark og det samlede indlån i Danmark. Ændringen indebærer for det første, at udlån fra væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter også skal med-

regnes, når det samlede udlån i Danmark opgøres. Det er således ikke længere alene udlånet fra danske penge- og realkreditinstitutter, der medregnes. Der foreslås en tilsvarende ændring i forhold til indlån i Danmark, hvorfor også indlån i udenlandske pengeinstitutters væsentlige filialer i Danmark fremover skal medregnes.

Det foreslås endvidere, at tal for væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter skal medregnes ved beregning af et SIFI's systemiskhed. Ændringen indebærer, at henholdsvis balance, udlån og indlån i væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter skal indgå i beregningsgrundlaget for faktorerne til brug for beregningen af et SIFI's systemiskhed.

Dette vil dels sikre, at de danske SIFI-regler flugter med principperne om behandling af filialer i EBA's retningslinjer om identifikation af nationale SIFI'er. Herudover vil ændringen sikre et mere retvisende grundlag for udpegning af SIFI'er i Danmark, da beregningsgrundlaget herved ikke påvirkes af eventuelle strukturelle ændringer i sektoren.

2.7 Ændring af fordelingen af afgiften til Finanstilsynet fra Lønmodtagernes Dyrtidsfond, Arbejdsmarkedets Tillægspension og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring

2.7.1 Gældende ret

Udgifterne til Finanstilsynet dækkes af de finansielle virksomheder m.fl., som Finanstilsynet fører tilsyn med.

Den årlige afgift for de forskellige typer af virksomheder er fastsat i §§ 361-366 i lov om finansiel virksomhed.

Afgiften for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) og Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD) fremgår af § 361 i lov om finansiel virksomhed.

§ 361 i lov om finansiel virksomhed er med lov nr. 665 af 8. juni 2017 nyaffattet. Nyaffattelsen indebærer en opdatering til 2014-niveau af de beløb, som er anført i bestemmelsen, som følge af, at beløbene tidligere var angivet i 2004-niveau, men sidenhen årligt reguleret på baggrund af udviklingen i Finanstilsynets bevilling på finansloven. lov nr. 665 af 8. juni 2017 træder i kraft den 3. januar 2018.

Det følger af lov nr. 665 af 8. juni 2017, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond betaler en årlig afgift i 2014-niveau til Finanstilsynet på 1.380.000 kr., at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring betaler en årlig afgift til Finanstilsynet på 1.050.000 kr., og at Arbejdsmarkedets Tillægspension betaler en årlig afgift til Finanstilsynet på 2.430.000 kr.

2.7.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Finanstilsynet udfører en række opgaver for beskæftigelsesministeren i forhold til tilsynet med Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Som følge heraf betaler ATP, LD og AES, ligesom de finansielle virksomheder, en årlig afgift til Finanstilsynet.

Der er i koordination med Beskæftigelsesministeriet og de tre virksomheder lavet en ny fordeling af afgiftsbetalingen mellem virksomhederne, der bedre afspejler ressourcetrækket i Finanstilsynet i forhold til tilsynet med den enkelte virksomhed. ATP kommer til at betale mere end hidtil, mens LD og AES kommer til at betale mindre. Baggrunden for ændringen er, at ATP er en væsentlig mere kompleks virksomhed, som bl.a. har en passivside med forsikringsmæssige hensættelser. På den baggrund vurderes ATP at være sammenligneligt med et stort gruppe 1-forsikringsselskab. LD er sammenligneligt med et gruppe 2-forsikringsselskab, hvor tilsynet kræver et mindre res-sourcetræk. Ændringen betyder, at ATP's og LD's afgiftsbeløb fremover kommer til at svare bedre til afgifterne betalt af forsikringsselskaber af tilsvarende størrelse. AES har i forhold til Finanstilsynets ansvarsområde en meget simpel forretningsmodel, hvorfor ressourcetrækket i Finanstilsynet er begrænset. Den foreslåede afgift er afstemt hermed.

2.7.3 Lovforslagets indhold

Med lovforslaget foreslås den årlige afgift fra Lønmodtagernes Dyrtidsfond til Finanstilsynet ændret fra 1.380.000 kr. til 290.000 kr. Det foreslås, at den årlige afgift fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ændres fra 1.050.000 kr. til 25.000 kr. Den årlige afgift fra Arbejdsmarkedets Tilægspension foreslås ændret fra 2.430.000 kr. til 4.545.000 kr.

Den samlede afgiftsopkrævning fra de tre virksomheder forbliver med lovændringen fuldstændig uændret. Lovforslaget ændrer således ikke på de samlede afgifter til Finanstilsynet, og lovforslaget påvirker ikke den afgift, som øvrige virksomheder betaler til Finanstilsynet.

2.8 Øvrige ændringer af den finansielle regulering

2.8.1 Finanstilsynets orientering ved ophævelse af stemmeret

2.8.1.1 Gældende ret

Finanstilsynet kan ophæve den stemmeret, der er tilknyttet kapitalandele i en finansiell virksomhed, en finansiell holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, i en række nærmere angivne tilfælde, jf. § 62 i lov om finansiell virksomhed.

Finanstilsynet kan eksempelvis ophæve stemmeretten, hvis en kapitalejer med en kvalificeret ejerandel i virksomheden ikke opfylder de krav, der er til den pågældendes omdømme, erfaring og økonomiske forhold mv. Finanstilsynet kan også ophæve stemmeretten, hvis Finanstilsynet har afslået at godkende kapitalejerens erhvervelse af en kvalificeret ejerandel i virksomheden.

Når Finanstilsynet har ophævet stemmeretten forbundet med en kapitalandel, så kan stemmeretten ikke udnyttes, og kapitalandelen indgår ikke i opgørelsen af den på en generalforsamling repræsenterede stemmeberettigede kapital.

Der gælder lignende regelsæt om ophævelse af stemmeret på tværs af den finansielle lovgivning, herunder eksempelvis i lov om kapitalmarkeder.

2.8.1.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Det er vigtigt at sikre, at en virksomhed i alle tilfælde bliver orienteret, når Finanstilsynet ophæver stemmeretten forbundet med kapitalandele i virksomheden.

Virksomheden skal kunne sikre, at stemmeretten forbundet med de pågældende kapitalandele ikke udnyttes på generalforsamlingen. Virksomheden skal også kunne sikre, at denne kapitalandel ikke tælles med, når virksomheden opgør, hvor stor en del af den stemmeberettigede kapital, der har været repræsenteret på en generalforsamling. Begge forhold bidrager til en forsvarlig drift af den pågældende virksomhed.

Da virksomheden ikke er part i forhold til Finanstilsynets afgørelse om ophævelse af stemmeret, er det nødvendigt at indføre en bestemmelse, der forpligter Finanstilsynet til at give virksomheden den nødvendige orientering.

2.8.1.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås, at Finanstilsynet forpligtes til at orientere virksomheden i de tilfælde, hvor Finanstilsynet har ophævet en stemmeret forbundet med kapitalandele i virksomheden.

Orienteringen skal alene angive, for hvilke kapitalandele Finanstilsynet har ophævet stemmeretten, herunder navnet på den pågældende ejer af kapitalandelene. Baggrunden for ophævelsen og eventuelle øvrige informationer skal således ikke oplyses.

Forpligtelsen foreslås indført på tværs af den finansielle regulering.

2.8.2 Partsbegrebet i den finansielle regulering

2.8.2.1 Gældende ret

Lovgivningen på det finansielle område indeholder bestemmelser om, hvem der er part i forhold til Finanstilsynets sager. Opregningen i disse partsbestemmelser er udtømmende, og bestemmelserne udgør således en afvigelse fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb.

I lov om finansiel virksomhed er partsbestemmelsen fastsat i § 355, der angiver, at det er den virksomhed, som Finanstilsynets afgørelse retter sig mod, som er part i forhold til Finanstilsynet.

2.8.2.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Når en virksomhed har partsstatus, indebærer det bl.a., at virksomheden kan få adgang til sagens dokumenter efter forvaltningsloven, og det indebærer, at virksomheden kan indbringe Finanstilsynets afgørelse for Erhvervsankenævnet.

Der har i konkrete sager været tvivl om den nøjagtige afgrænsning af partsbegrebet i lov om finansiel virksomhed. Partsbestemmelsens ordlyd kan støtte en fortolkning om, at en virksomhed alene opnår partsstatus i de tilfælde, hvor Finanstilsynet har truffet en afgørelse.

Der kan på baggrund af partsbestemmelsens ordlyd opstå tvivl om, hvorvidt en virksomhed har partsstatus i tilfælde, hvor der indledes behandling af en afgørelsessag, men hvor Finanstilsynet i sidste ende af den ene eller anden grund ikke træffer en afgørelse.

Erhvervsankenævnet har ved kendelse af 5. oktober 2016 i en konkret sag om aktindsigt afgjort, at en virksomhed var part i forhold til Finanstilsynet i en sag, hvor Finanstilsynet havde indledt en

undersøgelse af, om virksomhedens direktør opfyldte kravene til egnethed og hæderlighed, men hvor der aldrig blev truffet en afgørelse i sagen.

Det foreslås at tilrette bestemmelsen, så det er klart, at en virksomhed også er part i de tilfælde, hvor Finanstilsynet i en afgørelsessag i sidste ende ikke træffer en afgørelse.

2.8.2.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås at ændre partsbestemmelsen i lov om finansiel virksomhed, så det klart fremgår, at en virksomhed er part i sager, hvor Finanstilsynet har truffet eller vil træffe en afgørelse over for virksomheden.

Med tilretningen gøres det klart, at det afgørende for partsstatus er, om der er tale om en afgørelsessag, og ikke om der i sidste ende træffes en afgørelse i den konkrete sag.

Samme tilretning foreslås foretaget på tværs af den finansielle lovgivning.

2.8.3 Grænser for antal ledelsesposter for bestyrelsesmedlemmer i SIFI'er

2.8.3.1 Gældende ret

Lov om finansiel virksomhed indeholder regler om det antal bestyrelses- og direktørposter, som et bestyrelsesmedlem i et systemisk vigtige finansielt institut (SIFI) eller globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) maksimalt må besidde.

Medlemmer af bestyrelsen i et SIFI eller G-SIFI må inklusiv posten i SIFI'et eller G-SIFI'et maksimalt besidde enten én direktørpost kombineret med to bestyrelsesposter eller i alt fire bestyrelsesposter.

Der er en række undtagelser til denne hovedregel, og der er regler om, hvordan flere poster skal opgøres. Eksempelvis tæller flere poster inden for samme koncern som én samlet post.

Reglerne implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV).

2.8.3.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Formålet med grænserne for antal ledelsesposter er at sikre, at det enkelte bestyrelsesmedlem i et SIFI eller et G-SIFI har tilstrækkelig tid til på betryggende vis at varetage sit hverv i SIFI'et eller G-SIFI'et. For at varetage dette formål stiller loven krav om, at det enkelte bestyrelsesmedlem ikke har for mange ledelsesposter ud over bestyrelshvervet i det pågældende SIFI eller G-SIFI.

SIFI'er og G-SIFI'er har en sådan størrelse, at der er særlige risici forbundet med dem, da det kan have vidtrækkende negative konsekvenser for husholdninger, virksomheder og samfundsøkonomien generelt, hvis et SIFI eller G-SIFI bliver nødlidende. Derfor er det særligt vigtigt at sikre en forsvarlig drift af netop disse virksomheder.

Formålet med reglerne tilsiger, at bestyrelshvervet i SIFI'et eller G-SIFI'et i alle tilfælde skal tælle med, når et bestyrelsesmedlem opgør, hvor mange poster vedkommende har i henhold til reglerne.

Givet at formålet med reglerne er at sikre, at det enkelte bestyrelsesmedlem ikke har for mange ledelsesposter *ud over* bestyrelsesshvervet i det pågældende SIFI eller G-SIFI, tilsiger det, at bestyrelsesshvervet i selve SIFI'et eller G-SIFI'et i alle tilfælde skal tælle med, når et bestyrelsesmedlem opgør, hvor mange poster vedkommende har i henhold til reglerne. Det vurderes derfor hensigtsmæssig at tilrette reglerne, så det sikres, at der ikke kan opstå tilfælde, hvor et SIFI eller G-SIFI kan omfattes af undtagelserne til reglerne, og at bestyrelsesposten i SIFI'et eller G-SIFI'et dermed ikke skal tælles med.

Endvidere er det fundet nødvendigt at tilrette reglerne om, hvordan man i forhold til de fastsatte grænser opgør poster i virksomheder, hvori det pågældende SIFI eller G-SIFI ejer en kvalificeret andel. Baggrunden herfor er, at Europa-Kommissionen har besvaret en Q & A om den nærmere fortolkning af denne del af CRD IV. Europa-Kommissionen har tilkendegivet, at direktivet skal forstås sådan, at poster i de virksomheder, som et SIFI eller et G-SIFI ejer en kvalificeret andel i, skal regnes som én samlet post, og at bestyrelsesposten i SIFI'et eller G-SIFI'et herudover skal regnes som en særskilt post.

2.8.3.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås, at reglerne om grænser for antal ledelsesposter tilrettes, så det klart fremgår, at undtagelserne ikke kan omfatte selve SIFI'et eller G-SIFI'et.

Det foreslås endvidere, at posterne i selskaber, hvori det pågældende SIFI eller G-SIFI ejer en kvalificeret andel, fremadrettet skal opgøres som én selvstændig post. Dermed vil posten i et SIFI eller G-SIFI og posterne i virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, samlet set tælle som to poster.

2.8.4 Loftet for variabel løn til bestyrelsen og direktionen

2.8.4.1 Gældende ret

Lov om finansiel virksomhed indeholder regler om aflønning af bl.a. bestyrelsen og direktionen og ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, (såkaldte væsentlige risikotagere) i en række finansielle virksomheder.

Aflønningen i pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og finansielle holdingvirksomheder er bl.a. reguleret i § 77 a i lov om finansiel virksomhed.

§ 77 a indeholder et loft for, hvor meget variabel løn en virksomhed må tildele, når den aflønner medlemmerne af dens bestyrelse og direktion og væsentlige risikotagere.

Medlemmer af bestyrelsen eller direktionen må højst tildeles variabel løn svarende til 50 pct. enten af honoraret eller af den faste grundløn inklusive pension.

Væsentlige risikotagere må højst tildeles variabel løn svarende til 100 pct. af den faste grundløn inklusive pension.

Det fremgår af bestemmelsen, at loftet for variabel løn til væsentlige risikotagere maksimalt må udgøre 50 pct. af den faste løn på tidspunktet for beregningen af den variable løn, dvs. at loftet skal være overholdt på det tidspunkt, hvor den variable løn beregnes.

Det fremgår ikke af bestemmelsen, hvornår loftet for variabel løn til bestyrelsen og direktionen skal være overholdt.

2.8.4.2 Erhvervsministeriets overvejelser

For at skabe klarhed i lovgivningen og samtidig sikre, at reglerne for beregning af loftet for variabel løn administreres ens, bør bestemmelserne om hvilket tidspunkt loftet for variabel løn til bestyrelsen og direktionen hhv. væsentlige risikotagere skal være opfyldt på, være ens.

For at det klart fremgår, at loftet for variabel løn til bestyrelsen og direktionen skal være overholdt på beregningstidspunktet, foretages en ændring af bestemmelsens ordlyd.

2.8.4.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås, at det tilføjes i bestemmelsen om variabel løn til bestyrelsen og direktionen, at loftet for variabel løn skal være opfyldt på det tidspunkt, hvor den variable løn beregnes.

2.8.5 Depotselskabers erstatningsansvar ved delegation

2.8.5.1 Gældende ret

Der udpeges et depotselskab for hver dansk UCITS, som skal forvalte og opbevare UCITS'ens finansielle aktiver. UCITS'ens aktiver, herunder finansielle instrumenter, skal overdrages til depotselskabet til opbevaring. Depotselskabet er ansvarligt for tab af instrumenter.

Det følger af lov om finansiel virksomhed, at et depotselskab ikke ved aftale kan frigøre sig fra eller begrænse sit erstatningsansvar i forbindelse med tab af instrumenter. Aftaler i strid med dette er ugyldige.

2.8.5.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Reglerne om depotselskabers ansvar har bl.a. til formål at sikre, at depotselskabet ikke kan aftale sig ud af erstatningsansvar for de tab af instrumenter, som depotselskabet forårsager. Depotselskabet skal også have dette ansvar, hvis selskabet vælger at delegerer opbevaringsforpligtelsen til tredje-mand i overensstemmelse med § 107, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Det skal således ikke være muligt for depotselskaber ved aftale at frigøre sig fra eller begrænse sit erstatningsansvar i forbindelse med tab af instrumenter i tilfælde, hvor depotselskabet har delegeret opbevaringen af instrumenterne til tredjemand. Dette følger endvidere af UCITS IV.

2.8.5.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås, at depotselskaber ikke ved aftale skal kunne fraskrive sig eller begrænse sit erstatningsansvar i relation til tab af finansielle instrumenter, som opbevares af tredjemand efter delegation fra depotselskabet. Forslaget er en direktivnær implementering af UCITS IV.

2.8.6 Suspension af tilladelse

2.8.6.1 Gældende ret

Finanstilsynet har mulighed for at inddrage tilladelsen for et investeringsforvaltningsselskab og en dansk UCITS' eller UCITS'ens afdeling.

2.8.6.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Efter UCITS IV skal det være muligt for Finanstilsynet at suspendere tilladelsen for et investeringsforvaltningsselskab og en dansk UCITS' eller UCITS'ens afdeling. Suspension indebærer, at selskabet i suspensionsperioden ikke må drive den virksomhed, som tilladelsen vedrører, og anvendelsen af beføjelsen til at suspendere en tilladelse som et alternativ til inddragelse kan alene forventes at ske i et yderst begrænset omfang.

2.8.6.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås, at Finanstilsynet også skal kunne suspendere tilladelsen for et investeringsforvaltningsselskab og en dansk UCITS' eller UCITS'ens afdeling. Forslaget er en direktivnær implementering af UCITS IV.

2.8.7 Bemyndigelse til Erhvervsstyrelsen til at fastsætte regler om registrering af investeringsforeninger og SIKAV

2.8.7.1 Gældende ret

Lov om investeringsforeninger m.v. fastsætter regler for investeringsforeningers og SIKAV'ers (selskaber for investering med kapital, der er variabel) anmeldelse til og registrering i Erhvervsstyrelsen, når Finanstilsynet har givet dem tilladelse til at udøve virksomhed mv. og for betaling af afgifter og gebyrer til Erhvervsstyrelsen i forbindelse hermed.

I henhold til lov om investeringsforeninger m.v. finder selskabslovens kapitel 2 anvendelse for investeringsforeninger og SIKAV'er. Det følger bl.a. heraf, at Erhvervsstyrelsen kan fastsætte regler om gebyrer for registreringer. Disse regler er fastsat i bekendtgørelse nr. 1466 af 25. november 2016 om anmeldelse, registrering, gebyr samt offentliggørelse m.v. i Erhvervsstyrelsen. Erhvervsstyrelsens hjemmel til at kræve gebyrer for stiftelse og ændringer for investeringsforeninger er imidlertid aldrig blevet udnyttet.

Lov om investeringsforeninger fastsætter, at SIKAV'er og værdipapirfonde skal betale et gebyr ved stiftelse og en årlig afgift til Erhvervsstyrelsen. Gebyret og afgiften dækker Erhvervsstyrelsens og SKAT's omkostninger ved registrering af virksomhedsoplysninger og tildeling af CVR-nummer til SIKAV'er samt omkostninger ved administration af lovgivningen, herunder bl.a. registreringsopgaver i forbindelse med ændringer i virksomhedsoplysninger.

For så vidt angår værdipapirfonde har Erhvervsstyrelsen aldrig opkrævet gebyr for disse. Det skyldes, at der ikke sker en selskabsretlig registrering af værdipapirfonde i Erhvervsstyrelsen, eftersom en værdipapirfond ikke er en juridisk person. Værdipapirfonde registreres således alene i henhold til skattelovgivningen, og SKAT forestår denne registrering og opkræver selv eventuelle gebyrer i den forbindelse. Erhvervsstyrelsen har således ingen udgifter forbundet hermed.

Indførelsen af muligheden for at stifte SIKAV'er og kravet om registrering af SIKAV'er i Erhvervsstyrelsens it-system medførte krav om et årligt gebyr for stiftelsen og en årlig afgift. På nuværende tidspunkt er der ikke stiftet en eneste SIKAV, hvorfor hjemmelen til gebyr og årlig afgift endnu ikke er blevet anvendt.

2.8.7.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Eftersom Erhvervsstyrelsen ikke foretager registrering af værdipapirfonde, er det fundet hensigtsmæssigt, at Erhvervsstyrelsens hjemmel til at opkræve gebyr for værdipapirfonde udgår.

Det er vurderingen, at en ændret gebyrstruktur for SIKAV'er, hvorefter gebyret kommer på niveau med gebyrer for den øvrige selskabsregistrering, kan være medvirkende til, at SIKAV'er vil blive stiftet. Det forventes dog kun at være tale om ganske få SIKAV'er.

Ændringerne vil indebære en ændring af anmeldelsesbekendtgørelsen, der henhører under Erhvervsstyrelsen.

2.8.7.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås at ophæve hjemlen i lov om investeringsforeninger m.v., til at fastsætte gebyrer for registrering af værdipapirfonde hos Erhvervsstyrelsen som følge af, at Erhvervsstyrelsen ikke opkræver gebyrer for værdipapirfonde. Erhvervsstyrelsen vil fortsat have hjemmel til at kunne fastsætte regler om gebyrer m.v. for investeringsforeninger og SIKAV'er.

2.8.8 Finanstilsynets offentliggørelse af afgørelser

2.8.8.1 Gældende ret

Lov om finansiel virksomhed regulerer Finanstilsynets offentliggørelse af reaktioner og beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning. Reglerne om offentliggørelse indebærer, at der ikke kan ske offentliggørelse i de tilfælde, hvor det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, eller hvis efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse.

2.8.8.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Efter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS IV) må der ikke ske offentliggørelse af afgørelser, hvis offentliggørelse af en sådan afgørelse kan bringe de finansielle markeders stabilitet i fare.

Det vurderes hensigtsmæssigt at præcisere reglerne om offentliggørelse på dette punkt, om end det vurderes, at en afgørelse, som ville kunne bringe de finansielle markeders stabilitet i fare, også ville medføre uforholdsmæssig stor skade for den pågældende virksomhed og derfor på denne baggrund ikke blive offentliggjort. Præciseringen vurderes derfor ikke at indebære nogen materiel ændring af gældende ret.

2.8.8.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås, at det præciseres i offentliggørelsesreglerne i lov om finansiel virksomhed, at der ikke kan ske offentliggørelse i tilfælde, hvor en sådan offentliggørelse vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare.

2.8.9 Oplysninger om aflønning i central investorinformation for investeringsforeninger

2.8.9.1 Gældende ret

En investeringsforening skal ved udbud af sine andele udarbejde et dokument med central investorinformation. Dette dokument skal opfylde de indholdsmæssige krav fastsat i Kommissionens forordning (EU) nr. 583/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation og de betingelser, der skal opfyldes, når central investorinformation eller prospektet udleveres.

2.8.9.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Efter UCITS IV skal den centrale investorinformation henvise til en række oplysninger om en UCITS' aflønningspolitik, og disse informationer skal være tilgængelige på en hjemmeside.

2.8.9.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås, at den centrale investorinformation fra en investeringsforening skal angive, at oplysninger om investeringsforeningens aflønningspolitik kan findes på en hjemmeside, herunder angive hvilken hjemmeside. Oplysningerne skal indeholde bl.a. en beskrivelse af, på hvilken baggrund løn og goder tildeles, og angive navnet på den person, der er ansvarlig for tildeling af løn og goder. Hvis investeringsforeningen har nedsat et aflønningsudvalg, skal oplysningerne angive sammensætningen af udvalget. Den centrale investorinformation skal også angive, at den pågældende investeringsforening vederlagsfrit udleverer en trykt udgave af de oplysninger om investeringsforeningens aflønningspolitik, som er tilgængelige på hjemmesiden.

2.8.10 Handelssteders offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af deres transaktioner

2.8.10.1 Gældende ret

Den finansielle regulering indeholder i dag ikke regler om handelssteders offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af deres transaktioner med finansielle instrumenter.

2.8.10.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Det følger af MiFID II, at handelssteder, dvs. en markedsplads, en systematisk internalisator, en prisstiller og andre likviditetsudbydere, skal offentliggøre en række oplysninger om kvaliteten af deres transaktioner med finansielle instrumenter. Ved en sådan offentliggørelse får offentligheden og investeringsselskaberne hjælp til at bestemme den bedste måde at udføre kundeordrer på.

2.8.10.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås at indføre en forpligtelse for handelssteder til mindst en gang om året at stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter. Oplysningerne skal gives for alle kategorier af finansielle instrumenter og skal indeholde oplysninger om pris, omkostninger, hurtighed og sandsynlighed for udførelsen.

2.8.11 Præcisering af betingelser for at opnå gebyrfrihed i forbindelse med indfrielse af realkredit- eller realkreditlignende lån opsagt som følge af varslet forhøjelse af bidrag

2.8.11.1 Gældende ret

Lov om finansiell virksomhed indeholder i § 53 d et forbud mod, at et realkreditinstitut, et pengeinstitut eller et ejendomskreditselskab kan opkræve gebyrer i forbindelse med indfrielsen af et lån, når instituttet har varslet en forhøjelse af et bidrag. Det er en betingelse, at forbrugeren har opsagt det pågældende realkreditlån eller realkreditlignende lån inden seks måneder fra den dag, hvor varslet er kommet frem til forbrugeren.

Det er muligt for et realkreditinstitut, et pengeinstitut eller et ejendomskreditselskab at opkræve halvdelen af de gebyrer, der opkræves i forbindelse med en obligationshandel, til brug for indfrielse af et lån. Dette gælder, uanset om obligationshandlen foretages af den långiver, hvor forbrugeren havde optaget det lån, som nu indfries, eller om obligationshandlen foretages af den långiver, som forbrugeren ønsker at skifte til.

2.8.11.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Forbuddet mod opkrævning af indfrielsesgebyrer i situationer, hvor der er varslet bidragsstigninger, blev indført ved lov nr. 667 af 8. juni 2017. Forbuddet blev indført på baggrund af den politiske

aftale indgået mellem regeringen og Socialdemokratiet, Dansk Folkeparti, Radikale Vestre, Socialistisk Folkeparti og Alternativet om øget gennemsigtighed og mobilitet på realkreditmarkedet. Aftalen gennemfører i al væsentlighed anbefalingerne fra Ekspertudvalget om gennemsigtighed og mobilitet på realkreditmarkedet. Ekspertudvalget blev nedsat af erhvervs- og vækstministeren på baggrund af en politisk debat om realkreditens stigende bidragssatser.

Branchen har efterfølgende gjort gældende, at bestemmelsens nuværende formulering indebærer en utilsigtet mulighed for spekulation i forbindelse med indfrielse af realkredit og realkreditslignende lån. På den baggrund foreslås forbuddet i § 53 d i lov om finansiel virksomhed præciseret.

2.8.11.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås, at forbuddet i § 53 d, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed præciseres, således at det sikres, at der er den forudsatte sammenhæng mellem den varslede forhøjelse og låntagers benyttelse af adgangen til at opsiges lånet til indfrielse uden omkostninger.

Med den foreslåede præcisering bliver det en betingelse, at opsigelsen afgives inden for det fastsatte varsel på seks måneder, og at opsigelsen sker til indfrielse til første mulige dato med den valgte indfrielsesform, dog senest en betalingstermin seks måneder efter opsigelsen.

2.8.12 Konsekvensændring af tavshedspligtsbestemmelsen i lov om finansiel virksomhed

2.8.12.1 Gældende ret

Efter tavshedspligtsbestemmelsen i lov om finansiel virksomhed kan Finanstilsynet videregive fortrolige oplysninger til interessenter involveret i forsøg på at redde en nødlidende finansiel virksomhed, når Finanstilsynet har modtaget et mandat fra erhvervsministeren, og under forudsætning af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor, jf. § 354, stk. 6, nr. 11, i lov om finansiel virksomhed.

2.8.12.2 Erhvervsministeriets overvejelser

I lyset af, at Finanstilsynet efter implementeringen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD) ikke længere har skullet indhente mandat fra erhvervsministeren i forhold til sager om nødlidende pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, foreslås bestemmelsen tilrettet, således at mandatkravet udgår for så vidt angår disse virksomheder.

Endvidere udgår investeringsforvaltningsselskaber og andre fondsmæglerselskaber end fondsmæglerselskaber I fra bestemmelsen, da disse virksomheder ikke vil blive afviklet i tilfælde af, at de bliver nødlidende.

2.8.12.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås, at § 354, stk. 6, nr. 11, i lov om finansiel virksomhed tilrettes, så det ikke længere fremgår af bestemmelsens ordlyd, at Finanstilsynet skal indhente et mandat fra erhvervsministeren i forhold til sager om nødlidende pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Det foreslås endvidere, at investeringsforvaltningsselskaber og andre fondsmæglerselskaber end fondsmæglerselskaber I udgår fra bestemmelsen.

Med lovforslaget ændres der ikke på, at Finanstilsynet fortsat kan videregive fortrolige oplysninger til interessenter involveret i forsøg på at redde et nødlidende pengeinstitut, realkreditinstitut og fondsmæglerselskab I.

2.8.13 Tilladelse som værdipapirhandler

2.8.13.1 Gældende ret

Penge- og realkreditinstitutter må kun udøve udvalgte former for investeringsservice, hvis de har en værdipapirhandlertilladelse. Dette følger af § 8, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Fra den 3. januar 2018 bliver disse regler lavet om som følge af lov nr. 665 af 8. juni 2017. Penge- og realkreditinstitutter vil herefter kunne yde investeringsservice og udøve investeringsaktiviteter som følge af den almindelige penge- og realkreditinstituttilladelse, såfremt det er foreneligt med institutternes virksomhedsområde.

2.8.13.2 Erhvervsministeriets overvejelser

Det vurderes nødvendigt at tilrette den finansielle lovgivning på en række punkter som følge af, at der efter den 3. januar 2018 ikke gælder et krav om en særskilt værdipapirhandlertilladelse for pengeinstitutter og realkreditinstitutter.

2.8.13.3 Lovforslagets indhold

Det foreslås at foretage de nødvendige konsekvensrettelser i den finansielle lovgivning, så der ikke længere henvises til virksomheder, der har tilladelse som værdipapirhandler, men i stedet til værdipapirhandlere. På denne måde vil reglerne fortsat omfatte både de virksomheder, der har en værdipapirhandlertilladelse, og de virksomheder, der udøver værdipapirhandelsaktiviteter gennem en anden tilladelse.

2.8.14. Definition af outsourcing

2.8.14.1. Gældende ret

Outsourcing er defineret i lov om finansiel virksomhed som en virksomheds henlæggelse af væsentlige aktivitetsområder, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn, til en leverandør.

2.8.14.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Solvens II-direktivet, der regulerer gruppe 1-forsikringsselskabernes forhold, bl.a. vedrørende outsourcing, indeholder en anden afgrænsning af begrebet outsourcing end den, der i dag generelt gælder for alle tilsynsbelagte finansielle virksomheder omfattet af lov om finansiel virksomhed.

Foruden reglerne om outsourcing i Solvens II-direktivet er der i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/35 af 10. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) (herefter Solvens II-forordningen) fastsat nærmere regler for gruppe 1-forsikringsselskabernes outsourcing.

For at opnå ensartet begrebsanvendelse for gruppe 1-forsikringsselskaber og for at sikre direktivnær implementering tilpasses definitionen af outsourcing.

2.8.14.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at supplere den gældende definition af outsourcing i lov om finansiel virksomhed med en definition af begrebet gældende for gruppe 1-forsikringsselskaber. Derved opnås ensartet begrebsanvendelse i den regulering af outsourcing, som gruppe 1-forsikringsselskaberne er underlagt.

Der er tale om en direktivnær implementering.

Det bemærkes, at bekendtgørelse om outsourcing af væsentlige aktivitetsområder tillige forventes tilpasset.

2.8.15. Betingelser for tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed

2.8.15.1. Gældende ret

Et selskab skal opfylde en række betingelser, herunder krav til ledelsen om egnethed og hæderlighed og krav om at have forsvarlige forretningsgange og administrative forhold, for at opnå Finanstilsynets tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed.

2.8.15.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Solvens II-direktivets artikel 18, stk. 1, litra g, stiller som betingelse for at opnå tilladelse, at ethvert selskab, for hvilket der ansøges om tilladelse, kan godtgøre, at det er i stand til at overholde reglerne vedrørende ledelsessystemet. Reglerne om ledelsessystemet omfatter generelle ledelseskraav om et effektivt ledelsessystem og egnetheds- og hæderlighedskrav til personer, der reelt driver selskabet eller indtager andre nøgleposter. Desuden omfatter reglerne krav til effektive risikostyringssystemer og regler om gennemførelse af en vurdering af egen risiko og solvens. Endelig omfatter reglerne krav om et effektivt internt kontrolsystem med bl.a. en compliancefunktion, krav om en intern auditfunktion og en aktuarfunktion, regler vedrørende outsourcing samt en hjemmel for Kommissionen og EIOPA til at udstede delegerede retsakter og tekniske standarder.

Solvens II-direktivets betingelser er således mere omfattende end den gældende § 14, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

2.8.15.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås derfor at præcisere, at en ansøger skal godtgøre, at virksomheden kan overholde reglerne vedrørende virksomhedsstyring. Disse regler fremgår af lov om finansiel virksomhed, bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. og af bekendtgørelse nr. 1775 af 16. december 2015 om matchtilpasning og volatilitetsjustering af den risikofrie rentekurve for gruppe 1-forsikringsselskaber.

Der er tale om en direktivnær implementering.

2.8.16. Erklæringskrav i forbindelse med filials dækning af ansvarsforsikring for motordrevne køretøjer

2.8.16.1. Gældende ret

Danske finansielle virksomheder, der ønsker at etablere en filial i et andet land, skal meddele dette til Finanstilsynet vedlagt oplysninger om i hvilket land filialen ønskes etableret, en beskrivelse af filialens virksomhed, herunder oplysninger om organisationen og de planlagte aktiviteter, filialens adresse, navnene på personerne i filialens ledelse og for forsikringsselskaber navnet på filialens generalagent.

2.8.16.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det fremgår af artikel 145, stk. 3, i Solvens II-direktivet, at et skadesforsikringsselskab, der agter at lade sin filial dække risiciene i forsikringsklasse 10, bortset fra fragtførernes ansvar, skal fremlægge en erklæring om, at det er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i værtslandet.

Denne betingelse fremgår ikke af § 38 i lov om finansiell virksomhed. Kravet om medlemskab af værtslandets nationale bureau og garantifond er udtryk for beskyttelse af forbrugerne i værtslandet. Såfremt et forsikringsselskab ikke er omfattet af en garantiordning, kan det have store negative konsekvenser for forsikringstagerne. Selskabet bør derfor fremlægge en erklæring for Finanstilsynet om et sådant medlemskab.

2.8.16.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås i § 38 i lov om finansiell virksomhed at indsætte et nyt stykke om gruppe 1-forsikringsselskaber, der udøver skadesforsikringsvirksomhed, og som ønsker at lade en filial i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, dække risici under ansvarsforsikring for motor, bortset fra fragtførerens ansvar. Selskabet skal i så fald fremlægge en erklæring for Finanstilsynet om, at selskabet er blevet medlem af værtslandets nationale bureau og nationale garantifond.

Der er tale om en direktivnær implementering.

2.8.17. Udøvelse af grænseoverskridende virksomhed

2.8.17.1. Gældende ret

Efter § 39, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed skal Finanstilsynet senest en måned efter at have modtaget meddelelse fra en finansiell virksomhed, herunder et forsikringsselskab, om, at den ønsker at udøve virksomhed i form af grænseoverskridende tjenesteydelser i et land inden for den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, sende en række oplysninger til tilsynsmyndighederne i værtslandet. Der gælder ikke et krav om, at forsikringsselskabet skal orienteres om denne underretning, ligesom virksomheden heller ikke har ret til en orientering, hvis Finanstilsynet ikke giver tilsynsmyndighederne i værtslandet de pågældende oplysninger inden fristens udløb. Det fremgår heller ikke, hvornår forsikringsselskabet kan påbegynde den ønskede virksomhed. Endelig fremgår det ikke, hvilken procedure forsikringsselskaberne og Finanstilsynet skal følge, såfremt selskabet ønsker at foretage ændringer i den grænseoverskridende virksomhed.

2.8.17.2. Erhvervsministeriets overvejelser

For så vidt angår forsikringsselskaber følger det af artikel 148, stk. 1, 2. afsnit, i Solvens II-direktivet, at hjemlandets tilsynsmyndigheder samtidig skal underrette det berørte forsikringsselskab om den meddelelse, tilsynsmyndighederne i medfør af artikel 148, stk. 1, 1. afsnit, skal sende til den medlemsstat, hvor forsikringsselskabet ønsker at udøve sin virksomhed. Desuden følger det af artikel 148, stk. 3, 1. afsnit, i Solvens II-direktivet, at såfremt tilsynsmyndighederne i hjemlandet ikke fremsender de i artikel 148, stk. 1, nævnte oplysninger inden for den deri fastsatte frist, skal de inden for samme frist underrette forsikringsselskabet om årsagerne hertil. Endvidere fastsætter artikel 148, stk. 3, at forsikringsselskabet kan begynde sin virksomhed på den dato, hvor det er blevet underrettet om den i stk. 1, 1. afsnit omhandlede meddelelse. Endelig fremgår det af artikel 149, at enhver ændring, som forsikringsselskabet agter at foretage i de i artikel 147 omhandlede oplysninger, skal underkastes fremgangsmåden i artikel 147 og 148.

Det er i dag Finanstilsynets praksis at underrette forsikringsselskaberne som fastsat i artikel 148. Det fremgår ikke af den gældende lov om finansiel virksomhed, at forsikringsselskaberne har krav på disse underretninger eller hvornår selskaberne må begynde den ønskede virksomhed. Det vil derfor være hensigtsmæssigt at tydeliggøre loven på disse punkter.

Det er ligeledes selskabernes praksis at orientere Finanstilsynet om ændringer i deres grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed. Herefter underretter Finanstilsynet værtslandet om ændringerne. Også på dette punkt vil en tydeliggørelse i loven være hensigtsmæssig.

2.8.17.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at tilføje et 3. pkt. til § 39, stk. 2, om, at Finanstilsynet samtidig skal underrette forsikringsselskabet om den i 1. og 2. pkt. nævnte orientering. Med forslaget tydeliggøres det for så vidt angår forsikringsselskaber, at Finanstilsynet har en underretningsforpligtelse over for virksomheden, der derved informeres om sagsbehandlingen.

Det foreslås endvidere at tilføje et 4. pkt. til § 39, stk. 2, om, at forsikringsselskabet kan påbegynde sin virksomhed på den dato, hvor det er blevet underrettet om orienteringen af tilsynsmyndighederne i værtslandet.

Det foreslås desuden at tilføje et 5. pkt. til § 39, stk. 2, om, at hvis Finanstilsynet ikke sender den i 1. og 2. pkt., nævnte meddelelse og erklæring inden for fristen, underretter Finanstilsynet forsikringsselskabet om årsagerne hertil.

Ændringerne er en kodificering af Finanstilsynets praksis, idet underretningsforpligtelserne hidtil har været indarbejdet som en del af Finanstilsynets interne forretningsgange og selskaberne samtidig med underretningen er blevet informeret om, hvornår de må begynde udøvelsen af virksomheden. I praksis forventes forsikringsselskaberne derfor ikke at opleve nogle ændringer som følge af forslagene. Det styrker dog forsikringsselskabernes retssikkerhed, at underretningspligten og tidspunktet for påbegyndelse af virksomheden bliver lovfæstet.

Endelig foreslås det i § 39, stk. 3, at indsætte bestemmelser om, at et gruppe 1-forsikringsselskab er forpligtet til at følge samme fremgangsmåde ved ændringer i den ønskede grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed som ved førstegangsmeddelelsen efter stk. 1. Herefter er Finanstilsynet forpligtet til at følge proceduren nævnt i stk. 2 om orientering af værtslandets tilsynsmyndigheder.

Forsikringsselskaber, der vil udøve grænseoverskridende virksomhed, skal være gruppe 1-forsikringsselskab, hvorfor forslaget retter sig mod disse.

Der er tale om en direktivnær implementering.

2.8.18. Finanstilsynets adgang til oplysninger i koncerner underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet

2.8.18.1. Gældende ret

§ 347 i lov om finansiel virksomhed regulerer Finanstilsynets adgang til at indhente oplysninger fra finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder, blandede holdingvirksomheder, leverandører, underleverandører og de virksomheder, med hvilke den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden har særlig direkte eller indirekte forbindelse.

2.8.18.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Det følger af Solvens II-direktivet, der i Danmark regulerer gruppe 1-forsikringsselskabernes forhold, at de kompetente tilsynsmyndigheder kun kan henvende sig direkte til et selskab i en koncern underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, for at opnå de nødvendige oplysninger, når det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er omfattet af koncerntilsyn, allerede er blevet anmodet om disse oplysninger, men ikke har leveret dem inden for en passende tidsfrist.

Denne begrænsning i Finanstilsynets adgang til at kræve oplysninger er ikke i dag afspejlet i § 347 i lov om finansiel virksomhed.

2.8.18.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 8* i § 347, hvorefter Finanstilsynet kun kan henvende sig direkte til en virksomhed, der ikke er en finansiel virksomhed, i en koncern underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, for at indhente de oplysninger, der er nødvendige for koncerntilsynet, når den virksomhed, der er pligtsubjekt for efterlevelsen af reglerne i koncernen eller gruppen, allerede er blevet anmodet om disse oplysninger, men ikke har leveret dem inden for en passende tidsfrist.

Med forslaget ændres der ikke på Finanstilsynets adgang til at indhente oplysninger direkte fra virksomheder, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn. Med den foreslåede bestemmelse indskrænkes alene Finanstilsynets adgang til at indhente oplysninger direkte fra virksomheder, der ikke umiddelbart er underlagt Finanstilsynets tilsyn, men som er en del af en koncern underlagt koncerntilsyn

efter Solvens II-direktivet. Den foreslåede bestemmelse omfatter alene koncerner underlagt tilsyn efter Solvens II-direktivet.

For disse koncerner præciseres det, at Finanstilsynet først skal anmode den virksomhed, der er pligtsubjekt for efterlevelsen af reglerne, om de oplysninger, der er nødvendige for koncerntilsynet. Kun i de tilfælde, hvor denne virksomhed ikke selv har leveret de anmodede oplysninger inden en passende tidsfrist, kan Finanstilsynet henvende sig direkte til den ikke-finansielle virksomhed i koncernen eller gruppen og anmode om oplysningerne.

Der er tale om en direktivnær implementering.

2.8.19. Beregning af solvenskapitalkrav ved anvendelse af standardformlen i stedet for kapitaltillæg

2.8.19.1. Gældende ret

Gruppe 1-forsikringsselskaber skal opgøre deres solvenskapitalkrav enten ved anvendelse af standardformlen eller ved anvendelse af en intern model, som er godkendt af Finanstilsynet, jf. § 126 c, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Hvis selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i enten standardformlen eller den interne model, har Finanstilsynet i § 350 b, stk. 1, beføjelse til at fastsætte et krav om kapitaltillæg til solvenskapitalkravet.

2.8.19.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Den gældende § 350 b indeholder ikke særlige regler for interne modeller for koncerner. I medfør af artikel 231, stk. 7, 1. afsnit, i Solvens II-direktivet gælder regler for interne modeller for koncerner der svarer til § 350 b, stk. 1, nr. 1. Hvis en af de kompetente tilsynsmyndigheder finder, at risikoprofilen for et selskab, som myndigheden har tilsyn med, afviger væsentligt fra de antagelser, der ligger til grund for den interne model, der er godkendt på koncernniveau, kan denne tilsynsmyndighed, så længe det pågældende selskab ikke har fundet en passende løsning på de mangler, tilsynsmyndigheden har påpeget, beslutte at lægge et kapitaltillæg til det pågældende forsikringsselskabs solvenskapitalkrav, der er beregnet på basis af en sådan intern model. Præciseringen for så vidt angår interne modeller for koncerner af, at reaktionen kan anvendes, når selskabet ikke har fundet en passende løsning, fremgår ikke af § 350 b.

Selvom risikoprofilen i et gruppe 1-forsikringsselskab, der anvender en intern model for koncerner til at opgøre sit solvenskapitalkrav, afviger væsentligt fra forudsætningerne i den interne model, er det ikke givet, at et kapitaltillæg til solvenskapitalkravet altid er den mest hensigtsmæssige reaktion fra Finanstilsynet.

I medfør af artikel 231, stk. 7, 2. afsnit, i Solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet, kan tilsynsmyndigheden i sådanne tilfælde undtagelsesvis kræve, at det pågældende selskab beregner sit solvenskapitalkrav på basis af standardformlen i stedet for på basis af den interne model. Tilsynsmyndigheden kan i overensstemmelse med de generelle regler om kapitaltillæg beslutte at lægge et kapitaltillæg til det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs solvens-

kapitalkrav beregnet på basis af standardformlen. Disse reaktionsmuligheder bør indarbejdes i lov om finansiel virksomhed.

2.8.19.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås i et nyt *stykke 4* til § 350 b at give Finanstilsynet beføjelse til at fastsætte et krav om kapitaltillæg, hvis Finanstilsynet vurderer, at et gruppe 1-forsikringsselskabs risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i en intern model for koncernen, der er godkendt for koncernen af den koncerntilsynsførende tilsynsmyndighed. Det kan ske, så længe selskabet ikke har fundet en passende løsning på de mangler, som Finanstilsynet har påpeget. Desuden foreslås det, såfremt Finanstilsynet skønner, at et kapitaltillæg ikke er hensigtsmæssigt, at give Finanstilsynet adgang til undtagelsesvis at kræve, at selskabet beregner solvenskapitalkravet beregnes på grundlag af standardformlen.

Reaktionen foreslås suppleret med muligheden for at fastsætte et kapitaltillæg til standardformlen.

Der er tale om en direktivnær implementering.

2.8.20. Ændrede indberetningsfrister for gruppe 1-forsikringsselskaber

2.8.20.1. Gældende ret

I dag fastlægger lov om finansiel virksomhed frister for gruppe 1-forsikringsselskabernes indberetning af solvenskapitalkrav, minimumskapitalkrav og kapitalgrundlag. Fælles for disse frister gælder, at gruppe 1-forsikringsselskabernes indberetning skal foretages 20 arbejdsdage efter enten kvartal- eller årsudløb. Samme frist gælder den årlige indberetning på koncern- eller gruppeniveau, som skal foretages af virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed. Fristerne blev fastlagt ved gennemførelsen af Solvens II-direktivet i lov om finansiel virksomhed, og formålet var at sikre at tilsynet med gruppe 1-forsikringsselskaberne forblev lige så effektivt, som det var før gennemførelsen af Solvens II-direktivet.

2.8.20.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Efter gennemførelsen af Solvens II-direktivet har Kommissionen bl.a. udstedt gennemførelsesforordning (EU) 2015/2450 af 2. december 2015 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende skemaerne til indberetning af oplysninger til tilsynsmyndighederne i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF som ændret ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2016/1868 af 20. oktober 2016 om ændring og berigtigelse af gennemførelsesforordning (EU) 2015/2450 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende skemaerne til indberetning af oplysninger til tilsynsmyndighederne i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF (herefter indberetningsforordningen). Blandt de oplysninger, som gruppe 1-forsikringsselskaberne og virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed, skal indberette i henhold til indberetningsforordningen er oplysninger om solvenskapitalkrav, minimumskapitalkrav og kapitalgrundlag.

Indberetningsforordningen angiver, med hvilken hyppighed oplysningerne skal indberettes. Fristerne for indberetning af oplysningerne følger af Solvens II-forordningen.

Fristerne i lov om finansiel virksomhed afviger fra fristerne i Solvens II-forordningen. Med lovforslaget tilpasses de danske regler i overensstemmelse med fristerne i Solvens II-forordningen.

2.8.20.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at fristerne i §§ 126 c, stk. 5, 126 d, stk. 6, og 126 g, stk. 1, lov om finansiel virksomhed for gruppe 1-forsikringsselskabernes indberetning af solvenskapitalkrav, minimumskapitalkrav og kapitalgrundlag tilpasses, så der ikke længere gælder en særskilt frist for indberetning af disse oplysninger efter lov om finansiel virksomhed, men at fristen i stedet følger Solvens II-forordningen. Det samme foreslås for indberetning af solvenskapitalkrav på koncern- eller gruppeniveau, jf. § 175 b, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed.

Der er tale om direktivnær implementering.

2.8.21. Ændring af reglerne vedrørende hyppighed for gruppe 1-forsikringsselskabers udarbejdelse af uddybende rapport om solvens og finansiel situation

2.8.21.1. Gældende ret

I dag gælder et krav for gruppe 1-forsikringsselskaber om årligt at indsende en uddybende rapport til Finanstilsynet om selskabets solvens og finansielle situation. Samme krav gælder på koncern- eller gruppeniveau for virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2. Rapporten betegnes som uddybende, da den i forhold til den rapport om solvens og finansiel situation, som selskaberne skal offentliggøre, indeholder supplerende information til brug for Finanstilsynets tilsyn med det enkelte selskab. Formålet med det gældende krav i lov om finansiel virksomhed, hvorefter den uddybende rapport skal indsendes årligt, er at sikre Finanstilsynets muligheder for at føre et effektivt tilsyn med gruppe 1-forsikringsselskaberne.

2.8.21.2. Erhvervsministeriets overvejelser

Solvens II-forordningen fastsætter regler om hyppighed, såvel som frister, for den uddybende rapport, i forordningen benævnt den regelmæssige tilsynsrapport. Solvens II-forordningen fastsætter således et udgangspunkt, hvorefter rapporten skal forelægges tilsynsmyndighederne mindst hver tredje år.

Fremadrettet skal det alene være Solvens II-forordningens regler, der skal være styrende for med hvilken hyppighed rapporten skal afgives.

2.8.21.3. Forslagets indhold

Det foreslås at ændre kravet i § 283, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed vedrørende hyppigheden for udarbejdelse og afgivelse af den uddybende rapport, så det fremgår, at det er Solvens II-forordningen, der er styrende for hvor ofte rapporteringen skal foretages.

Udgangspunktet er herefter, at den fulde uddybende rapport skal afgives mindst hver tredje år. Solvens II-forordningen giver imidlertid mulighed for at fravige dette udgangspunkt, så der skal ske hyppigere afgivelse af den fulde uddybende rapport. Endelig fastslår forordningen, at i regnskabsår, hvor der ikke afgives den fulde uddybende rapport, der skal de omfattede selskaber fortsat forelægge en række øvrige oplysninger for tilsynsmyndighederne.

Der er tale om direktivnær implementering.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Benchmarkforordningen medfører en ændring af Finanstilsynets forpligtelser for så vidt angår tilsyn med benchmarks. Finanstilsynet skal fremover føre tilsyn med, at administratorer og i et vist omfang stillere af data til fastlæggelse af benchmarks opfylder deres forpligtelser efter forordningen. Tilsynsopgaven er mere omfattende, end den er i dag, da forordningens anvendelsesområde er bredere end de gældende regler om referencerenter, idet forordningen finder anvendelse på alle typer benchmarks, herunder referencerenter. Finanstilsynet får derfor flere nye opgaver som følge af benchmarkforordningen. Endvidere medfører benchmarkforordningen som noget nyt, at Finanstilsynet i en række tilfælde skal behandle ansøgninger og modtage registreringer og indberetninger om forskellige forhold, f.eks. oplysninger om potentielle interessekonflikter eller mistanke om manipulation.

Opgaverne forventes at kræve 1-2 årsværk fra 2018, afhængig af, hvorvidt CIBOR anses som et såkaldt kritisk benchmark og derved vil være underlagt yderligere tilsynsforpligtelser. Dertil kommer beskedne udgifter til it-systemer. Opgaverne vil kunne varetages inden for Finanstilsynets eksisterende ressourcer.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Der refereres i lovforslaget til en række konsekvenser for erhvervslivet, der vil følge af ikrafttrædelsen af benchmarkforordningen og PRIIP-forordningen. Kravene i forordningerne vil være direkte gældende i Danmark efter ikrafttrædelse den 1. januar 2018. De erhvervsøkonomiske konsekvenser ved kravene i forordningerne beskrives ikke nærmere her, idet de er blevet vurderet i forbindelse med forhandlingerne om de to forordninger.

Lovforslaget indfører regler om, at investeringsforeninger skal oplyse om foreningens aflønningspolitik i dokumentet med central investorinformation, som foreningen udarbejder og offentliggør ved udbud af sine andele. Endvidere indføres regler om, at handelssteder skal offentliggøre en række oplysninger om kvaliteten af deres handler. Denne del af forslaget vil medføre øvrige efterlevelseskonsekvenser i form af omstillingsomkostninger, idet investeringsforeninger og handelssteder skal tilrette deres IT-systemer til håndteringen af de nye oplysningsforpligtelser.

Den foreslåede ændring af den årlige afgift til Finanstilsynet fra Lønmodtagernes Dyrtidsfond, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Arbejdsmarkedets Tillægspension har økonomiske konsekvenser for de nævnte virksomheder.

Lønmodtagernes Dyrtidsfond og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil efter den foreslåede ændring skulle betale en lavere årlige afgift til Finanstilsynet. Arbejdsmarkedets Tillægspension vil efter den foreslåede ændring skulle betale en højere årlig afgift til Finanstilsynet.

Det samlede indlån og udlån i Danmark vil med de foreslåede ændringer til den danske model for SIFI-udpegning blive nominelt større, eftersom der fremadrettet vil skulle medregnes indlån og udlån i Danmark fra væsentlige filialer af udenlandske kreditinstitutter. De foreslåede ændringer vil på den baggrund forventeligt have den virkning, at et instituts udlån eller indlån skal være nominelt større for at overskride en af SIFI-indikatorerne og dermed blive udpeget som SIFI. Ændringen forventes imidlertid ikke at medføre hverken færre eller andre udpegninger end dem, der er foretaget i dag.

Den samlede balance, det samlede indlån og det samlede udlån i Danmark vil med de foreslåede ændringer til den danske model for beregningen af et SIFI's systemiskhed blive nominelt større, eftersom der fremadrettet skal medregnes henholdsvis balance, udlån og indlån i væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter ved beregningen af et SIFI's systemiskhed. Ændringen forventes ikke at føre til ændringer i de udpegede SIFI'ers SIFI-bufferkrav.

Forslagene om ændrede indberetningsfrister for gruppe 1-forsikringsselskaber samt ændring af reglerne vedrørende hyppighed for gruppe 1-forsikringsselskabernes udarbejdelse af uddybende rapport om solvens og finansiell situation forventes at medføre en lettelse af de administrative byrder for gruppe 1-forsikringsselskaberne og virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2. Tilpasningen af indberetningsfristerne i overensstemmelse med Solvens II-reguleringen indebærer dog på et punkt en kortere frist for gruppe 1-forsikringsselskaber og virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2, i lov om finansiell virksomhed. Ved ændringer af væsentlig betydning for det senest opgjorte og til Finanstilsynet indberettede solvenskapitalkrav skal der således foretages en ny opgørelse øjeblikkeligt samt efterfølgende indberetning til Finanstilsynet af den nye opgørelse af solvenskapitalkravet. Dette er udtryk for direktivnær implementering af Solvens II-direktivet, men indebærer en væsentlig forkortelse af fristen, som i dag er 20 arbejdsdage. Dette forhold vurderes dog ikke at ændre på, at forslagene samlet medfører en lettelse af de administrative byrder for gruppe 1-forsikringsselskaberne.

I relation til de øvrige efterlevelseseffekter er det Finanstilsynets skøn, at lovforslaget ikke vil medføre konsekvenser på over 10 mio. kr. årligt.

Lovforslaget har været sendt til Erhvervsstyrelsens Team Effektiv Regulering (TER) for en vurdering af lovforslagets administrative konsekvenser. I forhold til kravene om at handelssteder skal offentliggøre oplysninger om kvaliteten af deres transaktioner, der er en implementering af MiFID II (direktiv 2014/65/EU), vurderer TER, at hovedparten af kravene er mere specifikt reguleret i den supplerende niveau-2 regulering på området (Kommissionens delegerede forordning (EU) 2017/575 af 8. juni 2016). Konsekvenserne ved forordningen hidrører ikke fra dette lovforslag. Konsekvenserne skal derfor ikke opgøres her.

Angående kravene om, at investeringsforeninger skal inkludere en række oplysninger om deres aflønningspolitik i deres centrale investorinvestorinformation og gøre yderligere informationer tilgængelige på en hjemmeside, der er en implementering af UCITS IV, er det oplyst, at investeringsforeningerne allerede har oplysningerne tilgængelige, hvorfor der vil være tale om en mindre administrativ omstilling til de nye regler og herefter mindre løbende administrative konsekvenser.

Den del af lovforslaget, som ændrer modellen for SIFI-udpegning i Danmark, vil potentielt kunne medføre administrative konsekvenser for et institut, hvis dette ikke længere vil være udpeget som SIFI som følge af ændringen. Dette skyldes det forhold, at det medfører store administrative konsekvenser at være udpeget som SIFI.

Forslaget forventes endelig at medføre få administrative konsekvenser for livsforsikringsselskaberne og de tværgående pensionskasser som følge af implementeringen af portabilitetsdirektivet. Der forventes mindre byrder, da der i de tilfælde, hvor lønmodtagere vandrer til et andet EU/EØS-land, skal indhentes et informeret samtykke fra lønmodtageren, hvis livsforsikringsselskabet ønsker at udbetale et beløb, der højst svarer til den fastsatte tærskelværdi på 20.000 kr. i 2010-niveau. Dette er i modsætning til i dag, hvor udbetaling af mindre beløb typisk kan ske som tvangsudbetaling, dvs. uden samtykke fra lønmodtageren i tilfælde, hvor en sådan tvangsudbetaling er anmeldt til Finanstilsynet som en del af livsforsikringsselskabernes tekniske grundlag. Antallet af disse sager forventes at være relativt lavt.

TER vurderer, at lovforslaget samlet medfører administrative konsekvenser under 4 mio. kr. årligt. De bliver derfor ikke kvantificeret yderligere.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

§ 313 i lov om finansiel virksomhed angiver grænser for, hvor mange ledelsesposter et bestyrelsesmedlem i et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) eller et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) må besidde i alt. Med lovforslaget foreslås der ændringer i reglerne om, hvordan et bestyrelsesmedlems ledelsesposter skal opgøres i forhold til de fastsatte grænser, jf. dette lovforslags § 1, nr. 40-42.

Ændringerne kan medføre, at der er bestyrelsesmedlemmer omfattet af begrænsningen på antal ledelsesposter, der som følge af lovforslaget ikke længere vil overholde begrænsningen. Det gælder for det første bestyrelsesmedlemmer i et SIFI eller et G-SIFI, som er en virksomhed omfattet af § 80, stk. 5, eller et tilsvarende sektorselskab, i de tilfælde, hvor bestyrelsesmedlemmet allerede besidder det maksimale antal ledelsesposter efter de gældende regler. Dette skyldes, at posten i SIFI'et eller G-SIFI'et i disse tilfælde ikke medregnes i medfør af de gældende regler, men vil skulle medregnes efter dette lovforslag. Det gælder også bestyrelsesmedlemmer i et SIFI eller et G-SIFI, som besidder ledelsesposter i virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer kvalificerede andele, i de tilfælde, hvor bestyrelsesmedlemmet allerede besidder det maksimale antal ledelsesposter efter de gældende regler. Dette skyldes, at posten i SIFI'et eller G-SIFI'et og posterne i de virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer kvalificerede andele, tæller som én samlet post i medfør af de gældende regler, men vil skulle tælle som to poster efter dette lovforslag.

Der foreslås en overgangsordning, jf. lovforslagets § 15, stk. 5, der indebærer, at bestyrelsesmedlemmer, der som følge af ændringerne besidder flere poster end tilladt, kan bibeholde en kombination af poster, der overskrider de gældende begrænsninger, frem til udløbet af valgperioden for SIFI'et eller G-SIFI'et.

6. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have miljømæssige konsekvenser.

7. Ligestillingsmæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have ligestillingsmæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Med lovforslaget gennemføres artikel 27, stk. 3, artikel 69, stk. 2, litra l, s og t, artikel 71, stk. 1, 1. afsnit, og litra c, nr. i, og artikel 72, stk. 1, litra a-d, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (herefter MiFID II). Bestemmelserne skal finde anvendelse i medlemslandene fra den 3. januar 2018 og være gennemført i national lovgivning senest den 3. juli 2017.

Med lovforslaget gennemføres Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2014/50/EU om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder (portabilitetsdirektivet) i lov om finansiell virksomhed og lov om tilsyn med firmapensionskasser. Direktivet er et minimumsdirektiv. Gennemførelsen er en direktivnær implementering, der ikke går videre end direktivet foreskriver. Fristen for den nationale implementering af portabilitetsdirektivet er den 21. maj 2018.

Med lovforslaget gennemføres endvidere de fornødne ændringer som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP-forordningen). De foreslåede ændringer indebærer bl.a., at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed i forhold til at påse overholdelsen af PRIIP-forordningen i Danmark. Med de foreslåede ændringer sikres det endvidere, at overtrædelser af reglerne i PRIIP-forordningen kan sanktioneres i Danmark. Disse forhold følger af PRIIP-forordningen. De foreslåede ændringer går ikke videre end det, der er nødvendigt som følge af forordningen.

PRIIP-forordningen finder anvendelse fra den 1. januar 2018, og det foreslås, at de dele af lovforslaget, som er en følge af PRIIP-forordningen, også skal træde i kraft den 1. januar 2018.

Med lovforslaget gennemføres også de fornødne ændringer som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondenes økonomiske resultater (benchmarkforordningen). Med de foreslåede ændringer ophæves de dele af den danske finansielle regulering, som er indeholdt i benchmarkforordningen, og som vil blive reguleret af benchmarkforordningen fra tidspunktet for dennes ikrafttrædelse. De foreslåede ændringer indebærer bl.a., at Finanstilsynet udpeges som kompetent myndighed i forhold til at påse overholdelsen af benchmarkforordningen i Danmark. Med de foreslåede ændringer sikres det, at overtrædelser af reglerne i benchmarkforordningen kan sanktioneres i Danmark. De foreslåede ændringer går ikke videre end det, der er nødvendigt som følge af forordningen.

Benchmark-forordningen finder anvendelse fra den 1. januar 2018. Da ændringerne gennemføres i lov om kapitalmarkeder, som træder i kraft den 3. januar 2018, foreslås det, at de dele af lovforslaget, som er en følge af benchmarkforordningen, også skal træde i kraft den 3. januar 2018.

Med lovforslaget gennemføres artikel 78, stk. 4, 2. afsnit, artikel 99 b, stk. 1, litra c, og artikel 99, stk. 6, litra c, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS IV). Endvidere foretages en mere direktivnær gennemførelse af artikel 24, stk. 3, i dette direktiv.

Med lovforslaget gennemføres endelig artikel 13, nr. 2, 5, 8-9 og 28, artikel 18, stk. 1, litra g, artikel 102, stk. 1, 1 og 4. afsnit, artikel 129, stk. 4, 1. afsnit, artikel 145, stk. 3, artikel 148, stk. 1, 2. afsnit, stk. 3, 1. afsnit, og stk. 4, artikel 210, stk. 3, artikel 212, stk. 1, litra d, artikel 247, stk. 1, og artikel 254, stk. 2, 4. afsnit i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II).

Desuden gennemføres artikel 219, stk. 1 og stk. 2, 1. afsnit i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) som ændret ved artikel 4, nr. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat.

Endelig gennemføres artikel 149, artikel 216, stk. 1, 2. afsnit, artikel 217, stk. 1, 3. afsnit, artikel 231, stk. 7, 1. og 2. afsnit, artikel 247, stk. 3, 4. afsnit, og stk. 5, 2. pkt., i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) som ændret ved artikel 2, nr. 38, 48, 49, 51 og 65 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og (EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed).

Kravet om gruppe 1-forsikringsselskabers kvartalsvise afgivelse af følsomhedsanalyser er udtryk for opretholdelse af et eksisterende krav. Kravet sikrer Finanstilsynets mulighed for effektiv markedsovervågning via følsomhedsanalyser. Kravet følger ikke direkte af Solvens II-direktivet, men vurderes dog at være i overensstemmelse med artikel 34, stk. 4, i Solvens II-direktivet, hvorefter medlemsstaterne skal sikre, at tilsynsmyndighederne har beføjelse til, udover beregningen af solvenskapitalkravet, at udvikle kvantitative værktøjer som led i tilsynsprocessen til vurdering af forsikringsselskabers evne til at håndtere eventuelle begivenheder eller fremtidige forandringer i de økonomiske vilkår, som kan få ugunstige konsekvenser for deres samlede økonomiske stilling.

Bestemmelserne, der implementerer Solvens II-direktivet, skulle finde anvendelse i medlemslandene fra den 1. januar 2016 og være gennemført i national lovgivning senest den 31. marts 2015.

Med lovforslaget gennemføres endvidere enkelte ændringer med henblik på at sikre, at de danske SIFI-regler flugter med principperne om behandling af filialer i Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds (EBA) retningslinjer EBA/GL/2014/10 af 16. december 2014 vedrørende kriterierne for fastsættelse af betingelserne for anvendelse af artikel 131, stk. 3, i direktiv 2013/36/EU (CRD) i forbindelse med vurderingen af andre systemisk vigtige institutter (O-SII'er).

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslaget har i perioden fra den 4. juli 2017 til den 9. august 2017 været sendt i høring hos følgende organisationer og myndigheder m.v.:

Advokatrådet, Andelskassen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arbejdsskadestyrelsen, Børsmæglerforeningen, Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks Nationalbank, Danmarks Rедeriforening, Danmarks Skibskredit A/S, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Danske Advokater, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Dansk Ejendoms­mæglerforening, Danske Maritime, Danske Regioner, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Metal, Dansk Pantebrevsforening, Dansk Kredit Råd, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Dommerforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den danske Fondsmæglerforening, Ejendomsforeningen, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, FDFA – Foreningen af Danske Forsikringsmæglere og ForsikringsAgenturer, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet A/S, Finans og Leasing, Finansrådet – Danske Pengeinstitutters Forening, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringsselskaber, Foreningen af Interne Revisorer, Foreningen af J.A.K. Pengeinstitutter, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Frivilligrådet, FSR – danske revisorer, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Garantifonden for indskydere og investorer, Garban-Intercapital Scandinavia, Horesta, Håndværksrådet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), Investeringsfondsbranchen, Intertrust (Denmark), ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Kuratorforeningen, KøbmandStandens OplysningsBureau, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsforeningen af forsvarsadvokater, Landsorganisationen i Danmark (LO), Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), NASDAQ OMX Copenhagen A/S, Nets, Mybanker, Parcelhusejernes Landsforening, PostDanmarks Juridiske afdeling, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Regionale Bankers Forening, Revisornævnet, Rigsrevisionen, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk og International Kriminalitet, Telekommunikationsindustrien i Danmark, VP Securities A/S, Western Union, Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne og Grønlands Selvstyre via Rigsombudsmanden i Grønland.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekven-	Negative konsekvenser/merudgifter
--	---------------------	-----------------------------------

	ser/mindreudgifter	
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Finanstilsynet vil få en række yderligere opgaver som følge af benchmarkforordningen. Gennemførelsen af benchmarkforordningen forventes at kræve 1-2 årsværk, afhængigt af hvorvidt CIBOR anses som et kritisk benchmark samt udgifter til it-systemer. Opgaverne vurderes at kunne varetages inden for Finanstilsynets eksisterende ressourcer.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Benchmarkforordningen medfører, at Finanstilsynet skal kunne opføre størrelsen på forskellige benchmarks. Endvidere skal Finanstilsynet som noget nyt behandle ansøgninger, samt modtage registreringer og indberetninger i relation til fastsættelsen af benchmarks.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Den foreslåede ændring af den årlige afgift til Finanstilsynet fra Lønmodtagernes Dyrtidsfond, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Arbejdsmarkedets Tillægspension har økonomiske konsekvenser for de nævnte virksomheder. Lønmodtagernes Dyrtidsfond og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil efter den foreslåede ændring skulle betale en lavere årlige afgift til Finanstilsynet. Det samlede indlån og udlån i Danmark vil med de foreslåede ændringer til den danske model for SIFI-udpegning blive nominelt større, eftersom der fremadrettet vil skulle medregnes indlån og udlån i Danmark fra væsentlige filialer i Danmark af udenlandske kreditinstitutter ved ud-	Benchmarkforordningen medfører økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, men da de følger af forordningen, beskrives de ikke nærmere her. Den foreslåede ændring af den årlige afgift til Finanstilsynet fra Lønmodtagernes Dyrtidsfond, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Arbejdsmarkedets Tillægspension har økonomiske konsekvenser for de nævnte virksomheder. Arbejdsmarkedets Tillægspension vil efter den foreslåede ændring skulle betale en højere årlig afgift til Finanstilsynet.

	pegning af SIFI'er. De foreslåede ændringer vil på den baggrund forventeligt have den virkning, at et instituts udlån eller indlån skal være nominelt større for at overskride en af SIFI-indikatorerne og dermed blive udpeget som SIFI. Ændringen forventes ikke at medføre hverken færre eller andre udpegninger end dem, der er foretaget i dag. Den samlede balance, det samlede indlån og det samlede udlån i Danmark vil med de foreslåede ændringer til den danske model for beregningen af et SIFI's systemiskhed blive nominelt større, eftersom der fremadrettet skal medregnes henholdsvis balance, udlån og indlån i væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter ved beregningen af et SIFI's systemiskhed. Ændringen forventes ikke føre til ændringer af de udpegede SIFI'ers SIFI-bufferkrav.	
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Forslagene om ændrede indberetningsfrister for gruppe 1-forsikringsselskaber samt ændring af reglerne vedrørende hyppighed for gruppe 1-forsikringsselskabernes udarbejdelse af uddybende rapport om solvens og finansiell situation forventes at medføre en lettelse af de administrative byrder for gruppe 1-forsikringsselskaberne og virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2, i lov om finansiell virksomhed.	Lovforslaget medfører mindre administrative omkostninger for erhvervslivet, herunder som følge af kravet om handelssteders offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af deres transaktioner, kravet om, at investeringsforeninger skal inkludere en række oplysninger om deres aflønningspolitik i deres centrale investorinformation mv., og kravet om indhentelse af samtykke som følge af implementering af portabilitetsdirektivet.

		Tilpasningen af indberetningsfristerne i overensstemmelse med Solvens II-reguleringen indebærer dog på et punkt en kortere frist for gruppe 1-forsikringsselskaber og virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed. Ved ændringer af væsentlig betydning for det senest opgjorte og til Finanstilsynet indberettede solvenskapitalkrav skal der således foretages en ny opgørelse øjeblikkeligt samt efterfølgende indberetning til Finanstilsynet af den nye opgørelse af solvenskapitalkravet. Dette er udtryk for direktivnær implementering af Solvens II-direktivet, men indebærer en væsentlig forkortelse af fristen, som i dag er 20 arbejdsdage.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	Ændringerne til § 313 i lov om finansiel virksomhed kan medføre, at der er bestyrelsesmedlemmer omfattet af begrænsningen på antal ledelsesposter, der som følge af lovforslaget ikke længere vil overholde begrænsningen.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Med lovforslaget gennemføres artikel 27, stk. 3, 69, stk. 2, litra l, s og t, og 71, stk. 1, 1. afsnit, og litra c, nr. i, og 72, stk. 1, litra a-d, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (herefter MiFID II). Med lovforslaget gennemføres Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2014/50/EU om mindstekrav til fremme af arbejdskraftens mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder (portabilitetsdirektivet) i lov om finansiel virksomhed og lov om tilsyn med firmapensionskasser. Med lovforslaget gennemføres endvidere de fornødne ændringer som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer	

	(PRIIP-forordningen). Med lovforslaget gennemføres også de fornødne ændringer som følge af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater (benchmarkforordningen). Med de foreslåede ændringer ophæves de dele af den danske finansielle regulering, som er indeholdt i benchmarkforordningen, og som vil blive reguleret af benchmarkforordningen fra tidspunktet for dennes ikrafttrædelse. Med lovforslaget gennemføres artikel 78, stk. 4, 2. afsnit, artikel 99 b, stk. 1, litra c, og artikel 99, stk. 6, litra c, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter) (UCITS IV). Endvidere foretages en mere direktivnær gennemførelse af artikel 24, stk. 3, i dette direktiv. Med lovforslaget gennemføres endelig artikel 13, nr. 2, 5, 8-9 og 28, artikel 18, stk. 1, litra g, artikel 102, stk. 1, 1 og 4. afsnit, artikel 129, stk. 4, 1. afsnit, artikel 145, stk. 3, artikel 148, stk. 1, 2. afsnit, stk. 3, 1. afsnit, og stk. 4, artikel 210, stk. 3, artikel 212, stk. 1, litra d, artikel 247, stk. 1, og artikel 254, stk. 2, 4. afsnit i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II). Desuden gennemføres artikel 219, stk. 1 og stk. 2, 1. afsnit i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) som ændret ved artikel 4, nr. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/89/EU af 16. november 2011 om ændring af direktiv 98/78/EF, 2002/87/EF, 2006/48/EF og 2009/138/EF for så vidt angår det supplerende tilsyn med finansielle enheder i et finansielt konglomerat. Endelig gennemføres artikel 149, artikel 216, stk. 1, 2. afsnit, artikel 217, stk. 1, 3. afsnit, artikel 231, stk. 7, 1. og 2. afsnit, artikel 247, stk. 3, 4. afsnit, og stk. 5, 2. pkt., i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) som ændret ved artikel 2, nr. 38, 48, 49, 51 og 65 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/51/EU af 16. april 2014 om ændring af direktiv 2003/71/EF og 2009/138/EF samt forordning (EF) nr. 1060/2009, (EU) nr. 1094/2010 og
--	--

	(EU) nr. 1095/2010 for så vidt angår de beføjelser, der er tillagt den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger) og den europæiske tilsynsmyndighed (Den Europæiske Værdipapirtilsynsmyndighed). Med lovforslaget gennemføres endvidere enkelte ændringer med henblik på at sikre, at de danske SIFI-regler flugter med principperne om behandling af filialer i Den Europæiske Banktilsynsmyndigheds (EBA) retningslinjer EBA/GL/2014/10 af 16. december 2014 vedrørende kriterierne for fastsættelse af betingelserne for anvendelse af artikel 131, stk. 3, i direktiv 2013/36/EU (CRD) i forbindelse med vurderingen af andre systemisk vigtige institutter (O-SII'er).
Overimplementering af EU-retlige minimumsforpligtelser (sæt X)	JA NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (fodnoten i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås, at fodnoten til lovens titel ændres, således at det fremgår, at lov om finansiel virksomhed også gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/50/EU af 16. april 2014 om mindstekrav til fremme af mobilitet mellem medlemsstaterne gennem bedre muligheder for at optjene og bevare supplerende pensionsrettigheder (portabilitetsdirektivet), EU-Tidende 2014, nr. L 128, side 1, og så det fremgår, at lov om finansiel virksomhed indeholder bestemmelser, som er nødvendige som følge af Europa-Parlamentets og Rådet forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) (PRIIP-forordningen).

Til nr. 2 (§ 2 a i lov om finansiel virksomhed)

Kapitel 1 i lov om finansiel virksomhed angiver lovens anvendelsesområde. §§ 2-4 i lov om finansiel virksomhed angiver særlige regler om anvendelsesområdet for forsikringsselskaber.

Det foreslås at indsætte en ny § 2 a i lov om finansiel virksomhed, der angiver, at §§ 60 b – 60 d i lov om finansiel virksomhed finder anvendelse på forsikringsselskaber med tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed.

§§ 60 b – 60 d foreslås indført i lov om finansiel virksomhed med dette lovforslags § 1, nr. 21. Der henvises til denne del af lovforslaget og bemærkningerne hertil.

Anvendelsesområdet for §§ 60 b – 60 d fremgår af selve bestemmelserne og afgrænses yderligere af den foreslåede § 60 e. Med den foreslåede § 2 a gøres der alene i indledningsvis i lov om finansiel virksomhed opmærksom på det begrænsede anvendelsesområde af §§ 60 b – 60 d.

Det foreslås at bestemmelserne i §§ 60 b-60 d finder anvendelse på forsikringsselskaber, der har tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed. Bestemmelserne regulerer således danske forsikringsselskaber samt filialer her i landet af forsikringsselskaber, der er meddelt tilladelse i et land uden for Den Europæiske Union, som Fællesskabet ikke har indgået aftale med på det finansielle område, og som har tilladelse til at udøve livsforsikringsvirksomhed, jf. lov om finansiel virksomhed § 1, stk. 1, og 3, jf. § 5, stk. 1, nr. 1, litra e. De nærmere krav for tilladelse fremgår af § 11 i lov om finansiel virksomhed samt bekendtgørelse nr. 1018 af 25. august 2015 om filialer af tredjelandsforsikringsselskaber.

Betegnelsen forsikringsselskab omfatter også tværgående pensionskasser, hvorfor disse ikke er særskilt anført i bestemmelsen.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til den foreslåede § 60 e vedrørende afgrænsningen af de pensionsordninger, som bestemmelserne i §§ 60 b-60 d regulerer.

Til nr. 3 (§ 5, stk. 1, nr. 23, i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende definition er et captivegenforsikringsselskab et forsikringsselskab, hvis virksomhed er begrænset til at genforsikre forsikringsrisici i den koncern, som selskabet er en del af, når koncernen ikke indeholder andre forsikringsselskaber.

Det foreslås, at ændre definitionen af captivegenforsikringsselskab, så dette fremadrettet defineres som et genforsikringsselskab, der er ejet enten af en anden finansiel virksomhed end et forsikringsselskab eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, eller af en ikke-finansiel virksomhed, som udelukkende har til formål at yde genforsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i koncernen eller gruppen, som det er en del af.

Forslaget om ændring af den gældende definition af captivegenforsikringsselskab er en konsekvens af, at der med dette lovforslag foreslås indsat en definition af captiveforsikringsselskab, jf. dette lovforslags § 1, nr. 6.

Det følger af artikel 13, nr. 2, at et captiveforsikringsselskab er et »forsikringsselskab, der er ejet enten af en anden finansiel virksomhed end et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller af en forsikrings- eller genforsikringskoncern, som nævnt i litra c i artikel 212, stk. 1, eller af en ikke-finansiel virksomhed, som har til formål udelukkende at yde forsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som den tilhører, eller af det eller de selskaber i den koncern, som det er en del af«.

Den foreslåede indsættelse af en definition af captiveforsikringsselskab i lov om finansiel virksomhed sker af hensyn til efterlevelse af Solvens II-reguleringen, og formuleringen afspejler en direktivnær implementering af begrebet, som det er defineret i artikel 13, nr. 2, i Solvens II-direktivet.

Solvens II-direktivet, der regulerer gruppe 1-forsikringsselskabernes forhold, indeholder imidlertid også en definition af begrebet captivegenforsikringsselskab i artikel 13, nr. 5

For at sikre overensstemmelse mellem begreberne captiveforsikring og captivegenforsikring foreslås det, at også definitionen af et captivegenforsikringsselskab affattes direktivnært i overensstemmelse med definitionen i Solvens II-direktivets artikel 13, nr. 5. Uanset at denne nye definition følger af Solvens II-direktivet, der regulerer gruppe 1-forsikringsselskabernes forhold, vil definitionen med den foreslåede ændring også gælde for captivegenforsikringsselskaber, der drives som gruppe 2-forsikringsselskab.

Det afgørende for kvalifikationen af et genforsikringsselskab som et captivegenforsikringsselskab efter den foreslåede ændring er 1) at genforsikringsselskabet ikke er ejet af et forsikringsselskab eller en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, samt 2) at genforsikringsselskabet udelukkende har til formål at yde genforsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i den koncern, som det er en del af.

Forslaget forventes ikke at medføre indholdsmæssige ændringer i forhold til i dag vedrørende afgørelsen af, om et givent genforsikringsselskab skal kvalificeres som et captivegenforsikringsselskab. Der er alene tale om en ændring af formel karakter med henblik på at tilpasse definitionen i lov om finansiel virksomhed til definitionen i solvens II-direktivet.

Captivegenforsikringsselskaber er omfattet af de regler i loven, som gælder for genforsikringsselskaber, medmindre andet fremgår af loven.

Til nr. 4 og 5 (§ 5, stk. 1, nr. 27, i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende definition i lov om finansiel virksomhed er outsourcing defineret som en virksomheds henlæggelse af væsentlige aktivitetsområder, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn, til en leverandør.

Det foreslås at supplere den gældende definition af outsourcing i lov om finansiel virksomhed med en definition, der er gældende for gruppe 1-forsikringsselskaber. Med denne nye definition er outsourcing et arrangement af en hvilken som helst art mellem et gruppe 1-forsikringsselskab og en tjenesteyder, i kraft af hvilket tjenesteyderen enten direkte eller gennem videreoutsourcing udfører en proces, en tjeneste eller aktivitet, som gruppe 1-forsikringsselskabet ellers selv ville have udført.

Forslaget fremsættes af hensyn til efterlevelse af Solvens II-direktivet, der regulerer gruppe 1-forsikringsselskabernes forhold.

Solvens II-direktivet indeholder regler om outsourcing, som har til hensigt at sikre, at forsikrings- og genforsikringsselskaber forbliver fuldt ud ansvarlige for opfyldelsen af de forpligtelser, der påhviler dem i henhold til Solvens II-direktivet, når de outsourcer funktioner eller en hvilken som helst forsikrings- og genforsikringsaktivitet. Reglerne svarer overordnet set til de regler, der hidtil har været gældende for danske forsikringsselskaber i medfør af lov om finansiel virksomhed og bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing af væsentlige aktivitetsområder.

Solvens II-direktivets artikel 13, nr. 28, afgrænser imidlertid ikke begrebet »outsourcing« på samme måde som den gældende bestemmelse i lov om finansiel virksomhed. Efter Solvens II-direktivet gælder således ikke et væsentlighedskrav for, at et arrangement kan karakteriseres som outsourcing. Med forslaget gennemføres den i Solvens II-direktivet indeholdte definition af begrebet direktivnært.

Den foreslåede ændring af definitionen aktualiseres i øvrigt af, at der påtænkes foretaget en ændring af bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing af væsentlige aktivitetsområder, hvorved der indsættes særlige regler gældende for gruppe 1-forsikringsselskaber. Herved vil der i bekendtgørelsen ske indarbejdelse af artikel 49 i Solvens II-direktivet.

Reguleringen af outsourcing i såvel Solvens II-direktivet som Solvens II-forordningen benytter sig i flere tilfælde også af et væsentlighedskrav, idet både direktiv og forordning fastsætter særlige regler for forhold, der kan betegnes som kritisk eller vigtige. Artikel 49, stk. 1, i Solvens II-direktivet, der vil blive implementeret i førnævnte bekendtgørelse, fastslår dog at for enhver form for outsourcing, dvs. uanset om der er tale om outsourcing af kritiske eller vigtige forhold, gælder det, at forsikringsselskaberne skal forblive fuldt ud ansvarlige for opfyldelsen af de forpligtelser, der påhviler dem i henhold til direktivet, når der sker outsourcing af funktioner eller en hvilken som helst forsikringsaktivitet.

Til nr. 6 (§ 5, stk. 1, nr. 54-60, i lov om finansiel virksomhed)

Definitionen af realkreditlignende lån er trådt i kraft 1. juli 2017 og nyaffattes alene af lovtekniske årsager, jf. dette lovforslags § 1, nr. 7, med tilhørende specielle bemærkninger. Der tilsigtes således ingen ændringer af definitionen, som blot videreføres som tidligere vedtaget.

I det følgende gengives først bemærkningerne til definitionen af realkreditlignende lån, som disse bemærkninger fremgår af de specielle bemærkninger til § 1, nr. 13, i lovforslaget til lov nr. 665 af 8. juni 2017, dog med enkelte fornødne tilpasninger. Herefter følger bemærkninger til de foreslåede nye definitioner med numrene 55-60.

Med forslaget til § 5, stk. 1, nr. 54, indsættes en definition på et realkreditlignende lån i lov om finansiel virksomhed. Et realkreditlignende lån foreslås defineret som et lån, der på tidspunktet for låneoptagelsen har en aftalt løbetid på mere end 10 år og en hovedstol på mindst 100.000 kr. Endvidere skal lånet have pant i en ejerbolig eller et fritidshus beliggende i Danmark og lånet skal på tidspunktet for låneoptagelsen ligge indenfor de lånegrænser, der følger af § 5, jf. dog § 7, i lov om

realkreditlån og realkreditobligationer, ligesom det skal kunne ligge til sikkerhed for særligt dækkede obligationer eller obligationer, som kan betegnes som særligt dækkede obligationer.

Begrebet realkreditlignende lån anvendes i § 48 a i lov om finansiel virksomhed

Lån på under 100.000 kr. er ikke omfattet af definitionen på et realkreditlignende lån. Dette skyldes, at realkreditlån som udgangspunkt er lån af en vis størrelse.

Med definitionen er det uden betydning til hvilket formål et lån ydes. I praksis vil et realkreditlignende lån som udgangspunkt ikke omfatte en kassekredit med pant i fast ejendom, fordi disse lån sædvanligvis har en hovedstol på under 100.000 kr. Tilsvarende vil billån typisk ikke være omfattet af definitionen, da sådanne lån ofte har en løbetid på under 10 år

At lånet på tidspunktet for låneoptagelsen skal ligge indenfor de lånegrænser, der følger af § 5 eller være ydet efter § 7 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., betyder at lånet som udgangspunkt skal have pant indenfor 80 pct. af ejendommens værdi for ejerboliger, jf. § 5, stk. 1, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. For fritidshuse er lånegrænsen ved lov nr. 387 af 26. april 2017 hævet fra 60 til 75 pct. Med henvisningen til § 7 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. tages der højde for de situationer, hvor lånet kan ligge udover lånegrænserne i § 5.

Begrebet særligt dækkede obligationer er reguleret af §§ 152 a-j i lov om finansiel virksomhed samt af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR) herunder artikel 129, mens begrebet obligationer, som kan betegnes som særligt dækkede obligationer, er defineret i § 16 a, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed. Obligationer, som er udstedt af kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan ligeledes betegnes som særligt dækkede obligationer, hvis de opfylder betingelserne i artikel 129 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR). Et lån vil derfor være omfattet af definitionen på et realkreditlignende lån, uanset om det kan ligge til sikkerhed for særligt dækkede obligationer udstedt i Danmark eller obligationer udstedt i et andet land inden for den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Det er herved forudsat, at definitionens øvrige betingelser er opfyldt, herunder at det har pant i en ejerbolig eller et fritidshus beliggende i Danmark. Det indebærer, at udlån her i landet, ydet af f.eks. en filial af et pengeinstitut med hjemsted i et andet EU land, der kan ligge til sikkerhed for pengeinstituttets udstedelse af obligationer, som kan betegnes særligt dækkede obligationer, og som opfylder de øvrige betingelser i definitionen, vil blive anset for at være et realkreditlignende lån.

Af hensyn til efterlevelse af Solvens II-direktivet foreslås det at indsætte en række nye definitioner i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås således at indsætte en definition af et captiveforsikringsselskab som nyt § 5, stk. 1, *nr. 61*. Det følger af forslaget, at et captiveforsikringsselskab er et forsikringsselskab, der er ejet enten af en anden finansiel virksomhed end et forsikringsselskab eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, eller af en ikke-finansiel virksomhed, som udelukkende har til formål at yde forsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i koncernen, som det er en del af.

Se i øvrigt bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3.

Den foreslåede definition er udtryk for en direktivnær implementering af artikel 13, nr. 2, i Solvens II-direktivet.

Det afgørende for kvalifikationen af et forsikringsselskab som et captiveforsikringsselskab er 1) at forsikringsselskabet ikke er ejet af et forsikringsselskab eller en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, samt 2) at forsikringsselskabet udelukkende har til formål at yde genforsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i den koncern, som det er en del af.

Uanset at definitionen indsættes som følge af Solvens II-direktivet, der regulerer gruppe 1-forsikringsselskabernes forhold, vil definitionen også gælde for captiveforsikringsselskaber, der drives som gruppe 2-forsikringsselskab. Captiveforsikringsselskaber er omfattet af de regler i loven, som gælder for forsikringsselskaber, medmindre andet fremgår af loven.

Det foreslås, at indsætte en definition af hjemland for gruppe 1-forsikringsselskaber som nyt § 5, stk. 1, *nr. 62*. Det følger af forslaget, at hjemland for gruppe 1-forsikringsselskaber a) i forbindelse med skadesforsikring er den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der dækker risikoen, har hovedsæde, b) i forbindelse med livsforsikring er den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der påtager sig en forpligtelse, har hovedsæde, og c) i forbindelse med genforsikring er den medlemsstat, hvor genforsikringsselskabets hovedsæde er beliggende.

Den foreslåede definition er udtryk for en direktivnær implementering af artikel 13, nr. 8, i Solvens II-direktivet.

Det foreslås, at indsætte en definition af værtsland for gruppe 1-forsikringsselskaber som nyt § 5, stk. 1, *nr. 63*. Det følger af forslaget, at et værtsland for et gruppe 1-forsikringsselskab er en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor et forsikringsselskab har en filial eller udbyder tjenesteydelser. I forbindelse med livsforsikring og skadesforsikring er værtslandet den medlemsstat, hvor et forsikrings- eller genforsikringsselskab udbyder tjenesteydelser, henholdsvis den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, eller den medlemsstat, hvor risikoen består, hvis forpligtelsen eller risikoen er dækket af et forsikringsselskab eller en filial i en anden medlemsstat.

Den foreslåede definition er udtryk for en direktivnær implementering af artikel 13, nr. 9, i Solvens II-direktivet.

Det foreslås at indsætte en definition af koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet som nyt § 5, stk. 1, *nr. 64*. Det følger af forslaget, at koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet betegner det tilsyn, som udøves med a) Virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2, b) gruppe 1-forsikringsselskaber, hvis modervirksomhed er en blandet forsikringsholdingvirksomhed, og c) gruppe 1-forsikringsselskaber,

hvis modervirksomhed har sit hovedsæde i et land uden for Den Europæiske Union, og modervirksomheden er et tredjelandsforsikringselskab, eller et forsikringsholdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab, som defineret i artikel 212, stk. 1, litra f og g, i Solvens II-direktivet.

Forslaget er begrundet i et behov for at kunne henvise til den i Solvens II-direktivet indeholdte afgrænsning af, i hvilke tilfælde, der skal udøves koncerntilsyn. Disse er beskrevet i artikel 213, stk. 2, litra a-d, i Solvens II-direktivet, og der er ikke i dag i lov om finansiell virksomhed en bred samlet beskrivelse af de tilfælde, hvor der skal udøves koncerntilsyn efter direktivet.

Artikel 213, stk. 2, litra a og b, er implementeret i § 175 b, stk. 1 og 2, i lov om finansiell virksomhed, som der henvises til i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 64, litra a.

Det følger af § 175 b, stk. 1, at bestyrelsen for en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed, der opfylder betingelserne i § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, skal sikre, at koncernen er i besiddelse af et kapitalgrundlag, der dækker solvenskapitalkravet for koncernen, når mindst en af dattervirksomhederne driver forsikringsvirksomhed. Det fremgår videre, at kravet ikke gælder, hvis der i koncernen alene drives forsikringsvirksomhed gennem gruppe 2-forsikringsselskaber, hvilket skyldes at disse ikke er omfattet af Solvens II-reguleringen.

Det følger af § 175 b, stk. 2, at § 175 b, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse for et gruppe 1-forsikringsselskab og til dette tilknyttede virksomheder, der udøver forsikringsvirksomhed. Af samme årsag som anført ovenfor gælder kravet ikke, hvis der i koncernen alene drives forsikringsvirksomhed gennem gruppe 2-forsikringsselskaber.

Det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 64, litra b, beskriver den koncernkonstruktion, der skal føres tilsyn med efter artikel 213, stk. 2, litra d, i Solvens II-direktivet. Det følger heraf, at der skal udøves koncerntilsyn med forsikringsselskaber, hvis modervirksomhed er et blandet forsikringsholdingselskab. De krav der stilles til koncerntilsyn med en sådan konstruktion vedrører kontrol med koncerninterne transaktioner.

Artikel 213, stk. 2, litra c, som der henvises til i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 64, litra c, angiver at der skal udøves koncerntilsyn med »forsikring- eller genforsikringsselskaber, hvis moderselskab er et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansiell holdingselskab, der har sit hovedsæde uden for Unionen, eller et tredjelandsforsikringsselskab«. I sådanne tilfælde vil det skulle vurderes, hvorvidt moderselskabet er underlagt et ækvivalent tilsyn, som medlemsstaterne kan forlade sig på, jf. artikel 261 i Solvens II-direktivet, eller om medlemsstaterne skal forestå og selv sikre et koncerntilsyn svarende til reglerne fastsat herfor i direktivet.

Lovforslaget indeholder i § 1, nr. 29, forslag til hjemmelsbestemmelse, hvorved det sikres, at der ved bekendtgørelse kan fastsættes nærmere regler om disse krav til ækvivalens.

I alle tilfælde vil modervirksomheden ikke være dansk, hvorfor der i den foreslåede definition henvises til definitionerne i Solvens II-direktivet af begreberne »forsikringsholdingselskab« og »blandet finansielt holdingselskab«. Det er ikke fundet nødvendigt i den foreslåede bestemmelse at henvises til direktivets definition af tredjelandsforsikringsselskab, der ifølge definitionen er et selskab som, hvis dets hovedsæde var beliggende i Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skulle have tilladelse som forsikringsselskab efter Solvens II-direktivet, jf. artikel 13, nr. 3. Begrebet er i øvrigt anvendt og defineret som tredjelandsforsikringsvirksomhed i § 2, nr. 7, i bekendtgørelse nr. 621 af 1. juni 2017 om opgørelse af kapitalgrundlag og solvenskapitalkrav for koncerner m.v.

Det foreslås som nyt § 5, stk. 1, nr. 65, at indsætte en definition af, hvilken tilsynsmyndighed, der er koncerntilsynsførende for grænseoverskridende forsikringskoncerner. Det følger af forslaget, at den koncerntilsynsførende for grænseoverskridende forsikringskoncerner er den tilsynsmyndighed, der blandt flere berørte landes tilsynsmyndigheder, udpeges som ansvarlig for samordning af og udøvelse af koncerntilsyn med grænseoverskridende koncerner omfattet af Solvens II-direktivet. Definitionen indebærer en direktivnær gengivelse af direktivets artikel 247, stk. 1, jf. artikel 212, stk. 1, litra d.

Foruden hensynet til efterlevelse af Solvens II-direktivet har lovforslaget endvidere til hensigt ved indsættelse af de foreslåede bestemmelser i dette lovforslags § 1, nr. 33 og 34, at regulere Finanstilsynets pligter i visse situationer, hvor der er identificeret en grænseoverskridende koncern omfattet af Solvens II-direktivet. Der er således bl.a. tale om forpligtelser over for den tilsynsmyndighed, blandt flere berørte landes tilsynsmyndigheder, som er udpeget som koncerntilsynsførende, hvorfor det er relevant at definere begrebet.

Den nærmere afgørelse af, hvilken af flere landes berørte tilsynsmyndigheder, som skal udpeges som koncerntilsynsførende, foretages i henhold til artikel 247 i Solvens II-direktivet. Bortset fra få elementer, der gennemføres i lov om finansiell virksomhed ved § 1, nr. 30 og 31, i dette lovforslag, er denne bestemmelse myndighedsrettet.

Udgangspunktet for hvilket lands tilsynsmyndighed, der skal udpeges som koncerntilsynsførende følger af artikel 247, stk. 2, i Solvens II-direktivet.

Det følger af artikel 247, stk. 2, i Solvens II-direktivet, at når den samme tilsynsmyndighed er kompetent for alle forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern, så udøves den koncerntilsynsførendes opgaver af denne tilsynsmyndighed. I alle andre tilfælde, med forbehold for artiklens stk. 3, udøves den koncerntilsynsførendes opgaver:

»a) når moderselskabet i koncernen er et forsikrings- eller genforsikringsselskab: af den tilsynsmyndighed, der har godkendt det pågældende selskab

b) når moderselskabet i koncernen ikke er et forsikrings- eller genforsikringsselskab af følgende tilsynsmyndighed:

- i) når moderselskabet for et forsikrings- eller genforsikringsselskab er et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab: af den tilsynsmyndighed, der har godkendt dette forsikrings- eller genforsikringsselskab
- ii) når mere end ét forsikrings- eller genforsikringsselskab, der har sit hovedsæde i Unionen, har samme forsikringsholdingselskab eller blandede finansielle holdingselskab som moderselskab, og når et af disse selskaber er blevet godkendt i medlemsstaten, hvor forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab har sit hovedsæde, af tilsynsmyndigheden for det forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er godkendt i denne medlemsstat
- iii) når koncernens moderselskab er mere end ét forsikringsholdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab, der har sit hovedsæde i forskellige medlemsstater, og når der forefindes et forsikrings- eller genforsikringsselskab i hver af disse medlemsstater, af tilsynsmyndigheden for forsikrings- eller genforsikringsselskabet med den største samlede balancesum
- iv) når mere end ét forsikrings- eller genforsikringsselskab, der har sit hovedsæde i Unionen, har samme forsikringsholdingselskab eller blandede finansielle holdingselskab som moderselskab, og ingen af disse selskaber er blevet godkendt i medlemsstaten, hvor forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab har sit hovedsæde, af tilsynsmyndigheden for det forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er godkendt i denne medlemsstat, eller
- v) når koncernen ikke har noget moderselskab eller i alle andre tilfælde der ikke er omhandlet i nr. i) til iv), af den tilsynsmyndighed, der har godkendt forsikrings- eller genforsikringsselskabet med den største samlede balancesum.«

Efter artikel 247, stk. 3, kan de kompetente tilsynsmyndigheder i særlige tilfælde fravige kriterierne i stk. 2. I sådanne tilfælde forpligter artikel 247, stk. 3, tilsynsmyndighederne til at indhente udtalelse fra koncernen, inden der træffes afgørelse, ligesom den udpegede koncerntilsynsmyndighed skal fremsende den trufne afgørelse til koncernen med angivelse af den fulde begrundelse herfor. Også denne forpligtelse, der med dette lovforslag implementeres i det foreslåede nye § 175 e, er medvirkende til at skabe et behov for en definition i loven af, hvem der er koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet.

Det foreslås at indsætte en definition som nyt § 5, stk. 1, *nr. 66*, af begrebet af ”finite reinsurance”, hvorefter dette begreb defineres som genforsikring, hvor den eksplicitte maksimale tabsrisiko udtrykt som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overførsel af forsikrings- og timingrisiko, overstiger præmien i hele aftalens løbetid, med et begrænset, men betydeligt beløb, når mindst et af de følgende kendetegn er til stede: a) Eksplicit og omfattende hensyntagen til pengenes tidsværdi. b) Aftalebestemmelser til udligning af forholdet mellem parterne med hensyn til økonomisk erfaring over tid med henblik på at opnå den tilsigtede risikooverførsel.

Den eksplicitte maksimale tabsrisiko foreslås i bestemmelsen forklaret som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overførsel af forsikrings- og timingrisiko.

Finite reinsurance er en type genforsikring, hvor det beløb, der maksimalt kan tabes, overstiger præmien for hele aftalens løbetid med et begrænset, men betydeligt beløb. En sådan genforsikringsaftale er finite reinsurance, når aftalen tager omfattende hensyn til pengenes tidsværdi. Det sker ved, at den virksomhed, der ønsker at genforsikre sine risici (cedenten) ved tegningen af forsikringen aftaler at betale en samlet præmie, der som udgangspunkt svarer til den risiko, forsikringstager ønsker dækket. Herefter reduceres præmien imidlertid blandt andet under hensyntagen til den forventede nutidsværdi af den samlede præmie og forsikringsselskabets forventede forrentning af præmien. Den reelt betalte præmie er således lavere end den dækkede risiko. Det kan desuden være finite reinsurance, hvis aftalebestemmelserne udligner parternes økonomiske erfaring over tid for at opnå den tilsigtede overførsel af risiko til forsikringsselskabet. Det kan også være finite reinsurance, hvis begge kriterier er opfyldt.

Typisk er det ikke den samlede risiko, der overføres til et forsikringsselskab ved finite reinsurance, men blot en del af en risiko.

Med forslaget gennemføres artikel 210, stk. 3, i Solvens II-direktivet, der definerer begrebet finite reinsurance som genforsikring, hvor den eksplicite maksimale tabsrisiko udtrykt som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overførsel af forsikrings- og timingrisiko, overstiger præmien i hele aftalens løbetid, med et begrænset, men betydeligt beløb, når mindst et af de følgende kendetegn er til stede: a) Eksplicit og omfattende hensyntagen til pengenes tidsværdi. b) Aftalebestemmelser til udligning af forholdet mellem parterne med hensyn til økonomisk erfaring over tid med henblik på at opnå den tilsigtede risikooverførsel.

Artikel 210, stk. 1, bestemmer, at medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber, der indgår finite reinsurance-aftaler eller udøver finite reinsurance-virksomhed, kan identificere, måle, overvåge, styre, kontrollere og rapportere de risici, der følger af disse aftaler eller denne virksomhed. Denne del af artiklen er allerede indeholdt i § 71, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed og bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v.

Alle forsikringsselskaber skal desuden overholde § 158 i lov om finansiel virksomhed, hvorefter deres aktiver skal investeres således, at forsikringstagernes og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt. Dermed er det såkaldte prudent person-princip gennemført og det indebærer ifølge artikel 132 i Solvens II-direktivet blandt andet, at forsikringsselskaber skal investere i aktiver, hvortil der knytter sig risici, som det pågældende selskab kan identificere, måle, overvåge, forvalte, kontrollere og rapportere om, jf. de specielle bemærkninger til ændringen af § 158 ved lovforslag L 114 fremsat den 21. januar 2015.

Lovens § 71, stk. 1, nr. 4, gælder for alle finansielle virksomheder, herunder alle forsikringsselskaber. Lovens § 158 og bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsik-

ringsselskab m.v. gælder for alle forsikringsselskaber, herunder også forsikringsselskaber, der indgår finite-reassurance-aftaler eller udøver finite-reassurance-virksomhed.

Desuden indeholder artikel 210 i stk. 2, en hjemmel for Kommissionen til at vedtage delegerede retsakter om overvågning, forvaltning og kontrol af risici, der opstår som følge af finite reinsurance-virksomhed. Denne hjemmel er endnu ikke udnyttet.

Begrebet ”finite reinsurance” anvendes flere steder i Solvens II-reguleringen. Begrebet forekommer således i artikel 41 og 208 i Solvens II-forordningen. Artikel 41 omhandler beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser og artikel 208 vedrører indregning af finite reinsurance-aftaler ved beregningen af solvenskapitalkravet ved hjælp af standardformlen.

Endvidere anvendes begrebet hyppigt i to gennemførelsesforordninger: Den ene er indberetningsforordningen, den anden er Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/2452 af 2. december 2015 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder for procedurerne, formaterne og skemaerne vedrørende rapporten om solvens og finansiell situation i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF.

Det er således nødvendigt at implementere definitionen fra direktivet i dansk lovgivning af hensyn til forståelsen af de tre nævnte forordninger.

Den foreslåede lovændring forventes ikke at få nævneværdig betydning for forsikringsselskaber omfattet af lov om finansiell virksomhed, da den type genforsikring ikke er udbredt i Danmark.

Til nr. 7 (§ 5, stk. 1, nr. 55-66, i lov om finansiell virksomhed)

§ 5, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed indeholder en række definitioner. Ved dette lovforslags § 1, nr. 6, indsættes en række nye numre i § 5, stk. 1, og indsættelsen af disse nye numre skal træde i kraft dagen efter bekendtgørelsen af loven i Lovtidende.

Imidlertid er der ved anden lov indsat nye numre i § 5, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, og indsættelse af disse nye numre skal først skal træde i kraft 3. januar 2018. Indsættelsen af disse nye numre pr. 3. januar 2018 er sket ved lov nr. 665 af 8. juni 2017 om ændring af lov om finansiell virksomhed, lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere og forskellige andre love og efterfølgende, af lovtekniske årsager, ved lov nr. 667 af 8. juni 2017 om ændring af lov om finansiell virksomhed, lov om ejendomskreditselskaber og lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.

På grund af forskellen i ikrafttrædelsestidspunkt er det, af lovtekniske årsager, nødvendigt først at indsatte et nummer i dette lovforslag med de tilføjelser til § 5, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, som skal træde i kraft dagen efter bekendtgørelsen af loven i Lovtidende, jf. dette lovforslags § 1, nr. 6, og efterfølgende indsatte et nummer i lovforslaget, som skal træde i kraft den 3. januar 2018, hvori alle de nye numre indgår.

Definitionen af realkreditlignende lån trådte i kraft den 1. juli 2017, men indgår af lovtekniske årsager alligevel. Dette skyldes at det er nødvendigt at ophæve § 1, nr. 1, i lov nr. 667 af 8. juni 2017,

hvor i denne definition indgår sammen med en række øvrige definitioner, som – i modsætning til definitionen af realkreditlignende lån – først træder i kraft 3. januar 2018. Om ophævelsen af § 1, nr. 1, i lov nr. 667 henvises til lovforslagets §§ 13 og 14 med tilhørende specielle bemærkninger.

Der tilsigtes ingen ændringer af definitionerne af realkreditlignende lån, accessorisk tjenesteydelse, udførelse af ordrer for investors regning, handel for egen regning, finansielt instrument, derivat, værtsland for et investeringsselskab, som blot videreføres som tidligere vedtaget.

I det følgende gengives, med enkelte fornødne tilpasninger, de oprindelige bemærkninger til numrene 54-60, som disse fremgår henholdsvis af de specielle bemærkninger til § 1, nr. 13, i lovforslaget til lov nr. 665 af 8. juni 2017, og de specielle bemærkninger til § 1, nr. 1, i lovforslaget til lov nr. 667 af 8. juni 2017. Derefter gengives for numrene 61-66 de specielle bemærkninger til dette lovforslags § 1, nr. 6.

Med forslaget til § 5, stk. 1, nr. 54, indsættes en definition på et realkreditlignende lån i lov om finansiell virksomhed. Et realkreditlignende lån foreslås defineret som et lån, der på tidspunktet for låneoptagelsen har en aftalt løbetid på mere end 10 år og en hovedstol på mindst 100.000 kr. Endvidere skal lånet have pant i en ejerbolig eller et fritidshus beliggende i Danmark og lånet skal på tidspunktet for låneoptagelsen ligge indenfor de lånegrænser, der følger af § 5, jf. dog § 7, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer, ligesom det skal kunne ligge til sikkerhed for særligt dækkede obligationer eller obligationer, som kan betegnes som særligt dækkede obligationer.

Begrebet realkreditlignende lån anvendes i § 48 a i lov om finansiell virksomhed

Lån på under 100.000 kr. er ikke omfattet af definitionen på et realkreditlignende lån. Dette skyldes, at realkreditlån som udgangspunkt er lån af en vis størrelse.

Med definitionen er det uden betydning til hvilket formål et lån ydes. I praksis vil et realkreditlignende lån som udgangspunkt ikke omfatte en kassekredit med pant i fast ejendom, fordi disse lån sædvanligvis har en hovedstol på under 100.000 kr. Tilsvarende vil billån typisk ikke være omfattet af definitionen, da sådanne lån ofte har en løbetid på under 10 år.

At lånet på tidspunktet for låneoptagelsen skal ligge indenfor de lånegrænser, der følger af § 5 eller være ydet efter § 7 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v., betyder at lånet som udgangspunkt skal have pant indenfor 80 pct. af ejendommens værdi for ejerboliger, jf. § 5, stk. 1, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. For fritidshuse er lånegrænsen ved lov nr. 387 af 26. april 2017 hævet fra 60 til 75 pct. Med henvisningen til § 7 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. tages der højde for de situationer, hvor lånet kan ligge udover lånegrænserne i § 5.

Begrebet særligt dækkede obligationer er reguleret af §§ 152 a- 152 j i lov om finansiell virksomhed samt af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR) herunder artikel 129, mens begrebet obligationer, som kan betegnes som særligt dækkede obligationer, er defineret i § 16 a, stk. 3, i lov om finansiell virksomhed. Obligationer, som er udstedt af kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan ligeledes betegnes som særligt dækkede obligationer, hvis de opfylder betingelserne i artikel 129 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRR). Et lån

vil derfor være omfattet af definitionen på et realkreditlignende lån, uanset om det kan ligge til sikkerhed for særligt dækkede obligationer udstedt i Danmark eller obligationer udstedt i et andet land inden for den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Det er herved forudsat, at definitionens øvrige betingelser er opfyldt, herunder at det har pant i en ejerbolig eller et fritidshus beliggende i Danmark. Det indebærer, at udlån her i landet, ydet af f.eks. en filial af et pengeinstitut med hjemsted i et andet EU land, der kan ligge til sikkerhed for pengeinstitutts udstedelse af obligationer, som kan betegnes særligt dækkede obligationer, og som opfylder de øvrige betingelser i definitionen, vil blive anset for at være et realkreditlignende lån.

Med forslagets indsættelse af nr. 55-60 gennemføres dele af artikel 4, stk. 1, i MiFID II, der definerer en række termer, der anvendes i direktivet, og som følge heraf anvendes i forbindelse med gennemførelsen af direktivets bestemmelser i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 55*, at accessoriske tjenesteydelser defineres som tjenesteydelser som nævnt i bilag 4, afsnit B. Dette er i overensstemmelse med, at der, som i den danske sprogudgave af MiFID II og MiFIR, sondres mellem investeringsservice, investeringsaktiviteter og accessoriske tjenesteydelser, hvor investeringsservice og investeringsaktiviteter omhandler services eller aktiviteter som nævnt i bilag 4, afsnit A, og accessoriske tjenesteydelser omhandler services som nævnt i bilag 4, afsnit B. Den foreslåede definition af accessoriske tjenesteydelser gennemfører artikel 4, stk. 1, nr. 3, i MiFID II.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 56* at udførelse af ordrer for investorers regning defineres som indgåelse af aftaler om køb eller salg på investorers vegne af et eller flere finansielle instrumenter. Dette omfatter tillige indgåelse af aftaler om salg på udstedelsestidspunktet af finansielle instrumenter, der udstedes af et investeringsselskab eller et kreditinstitut. Forslaget gennemfører artikel 4, stk. 1, nr. 5, i MiFID II, i hvilken forbindelse det som noget nyt præciseres, at definitionen af udførelse af ordrer tillige omfatter det tilfælde, hvor investeringsselskaber og kreditinstitutter på det primære marked distribuerer finansielle instrumenter, som de selv har udstedt, uden at yde nogen rådgivning, jf. betragtning nr. 45 i præamblen til MiFID II. Dette med henblik på at styrke investorbeskyttelsen og således sikre, at investeringsselskaber og kreditinstitutter, der distribuerer finansielle instrumenter, som de selv udsteder i forbindelse hermed, er omfattet af reglerne i MiFID II.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 57*, at definere handel for egen regning som handel over egenbeholdningen, der resulterer i handel med et eller flere finansielle instrumenter. Forslaget gennemfører artikel 4, stk. 1, nr. 6, i MiFID II.

Handel for egen regning med finansielle instrumenter er omfattet af listen i bilag 4, afsnit A, til lov om finansiell virksomhed, der indeholder de investeringsservice og investeringsaktiviteter, der som udgangspunkt kræver tilladelse. Begrebet omfatter i denne sammenhæng virksomheder, der erhvervsmæssigt forvalter deres egen handelsbeholdning og derfor påtager sig øgede risici forbundet med indgåelse af handler og samtidig kan udgøre en modpartrisiko for andre markedsdeltagere. Til tilladelseskravet er der imidlertid knyttet særlige undtagelser, jf. artikel 2 i MiFID II, der forventes implementeret i bekendtgørelse udstedt af Finanstilsynet med hjemmel i § 9, stk. 10, til lov om finansiell virksomhed. Begrebet omfatter endvidere handel over egenbeholdningen i forbindelse med udførelse af kundeordrer, hvor kunden har en modparts- eller leveringsrisiko.

I relation hertil fastslås det i betragtning nr. 24 i præamblen til MiFID II, at handel for egen regning ved udførelse af kundeordrer omfatter virksomheder, der udfører ordrer fra forskellige kunder ved at matche dem på grundlag af ejermatchning (back-to-back-handel), hvorved de bør anses for at optræde som ejere og bør være underlagt direktivets bestemmelser om både udførelse af ordrer for kunders regning og handel for egen regning. Derimod vil udførelse af ordrer vedrørende finansielle instrumenter som en accessorisk aktivitet mellem to personer, hvis hovederhverv på koncernniveau hverken er investeringsservice som omhandlet i MiFID II eller bankvirksomhed som omhandlet i CRD IV, ikke være omfattet af definitionen af handel for egen regning ved udførelse af kundeordrer, jf. betragtning nr. 25 i præamblen til MiFID II.

Endvidere vil et fondsmæglerselskabs besiddelse af positioner i finansielle instrumenter, der ikke indgår i handelsbeholdningen med henblik på at investere kapitalgrundlaget, ikke blive betragtet som handel for egen regning, jf. artikel 29, stk. 4, i CRD IV, der er implementeret i gældende § 157 i lov om finansiell virksomhed, hvoraf det følger, at kapitalgrundlaget i fondsmæglerselskaber, der ikke har tilladelse til at foretage handel for egen regning, jf. bilag 4, afsnit A, nr. 3, til lov om finansiell virksomhed, skal være placeret langsigtet og ikke-spekulativt og derved opfylde betingelserne for at være uden for handelsbeholdningen.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 58*, at definere finansielle instrumenter som instrumenter nævnt i bilag 5. Bestemmelsen gennemfører artikel 4, stk. 1, nr. 15, i MiFID II, der definerer finansielle instrumenter som de i bilag I, afsnit C, anførte instrumenter. Som følge af de i lovforslaget foreslåede ændringer til bilag 5 til lov om finansiell virksomhed bringes listen over finansielle instrumenter i lov om finansiell virksomhed i overensstemmelse med listen over finansielle instrumenter i MiFID II. Således foreslås det bl.a. at ophæve valutaspot i investeringssøjemed fra listen over finansielle instrumenter henset til, at det pågældende instrument ikke er omfattet af listen over finansielle instrumenter i MiFID II, jf. bemærkningerne til § 1, nr. 109, i lovforslaget til lov nr. 665 af 8. juni 2017.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 59*, at definere derivater i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, nr. 29, i MiFIR. I MiFIR defineres derivater som de finansielle instrumenter, der er defineret i artikel 4, stk. 1, nr. 44, litra c, i MiFID II, og som er omhandlet i direktivets bilag I, afsnit C, nr. 4-10. Bestemmelsen gennemfører artikel 4, stk. 1, nr. 49, i MiFID II.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 60*, at definere et investeringsselskabs værtsland som et andet medlemsland end hjemlandet, hvor et investeringsselskab har en filial eller yder investeringsservice eller udfører investeringsaktiviteter. Et investeringsselskabs hjemland defineres som (i) det medlemsland, hvor den pågældende har sit hovedkontor, hvis investeringsselskabet er en fysisk person, (ii) det medlemsland, hvor det registrerede hjemsted er beliggende, hvis investeringsselskabet er en juridisk person, og (iii) det medlemsland, hvor selskabets hovedkontor er beliggende, hvis investeringsselskabet ifølge national lovgivning ikke har noget registreret hjemsted, jf. artikel 4, stk. 1, nr. 55, litra a, i MiFID II. Bestemmelsen gennemfører artikel 4, stk. 1, nr. 56, i MiFID II.

Af hensyn til efterlevelse af Solvens II-direktivet foreslås det at indsætte definitionerne med nr. 61-66 i lov om finansiell virksomhed. Forslaget indebærer ingen ændringer af definitionerne i forhold til lovforslagets § 1, nr. 6.

Det foreslås således at indsætte en definition af et captiveforsikringsselskab som nyt § 5, stk. 1, *nr. 61*. Det følger af forslaget, at et captiveforsikringsselskab er et forsikringsselskab, der er ejet enten

af en anden finansiell virksomhed end et forsikringsselskab eller af en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, eller af en ikke-finansiell virksomhed, som udelukkende har til formål at yde forsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i koncernen, som det er en del af.

Se i øvrigt bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3.

Den foreslåede definition er udtryk for en direktivnær implementering af artikel 13, nr. 2, i Solvens II-direktivet.

Det afgørende for kvalifikationen af et forsikringsselskab som et captiveforsikringsselskab er 1) at forsikringsselskabet ikke er ejet af et forsikringsselskab eller en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, samt 2) at forsikringsselskabet udelukkende har til formål at yde genforsikringsdækning for risiciene i det eller de selskaber, som virksomheden tilhører, eller af det eller de selskaber i den koncern, som det er en del af.

Uanset at definitionen indsættes som følge af Solvens II-direktivet, der regulerer gruppe 1-forsikringsselskabernes forhold, vil definitionen også gælde for captiveforsikringsselskaber, der drives som gruppe 2-forsikringsselskab. Captiveforsikringsselskaber er omfattet af de regler i loven, som gælder for forsikringsselskaber, medmindre andet fremgår af loven.

Det foreslås, at indsætte en definition af hjemland for gruppe 1-forsikringsselskaber som nyt § 5, stk. 1, nr. 62. Det følger af forslaget, at hjemland for gruppe 1-forsikringsselskaber a) i forbindelse med skadesforsikring er den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der dækker risikoen, har hovedsæde, b) i forbindelse med livsforsikring er den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der påtager sig en forpligtelse, har hovedsæde, og c) i forbindelse med genforsikring er den medlemsstat, hvor genforsikringsselskabets hovedsæde er beliggende.

Den foreslåede definition er udtryk for en direktivnær implementering af artikel 13, nr. 8, i Solvens II-direktivet.

Det foreslås, at indsætte en definition af værtsland for gruppe 1-forsikringsselskaber som nyt § 5, stk. 1, nr. 63. Det følger af forslaget, at et værtsland for et gruppe 1-forsikringsselskab er en anden medlemsstat end hjemlandet, hvor et forsikringsselskab har en filial eller udbyder tjenesteydelser. I forbindelse med livsforsikring og skadesforsikring er værtslandet den medlemsstat, hvor et forsikrings- eller genforsikringsselskab udbyder tjenesteydelser, henholdsvis den medlemsstat, hvor forpligtelsen består, eller den medlemsstat, hvor risikoen består, hvis forpligtelsen eller risikoen er dækket af et forsikringsselskab eller en filial i en anden medlemsstat.

Den foreslåede definition er udtryk for en direktivnær implementering af artikel 13, nr. 9, i Solvens II-direktivet.

Det foreslås at indsætte en definition af koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet som nyt § 5, stk. 1, nr. 64. Det følger af forslaget, at koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet betegner det tilsyn, som udøves med a) Virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2, b) gruppe 1-forsikringsselskaber, hvis modervirksomhed er en blandet forsikringsholdingvirksomhed, og c) gruppe 1-forsikringsselskaber, hvis modervirksomhed har sit hovedsæde i et land uden for Den Europæiske Union, og modervirksomheden er et tredjelandsforsikringselskab, eller et forsikringsholdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab, som defineret i artikel 212, stk. 1, litra f og g, i Solvens II-direktivet.

Forslaget er begrundet i et behov for at kunne henvise til den i Solvens II-direktivet indeholdte afgrænsning af, i hvilke tilfælde, der skal udøves koncerntilsyn. Disse er beskrevet i artikel 213, stk. 2, litra a-d, i Solvens II-direktivet, og der er ikke i dag i lov om finansiell virksomhed en bred samlet beskrivelse af de tilfælde, hvor der skal udøves koncerntilsyn efter direktivet.

Artikel 213, stk. 2, litra a og b, er implementeret i § 175 b, stk. 1 og 2, i lov om finansiell virksomhed, som der henvises til i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 64, litra a.

Det følger af § 175 b, stk. 1, at bestyrelsen for en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed, der opfylder betingelserne i § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, skal sikre, at koncernen er i besiddelse af et kapitalgrundlag, der dækker solvenskapitalkravet for koncernen, når mindst en af dattervirksomhederne driver forsikringsvirksomhed. Det fremgår videre, at kravet ikke gælder, hvis der i koncernen alene drives forsikringsvirksomhed gennem gruppe 2-forsikringsselskaber, hvilket skyldes at disse ikke er omfattet af Solvens II-reguleringen.

Det følger af § 175 b, stk. 2, at § 175 b, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse for et gruppe 1-forsikringsselskab og til dette tilknyttede virksomheder, der udøver forsikringsvirksomhed. Af samme årsag som anført ovenfor gælder kravet ikke, hvis der i koncernen alene drives forsikringsvirksomhed gennem gruppe 2-forsikringsselskaber.

Det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 64, litra b, beskriver den koncernkonstruktion, der skal føres tilsyn med efter artikel 213, stk. 2, litra d, i Solvens II-direktivet. Det følger heraf, at der skal udøves koncerntilsyn med forsikringsselskaber, hvis modervirksomhed er et blandet forsikringsholdingselskab. De krav der stilles til koncerntilsyn med en sådan konstruktion vedrører kontrol med koncerninterne transaktioner.

Artikel 213, stk. 2, litra c, som der henvises til i det foreslåede § 5, stk. 1, nr. 64, litra c, angiver at der skal udøves koncerntilsyn med »forsikring- eller genforsikringsselskaber, hvis moderselskab er et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansiell holdingselskab, der har sit hovedsæde uden for Unionen, eller et tredjelandsforsikringsselskab«. I sådanne tilfælde vil det skulle vurderes, hvorvidt moderselskabet er underlagt et ækvivalent tilsyn, som medlemsstaterne kan forlade sig på, jf. artikel 261 i Solvens II-direktivet, eller om medlemsstaterne skal forestå og selv sikre et koncerntilsyn svarende til reglerne fastsat herfor i direktivet.

Lovforslaget indeholder i § 1, nr. 32, forslag til hjemmelsbestemmelse, hvorved det sikres, at der ved bekendtgørelse kan fastsættes nærmere regler om disse krav til ækvivalens.

I alle tilfælde vil modervirksomheden ikke være dansk, hvorfor der i den foreslåede definition henvises til definitionerne i Solvens II-direktivet af begreberne »forsikringsholdingselskab« og »blandet finansielt holdingselskab«. Det er ikke fundet nødvendigt i den foreslåede bestemmelse at henviser til direktivets definition af tredjelandsforsikringsselskab, der ifølge definitionen er et selskab som, hvis dets hovedsæde var beliggende i Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skulle have tilladelse som forsikringsselskab efter Solvens II-direktivet, jf. artikel 13, nr. 3. Begrebet er i øvrigt anvendt og defineret som tredjelandsforsikringsvirksomhed i § 2, nr. 7, i bekendtgørelse nr. 621 af 1. juni 2017 om opgørelse af kapitalgrundlag og solvenskapitalkrav for koncerner m.v.

Det foreslås som nyt § 5, stk. 1, nr. 65, at indsætte en definition af, hvilken tilsynsmyndighed, der er koncerntilsynsførende for grænseoverskridende forsikringskoncerner. Det følger af forslaget, at den koncerntilsynsførende for grænseoverskridende forsikringskoncerner er den tilsynsmyndighed, der blandt flere berørte landes tilsynsmyndigheder, udpeges som ansvarlig for samordning af og udøvelse af koncerntilsyn med grænseoverskridende koncerner omfattet af Solvens II-direktivet. Definitionen indebærer en direktivnær gengivelse af direktivets artikel 247, stk. 1, jf. artikel 212, stk. 1, litra d.

Foruden hensynet til efterlevelse af Solvens II-direktivet har lovforslaget endvidere til hensigt ved indsættelse af de foreslåede bestemmelser i dette lovforslags § 1, nr. 33 og 34, at regulere Finanstilsynets pligter i visse situationer, hvor der er identificeret en grænseoverskridende koncern omfattet af Solvens II-direktivet. Der er således bl.a. tale om forpligtelser over for den tilsynsmyndighed, blandt flere berørte landes tilsynsmyndigheder, som er udpeget som koncerntilsynsførende, hvorfor det er relevant at definere begrebet.

Den nærmere afgørelse af, hvilken af flere landes berørte tilsynsmyndigheder, som skal udpeges som koncerntilsynsførende, foretages i henhold til artikel 247 i Solvens II-direktivet. Bortset fra få elementer, der gennemføres i lov om finansiell virksomhed ved § 1, nr. 33 og 34, i dette lovforslag, er denne bestemmelse myndighedsrettet.

Udgangspunktet for hvilket lands tilsynsmyndighed, der skal udpeges som koncerntilsynsførende følger af artikel 247, stk. 2, i Solvens II-direktivet.

Det følger af artikel 247, stk. 2, i Solvens II-direktivet, at når den samme tilsynsmyndighed er kompetent for alle forsikrings- og genforsikringsselskaber i en koncern, så udøves den koncerntilsynsførendes opgaver af denne tilsynsmyndighed. I alle andre tilfælde, med forbehold for artiklens stk. 3, udøves den koncerntilsynsførendes opgaver:

»a) når moderselskabet i koncernen er et forsikrings- eller genforsikringsselskab: af den tilsynsmyndighed, der har godkendt det pågældende selskab

b) når moderselskabet i koncernen ikke er et forsikrings- eller genforsikringsselskab af følgende tilsynsmyndighed:

i) når moderselskabet for et forsikrings- eller genforsikringsselskab er et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab: af den tilsynsmyndighed, der har godkendt dette forsikrings- eller genforsikringsselskab

ii) når mere end ét forsikrings- eller genforsikringsselskab, der har sit hovedsæde i Unionen, har samme forsikringsholdingselskab eller blandede finansielle holdingselskab som moderselskab, og når et af disse selskaber er blevet godkendt i medlemsstaten, hvor forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab har sit hovedsæde, af tilsynsmyndigheden for det forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er godkendt i denne medlemsstat

iii) når koncernens moderselskab er mere end ét forsikringsholdingselskab eller blandet finansielt holdingselskab, der har sit hovedsæde i forskellige medlemsstater, og når der forefindes et forsikrings- eller genforsikringsselskab i hver af disse medlemsstater, af tilsynsmyndigheden for forsikrings- eller genforsikringsselskabet med den største samlede balancesum

iv) når mere end ét forsikrings- eller genforsikringsselskab, der har sit hovedsæde i Unionen, har samme forsikringsholdingselskab eller blandede finansielle holdingselskab som moderselskab, og ingen af disse selskaber er blevet godkendt i medlemsstaten, hvor forsikringsholdingselskabet eller det blandede finansielle holdingselskab har sit hovedsæde, af tilsynsmyndigheden for det forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er godkendt i denne medlemsstat, eller

v) når koncernen ikke har noget moderselskab eller i alle andre tilfælde der ikke er omhandlet i nr. i) til iv), af den tilsynsmyndighed, der har godkendt forsikrings- eller genforsikringsselskabet med den største samlede balancesum.«

Efter artikel 247, stk. 3, kan de kompetente tilsynsmyndigheder i særlige tilfælde fravige kriterierne i stk. 2. I sådanne tilfælde forpligter artikel 247, stk. 3, tilsynsmyndighederne til at indhente udtalelse fra koncernen, inden der træffes afgørelse, ligesom den udpegede koncerntilsynsmyndighed skal fremsende den trufne afgørelse til koncernen med angivelse af den fulde begrundelse herfor. Også denne forpligtelse, der med dette lovforslag implementeres i det foreslåede nye § 175 e, er medvirkende til at skabe et behov for en definition i loven af, hvem der er koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet.

Det foreslås at indsætte en definition som nyt § 5, stk. 1, *nr. 66*, af begrebet af ”finite reinsurance”, hvorefter dette begreb defineres som genforsikring, hvor den eksplicite maksimale tabsrisiko udtrykt som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overførsel af forsikrings- og timingrisiko, overstiger præmien i hele aftalens løbetid, med et begrænset, men betydeligt beløb, når mindst et af de følgende kendetegn er til stede: a) Eksplicit og omfattende hensyntagen til pengenes tidsværdi. b) Aftalebestemmelser til udligning af forholdet mellem parterne med hensyn til økonomisk erfaring over tid med henblik på at opnå den tilsigtede risikooverførsel.

Den eksplicitte maksimale tabsrisiko foreslås i bestemmelsen forklaret som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overførsel af forsikrings- og timingrisiko.

Finite reinsurance er en type genforsikring, hvor det beløb, der maksimalt kan tabes, overstiger præmien for hele aftalens løbetid med et begrænset, men betydeligt beløb. En sådan genforsikringsaftale er finite reinsurance, når aftalen tager omfattende hensyn til pengenes tidsværdi. Det sker ved, at den virksomhed, der ønsker at genforsikre sine risici (cedenten) ved tegningen af forsikringen aftaler at betale en samlet præmie, der som udgangspunkt svarer til den risiko, forsikringstager ønsker dækket. Herefter reduceres præmien imidlertid blandt andet under hensyntagen til den forventede nutidsværdi af den samlede præmie og forsikringsselskabets forventede forrentning af præmien. Den reelt betalte præmie er således lavere end den dækkede risiko. Det kan desuden være finite reinsurance, hvis aftalebestemmelserne udligner parternes økonomiske erfaring over tid for at opnå den tilsigtede overførsel af risiko til forsikringsselskabet. Det kan også være finite reinsurance, hvis begge kriterier er opfyldt.

Typisk er det ikke den samlede risiko, der overføres til et forsikringsselskab ved finite reinsurance, men blot en del af en risiko.

Med forslaget gennemføres artikel 210, stk. 3, i Solvens II-direktivet, der definerer begrebet finite reinsurance som genforsikring, hvor den eksplicitte maksimale tabsrisiko udtrykt som den maksimale overførte økonomiske risiko, der opstår som følge af en betydelig overførsel af forsikrings- og timingrisiko, overstiger præmien i hele aftalens løbetid, med et begrænset, men betydeligt beløb, når mindst et af de følgende kendetegn er til stede: a) Eksplicit og omfattende hensyntagen til pengenes tidsværdi. b) Aftalebestemmelser til udligning af forholdet mellem parterne med hensyn til økonomisk erfaring over tid med henblik på at opnå den tilsigtede risikooverførsel.

Artikel 210, stk. 1, bestemmer, at medlemsstaterne sikrer, at forsikrings- og genforsikringsselskaber, der indgår finite reinsurance-aftaler eller udøver finite reinsurance-virksomhed, kan identificere, måle, overvåge, styre, kontrollere og rapportere de risici, der følger af disse aftaler eller denne virksomhed. Denne del af artiklen er allerede indeholdt i § 71, stk. 1, nr. 4, i lov om finansiel virksomhed og bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v.

Alle forsikringsselskaber skal desuden overholde § 158 i lov om finansiel virksomhed, hvorefter deres aktiver skal investeres således, at forsikringstagernes og de begunstigedes interesser varetages bedst muligt. Dermed er det såkaldte prudent person-princip gennemført og det indebærer ifølge artikel 132 i Solvens II-direktivet blandt andet, at forsikringsselskaber skal investere i aktiver, hvor til der knytter sig risici, som det pågældende selskab kan identificere, måle, overvåge, forvalte, kontrollere og rapportere om, jf. de specielle bemærkninger til ændringen af § 158 ved lovforslag L 114 fremsat den 21. januar 2015.

Lovens § 71, stk. 1, nr. 4, gælder for alle finansielle virksomheder, herunder alle forsikringsselskaber. Lovens § 158 og bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskab m.v. gælder for alle forsikringsselskaber, herunder også forsikringsselskaber, der indgår finite-reassurance-aftaler eller udøver finite-reassurance-virksomhed.

Desuden indeholder artikel 210 i stk. 2, en hjemmel for Kommissionen til at vedtage delegerede retsakter om overvågning, forvaltning og kontrol af risici, der opstår som følge af finite reinsurance-virksomhed. Denne hjemmel er endnu ikke udnyttet.

Begrebet "finite reinsurance" anvendes flere steder i Solvens II-reguleringen. Begrebet forekommer således i artikel 41 og 208 i Solvens II-forordningen. Artikel 41 omhandler beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser og artikel 208 vedrører indregning af finite reinsurance-aftaler ved beregningen af solvenskapitalkravet ved hjælp af standardformlen.

Endvidere anvendes begrebet hyppigt i to gennemførelsesforordninger: Den ene er indberetningsforordningen, den anden er Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/2452 af 2. december 2015 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder for procedurene, formaterne og skemaerne vedrørende rapporten om solvens og finansiell situation i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF.

Det er således nødvendigt at implementere definitionen fra direktivet i dansk lovgivning af hensyn til forståelsen af de tre nævnte forordninger.

Den foreslåede lovændring forventes ikke at få nævneværdig betydning for forsikringsselskaber omfattet af lov om finansiell virksomhed, da den type genforsikring ikke er udbredt i Danmark.

Til nr. 8 (§ 11, stk. 9, i lov om finansiell virksomhed)

Det følger af bestemmelsen, at virksomheder, der har tilladelse som forsikringsselskab, har eneret til at benytte betegnelsen »forsikringsselskab«, »gensidigt selskab«, »captivegenforsikringsselskab« eller »pensionskasse« i deres navn.

Det foreslås med ændringen at tilpasse bestemmelsen, så det fremgår, at virksomheder, der har tilladelse som forsikringsselskab, tillige har eneret til at benytte betegnelsen »captiveforsikringsselskab« i deres navn.

Der er tale om en konsekvensændring, jf. lovforslagets § 1, nr. 7 (§ 5, stk. 1, nr. 61, i lov om finansiell virksomhed).

Overtrædelse af § 11, stk. 9, i lov om finansiell virksomhed er strafbelagt i henhold til lovens § 373, stk. 1.

Til nr. 9 (§ 11, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af bestemmelsen, at forsikringsselskaber har pligt til at benytte et navn, som tydeligt angiver selskabets egenskab af forsikringsselskab, ligesom det bl.a. fremgår, at captivegenforsikringsselskaber har pligt til i deres navn at benytte betegnelsen »captivegenforsikringsselskab«.

Det foreslås med ændringen at tilpasse bestemmelsen, så det fremgår, at forsikringsselskaber, der udøver virksomhed som captiveforsikringsselskab, har pligt til at benytte denne betegnelse i deres navn.

Der er tale om en konsekvensændring, jf. lovforslagets § 1, nr. 7 (§ 5, stk. 1, nr. 61, i lov om finansiel virksomhed).

Overtrædelse af § 11, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed, er strafbelagt i henhold til lovens § 373, stk. 1.

Til nr. 10 (§ 14 i lov om finansiel virksomhed)

En virksomhed, der ønsker at udøve forsikringsvirksomhed, skal ansøge Finanstilsynet herom. Finanstilsynet skal give tilladelse, når ansøgeren opfylder de relevante krav fra § 14 i lov om finansiel virksomhed. Det skal bl.a. vurderes, om medlemmerne af ansøgerens bestyrelse og direktion opfylder kravene i § 64 om egnethed og hæderlighed, jf. § 14, stk. 1, nr. 2, og om ansøgerens forretningsgange og administrative forhold er forsvarlige, jf. § 14, stk. 1, nr. 7.

Det foreslås at indsætte et nyt *nr. 8*, hvorefter en ansøger for at opnå tilladelse som et gruppe 1-forsikringsselskab, jf. § 11, stk. 3, skal kunne godtgøre, at virksomheden er i stand til at overholde reglerne vedrørende virksomhedsstyring. Dette er mere omfattende end de eksisterende krav i § 14, stk. 1, nr. 2, om egnethed og hæderlighed og *nr. 7* om forsvarlige forretningsgange og administrative forhold.

Med forslaget gennemføres artikel 18, stk. 1, litra g, i Solvens II-direktivet, hvorefter hjemlandet skal kræve, at ethvert selskab, for hvilket der ansøges om tilladelse, kan godtgøre, at det er i stand til at overholde reglerne vedrørende ledelsessystemet, jf. kapitel IV, afdeling 2. Kapitel IV, afdeling 2, består af artiklerne 41-50, der indeholder følgende regler: Generelle ledelseskrav om et effektivt ledelsessystem (artikel 41), egnetheds- og hæderlighedskrav til personer, der reelt driver selskabet eller indtager andre nøgleposter (artikel 42), krav om bevis for hæderlighed (artikel 43), krav til effektive risikostyringssystemer (artikel 44), krav om gennemførelse af en vurdering af egen risiko og solvens (artikel 45), krav om et effektivt internt kontrolsystem, der bl.a. omfatter en compliance-funktion (artikel 46), krav om en intern auditfunktion (artikel 47), krav om en aktuarfunktion (artikel 48), regler vedrørende outsourcing (artikel 49) og endelig en hjemmel for Kommissionen og EIOPA til at udstede delegerede retsakter og tekniske standarder (artikel 50).

”Regler vedrørende ledelsessystemet”, jf. artikel 18, stk. 1, litra g, i Solvens II-direktivet, der i forslaget til ændring af § 14 i lov om finansiel virksomhed er benævnt ”reglerne vedrørende virksom-

hedsstyring”, favner således bredt, og de nævnte artikler i Solvens II-direktivet er gennemført forskellige steder i lov om finansiell virksomhed og tilhørende bekendtgørelser. I de følgende afsnit redegøres nærmere for de krav i dansk lovgivning, som hovedsageligt er omfattet af begrebet.

Ansøgeren skal først og fremmest godtgøre, at virksomheden er i stand til at overholde de generelle ledelseskraav i artikel 41. Disse krav er hovedsageligt gennemført i lov om finansiell virksomhed § 70, stk. 1, nr. 3, og stk. 3, § 71, stk. 1, nr. 1, 3, 5-6 og 8, samt i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. § 2, stk. 1, § 5, stk. 3, nr. 1-3, § 6, stk. 1, stk. 3, nr. 1 og 3, og § 14, stk. 1, 1. pkt. Forslaget er mere omfattende end det gældende krav i nr. 7 om at have forsvarlige forretningsgange og administrative forhold.

Ansøgeren skal ligeledes godtgøre at være i stand til at overholde egnetheds- og hæderlighedskravene i artikel 42 og 43. Disse krav er gennemført i lov om finansiell virksomhed § 64, stk. 1-2, stk. 3, nr. 1-2, stk. 5, og stk. 8, og fremgår allerede af de gældende regler i § 14, stk. 1, nr. 2 og 3.

Endvidere skal ansøgeren godtgøre at være i stand til at overholde reglerne om risikostyring i artikel 44, herunder kravet om at oprette en risikostyringsfunktion. Disse regler er gennemført i lov om finansiell virksomhed § 71, stk. 1, nr. 4, og § 17, stk. 1, § 18, stk. 1, og stk. 2, 1. pkt., samt bilag 6, nr. 1, 2 i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. Kravene i artikel 44, stk. 2, 4. afsnit, og stk. 2 a vedrørende matchtilpasning og volatilitetsjustering fremgår desuden af bekendtgørelse nr. 1775 af 16. december 2015 om matchtilpasning og volatilitetsjustering af den risikofrie rentekurve for gruppe 1-forsikringsselskaber § 2, stk. 4-6, og § 4, stk. 2-5.

Desuden skal ansøgeren godtgøre at være i stand til at overholde reglerne om vurdering af egen risiko og solvens i artikel 45. Kravene er gennemført i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. § 3, stk. 2, nr. 1, § 4, stk. 1, 1.-4. pkt., og stk. 2, 1. pkt., samt bilag 6, nr. 3, litra e, og nr. 5, 1. led. Kravene i artikel 45, stk. 2 a, er gennemført ved bekendtgørelse nr. 1775 af 16. december 2015 om matchtilpasning og volatilitetsjustering af den risikofrie rentekurve for gruppe 1-forsikringsselskaber § 2, stk. 7, og § 4, stk. 6.

Ansøgeren skal også godtgøre at være i stand til at overholde reglerne om et internt kontrolsystem, herunder kravet om at oprette en compliancefunktion, som fremgår af artikel 46. Kravene herfra er gennemført i lov om finansiell virksomhed § 71, stk. 1, nr. 7, og i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. § 17, stk. 1, § 19, stk. 2, og bilag 7, nr. 1.

Ansøgeren skal herudover godtgøre at være i stand til at overholde reglerne om at have en effektiv intern auditfunktion og aktuarfunktion, jf. artiklerne 47-48. Kravene herfra er gennemført i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v. § 20, stk. 1, § 21, stk. 1, 1. og 3. pkt., stk. 2, 1. pkt., og bilag 7, nr. 1-2.

Endvidere skal ansøgeren godtgøre at være i stand til at overholde reglerne om outsourcing i artikel 49. Artiklen forventes gennemført ved en ændring af bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing af væsentlige aktivitetsområder, jf. ovenfor under bemærkningerne til ændringen af § 5, stk. 1, nr. 27. Kravene er i øvrigt uddybet i artikel 274 i Solvens II-forordningen.

Endvidere indebærer henvisningen i artikel 41 til artikel 50, at ansøgeren også skal godtgøre at være i stand til at overholde de regler om ledelsessystemet, der fremgår af Solvens II-forordningen. Relevante er her især artiklerne 258-275.

Finanstilsynet tager ved vurderingen af ansøgningen i fornødent omfang hensyn til, at det på ansøgningstidspunktet kan være vanskeligere for selskabet at overholde visse krav, end det vil være, efter at selskabet har påbegyndt sin virksomhed. Eksempelvis skal ansøgeren godtgøre, at selskabet vil overholde reglerne om at have skriftlige politikker vedrørende som minimum risikostyring, intern kontrol, intern audit og eventuelt outsourcing, jf. artikel 41, stk. 3. Finanstilsynet vil vurdere, om selskabet i nødvendigt omfang har udarbejdet alle relevante politikker, men en tilladelse er ikke betinget af en gennemgang af samtlige politikker med henblik på at sikre, at disse opfylder alle krav i den samlede Solvens II-regulering. Desuden er det ikke et krav, at ansøgeren allerede ved ansøgningen skal indsende en vurdering af egen risiko og solvens. Selskabet skal alene kunne godtgøre, at det efter tilladelsen kan gennemføre vurderingen mindst én gang årligt. Selskabet skal for eksempel råde over den nødvendige organisation med relevante kompetencer.

Det er ikke et krav i henhold til artikel 41-50, at en ansøger formelt set skal godtgøre at kunne overholde samtlige krav i lovens §§ 64, 70 og 71 og i bekendtgørelse nr. 1723 af 16. december 2015 om ledelse og styring af forsikringsselskaber m.v., for at opnå tilladelse. Efter at Finanstilsynet har givet et selskab tilladelse til at drive forsikringsvirksomhed, vil selskabet imidlertid være omfattet af de regler, der gælder for forsikringsselskaber. Selskabet vil skulle overholde den samlede Solvens II-regulering, straks efter at det har opnået tilladelsen.

Med forslaget præciseres kravene for at opnå tilladelse som et gruppe 1-forsikringsselskab.

Til nr. 11 (§ 38, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ændring sker alene af lovtekniske årsager.

Det foreslåede § 38, stk. 2, indsættes i lov om finansiel virksomhed ved lov nr. 665 af 8. juni 2017, og bestemmelsen skal i henhold til denne lov træde i kraft 3. januar 2018. Grundet indsættelsen af nyt stk. 9 i § 38, der skal træde i kraft før den 3. januar 2018, jf. dette lovforslags § 1, nr. 12, og § 15, med tilhørende specielle bemærkninger, er det imidlertid af lovtekniske årsager nødvendigt at ophæve indsættelsen af bestemmelsen i lov nr. 665 af 8. juni 2017, og i stedet indsætte den ved dette lovforslag. I praksis sker den eneste ændring i rykningsklausulen, herudover videreføres bestemmelsen uændret, som den er vedtaget ved lov nr. 665 af 8. juni 2017.

I det følgende gengives, med enkelte fornødne tilpasninger, de specielle bemærkninger til bestemmelsen, som disse fremgår af lovforslaget til lov nr. 665 af 8. juni 2017.

Det foreslåede § 38, stk. 2, indebærer, at et fondsmæglerselskab, et pengeinstitut eller et realkreditinstitut, der ønsker at udføre aktiviteter som nævnt i bilag 4 gennem en tilknyttet agent der er etableret i et EU/EØS-land m.v. hvor virksomheden ikke har oprettet en filial, skal meddele dette til Finanstilsynet sammen med en række oplysninger. Således foreslås det i stk. 2, nr. 1, at der skal indsendes oplysninger om i hvilket land den tilknyttede agent er etableret. Det foreslås i stk. 2, nr. 2, at der skal indsendes en beskrivelse af den tilknyttede agents virksomhed, herunder en beskrivelse af den planlagte anvendelse af den tilknyttede agent. Det foreslås i stk. 2, nr. 3, at der skal indsendes oplysninger om selskabets eller instituttets organisation, herunder rapporteringsveje, der angiver, hvordan den pågældende agent er indpasset i virksomhedsstrukturen. Det foreslås i stk. 2, nr. 4, at der skal indsendes oplysninger om den tilknyttede agents navn og adresse samt den tilknyttede agents ledelse. Dette svarer til de oplysninger, som Finanstilsynet skal modtage fra hjemlandets tilsynsmyndigheder, når et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der er meddelt tilladelse til at yde aktiviteter som nævnt i bilag 4 i et andet EU/EØS-land m.v., ønsker at udføre sådanne aktiviteter her i landet gennem en tilknyttet agent uden etablering af en filial.

Baggrunden for det foreslåede nye stk. 2 er, at udøvelse af investeringsservice og investeringsaktiviteter gennem etableringsretten enten kan ske ved oprettelse af en filial eller ved anvendelse af en tilknyttet agent, der er etableret i et andet medlemsland uden for hjemlandet, jf. artikel 35, stk. 1, i MiFID II.

I forbindelse hermed skal et investeringsselskab, der ønsker at oprette en filial på et andet medlemslands område, eller som ønsker at anvende tilknyttede agenter, der er etableret i et andet medlemsland, hvor investeringsselskabet ikke har oprettet en filial, give virksomhedens kompetente myndighed i hjemlandet meddelelse herom sammen med en række nærmere angivne oplysninger, jf. artikel 35, stk. 2, i MiFID II. Tilsvarende oplysningskrav gælder for de relevante kreditinstitutter, der ønsker at anvende tilknyttede agenter, jf. artikel 35, stk. 7, i MiFID II.

Det skal i denne forbindelse bemærkes, at EU-Kommissionen i henhold til artikel 35, stk. 11 og 12, i MiFID II, forventes at vedtage reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere hvilke oplysninger, der skal fremsendes af de kompetente myndigheder i hjemlandet til de kompetente myndigheder i værtslandet i forbindelse med etablering af en filial eller tilknyttet agent samt gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der fastlægger standardformularer og procedurerne i forbindelse hermed.

Oplysningskravet strafbelægges, jf. § 1, nr. 104, i lov nr. 665 af 8. juni 2017, hvorefter et fondsmæglerselskab, et pengeinstitut eller et realkreditinstitut, der yder aktiviteter som nævnt i bilag 4 gennem en tilknyttet agent, der er etableret i et andet EU/EØS-land m.v., hvor virksomheden ikke har oprettet en filial, uden at meddele dette til Finanstilsynet sammen med en række oplysninger, kan straffes i henhold til § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, med bøde eller fængsel indtil 4 måneder medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Ved valg af ansvarssubjekt er det udgangspunktet, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til – ud over tiltalen mod den juridiske person – tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed.

Fastsættelsen af straffen vil bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen.

Det følger af § 373, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel. Det fremgår af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

Til nr. 12 (§ 38, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed)

§ 38 vedrører forpligtelser for danske finansielle virksomheder, der ønsker at etablere en filial i et andet land.

Det foreslås at indsætte et nyt stykke, hvorefter et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver skadesforsikringsvirksomhed, som agter at lade en filial i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, dække risici under klasse 10, jf. bilag 7, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar, skal fremlægge en erklæring om, at det er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i værtslandet.

Erklæringen skal fremlægges, inden filialen påbegynder at dække de risici, som bestemmelsen nævner. Det foreslås, at manglende efterlevelse af bestemmelsen strafbelægges, jf. lovforslagets § 1, nr. 60.

Forslaget indebærer en direktivnær gennemførelse af artikel 145, stk. 3, i Solvens II-direktivet.

Til nr. 13 (§ 39, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

§ 39 i lov om finansiel virksomhed fastsætter procedurerne for danske finansielle virksomheders udøvelse af grænseoverskridende virksomhed i et andet EU/EØS-land m.v. Bestemmelsen gennemfører bl.a. dele af artikel 148 i Solvens II-direktivet.

I henhold til § 39, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed skal Finanstilsynet senest en måned efter at have modtaget meddelelse fra en finansiel virksomhed om, at den ønsker at udøve virksomhed i form af grænseoverskridende tjenesteydelser i et land inden for den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, videresende denne meddelelse til tilsynsmyndighederne i værtslandet. Samtidig sender Finanstilsynet en erklæring om, at de planlagte aktiviteter er omfattet af virksomhedens tilladelse. For forsikringsselskaber skal Finanstilsynet desuden fremsende et solvenscertifikat.

Det foreslås at tilføje et 3. pkt. til § 39, stk. 2, om, at Finanstilsynet samtidig skal underrette forsikringsselskabet om den i 1. og 2. pkt. nævnte orientering. Med forslaget tydeliggøres det for så vidt angår forsikringsselskaber, at Finanstilsynet har en underretningsforpligtelse over for virksomheden, der derved informeres om sagsbehandlingen.

Det foreslåede 3. pkt. gennemfører artikel 148, stk. 1, 2. afsnit, i Solvens II-direktivet, hvoraf det fremgår, at hjemlandets tilsynsmyndigheder samtidig underretter det berørte forsikringsselskab om den meddelelse, tilsynsmyndighederne i medfør af artikel 148, stk. 1, 1. afsnit, skal sende til den medlemsstat, hvor forsikringsselskabet ønsker at udøve sin virksomhed.

Det foreslås endvidere at tilføje et 4. pkt. til § 39, stk. 2, om, at forsikringsselskabet kan påbegynde sin virksomhed på den dato, hvor det er blevet underrettet efter 3. pkt. Dermed bliver det præciseret for selskabet, at virksomheden efter reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser må påbegyndes, når forsikringsselskabet har modtaget underretningen om orienteringen af tilsynsmyndighederne i værtslandet.

Denne del af bestemmelsen gennemfører artikel 148, stk. 4, i Solvens II-direktivet, hvoraf det fremgår, at forsikringsselskabet kan påbegynde sin virksomhed på den dato, hvor det er blevet underrettet om den i stk. 1, 1. afsnit, omhandlede meddelelse.

Det foreslås endelig at tilføje et 5. pkt. til § 39, stk. 2, om, at hvis Finanstilsynet ikke sender den i 1. og 2. pkt., nævnte meddelelse og erklæring inden for fristen, underretter Finanstilsynet forsikringsselskabet om årsagerne hertil. En grund til ikke at fremsende oplysningerne kan være, at forsikringsselskabet ikke opfylder solvenskapitalkravet efter § 126 c eller minimumskapitalkravet efter § 126 d. I så fald skal Finanstilsynet ikke videregive solvenscertifikatet til tilsynsmyndighederne i værtslandet, jf. § 39, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed. Forsikringsselskabet kan da ikke udøve den grænseoverskridende virksomhed.

Denne del af bestemmelsen gennemfører artikel 148, stk. 3, 1. afsnit, i Solvens II-direktivet, hvoraf det fremgår, at hvis tilsynsmyndighederne i hjemlandet ikke fremsender de i artikel 148, stk. 1, nævnte oplysninger inden for den deri fastsatte frist, skal de inden for samme frist underrette forsikringsselskabet om årsagerne hertil.

Ændringerne vedrørende underretning er en kodificering af Finanstilsynets praksis. I praksis forventes forsikringsselskaberne derfor ikke at opleve nogen ændringer som følge af forslagene. Det styrker dog forsikringsselskaberne retssikkerhed, at underretningspligten og tidspunktet for påbegyndelse af virksomheden bliver lovfæstet.

Ændringerne vedrører alene gruppe 1-forsikringsselskaber, idet et gruppe 1-forsikringsselskab i henhold til § 5, stk. 1, nr. 24, bl.a. defineres som et forsikringsselskab, der udøver grænseoverskridende virksomhed i henhold til § 38 eller § 39.

Til nr. 14 (§ 39, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Den foreslåede ændring sker alene af lovtekniske årsager.

Den foreslåede tilføjelse af nyt punktum til § 39, stk. 2, indebærer en uændret videreførelse af punktet indsat i bestemmelsen ved lov nr. 665 af 8. juni 2017. Indsættelsen skal i henhold til lov nr.

665 af 8. juni 2017 træde i kraft 3. januar 2018. Grundet indsættelsen af nye punktummer i § 39, stk. 2, der skal træde i kraft før den 3. januar 2018, jf. dette lovforslags § 1, nr. 13, og § 15, med tilhørende specielle bemærkninger, er det imidlertid af lovtekniske årsager nødvendigt at ophæve indsættelsen i lov nr. 665 af 8. juni 2017, for i stedet af indsætte det nye punktum i § 39, stk. 2, ved dette lovforslag.

I det følgende gengives de specielle bemærkninger til punktummet, som disse fremgår af lovforslaget til lov nr. 665 af 8. juni 2017.

§ 39 i lov om finansiel virksomhed fastsætter procedurene for danske finansielle virksomheders udøvelse af grænseoverskridende virksomhed i et andet EU/EØS-land m.v. Bestemmelsen gennemfører bl.a. dele af artikel 34 i MiFID II, der viderefører tilsvarende bestemmelse i MiFID I, dog med visse præciseringer i relation til tilknyttede agenter.

Det foreslås i § 39, stk. 2, at det af bestemmelsen fremgår, at såfremt virksomheden er et fondsmæglerselskab, et pengeinstitut eller et realkreditinstitut, meddeler Finanstilsynet identiteten af de tilknyttede agenter, som virksomheden påtænker at anvende, til tilsynsmyndighederne i værtslandet. Bestemmelsen gennemfører artikel 34, stk. 2 og 5, i MiFID II, hvoraf det fremgår, at såfremt investeringsselskabet eller kreditinstituttet i forbindelse med dets grænseoverskridende virksomhed har til hensigt at anvende tilknyttede agenter, der er etableret i selskabets hjemland, skal den kompetente myndighed i hjemlandet meddele dette til den kompetente myndighed i værtslandet samt identiteten på disse.

Det skal i forbindelse hermed bemærkes, at EU-Kommissionen i henhold til artikel 34, stk. 8 og 9, i MiFID II, forventes at vedtage reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere, hvilke oplysninger, der skal fremsendes af de kompetente myndigheder i hjemlandet til de kompetente myndigheder i værtslandet i forbindelse med den frie udveklung af investeringservice og investeringsaktiviteter samt gennemførelsesmæssige tekniske standarder, der fastlægger standardformularer og procedurene i forbindelse hermed.

Til nr. 15 (§ 39, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

§ 39 i lov om finansiel virksomhed fastsætter procedurene for danske finansielle virksomheders udøvelse af grænseoverskridende virksomhed i et andet EU- og EØS-land m.v. Bestemmelsen gennemfører bl.a. dele af artikel 147 og 148 i solvens II-direktivet. § 39 i lov om finansiel virksomhed regulerer procedurene for fondsmæglerselskaber og investeringsforvaltningsselskaber, der ønsker at foretage ændringer i den grænseoverskridende virksomhed, men indeholder ikke tilsvarende regler for forsikringsselskaber. I praksis underretter forsikringsselskaberne allerede Finanstilsynet om deres påtænkte ændringer.

Det foreslås at indsætte *nyt 3. og 4. pkt.* i § 39, hvorefter selskabet, såfremt det er et gruppe 1-forsikringsselskab, er forpligtet til at følge fremgangsmåden i stk. 1 ved enhver ændring i de i stk. 1 nævnte forhold. Stk. 2 finder derefter tilsvarende anvendelse på fremgangsmåden i stk. 1.

Ændringen betyder, at det præciseres, at såfremt et gruppe 1-forsikringsselskab ønsker at foretage ændringer i den allerede meddelte grænseoverskridende tjenesteydelsesvirksomhed, skal forsikringsselskabet følge samme procedure som ved den oprindelige meddelelse til Finanstilsynet som

nævnt i stk. 1. Selskabet skal således meddele Finanstilsynet de ønskede ændringer i land, aktiviteter, forsikringsklasser, grupper af klasser og eventuelt accessoriske risici. Herefter videregiver Finanstilsynet i henhold til stk. 2 selskabets ændringsmeddelelse samt et solvenscertifikat og underretter selskabet.

Ændringerne vedrører alene gruppe 1-forsikringsselskaber, idet et gruppe 1-forsikringsselskab i henhold til § 5, stk. 1, nr. 24, bl.a. defineres som et forsikringsselskab, der udøver grænseoverskridende virksomhed i henhold til § 38 eller § 39.

Med forslaget implementeres artikel 149 i solvens II-direktivet, hvorefter enhver ændring, som forsikringsselskabet agter at foretage i de i artikel 147 omhandlede oplysninger, underkastes fremgangsmåden i artikel 147 og 148. Artikel 147 og 148 er gennemført i § 39, stk. 1-2.

Der er tale om en direktivnær implementering.

Til nr. 16 (§ 43, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Lov om finansiel virksomhed regulerer bl.a. god skik for finansielle virksomheder. Det følger af § 43, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder og forsikringsholdingvirksomheder skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet. Erhvervsministeren har i medfør af § 43, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed fastsat nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for de finansielle virksomheder i en række bekendtgørelser.

God skik er en dynamisk norm for den adfærd, som finansielle virksomheder bør udvise, og som ændrer sig over tid i takt med samfundsudviklingen. Derfor er reglerne om god skik ofte mere generelt formuleret.

På markedsføringsområdet offentliggør Forbrugerombudsmanden såkaldte forhandlede retningslinjer. Efter § 29, stk. 1, i markedsføringsloven søger Forbrugerombudsmanden efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante erhvervsorganisationer at påvirke de erhvervsdrivendes adfærd gennem udarbejdelse og offentliggørelse af retningslinjer for markedsføring på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne. Det følger af § 29, stk. 2, i markedsføringsloven, at Forbrugerombudsmanden ikke kan udstede retningslinjer, der alene retter sig mod virksomheder omfattet af lov om finansiel virksomhed.

Der findes ikke i dag en lignende bestemmelse vedrørende Finanstilsynets udarbejdelse og offentliggørelse af forhandlede retningslinjer for god skik svarende til, hvad der gælder for Forbrugerombudsmanden efter markedsføringslovens § 29.

Det foreslås, at der indsættes et nyt *stk. 6* i § 43 i lov om finansiel virksomhed, hvorefter Finanstilsynet efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante erhvervsorganisationer kan udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretningsskik og god praksis på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne.

Forslaget indebærer et nyt redskab for Finanstilsynet, som skal præcisere retstilstanden på områder, hvor det retlige grundlag er meget generelt formuleret. Adgangen til at udarbejde retningslinjer er derfor primært tiltænkt god skik-området, dvs. reglerne om redelig forretningsskik og god praksis i § 43 i lov om finansiel virksomhed og de generelle regler om god skik i bekendtgørelser udstedt i medfør af § 43, stk. 2, herunder f.eks. bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder og bekendtgørelse om god skik for boligkredit.

Finanstilsynets muligheder for at udarbejde og offentliggøre forhandlede retningslinjer er således ikke begrænset til god skik-reglen i § 43, stk. 1, og regler herom udstedt i medfør af § 43, stk. 2. Det vil derfor også være muligt at udarbejde retningslinjer om f.eks. forbuddet mod vildledning, som fremgår af f.eks. bekendtgørelse om god skik for finansielle virksomheder.

Retningslinjer udstedt af Finanstilsynet i medfør af den foreslåede bestemmelse er ikke bindende, men har karakter af en vejledning, der oplyser om bl.a. fortolkning af regler. Handlinger i strid med retningslinjerne må derfor i almindelighed forventes at blive betragtet som stridende mod god skik og dermed § 43, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed eller regler udstedt i medfør af § 43, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Forhandlede retningslinjer vil bidrage til at skabe klarhed om, hvad der helt konkret udgør god skik på et givent område. Dette vil bidrage til at styrke retssikkerheden til gavn for både de finansielle virksomheder og forbrugerne.

Der fastsættes med lovforslaget ikke regler for, hvorledes forhandlingerne skal gennemføres, ligesom det ikke formelt er et krav, at de involverede organisationer skal tiltræde retningslinjerne eller godkende, at de udstedes. Finanstilsynet vil dog kun udstede retningslinjer, når der er enighed blandt de forhandlende parter om indholdet. Herved sikres den samme praksis, som er gældende på Forbrugerombudsmandens område. Det bør fremgå af de forhandlede retningslinjer, hvem der har deltaget i forhandlingerne og tiltrådt retningslinjerne.

. Det er i særlig grad vigtigt at sikre enighed blandt de forhandlende parter, når der udstedes retningslinjer for indholdet af generelle regler om god skik, som en dynamisk norm for den adfærd, som finansielle virksomheder bør udvise, og som ændrer sig over tid i takt med samfundsudviklingen.

Finanstilsynet kan fortsat udstede vejledninger på god skik-området.

Forbrugerombudsmanden deltager i forhandlingerne om retningslinjer, og der bør i videst mulig omfang tilstræbes enighed mellem Forbrugerombudsmanden og Finanstilsynet om retningslinjernes indhold, ligesom det bør tilstræbes ensartethed i retningslinjer på det finansielle område og på markedsføringsområdet i de tilfælde, hvor retningslinjerne vedrører ensartede regler om god skik på de to områder. Såfremt et område allerede er omfattet af en af Forbrugerombudsmanden forhandlet retningslinje, der gælder for både finansielle og ikke-finansielle virksomheder, vil Finanstilsynet ikke udarbejde en retningslinje på det område.

Til nr. 17-19 (§ 46 a, stk. 1, og § 46 b, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed)

§ 46 a i lov om finansiel virksomhed regulerer, hvornår et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab eller et investeringsforvaltningsselskab, der har tilladelse som værdipapirhandler i medfør af § 9, stk. 1, og som yder investeringsrådgivning, må oplyse over for sine kunder, at investeringsrådgivning sker på et uafhængigt grundlag.

§ 46 b, stk. 1, indeholder et forbud mod, at et pengeinstitut, et fondsmæglerselskab eller et investeringsforvaltningsselskab, der har tilladelse som værdipapirhandler i medfør af § 9, stk. 1, jf. § 10, stk. 2, modtager og beholder gebyrer, provisioner eller andre penge- og naturalieydelser, der betales af tredjemand eller dennes repræsentant i tilfælde, hvor instituttet eller selskabet udøver investeringsrådgivning på uafhængigt grundlag, jf. § 46 a, eller skønsmæssig porteføljepleje. Undtaget herfra er naturalieydelser af mindre værdi. Tilsvarende gælder for et realkreditinstitut, der udøver investeringsrådgivning på uafhængigt grundlag, jf. § 46 a.

§ 46 b, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed indeholder en bemyndigelse til erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om de naturalieydelser af mindre værdi, der ikke er omfattet af forbuddet i § 46 b, stk. 1, samt krav til håndteringen af modtagne provisioner m.v.

Det foreslås, at henvisningen i § 46 a og § 46 b, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed til et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskab eller et investeringsforvaltningsselskab, der har tilladelse som værdipapirhandler i medfør af § 9, stk. 1, jf. 10, stk. 2, ændres således, at bestemmelsen i stedet henviser til et pengeinstitut, et realkreditinstitut, et fondsmæglerselskaber eller et investeringsforvaltningsselskab, der er værdipapirhandler.

Forslaget er en konsekvens af de ændringer af § 7, stk. 1 og 2, og § 8, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, der blev vedtaget med lov nr. 665 af 8. juni 2017. Ændringerne indebærer, at der ikke længere stilles krav om særskilt værdipapirhandlertilladelse for pengeinstitutter og realkreditinstitutter. Ophævelsen af dette krav om særskilt værdipapirhandlertilladelse indebærer, at pengeinstitutter fremover kan udøve alle aktiviteter i bilag 4, afsnit A, til lov om finansiel virksomhed som følge af pengeinstitutstilladelsen. Realkreditinstitutter kan i medfør af deres tilladelse i et vist omfang yde den investeringsservice og udføre de investeringsaktiviteter, der følger af bilag 4, afsnit A, nr. 1, 2, 3 og 5, til lov om finansiel virksomhed.

Med lov nr. 665 af 8. juni 2017 bliver pengeinstitutter og realkreditinstitutter omfattet af værdipapirhandlerbegrebet, når de udøver aktiviteter omfattet af bilag 4, og institutterne skal dermed i den sammenhæng opfylde relevante krav for værdipapirhandlere. Pengeinstitutter og realkreditinstitutter er derfor omfattet af reglerne i §§ 46 a og 46 b om provisionsbetalinger ved skønsmæssig porteføljepleje og uafhængig rådgivning, når de udøver aktiviteter omfattet af bilag 4 til lov om finansiel virksomhed.

Et fondsmæglerselskab, der udfører aktiviteter omfattet af bilag 4 i lov om finansiel virksomhed, er også værdipapirhandler, men skal fortsat have tilladelse som værdipapirhandler i medfør af § 9, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Tilsvarende skal et investeringsforvaltningsselskab, der udøver aktiviteter nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 4, 5 og 9, og afsnit B, nr. 4, til lov om finansiel virksomhed, og som i den forbindelse er omfattet af værdipapirhandlerbegrebet, fortsat have en værdipapirhandlertilladelse i medfør af § 9, stk. 1, jf. § 10, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede ændring er alene en konsekvensændring som følge af [L159]. Ændringen skal sikre, at § 46 a indeholder korrekte henvisninger til værdipapirhandlere og er således ikke af indholdsmæssig karakter.

Til nr. 20 (§ 53 d, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

§ 53 d, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed indeholder en regel om, at et realkreditinstitut, et pengeinstitut eller et ejendomskreditselskab ikke må opkræve gebyrer i forbindelse med indfrielsen af det pågældende lån, når instituttet har varslet en forbruger om en forhøjelse af bidrag, jf. § 53 b, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og forbrugeren har opsagt det pågældende lån inden seks måneder fra den dag, hvor varslet er kommet frem. Realkreditinstituttet kan dog opkræve halvdelen af de gebyrer, der opkræves i forbindelse med en obligationshandel til brug for indfrielse af lånet. Realkreditinstituttet er forpligtet til at gennemføre obligationshandlen på forbrugerens anmodning.

Bestemmelsen har til formål at fremme mobiliteten blandt forbrugere med realkreditlån, så gebyrer i forbindelse med indfrielse ikke i sig selv er med til at fastholde forbrugerne hos de realkreditinstitutter, der hæver et bidrag.

Forbuddet i § 53 d, stk. 1, er indsat ved lov nr. 667 af 8. juni 2017. Der henvises til loven og bemærkningerne hertil, jf. Folketingstidende 2016-17, A, L 187 som fremsat, side 1ff.

Det foreslås, at det præciseres i bestemmelsen i § 53 d, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at det er en forudsætning for forbuddets anvendelse, at kunden indfrier lånet til første mulige dato med den valgte indfrielsesform og senest til en betalingstermin seks måneder efter opsigelsen.

Forbuddet i § 53 d, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed vil herefter kun finde anvendelse i de tilfælde, hvor kundens indfrielse af det pågældende lån senest sker til den første mulige dato med den valgte indfrielsesform, og senest til en betalingstermin seks måneder efter opsigelsen.

Som det fremgår af den gældende § 53 d, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, skal opsigelsen ske inden seks måneder fra den dag, hvor varslet om forhøjelsen er kommet frem.

Forbuddet i § 53 d, stk. 1, er indført på baggrund af den politiske aftale om øget gennemsigtighed og mobilitet på realkreditmarkedet, jf. pkt. 2.8.11.2 i de almindelige bemærkninger, og præciseringen er i overensstemmelse hermed.

Forbuddet finder anvendelse, når en kunde opsiger et lån som følge af en varslet bidragsstigning og i umiddelbar forlængelse heraf. Det har ikke været hensigten, at forbuddet også skulle finde anvendelse i tilfælde, hvor opsigelsen sker i forlængelse af bidragsstigningen, men hvor indfrielsen først sker til et tidspunkt, som ligger længere ud i fremtiden. Med den foreslåede præcisering bliver dette klart.

Til nr. 21 (§§ 60 b-60 e i lov om finansiel virksomhed)

§ 60 b

Dansk ret regulerer ikke karens- eller optjeningsperioder eller alderskrav i lønmodtageres pensionsordninger, hverken for danske lønmodtagere eller lønmodtagere, som flytter mellem EU/EØS-lande. I praksis eksisterer optjeningsperioder ikke i danske pensionsordninger, idet retten til pension erhverves allerede ved indbetaling af den første krone. Karensperioder kan findes i nogle pensionsordninger og vil typisk ikke være af længere varighed end mellem to til ni måneder. I disse tilfælde indebærer karensperioden, at der ikke sker indbetaling til pensionsordningen, førend der er gået det nærmere angivne antal måneder.

Der foreslås indsat en ny § 60 b i lov om finansiel virksomhed, som skal sikre, at en fratrædende lønmodtager, der flytter til Danmark fra et andet EU/EØS-land, i en dansk arbejdsmarkedspensionsordning, ikke bliver mødt med krav om, at vedkommende skal være ansat i mere end tre år, inden lønmodtageren kan opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen, eller at der stilles krav om, at lønmodtageren skal være over 21 år for at optjene pensionsrettigheder. Endvidere sikrer bestemmelsen, at eventuelt indbetalte bidrag skal tilbagebetales til lønmodtageren, når ansættelsesforholdet ophører, hvis den fratrædende lønmodtager endnu ikke har optjent pensionsrettigheder. Bestemmelsen finder dog alene anvendelse på pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i direktiv nr. 2014/50/EU.

Bestemmelsen regulerer alene rettigheder for de lønmodtagere, som flytter fra et andet EU/EØS-land til Danmark, og som i Danmark skal indtræde i en pensionsordning, der er tilknyttet det danske ansættelsesforhold. Lønmodtagere i Danmark, som flytter fra Danmark til et andet EU/EØS-land, vil som følge af portabilitetsdirektivet have samme rettigheder i forbindelse med det nye ansættelsesforhold i det andet EU/EØS-land, hvor der er tilknyttet en pensionsordning til ansættelsen. Rettighederne for lønmodtagere i Danmark vil her følge af reguleringen i det andet EU/EØS-land. Den foreslåede § 60 b i lov om finansiel virksomhed vedrører alene danske pensionsordninger.

Det foreslås i *stk. 1*, at et livsforsikringsselskab ikke må stille krav om, at en lønmodtager, der indtræder i en pensionsordning knyttet til et ansættelsesforhold, skal være ansat i mere end tre år for at opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen eller skal være over 21 år for at optjene pensionsrettigheder, når nærmere fastsatte betingelser er opfyldt. Som nævnt under de almindelige bemærkninger pkt. 2.3.3 betegnes en lønmodtager, der opfylder disse nærmere fastsatte betingelser, som en fratrædende lønmodtager i overensstemmelse med portabilitetsdirektivets artikel 3, litra g, med den afvigelse, at det i bestemmelsen er angivet, at lønmodtageren skal flytte fra et andet EU/EØS-land til Danmark.

Bestemmelsen finder alene anvendelse på pensionsordninger med alderspension, der er knyttet til et ansættelsesforhold. Begrebet alderspension dækker over de pensionsforsikringstyper, der udbetales efter, at forsikringstageren har opnået en bestemt alder (pensionsalderen).

Bestemmelsen finder anvendelse på pensionsordninger, som er tilknyttet et ansættelsesforhold, dvs. arbejdsmarkedspensionsordningerne i søjle 2. Private pensionsordninger i søjle 3 er således ikke omfattet. Der henvises til pkt. 2.3.2 i de almindelige bemærkninger.

Det betyder, at hvis en lønmodtager, der er omfattet af en pensionsordning, hvortil arbejdsgiveren indbetaler pensionsbidrag, skifter arbejdsplads til en virksomhed uden pensionsordning, vil lønmodtageren alene have rettigheder i forhold til den del af pensionsordningen, som stammer fra indbetalinger foretaget i forbindelse med den første ansættelse. Dette gælder, uanset om lønmodtageren f.eks. har valgt at fortsætte indbetalingerne til pensionsordningen enten via sin nye arbejdsgiver eller som en individuel, frivillig pensionsopsparing. Bestemmelsen gælder heller ikke for den del af en pensionsordning, der stammer fra eventuelle frivillige og supplerende bidrag indbetalt til en arbejdsmarkedspensionsordning, der ligger ud over det i overenskomsterne aftalte.

Denne afgrænsning er særlig relevant i de tilfælde, hvor danske livsforsikringsselskaber og arbejdsgivere skal tage stilling til, om fratrædende lønmodtagere, som påbegynder et nyt arbejde i Danmark og dermed flytter fra et andet EU-land eller fra et land, som Unionen har indgået aftale med, har ret til at blive optaget i den danske pensionsordning, uden at opstilles barrierer for deres indtrædelse. Således vil en fratrædende lønmodtager alene kunne kræve sine rettigheder efter bestemmelsen, hvis lønmodtageren var i en ansættelse, hvor pensionsordningen var tilknyttet ansættelsesforholdet, men ikke hvis lønmodtageren frivilligt indbetalte pensionsydelse via arbejdsgiveren. Det formodes, at dette forhold ikke vil få den store betydning i praksis, idet danske pensionsordninger generelt ikke opererer med såkaldte optjeningsperioder eller en minimumsalder, hvor en lønmodtager kan miste retten til pensionsydelser, fordi den pågældende fratræder sin stilling før en given alder.

Bestemmelsen finder ikke anvendelse på de ordninger, som er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, jf. portabilitetsdirektivets artikel 2, stk. 1. Ordninger for tjenestemænd og andre ansatte, der optjener ret til tjenestemandspension, er således ikke omfattet.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at lønmodtagere, der flytter mellem EU/EØS-lande, kan fortsætte optjeningen af deres pensionsrettigheder, som kan føre til en tilstrækkelig pension senere i livet.

Ifølge artikel 4, stk. 1, i portabilitetsdirektivet må en såkaldt rettighedsbetinget optjeningsperiode og en karenperiode hverken hver for sig eller tilsammen overstige tre år, og en eventuel minimumsalder må ikke overstige 21 år. Det fremgår endvidere af artikel 4, at hvis der ved ansættelsens ophør ikke er optjent pensionsrettigheder, skal de bidrag, som den fratrædende lønmodtager har indbetalt, eller som er indbetalt på dennes vegne, tilbagebetales til lønmodtageren. Ved en karenperiode forstås i henhold til portabilitetsdirektivets definition i artikel 3, litra d, den beskæftigelsesperiode som skal forløbe, inden en lønmodtager kan blive medlem af en pensionsordning. Definitionen af en rettighedsbetinget optjeningsperiode fremgår af portabilitetsdirektivets artikel 3, litra e, og er en periode med aktivt medlemskab af en pensionsordning, som udløser ret til de akkumulerede pensionsrettigheder. Definitioner af begreberne karen- og optjeningsperiode eksisterer ikke i dansk ret.

Derfor foreslås det, at portabilitetsdirektivets artikel 4 implementeres uden indførelsen af disse betegnelser, og at der i stedet benyttes ”ubetinget medlemskab” som en samlet betegnelse.

For at være omfattet af rettighederne efter stk. 1 er det for det første en betingelse, at lønmodtageren flytter til Danmark fra et land inden for den Europæiske Union eller et andet land, som Unionen har indgået aftale med. I medfør af EU's samarbejdsaftaler med EØS-landene betyder det, at også flytning til Danmark fra et andet EØS-land (Norge, Island, Lichtenstein) er omfattet. Bestemmelsens ordlyd tager højde for, at andre lande, som Unionen senere hen kan indgå aftale med, også vil blive omfattet. Betingelsen omhandler lønmodtagerens flytning, og dermed flytning af bopæl. Det vurderes, at det i langt de fleste tilfælde vil være nemt at konstatere, om en lønmodtager er flyttet til Danmark eller ej. I tvivlstilfælde vil det bero på en konkret vurdering, hvor der kan lægges vægt på, hvorvidt det er lønmodtagerens primære bopæl, som er flyttet, men hvor lønmodtageren f.eks. stadig har fast ejendom til rådighed i det EU/EØS-land, som den pågældende er flyttet fra, som anvendes sekundært til f.eks. ferieophold eller lignende.

Bestemmelsen i § 60 b finder ikke anvendelse på lønmodtagere som skifter arbejde og flytter pensionsordning inden for Danmarks grænser.

For det andet er det en betingelse, at lønmodtageren i forbindelse med flytningen fra et EU/EØS-land til Danmark fratræder et ansættelsesforhold, der berettiger lønmodtageren til alderspension i overensstemmelse med betingelserne i dennes tilknyttede pensionsordning. Hvis en lønmodtager ikke er i et ansættelsesforhold, som berettiger lønmodtageren til alderspension, når den pågældende accepterer et nyt job i Danmark, finder stk. 1 ikke anvendelse. Bevisbyrden for, hvorvidt en lønmodtager opfylder kravene til at være omfattet af reglerne, påhviler lønmodtageren selv, idet livsforsikringsselskaberne ikke har mulighed for at indhente de pågældende oplysninger.

Sidst er det en betingelse, at det tidligere ansættelsesforhold ophører af andre årsager end at vedkommende bliver berettiget til pension. Det betyder, at hvis lønmodtageren er nået en alder, hvor den pågældende kan opnå pension, så er lønmodtageren ikke omfattet af rettighederne efter § 60 b, uanset om de andre betingelser er opfyldt.

Bestemmelsen i stk. 1 skal sikre, at en lønmodtager, som flytter fra et andet EU/EØS-land til Danmark, og som i Danmark skal indtræde i en pensionsordning, der er tilknyttet det nye danske ansættelsesforhold, ikke må udsættes for krav om, at den pågældende lønmodtager skal være ansat i mere end tre år for at opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen. Ved betinget medlemskab forstås både rettighedsbetingede optjeningsperioder og karenperioder. Ved karenperiode forstås den beskæftigelsesperiode, der går, inden en lønmodtager bliver berettiget til medlemskab af en pensionsordning. Det vil sige, at der ikke sker indbetalinger til ordningen, da lønmodtageren slet ikke har ret til at være medlem, jf. også definitionen i portabilitetsdirektivets artikel 3, litra d. Ved rettighedsbetinget optjeningsperiode forstås en periode med aktivt medlemskab af en pensionsordning, før der udløses ret til pension. Det vil sige, at lønmodtageren i en periode indbetaler til en pensionsordning og dermed er medlem af ordningen, men at der går en vis periode, før lønmodtageren bliver berettiget til at modtage pension fra ordningen. Se definitionen i portabilitetsdirektivets artikel 3, litra e.

En karenperiode og en rettighedsbetinget optjeningsperiode må ikke hver for sig eller tilsammen udgøre mere end tre år. Karenperioder kendes i danske pensionsordninger, men er typisk ikke af længere varighed end mellem to til ni måneder. Rettighedsbetingede optjeningsperioder kendes ikke

i danske ordninger, da en pensionsmodtager i danske ordninger altid er berettiget til pension fra den første optjente krone.

Et livsforsikringsselskab må i medfør af det foreslåede stk. 1 heller ikke stille krav om, at den pågældende lønmodtager skal være over 21 år for at optjene pensionsrettigheder. Dermed må der ikke opstilles krav om, at lønmodtageren skal være over 21 år ved fratræden for at få ret til en optjent pension.

I praksis optjener lønmodtagere i Danmark rettigheder fra første indbetalte krone, og dermed kan lønmodtageren ikke miste ret til optjent pension på baggrund af indbetalinger uanset, hvilken alder lønmodtageren har, når denne forlader arbejdspladsen. Retten til ikke at miste pensionsrettigheder på grund af alder på fratrædelsestidspunktet vil således ikke medføre nogen ændring af praksis i forhold til de danske pensionsordninger.

Bestemmelsen medfører ikke en ret til at få en pensionsordning for alle, som er over 21 år, og dermed heller ikke en pligt for arbejdsgivere eller livsforsikringsselskaber til at tilbyde pensionsordninger til alle, som er over 21 år. Der er således heller ikke tale om, at der indføres et alderskrav for medlemskab af pensionsordninger. Dermed kan der godt være ansættelsesforhold, som har pensionsordning, hvor det kun er ansatte over 25 år, som indbetaler til pension, f.eks. fordi det på arbejdspladsen er besluttet, at ansatte under 25 år ikke er omfattet af pensionsordningen.

Det foreslås i *stk. 2*, at et livsforsikringsselskab skal tilbagebetale de bidrag vedrørende alderspension, som en lønmodtager omfattet af *stk. 1* har indbetalt, eller som er indbetalt på lønmodtagerens vegne, hvis lønmodtagerens ansættelsesforhold i Danmark ophører, inden den pågældende har optjent pensionsrettigheder i henhold til pensionsordningen. Bærer lønmodtageren investeringsrisikoen, skal forsikringsselskabet tilbagebetale de indbetalte bidrag, eller værdien af de investeringer, der hidrører fra disse bidrag, til lønmodtageren.

Bestemmelsen i *stk. 2* skal sikre, at optjent pension i pensionsordninger ikke fortabes, selvom lønmodtagerens ansættelsesforhold ophører, inden lønmodtageren har afsluttet en eventuel minimumsperiode for medlemskab af ordningen, eller inden lønmodtageren har opnået en vis minimumsalder.

Bidrag som skal tilbagebetales vedrører alene de bidrag, som er indbetalt til selve pensionsopsparingen. Hvis der indgår forsikringsdækninger i pensionsordningen, skal der ikke tilbagebetales bidrag, som er indbetalt til brug for dækning af forsikringspræmierne. Hvis en pensionsordning ikke indeholder andet end forsikringsdækninger, er den slet ikke omfattet af reglerne i §§ 60 b-60 d.

Tilbagebetalingsbeløbet beregnes som ved et genkøb. Værdien af en pensionsordning beregnes ud fra ordningens depot efter regler, der er fastsat i livsforsikringsselskabets tekniske grundlag. Værdien tillægges forsikredes eventuelle andel af livsforsikringsselskabets særlige bonushensættelser og fratrækkes normalt et gebyr. Grundlaget for beregning af værdien skal være betryggende og rimelig over for den enkelte forsikringstager, jf. § 20, stk. 1, nr. 2, og § 21, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Som beskrevet i relation til det foreslåede *stk. 1* indeholder de danske pensionsordninger hverken rettighedsbetinget optjeningsperioder eller optjeningsalder, hvorfor *stk. 2* umiddelbart ikke vil have nogen praktisk betydning i relation til eksisterende danske pensionsordninger. I det tilfælde, at der i

fremtiden indføres sådanne begrænsninger i pensionsordninger, sikrer stk. 2 dog, at en fratrædende lønmodtager har ret til at få tilbagebetalt bidragene.

Stk. 2 omfatter samme personkreds af lønmodtagere som stk. 1, dvs. såkaldte fratrædende lønmodtagere.

Det foreslås i *stk. 3*, at bestemmelsens stk. 1 og 2 alene finder anvendelse på pensionsordninger til lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i direktiv nr. 2014/50/EU.

Stk. 3 afgrænser bestemmelsens anvendelsesområde således, at den foreslåede § 60 b, stk. 1 og 2, kun finder anvendelse i relation til pensionsordninger til lønmodtagere, som ikke i medfør af en kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i direktiv nr. 2014/50/EU. Dette er i overensstemmelse med dansk tradition om, at direktiver af arbejdsretlig karakter implementeres via kollektive overenskomster.

Hvis en kollektiv overenskomst eller aftale ikke indeholder tilsvarende rettigheder, finder stk. 1 og 2 i § 60 b således anvendelse. Dermed sikres en fuld beskyttelse af samtlige lønmodtagere i Danmark.

Den foreslåede § 60 b gennemfører artikel 4, jf. artikel 8, stk. 1, i portabilitetsdirektivet. Det fremgår af portabilitetsdirektivets artikel 8, stk. 1, at medlemsstaterne kan overlade det til arbejdsmarkedets parter at gennemføre direktivets bestemmelser ved aftale. Det fremgår endvidere af portabilitetsdirektivets 4, stk. 2, at medlemsstaterne har mulighed for at tillade arbejdsmarkedets parter at fastsætte andre bestemmelser via kollektive overenskomster, forudsat at disse bestemmelser ikke giver ringere beskyttelse end portabilitetsdirektivet og ikke skaber hindringer for arbejdskraftens frie bevægelighed.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.3

§ 60 c

Reglerne i § 21 i lov om finansiel virksomhed om rimelighed sikrer, at forsikringstagere i danske livsforsikringsselskaber enten vil have ret til en hvilende pensionsordning, genkøb af pensionsordningen, eller til at vælge mellem en hvilende pensionsordning eller genkøb af pensionsordningen, hvis de ophører med at indbetale de aftalte præmier uden at være berettiget til pension. Genkøb af en pensionsordning kan enten ske som frivilligt genkøb, eller som tvangsgenkøb hvis der er tale om mindre beløb. Lønmodtagere - herunder lønmodtagere, som flytter mellem EU/EØS-lande m.v., - har retten til en er retten til en hvilende pensionsordning ikke særskilt reguleret i lov om finansiel virksomhed.

Der er efter de gældende regler om rimelighed i § 21 i lov om finansiel virksomhed mulighed for, at livsforsikringsselskaberne kan udbetale beløb som tvangsgenkøb, typisk mindre beløb, eller frivilligt genkøb, når dette er anmeldt til Finanstilsynet i forbindelse med det tekniske grundlag. Muligheden for henholdsvis tvangsgenkøb og frivilligt genkøb vil typisk fremgå af betingelserne i de bagvedliggende pensionsaftaler. Bestemmelsen pålægger dog ikke livsforsikringsselskaberne at give forsikringstageren adgang til genkøb og fastsætter heller ikke en øvre beløbsmæssig grænse eller tærskelværdi herfor. Ved udbetaling af tvangsgenkøb sker der udbetaling af typisk mindre beløb til forsikringstageren uden konkret samtykke, og ved frivilligt genkøb beror udbetalingen på en

konkret aftale mellem livsforsikringsselskabet og forsikringstageren. I praksis henvender mange livsforsikringsselskaber sig stadig til kunden, selvom beløbet er under en af det enkelte livsforsikringsselskab anmeldt tvangsgenkøbsgrænse, for at oplyse om alternativer til tvangsudbetaling, f.eks. overførselsmuligheder til andre pensionsordninger. Hvis livsforsikringsselskabet ikke modtager svar fra kunden, vil selskabet ofte herefter vælge at udbetale beløb under tvangsgenkøbsgrænsen.

Der foreslås indsat en ny § 60 c om fratrædende lønmodtageres ret til en hvilende pensionsordning, hvilket også kaldes en fripolice. Forslaget skal sikre, at fratrædende lønmodtagere kan lade deres pensionsrettigheder blive stående i den pensionsordning, hvor de er optjent, når lønmodtageren flytter til et andet EU/EØS-land. Kun hvis beløbet ikke overstiger en nærmere fastsat tærskelværdi på 20.000 kr. (2010-niveau), og lønmodtageren giver samtykke til udbetalingen, kan livsforsikringsselskabet udbetale den optjente pension. Formålet med at fastsætte en tærskelværdi er at undgå, at hvilende pensionsordninger med lav værdi med tiden bliver reduceret væsentligt i takt med den løbende betaling af administrationsomkostninger.

Bestemmelsen finder anvendelse på den pensionsordning knyttet til et ansættelsesforhold, som en lønmodtager i Danmark efterlader her i landet, når lønmodtageren flytter fra Danmark til et andet EU/EØS-land på et tidspunkt, hvor vedkommende ikke er berettiget til pension. Denne rettighed gælder, uanset om lønmodtageren tager ansættelse i et andet EU/EØS-land eller ej. Bestemmelsen finder dermed anvendelse for den pensionsordning, som lønmodtageren efterlader i Danmark, når den pågældende flytter til et andet EU/EØS-land.

Det foreslås i *stk. 1*, at et forsikringsselskab skal tillade en lønmodtager, som fratræder et ansættelsesforhold, hvor der er tilknyttet en pensionsordning, at lade sine optjente pensionsrettigheder blive stående i pensionsordningen med alderspension, der er knyttet til ansættelsesforholdet, når nærmere fastsatte betingelser er opfyldt, jf. dog *stk. 2*. Som nævnt under de almindelige bemærkninger pkt. 2.3.3 betegnes en lønmodtager, der opfylder disse nærmere fastsatte betingelser, som en fratrædende lønmodtager i overensstemmelse med portabilitetsdirektivets artikel 3, litra g, med den afvigelse, at det i bestemmelsen er angivet, at lønmodtageren skal flytte fra Danmark og til et andet EU/EØS-land.

Formålet med bestemmelsen er, at lønmodtagere, som flytter til et andet EU/EØS-land m.v., har ret til at lade den optjente pension i Danmark blive stående i den pensionsordning, hvor den er optjent, og dermed få en hvilende ordning.

Bestemmelsen finder alene anvendelse på pensionsordninger med alderspension, der er knyttet til et ansættelsesforhold. Begrebet alderspension dækker over de pensionsforsikringstyper, der udbetales efter, at forsikringstageren har opnået en bestemt alder (pensionsalderen).

Bestemmelsen finder anvendelse på pensionsordninger, som er tilknyttet ansættelsesforhold, dvs. arbejdsmarkedspensionsordninger i søjle 2. Private pensionsordninger i søjle 3 er således ikke omfattet. Der henvises til pkt. 2.3.1 i de almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen gælder dermed kun for de pensioner og eventuelt den del af de pensioner, hvor der er sket indbetalinger fra en arbejdsgiver i forbindelse med et ansættelsesforhold.

Bestemmelsen finder anvendelse for den pensionsordning, som lønmodtageren efterlader i Danmark, når den pågældende flytter til et andet EU/EØS-land. Bestemmelsen vedrører dermed den

pensionsordning, som er tilknyttet det fratrædende ansættelsesforhold. Det betyder f.eks., at hvis en lønmodtager flytter til et andet EU/EØS-land, men på tidspunktet for flytning ikke er et aktivt medlem af en pensionsordning, men tidligere har været det, f.eks. fordi vedkommende har skiftet fra et job med en alderspensionsordning til et job uden alderspensionsordning, vil lønmodtageren ikke være omfattet af bestemmelsen. Således vil en lønmodtagers alderspensionsordning fra et tidligere ansættelsesforhold heller ikke være omfattet af retten til at lade den blive stående i den pensionsordning, hvor den er optjent.

Bestemmelsen gælder heller ikke for den del af en pensionsordning, der stammer fra eventuelle frivillige og supplerende bidrag indbetalt til en arbejdsmarkedspensionsordning, der ligger ud over det i overenskomsterne aftalte.

I praksis vil denne sondring dog ikke have den store betydning, idet det i praksis er udgangspunktet, at hvis en lønmodtager stopper med indbetalingerne til en pensionsordning, så har lønmodtageren ret til at få en hvilende ordning (også kaldet fripolice), uanset om betalingerne er kommet via en obligatorisk eller frivillig pensionsordning hos arbejdsgiveren.

Bestemmelsen finder ikke anvendelse på de ordninger, som er omfattet af forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, jf. portabilitetsdirektivets artikel 2, stk. 1. Ordninger for tjenestemænd og andre ansatte, der optjener ret til tjenestemandspension, er således ikke omfattet.

Med hvilende ordning forstås en pensionsordning, hvor der ikke længere indbetales til, og sådanne ordninger betegnes også som en fripolice.

For det første er det en betingelse, at lønmodtageren flytter til et land inden for den Europæiske Union eller et andet land, som Unionen har indgået aftale med, dvs. lønmodtageren flytter fra Danmark. I medfør af EU's samarbejdsaftaler med EØS-landene betyder det, at også flytning fra Danmark til et andet EØS-land (Norge, Island, Lichtenstein) er omfattet. Bestemmelsens ordlyd tager højde for, at andre lande, som Unionen senere hen kan indgå aftale med, også vil blive omfattet. Betingelsen omhandler lønmodtagerens flytning, og dermed flytning af bopæl. Det er således ikke nok, at en lønmodtager skifter til en arbejdsplads i et andet EU/EØS-land. Det vurderes, at det i langt de fleste tilfælde vil være muligt at konstatere, om en lønmodtager flytter fra Danmark til et andet EU/EØS-land eller ej. I tvivlstilfælde vil det bero på en konkret vurdering, hvor der kan lægges vægt på, hvorvidt det er lønmodtagerens primære bopæl, som er flyttet til et andet EU/EØS-land, men hvor lønmodtageren f.eks. stadig har fast ejendom til rådighed i Danmark, som anvendes sekundært til f.eks. ferieophold eller lignende.

Bestemmelsen i § 60 c finder ikke anvendelse på lønmodtagere, som skifter arbejde og flytter pensionsordning inden for Danmarks grænser.

For det andet er det en betingelse, at det tidligere ansættelsesforhold ophører af andre årsager, end at vedkommende bliver berettiget til pension. Det betyder, at hvis lønmodtageren er nået en alder, hvor den pågældende kan opnå pension, så har lønmodtageren ikke ret til en hvilende ordning efter § 60 d, uanset om de andre betingelser er opfyldt.

Det kan dog altid aftales mellem livsforsikringsselskabet og lønmodtageren, at den fratrædende lønmodtager i stedet får overført værdien af sine optjente pensionsrettigheder til en anden pensionsordning med alderspension, som er tilknyttet et ansættelsesforhold.

Såfremt ordningen giver mulighed for frivilligt genkøb, kan dette også aftales mellem parterne uanset tærskelværdien i stk. 2.

Det er i dag sædvanlig praksis, at livsforsikringsselskaberne kontakter kunden, når bidragene ophører, for at spørge ind til, hvad der skal ske med den eksisterende pensionsordning, herunder om kunden ønsker at få overført pengene til en ny ordning, overgå til en hvilende ordning eller evt. få beløbet udbetalt. Det er sjældent kunden selv, som henvender sig til livsforsikringsselskabet ved jobskifte eller arbejdsophør.

Det vil være naturligt, at livsforsikringsselskabet gør en kunde opmærksom på, at såfremt kunden i nær tilknytning til sit arbejdsophør er flyttet eller flytter til et andet EU/EØS-land, skal kunden henvende sig til livsforsikringsselskabet, da der gælder særlige regler i denne situation. Dermed kan kunden blive oplyst om retten til at bevare sine optjente pensionsrettigheder i den ordning, som de er optjent i, jf. stk. 1, eller livsforsikringsselskabet kan spørge, om kunden ønsker værdien udbetalt, hvorefter kunden skal afgive et samtykke, der skal være informeret, jf. stk. 2.

Reglen forhindrer ikke, at et livsforsikringsselskab som led i en overdragelse eller fusion overfører ordningen til et andet livsforsikringsselskab.

Det foreslås i *stk. 2*, at livsforsikringsselskabet uanset *stk. 1* kan vælge at udbetale det beløb, som svarer til værdien af de optjente pensionsrettigheder til lønmodtageren. Det kan kun ske, hvis beløbet ikke overstiger et grundbeløb på 20.000 kr. (2010-niveau), som reguleres efter personskattelovens § 20, og hvis lønmodtageren afgiver et informeret samtykke herom til livsforsikringsselskabet.

Forslaget vil indebære en ændring af praksis, idet livsforsikringsselskabet skal have lønmodtagerens informerede samtykke til udbetalingen, og idet der fastsættes en lovfæstet tærskelværdi for, hvor stort beløbet maksimalt må være. Muligheden for tvangsudbetaling forbliver dog stadig den samme for så vidt angår alle andre lønmodtagere end de fratrædende lønmodtagere, som er omfattet af § 60 c, stk. 1, og pensionsordningerne kan dermed fortsat indeholde bestemmelser om tvangsgenkøb uden forsikringstagerens samtykke for lønmodtagere, der ikke flytter mellem EU/EØS-lande m.v.

Det foreslås i *nr. 1*, at tærskelværdien for småbeløb, som kan udbetales, fastsættes til et grundbeløb på 20.000 kr. i 2010-niveau. Der er således tale om et mindre pensionsopsparingsbeløb, som risikerer helt at forsvinde på grund af administrative omkostninger til ordningen, hvis beløbet blev stående som en hvilende ordning.

Værdien af en pensionsordning beregnes ud fra ordningens depot efter regler, der er fastsat i livsforsikringsselskabets tekniske grundlag. Værdien tillægges forsikredes eventuelle andel af livsforsikringsselskabets særlige bonusansættelser og fratrækkes normalt et gebyr. Tilbagebetalingsbeløbet beregnes som ved et genkøb.

Det foreslås endvidere, at grundbeløbet reguleres årligt i takt med indkomstudviklingen svarende til reguleringen af en række beløbsgrænser i skatte- og afgiftslovgivningen, som hvert år reguleres efter personskattelovens § 20.

Reguleringen sker ved, at beløbsgrænserne, der i lovgivningen er fastsat som grundbeløb angivet i 2010-niveau, opreguleres svarende til et beregnet reguleringstal for det aktuelle år i forhold til niveau 100,0 for 2010.

Reguleringstallet beregnes hvert år som det foregående års reguleringstal tillagt 2 pct. plus en tilpasningsprocent. Tilpasningsprocenten fastlægges med baggrund i reglerne i satsreguleringsloven og sikrer, at reguleringen sker med en procentsats svarende til årslønsudviklingen for arbejderes og funktionærers bruttolønninger (ekskl. bidrag til arbejdsmarkedspensioner og ATP) to år forud for det pågældende finansår.

For 2017 har Finansministeriet opgjort tilpasningsprocenten til 0,2 pct., jf. bekendtgørelse nr. 1135 af 29. august 2016 om satsreguleringsprocenten, tilpasningsprocenten og satstilpasningsprocenten samt puljebeløbet for finansåret 2017. Dette medfører en stigning i reguleringstallet fra 2016 til 2017 på 2,2 pct., hvorved reguleringstallet efter § 20 i personskatteloven, der for 2016 udgjorde 104,7, for 2017 udgør 107,0. Efter regulering af grundbeløbet med 7,0 pct. oprundes beløbsgrænsen til nærmeste hele hundrede kroner.

Med et reguleringstal efter § 20 i personskatteloven for 2017 på 107,0, svarer grundbeløbet på 20.000 kr. i 2010-niveau således til et beløb i 2017 på 21.400 kr.

Beløbsgrænsen vil fremgå af den oversigt, som Skatteministeriet hvert år offentliggør over samtlige beløbsgrænser i skatte- og afgiftslovgivningen, der reguleres efter personskattelovens § 20.

Kravet om, at lønmodtageren skal afgive et informeret samtykke, jf. *nr. 2*, kommer fra portabilitetsdirektivets artikel 5, stk. 3. Direktivet beskriver dog ikke nærmere, hvad der ligger i begrebet informeret samtykke. Der må som udgangspunkt forstås et samtykke givet på baggrund af fyldestgørende information fra livsforsikringsselskabet. Der kan heraf også udledes, at informationen om samtykket skal fremgå i en sproglig lettilgængelig og forståelig form, som gør lønmodtageren i stand til at forstå, hvilke muligheder lønmodtageren har, og hvad konsekvensen er ved at give samtykke til at få beløbet udbetalt frem for at lade det blive stående i pensionsordningen som en fripolice, jf. stk. 1.

Eksempelvis kan der være knyttet garantier til ordningen, som vil bortfalde i forbindelse med udbetalingen, eller der kan være knyttet visse medlemsfordele til at have en ordning i et bestemt livsforsikringsselskab, f.eks. leje af feriehuse eller lignende. I sådanne tilfælde skal livsforsikringsselskaberne i medfør af god skik-bekendtgørelsens § 8 oplyse lønmodtageren om, at evt. garantier eller rettigheder bortfalder, hvis lønmodtageren vælger af få den optjente pension udbetalt frem for at lade den blive stående.

Det påhviler livsforsikringsselskabet at indhente det informerede samtykke fra lønmodtageren. Da det i dag er muligt for livsforsikringsselskaberne at tvangsudbetale mindre beløb, betyder de nye foreslåede regler om informeret samtykke, at det i de tilfælde, hvor lønmodtageren flytter til et andet EU/EØS-land, ikke længere er muligt at tvangsudbetale beløbet uden at tage kontakt til lønmodtageren. Det er således en mindre gruppe af kunder, som livsforsikringsselskaberne ikke længere vil kunne tvangsudbetale til. Som nævnt ovenfor henvender mange livsforsikringsselskaber sig i praksis stadig til kunden, selvom beløbet er under tvangsgenkøbsgrænsen, for at oplyse om alternativer til tvangsudbetaling, f.eks. overførelsesmuligheder til andre pensionsordninger.

Medmindre lønmodtageren har informeret livsforsikringsselskabet om, at den pågældende er flyttet til et andet EU/EØS-land m.v., må livsforsikringsselskabet kunne antage, at en lønmodtager, som har adresse i Danmark, og som ikke reagerer på anmodning fra livsforsikringsselskabet om at oplyse, om den pågældende lønmodtager er flyttet til et andet EU/EØS-land m.v., ikke er en fratrædende lønmodtager, som flytter fra Danmark til et andet EU/EØS-land, hvorfor der kan ske tvangsudbetaling efter forsikringsaftalens regler herom.

Både den gældende mulighed for at kunne tvangsudbetale og forslaget til den nye regel om muligheden for udbetaling af mindre beløb med et informeret samtykke er båret af hensynet til at undgå uforholdsmæssigt store omkostninger til administration af ordninger med lav værdi, og dermed et hensyn også til lønmodtageren, som kan risikere at miste hele beløbet i den optjente ordning som følge af administrationsomkostninger.

Bestemmelsen giver ikke lønmodtageren en ret til at få udbetalt et beløb, uanset om det er over eller under grundbeløbet.

Ifølge portabilitetsdirektivets artikel 6, stk. 2, bør medlemsstaterne sørge for, at hvilende pensionsrettigheder eller værdien af sådanne hvilende pensionsrettigheder bevares. Værdien af disse rettigheder på det tidspunkt, hvor medlemmet fratræder ordningen, bør beregnes i overensstemmelse med national ret og praksis.

§ 21, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed og § 17 i lov om tilsyn med firmapensionskasser sikrer, at alle livsforsikringer og pensionsordninger er betryggende og rimelige over for den enkelte forsikringstager og andre berettigede efter forsikringsaftalerne. Der skal samtidig tages hensyn til kollektivet, dvs. de øvrige medlemmer af ordningen. Det gælder uanset forsikringernes eller ordningernes status, herunder også for hvilende ordninger. Dansk lovgivning sikrer dermed allerede i dag, at hvilende forsikringer/ordninger behandles lige så retfærdigt som aktive ordninger. Kravene om, at hvilende pensionsrettigheder eller værdien heraf skal behandles på en retfærdig måde, jf. artikel 6, stk. 2, anses derfor som implementeret i dansk ret i medfør af de ovenfor nævnte bestemmelser.

Det foreslås i *stk. 3*, at bestemmelsens stk. 1 og 2 alene finder anvendelse på pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i direktiv nr. 2014/50/EU.

Stk. 3 afgrænser bestemmelsens anvendelsesområde således, at den foreslåede § 60 c, stk. 1 og 2, kun finder anvendelse i relation til pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af en kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i direktiv nr. 2014/50/EU. Dette er i overensstemmelse med dansk tradition om, at direktiver af arbejdsretlig karakter implementeres via kollektive overenskomster.

Hvis en kollektiv overenskomst eller aftale ikke indeholder tilsvarende rettigheder, finder stk. 1 og 2 i § 60 c således anvendelse. Dermed sikres en fuld beskyttelse af samtlige lønmodtagere i Danmark.

Den foreslåede § 60 c gennemfører artikel 5, stk. 1, 3 og 4, i portabilitetsdirektivet. Det fremgår af portabilitetsdirektivets artikel 8, stk. 1, at medlemsstaterne kan overlade det til arbejdsmarkedets parter at gennemføre portabilitetsdirektivets bestemmelser ved aftale. Det fremgår endvidere af por-

tabilitetsdirektivets artikel 5, stk. 4, at medlemsstaterne har mulighed for at tillade arbejdsmarkedets parter at fastsætte andre bestemmelser via kollektive overenskomster, forudsat at disse bestemmelser ikke giver ringere beskyttelse end portabilitetsdirektivet og ikke skaber hindringer for arbejdskraftens frie bevægelighed.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.3.

§ 60 d

Et livsforsikringsselskab skal årligt oplyse forsikringstageren om tilbagekøbsværdien af en livsforsikringsaftale, såfremt forsikringen giver adgang hertil, samt fripoliceværdien, jf. § 5, stk. 1, nr. 3, i bekendtgørelse nr. 1132 af 17. november 2006 om information om livsforsikringsaftaler (informationsbekendtgørelsen om livsforsikringsaftaler). Den gældende informationsbekendtgørelse om livsforsikringsaftaler indeholder dog ikke tilsvarende oplysningskrav om oplysning om, hvordan ophør af et ansættelsesforhold vil påvirke pensionsrettighederne eller betingelserne for fremtidig behandling af hvilende pensionsrettigheder.

Det følger af § 8 i god skik-bekendtgørelsen, at en finansiell virksomhed, herunder et livsforsikringsselskab, skal yde rådgivning, hvis kunden anmoder herom. Endvidere skal virksomheden af egen drift yde rådgivning, hvor omstændighederne tilsiger, at der er behov herfor. Rådgivningen skal tilgodese kundens interesser og give kunden et godt grundlag for at træffe sin beslutning. Rådgivningen skal være relevant, retvisende og fyldestgørende. Den finansielle virksomhed skal orientere om de risici, der er relevante for kunden. Ved rådgivning forstås anbefalinger, vejledninger, herunder oplysninger om risici forbundet med en disposition, og oplysninger om umiddelbare konsekvenser af kundens valgmuligheder.

I praksis vil et livsforsikringsselskab dermed efter de gældende regler i god skik-bekendtgørelsen være forpligtet til at yde rådgivning, hvis forsikringstageren anmoder herom. Det fremgår dog ikke eksplicit af god skik-bekendtgørelsen, hvilke oplysninger forsikringstageren som minimum har krav på at modtage.

Der foreslås indsat en ny § 60 d i lov om finansiell virksomhed, som indeholder minimumskrav om oplysninger til forsikringstageren. Livsforsikringsselskaberne vil dog stadig være forpligtede til efter en konkret afvejning af forsikringstagerens behov og interesser at give yderligere oplysninger i henhold til god skik bekendtgørelsens § 8.

Stk. 1 og 2 omfatter lønmodtagere, hvis nuværende ansættelsesforhold berettiger eller kan berettiger dem til pension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen, dvs. såkaldte aktive medlemmer. Stk. 3 omfatter medlemmer, som tidligere har været lønmodtagere, dvs. såkaldte hvilende medlemmer. Bestemmelsen opregner, hvilke oplysninger de to grupper er berettiget til at modtage efter anmodning. Bestemmelsen sikrer, at aktive medlemmer og hvilende medlemmer, efter anmodning bliver oplyst om deres pensionsrettigheder. Oplysningerne er relevante i eksempelvis tilfælde, hvor medlemmet gør eller påtænker at gøre brug af deres ret til fri bevægelighed. Er der knyttet efterladte ydelser til en ordning, skal de efterladte pensionsmodtagere også have samme ret til oplysninger som hvilende medlemmer.

Det foreslås i *stk. 1*, at et livsforsikringsselskab efter anmodning fra en lønmodtager, hvis nuværende ansættelsesforhold berettiger eller kan berettiger denne til alderspension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen, skal oplyses om tre forhold. Forsikringsselskabet skal oplyse om

betingelserne for optjening af pensionsrettigheder og konsekvenserne ved anvendelsen af disse betingelser ved ansættelsesforholdets ophør, værdien af de optjente pensionsrettigheder eller vurdering heraf, når denne er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen, og sidst betingelserne for livsforsikringsselskabets fremtidige behandling af hvilende pensionsrettigheder.

En lønmodtager, hvis nuværende ansættelsesforhold berettiger eller kan berettige denne til pension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen er et aktivt medlem i overensstemmelse med portabilitetsdirektivets artikel 3, litra c.

Ligesom § 60 b og § 60 c gælder bestemmelsen kun pensionsordninger med alderspension, som er tilknyttet ansættelsesforholdet, dvs. arbejdsmarkedspensionsordninger i søjle 2. Private pensionsordninger i søjle 3 er således ikke omfattet. Der henvises til pkt. 2.3.1 i de almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen gælder dermed kun for de pensioner og eventuelt den del af de pensioner, hvor der er sket indbetalinger fra en arbejdsgiver i forbindelse med et ansættelsesforhold. Det betyder bl.a., at hvis en lønmodtager, der er omfattet af en pensionsordning, hvortil arbejdsgiveren indbetaler pensionsbidrag, skifter arbejdsplads til en virksomhed uden pensionsordning, vil lønmodtageren alene have rettigheder i forhold til den del af pensionsordningen, som stammer fra indbetalinger foretaget i forbindelse med den første ansættelse. Dette gælder uanset om lønmodtageren f.eks. har valgt at fortsætte indbetalingerne til pensionsordningen enten via sin nye arbejdsgiver eller som en individuel, frivillig pensionsopsparing. Bestemmelsen gælder heller ikke for den del af en pensionsordning, der stammer fra eventuelle frivillige og supplerende bidrag indbetalt til en arbejdsmarkedspensionsordning, der ligger ud over det i overenskomsterne aftalte.

Begrebet alderspension dækker over de pensionsforsikringstyper, der udbetales efter, at forsikringstageren har opnået en bestemt alder (pensionsalderen).

Bestemmelsen finder ikke anvendelse på de ordninger, som er omfattet af forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, jf. portabilitetsdirektivets artikel 2, stk. 1. Ordninger for tjenestemænd og andre ansatte, der optjener ret til tjenestemandspension, er således ikke omfattet.

For det første stiller den foreslåede bestemmelse krav om, at et livsforsikringsselskab efter anmodning fra et aktivt medlem skal oplyse om betingelserne for optjening af pensionsrettigheder og konsekvenserne af anvendelsen heraf ved ansættelsesforholdets ophør. Det er dermed rettighederne, som fremgår af portabilitetsdirektivets artikel 5 og forslaget til den nye § 60 c, som lønmodtageren er berettiget til at blive oplyst om.

Der henvises til det foreslåede § 60 c, jf. dette lovforslags § 1, nr. 21, og bemærkningerne hertil.

For det andet skal livsforsikringsselskabet på anmodning oplyse værdien af lønmodtagerens optjente pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, når denne er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen.

Værdien af en pensionsordning beregnes ud fra ordningens depot efter regler, der er fastsat i livsforsikringsselskabets tekniske grundlag.

Livsforsikringsselskabet vil for så vidt angår dette krav kunne henvise kunden til den information, som livsforsikringsselskabet allerede har afgivet i henhold til informationsbekendtgørelsens § 5, stk. 1, nr. 3, om tilbagekøbsværdien, såfremt forsikringen giver adgang hertil, samt fripoliceværdien, eller værdien af den pågældende forsikring samt generelle angivelser vedrørende beregningen af fripoliceværdi og tilbagekøbsværdi.

For det tredje skal livsforsikringsselskabet på anmodning oplyse om betingelserne for livsforsikringsselskabets fremtidige behandling af hvilende pensionsrettigheder. Dette kan f.eks. være information om, at ordningen i fremtiden kan blive så lille, at den vil blive udbetalt, forudsat at medlemmet samtykker.

Det er ikke et krav, at medlemmet skal være en lønmodtager, som flytter mellem EU/EØS-lande m.v., for at have ret til at anmode om informationerne efter i stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis pensionsordningen giver mulighed for tidlig adgang til optjente pensionsrettigheder gennem udbetaling af et engangsbeløb, skal de oplysninger, der gives, jf. stk. 1, også omfatte en skriftlig erklæring om, at lønmodtageren bør overveje at søge rådgivning om investering af dette beløb i pensionsøjemed. Kravet om skriftlighed skal forstås i overensstemmelse med almindelig praksis på området, hvor skriftlighedskravet er opfyldt ved anvendelse af papirformat eller andet varigt medium. Det er således muligt at opfylde skriftlighedskravet med bl.a. elektroniske og digitale løsninger.

Det foreslås i *stk. 3*, at et livsforsikringsselskab efter anmodning fra et medlem, der har optjente pensionsrettigheder stående i en hvilende pensionsordning knyttet til et tidligere ansættelsesforhold, som vedkommende ikke længere indbetaler til, og som vedkommende endnu ikke modtager pension fra, og som berettiger den pågældende til alderspension skal give en række oplysninger til medlemmet. Det drejer sig om oplysninger om værdien af medlemmets pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, når denne er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen, samt oplysninger om betingelserne for livsforsikringsselskabets behandling af hvilende pensionsrettigheder.

Et medlem omfattet af den foreslåede bestemmelse betegnes som et hvilende medlem i portabilitetsdirektivets artikel 3, litra h.

Ligesom § 60 b og § 60 c gælder bestemmelsen kun for de pensionsordninger, som var tilknyttet ansættelsesforholdet, dvs. arbejdsmarkedspensionsordninger i søjle 2. Private pensionsordninger i søjle 3 er således ikke omfattet.

Bestemmelsen gælder dermed kun for de pensioner og eventuelt den del af de pensioner, hvor der er sket indbetalinger fra en arbejdsgiver i forbindelse med et ansættelsesforhold. Det betyder bl.a., at hvis en lønmodtager, der er omfattet af en pensionsordning, hvortil arbejdsgiveren indbetaler pensionsbidrag, skifter arbejdsplads til en virksomhed uden pensionsordning, vil lønmodtageren alene have rettigheder i forhold til den del af pensionsordningen, som stammer fra indbetalinger foretaget i forbindelse med den første ansættelse. Dette gælder uanset om lønmodtageren f.eks. har valgt at fortsætte indbetalingerne til pensionsordningen enten via sin nye arbejdsgiver eller som en individuel, frivillig pensionsopsparring. Bestemmelsen gælder heller ikke for den del af en pensionsordning, der stammer fra eventuelle frivillige og supplerende bidrag indbetalt til en arbejdsmarkedspensionsordning, der ligger ud over det i overenskomsterne aftalte.

Begrebet alderspension dækker over de pensionsforsikringstyper, der udbetales efter, at forsikrings-tageren har opnået en bestemt alder (pensionsalderen).

Bestemmelsen finder ikke anvendelse på de ordninger, som er omfattet af forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, jf. portabilitetsdirekti-vets artikel 2, stk. 1. Ordninger for tjenestemænd og andre ansatte, der optjener ret til tjeneste-mandspension, er således ikke omfattet.

I forhold til betingelserne for behandling af de hvilende pensionsrettigheder kan det f.eks. være re-levant at informere om, at ordningen i fremtiden kan være blevet så lille, at den vil blive udbetalt.

Det er ikke et krav, at det hvilende medlem skal være eller have været en lønmodtager, som flytter mellem EU/EØS-lande m.v.

Det foreslås i *stk. 4*, at et livsforsikringsselskab efter anmodning fra et medlems efterladte, der er berettiget til ydelser efter en pensionsordning med alderspension, der var tilknyttet det afdøde med-lemms ansættelsesforhold, skal oplyse om de i *stk. 3* nævnte oplysninger, når udbetalingen af de på-gældende ydelser endnu ikke er påbegyndt. Det drejer sig om oplysninger om værdien af medlem-mets pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, når denne er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen, samt oplysninger om betingelserne for livsforsikringsselskabets behandling af hvi-lende pensionsrettigheder.

Ligesom § 60 b og § 60 c gælder bestemmelsen kun pensionsordninger, som var tilknyttet den af-døde lønmodtagers ansættelsesforholdet, dvs. arbejdsmarkedspensionsordninger i søjle 2. Private pensionsordninger i søjle 3 er således ikke omfattet.

Bestemmelsen gælder dermed kun for de pensioner og eventuelt den del af de pensioner, hvor der er sket indbetalinger fra en arbejdsgiver i forbindelse med et ansættelsesforhold. Det betyder bl.a., at hvis en lønmodtager, der er omfattet af en pensionsordning, hvortil arbejdsgiveren indbetaler pensi-onsbidrag, skifter arbejdsplads til en virksomhed uden pensionsordning, vil lønmodtageren alene have rettigheder i forhold til den del af pensionsordningen, som stammer fra indbetalinger foretaget i forbindelse med den første ansættelse. Dette gælder uanset om lønmodtageren f.eks. har valgt at fortsætte indbetalingerne til pensionsordningen enten via sin nye arbejdsgiver eller som en indivi-duel, frivillig pensionsopsparring. Bestemmelsen gælder heller ikke for den del af en pensionsord-ning, der stammer fra eventuelle frivillige og supplerende bidrag indbetalt til en arbejdsmarkedspensionsordning, der ligger ud over det i overenskomsterne aftalte.

Begrebet alderspension dækker over de pensionsforsikringstyper, der udbetales efter, at forsikrings-tageren har opnået en bestemt alder (pensionsalderen).

Bestemmelsen finder ikke anvendelse på de ordninger, som er omfattet af forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, jf. portabilitetsdirekti-vets artikel 2, stk. 1. Ordninger for tjenestemænd og andre ansatte, der optjener ret til tjeneste-mandspension, er således ikke omfattet.

Bestemmelsen finder anvendelse i de situationer, hvor den oprindelige forsikringstager afgår ved døden før pensionsalderen indtræder, og efterlader sig begunstigede (efterladte pensionsmodtagere). Oftest vil der være tale om begunstigede i form af ægtefælle eller samlever og/eller børn.

Det er en betingelse, at udbetalingen af ydelsen til den eller de efterladte er udskudt. Bestemmelsen vedrører dermed såkaldte opsatte efterladteydelser, herunder børnepension, enkepension og samle-verpenison. At ydelsen er opsat betyder, at den udskydes, således at den udbetales på et senere tids-punkt, f.eks. når den afdøde ægtefælle ville have opnået pensionsalderen.

I praksis får efterladte pensionsmodtagere i Danmark i dag udbetalt efterladteydelser umiddelbart efter dødsfaldet er indtruffet, dvs. at pensionsordningerne straks påbegynder udbetaling. Ydelserne til de efterladte bliver typisk ikke udskudt og vil derfor også kun sjældent være opsatte eller hvilende. Livsforsikringsselskaberne vil således i praksis kun yderst sjældent blive forpligtede til at yde information i henhold til den foreslåede stk. 4, som netop henviser til informationerne i forhold til hvilende medlemmer og hvilende ordninger, jf. den foreslåede stk. 3.

Det foreslås i *stk. 5*, at oplysningerne i stk. 1-4 skal være klare, skriftlige og gives inden for en rimelig frist, og at forsikringsselskabet ikke er forpligtet til at udlevere oplysningerne mere end én gang om året.

Bestemmelsen skal sikre, at medlemmerne har mulighed for at sætte sig ind i de oplysninger, som de modtager. Pensionsforhold opfattes af mange kunder som svært tilgængeligt stof, og det er derfor vigtigt, at sprogbrugen i forbindelse med afgivelse af informationer er klart, så det sætter modtageren i stand til at forstå det pågældende budskab.

Kravet om skriftlighed skal forstås i overensstemmelse med almindelig praksis på området, hvor skriftlighedskravet er opfyldt ved anvendelse af papirformat eller andet varigt medium. Det er således muligt at opfylde skriftlighedskravet med bl.a. elektroniske og digitale løsninger.

At livsforsikringsselskabet ikke er forpligtet til at udlevere oplysningerne mere end én gang om året er af hensyn til de administrative byrder, som livsforsikringsselskaberne vil kunne opleve, hvis et medlem bliver ved med at anmode om opdaterede informationer. Dermed udnyttes den valgmulighed, som portabilitetsdirektivet foreskriver i artikel 6, stk. 4, om, at medlemsstaterne kan fastsætte, at sådanne oplysninger kun skal gives én gang om året.

Den foreslåede § 60 d gennemfører artikel 6 i portabilitetsdirektivet om oplysninger vedrørende pensionsrettigheder til aktive medlemmer, hvilende medlemmer og efterladte.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.3.

§ 60 e

Det foreslås at indsætte en ny § 60 e i lov om finansiel virksomhed, der angiver, hvilke nærmere pensionsordninger og produkter, som reglerne i §§ 60 b-60 d ikke finder anvendelse på.

Det foreslås i *stk. 1*, at de foreslåede §§ 60 b-60 d ikke finder anvendelse på visse nærmere beskrevne pensionsordninger, herunder pensionsordninger som på tidspunktet for lovens ikrafttrædelse ikke længere optager medlemmer, jf. forslaget til *nr. 1*. Ordninger, som er lukket for medlemsadgang, vil dermed ikke være omfattet af de nye regler om retten til at optjene, bevare eller få oplysninger om pensionsordninger.

Det foreslås i *nr. 2*, at de foreslåede §§ 60 b-60 d ikke finder anvendelse på pensionsordninger, der er taget under administration i henhold til §§ 253-258, så længe administrationen varer. Ordninger, der er taget under administration af en administrator, som er udpeget af Finanstilsynet, vil dermed heller ikke være omfattet af de nye regler om retten til at optjene, bevare eller få oplysninger om pensionsordninger. Et livsforsikringsselskab kan tages under administration, når livsforsikringsselskabet ikke længere kan fortsætte sin virksomhed. Det er Finanstilsynet, der træffer afgørelse herom, og der etableres et administrationsbo, som er en selvstændig juridisk person, der er forskellig fra livsforsikringsselskabet.

Når der enten er sket overdragelse af forsikringsbestanden til et eller flere forsikringsselskaber, jf. § 257, eller sket stiftelse af et gensidigt forsikringsselskab, jf. § 258, vil ordningerne i de pågældende livsforsikringsselskaber igen være omfattet af bestemmelserne i de foreslåede §§ 60 b-60 c.

Yderligere foreslås det i *nr. 3*, at bestemmelserne ikke finder anvendelse på en engangsydelse fra en arbejdsgiver til en lønmodtager ved den pågældende lønmodtagers ansættelsesforholds ophør, når ydelsen ikke er knyttet til alderspension. En engangsydelse, der ikke er knyttet til bidrag med henblik på alderspension, som udbetales direkte eller indirekte ved ansættelsesforholdets ophør, og som udelukkende finansieres af arbejdsgiveren, er således ikke omfattet af de foreslåede §§ 60 b-60 d.

Det foreslås i *stk. 2*, at de foreslåede §§ 60 b og 60 c alene finder anvendelse for pensionsopsparingen og ikke eventuelle forsikringer, som er knyttet til pensionsordningen, eller ydelser, som tilfalder andre begunstigede end lønmodtageren selv. Er der eksempelvis knyttet invalide- eller efterladteydelse, herunder børnepension, enkepension eller samleverpension, til pensionsordningen, finder bestemmelserne således ikke anvendelse på de pågældende ydelser.

Den foreslåede § 60 e implementerer portabilitetsdirektivets artikel 2, stk. 2 og 3.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.3.

Til nr. 22 (§ 62, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynet kan i medfør af § 62 i lov om finansiel virksomhed ophæve den stemmeret, der er tilknyttet kapitalandele i en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed, i en række nærmere angivne tilfælde.

Efter § 62, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed kan Finanstilsynet ophæve stemmeretten i tilfælde, hvor en kapitalejer ejer en kvalificeret ejerandel i virksomheden, men hvor kapitalejeren ikke opfylder § 61 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, som indeholder krav til bl.a. den pågældendes omdømme, erfaring og økonomiske forhold.

Efter § 62, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed kan Finanstilsynet ophæve stemmeretten i tilfælde, hvor kapitalejeren ikke har overholdt forpligtelsen i § 61, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed til at ansøge Finanstilsynet om godkendelse af erhvervelsen af en kvalificeret ejerandel i en finansiel virksomhed, en finansiel holdingvirksomhed eller en forsikringsholdingvirksomhed forud for erhvervelsen.

Efter § 62, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed kan Finanstilsynet ophæve stemmeretten i tilfælde, hvor Finanstilsynet har afslået at godkende kapitalejerens erhvervelse af kapitalandele.

Det følger af § 62, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, at en kapitalandel ikke kan indgå i opgørelsen af den på en generalforsamling repræsenterede stemmeberettigede kapital i de tilfælde, hvor Finanstilsynet har ophævet stemmeretten i medfør af § 62, stk. 1-3, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 4* i § 62, hvorefter Finanstilsynet forpligtes til at orientere den pågældende finansielle virksomhed, finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomhed, når Finanstilsynet har ophævet stemmeretten tilknyttet kapitalandele i virksomheden i medfør af § 62, stk. 1-3. Finanstilsynet forpligtes endvidere til at orientere virksomheden, hvis kapitalandele igen tildeles fuld stemmeret i medfør af § 62, stk. 2, 2. pkt.

Det følger således af det foreslåede *stk. 4, 1. pkt.*, at Finanstilsynet efter at have truffet en afgørelse om ophævelse af stemmeretten tilknyttet kapitalandele i en finansielle virksomhed, finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomhed skal orientere virksomheden om det forhold, at stemmeretten for de pågældende kapitalandele er ophævet.

Når Finanstilsynet ophæver stemmeretten tilknyttet kapitalandele i en virksomhed, må kapitalejeren ikke udnytte stemmeretten forbundet med de pågældende kapitalandele i afstemninger på virksomhedens generalforsamling. Endvidere kan kapitalandelen ikke indgå i opgørelsen af den på generalforsamlingen repræsenterede stemmeberettigede kapital.

Hvis Finanstilsynets ophævelse af stemmeretten tilknyttet kapitalandele i en finansielle virksomhed, finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomhed skal efterleves i forbindelse med afholdelse af generalforsamlinger, kræver det, at virksomheden er bekendt med forholdet.

Virksomheden er ikke part i Finanstilsynets afgørelse efter § 62 i lov om finansiel virksomhed, og virksomheden bliver derfor ikke nødvendigvis orienteret om det forhold, at en kapitalejers stemmeret er ophævet.

Derfor foreslås det, at Finanstilsynet i alle tilfælde skal orientere virksomheden om ophævelsen af stemmerettigheder. Herved sikres det, at virksomheden ser bort fra de pågældende stemmer i forbindelse med en afstemning på generalforsamlingen, og det sikres, at virksomheden undlader at medtage de pågældende kapitalandele ved opgørelsen af den på generalforsamlingen repræsenterede stemmeberettigede kapital.

Orienteringen skal alene angive, for hvilke kapitalandele Finanstilsynet har ophævet stemmeretten herunder navnet på den pågældende ejer af kapitalandelene. Orienteringen skal ikke angive øvrige forhold vedrørende Finanstilsynets afgørelse om ophævelse af stemmeretten, herunder begrundelsen for afgørelsen.

Det følger endvidere af det foreslåede *stk. 4, 2. pkt.*, at Finanstilsynet også skal orientere virksomheden, hvis kapitalandele igen tildeles fuld stemmeret i medfør af § 62, stk. 2, 2. pkt.

Når Finanstilsynet efter § 62, stk. 2, ophæver stemmeretten i tilfælde, hvor kapitalejeren ikke har overholdt forpligtelsen i § 61, stk. 1, til at ansøge Finanstilsynet om godkendelse af erhvervelsen af kapitalandelen, så vil kapitalandelen igen tildeles fuld stemmeret, hvis Finanstilsynet efterfølgende godkender erhvervelsen. I sådanne tilfælde vil Finanstilsynet have orienteret virksomheden om ophævelsen af stemmeretten i medfør af det foreslåede § 62, stk. 3, 1. pkt. Med forslaget til 2. pkt. får Finanstilsynet pligt til også at orientere virksomheden om det forhold, at stemmeretten ikke længere er ophævet, således at den pågældende kapitalejer kan udnytte stemmeretten i afstemninger på virksomhedens generalforsamlinger, og således at kapitalandelene igen indgår i opgørelsen af den på generalforsamlingen repræsenterede stemmeberettigede kapital.

Orienteringen skal alene angive, hvilke kapitalandele der igen tildeles fuld stemmeret, herunder navnet på den pågældende ejer af kapitalandelene.

Det foreslåede stk. 4 svarer til Finanstilsynets eksisterende praksis på området. Der er således i den henseende ikke tale om ændringer af indholdsmæssig karakter.

Orienteringen til virksomheden er nødvendig for at sikre overholdelsen af den eksisterende lovgivning om ophævede stemmerettigheder. Henset til, at Finanstilsynets ophævelse af stemmeretten er en afgørelse af indgribende karakter, og henset til, at Finanstilsynet videreformidler oplysninger om afgørelsen til en, som ikke er part i sagen, vurderes det rigtigst, at orienteringspligten eksplicit fremgår af den finansielle regulering.

Til nr. 23 og 24 (§ 72 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Der er tale om en hjemmelsbestemmelse, der giver erhvervsministeren mulighed for at fastsætte nærmere regler om outsourcing vedrørende en række nærmere opregnede forhold i bestemmelsen.

Det foreslås, at tilføje et nummer til hjemmelsbestemmelsen, hvorefter ministeren også kan fastsætte nærmere regler om outsourcing vedrørende særlige krav til gruppe 1-forsikringsselskaber.

Med lovforslaget foretages en tilpasning af reglerne, der skal tage højde for den regulering af outsourcing, som følger af Solvens II-reguleringen. For uddybende information henvises til lovforslagets ændringer af § 5, stk. 1, nr. 27, med tilhørende bemærkninger. Som det fremgår heraf indebærer håndteringen af Solvens II-reguleringen om outsourcing også, at der påtænkes foretaget en tilpasning af bekendtgørelse nr. 1304 af 25. november 2010 om outsourcing af væsentlige aktivitetsområder.

Bekendtgørelsen er udstedt med hjemmel i § 72 a, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og da det eksisterende hjemmelsgrundlag ikke vurderes at være tilstrækkeligt til at indføre særlige bestemmelser for gruppe 1-forsikringsselskaber i bekendtgørelsen, foreslås det at tilpasse hjemmelsbe-

stemmelsen. Det bemærkes, at det, der forventes tilføjet bekendtgørelsen vedrørende gruppe 1-forsikringsselskabernes forhold, vurderes at ligge i naturlig forlængelse af de krav og forpligtelser, der i øvrigt er indeholdt i bekendtgørelsen, hvorfor det vurderes fornuftigt at holde det samlet i en bekendtgørelse, hvorved artikel 49 i Solvens II-direktivet vil blive gennemført.

Til nr. 25 (§ 77 a, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed)

§ 77 a i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om variabel løn til medlemmer af bestyrelsen og direktionen samt til ansatte, hvis aktiviteter har væsentlig indflydelse på virksomhedens risikoprofil, (såkaldte væsentlige risikotagere) i pengeinstitutter, realkreditinstitutter, fondsmæglerselskaber, investeringsforvaltningsselskaber og finansielle holdingvirksomheder.

§ 77 a indeholder bl.a. et loft for, hvor meget variabel løn en virksomhed må tildele, når den aflønner medlemmerne af dens bestyrelse og direktion og væsentlige risikotagere i virksomheden.

Efter § 77 a, stk. 1, nr. 1, må den variable løn til et medlem af bestyrelsen eller direktionen højst udgøre 50 pct. enten af honoraret eller af den faste grundløn inklusive pension. Efter § 77 a, stk. 1, nr. 2, må den variable løn til væsentlige risikotagere på tidspunktet for beregningen af den variable løn højst udgøre 100 pct. af den faste grundløn inklusive pension.

Det foreslås, at det kommer til at fremgå eksplicit af bestemmelsen om loftet over variabel løn til et medlem af bestyrelsen eller direktionen, at loftet skal være overholdt »på tidspunktet for beregningen af den variable løn«, jf. § 77 a, stk. 1, nr. 1.

Hermed kommer bestemmelsen til at svare til § 77 a, stk. 1, nr. 2, om loftet for variabel løn til væsentlige risikotagere.

Den variable løn må højst udgøre 50 pct. af henholdsvis et bestyrelsesmedlems honorar og en direktørs faste grundløn. Det indebærer, at variabel løn tildelt for en bestemt periode maksimalt må udgøre 50 pct. af henholdsvis honoraret og grundlønnen for samme periode. Loftet skal være overholdt på tidspunktet for beregningen af den variable løn. Det vil sig ved tildelingen af den variable løn og inden udskydelse af en del heraf.

Tildeles der flere variable løndelev for samme periode, skal loftet være overholdt i forhold til den samlede mængde af variabel løn. Tildeles der f.eks. variabel løn for et helt år, hvor der også har været tildelt variabel løn kvartalsvist, må den variable løn tildelt hvert kvartal sammenlagt med den variable løn, der tildeles for året, ikke overstige 50 pct. af den samlede faste løn for året. Oplysninger om tidligere tildelte variable løndelev skal således indgå ved beregning af nye variable løndelev tildelt samme person for samme periode.

At en virksomhed skal sikre sig, at de variable løndelev til et medlem af bestyrelsen eller direktionen på tidspunktet for beregningen af den variable løn højst udgør 50 pct. af honoraret eller den faste

grundløn, indebærer, at virksomheden skal sikre sig, at loftet er overholdt, hver gang den beregner og tildeler en variabel løn til et medlem af bestyrelsen eller direktionen.

Med variabel løn forstås aflønningsordninger, hvor den endelige aflønning ikke er kendt på forhånd, herunder bonusordninger, resultatkontrakter, engangsvederlag og andre lignende ordninger, der ikke er en del af den faste løndel, jf. § 5, stk. 1, nr. 45, i lov om finansiel virksomhed.

Det følger af bemærkningerne til den gældende § 77 a, stk. 1, nr. 1, om loftet på 50 pct. for medlemmer af bestyrelsen og direktionen, at *"overholdelsen af grænsen for variabel løn skal ses i forhold til det indkomstår for den ansatte, hvor den variable løn optjenes ("Beregningsåret")"*.

Efter § 77 a, stk. 1, nr. 2, skal loftet på 100 pct. for de væsentlige risikotagere være overholdt på beregningstidspunktet, dvs. ved tildeling af en variabel løndel og inden udskydelse af en del heraf. Det fremgår af bemærkningerne til § 77 a, stk. 1, nr. 2, at dette *"svarer til fremgangsmåden ved opgørelse af 50 pct.-loftet for bestyrelse og direktion, jf. § 77 a, stk. 1, nr. 1"*.

Med ændringen fastslås det, at også loftet for variabel løn til medlemmer af bestyrelsen og direktionen skal være overholdt på tidspunktet for beregningen heraf. Dette svarer til, hvad der var forudsat i beskrivelsen af gældende ret i bemærkningerne til § 77 a, stk. 1, nr. 2, hvor det ikke var tilsigtet, at der skulle være en sådan forskel mellem de to bestemmelser om lofter for variabel løn. Det svarer endvidere til Finanstilsynets administration af bestemmelserne.

Lovforslaget medfører således ingen ændringer i Finanstilsynets praksis på området.

Overtrædelse af § 77 a, stk. 1, straffes med bøde, jf. § 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed. Dette vil også være tilfældet efter den foreslåede ændring af § 77 a, stk. 1, nr. 1. En virksomhed omfattet af bestemmelsen vil således kunne straffes med bøde, hvis den ikke sikrer, at den variable løn til et medlem af dens bestyrelse eller direktion på tidspunktet for beregningen heraf højst udgør 50 pct. af henholdsvis honoraret eller den faste grundløn inklusive pension.

Til nr. 26 (§ 107, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Efter § 106, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed skal der udpeges et depotselskab for hver danske UCITS, som skal forvalte og opbevare de finansielle aktiver, som den pågældende UCITS har. Den danske UCITS' aktiver i form af bl.a. finansielle instrumenter, jf. bilag 5 til lov om finansiel virksomhed, skal således overdrages til depotselskabet til opbevaring, jf. § 106 c, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed.

§ 107 i lov om finansiel virksomhed regulerer et depotselskabs erstatningsansvar for tab, som en dansk UCITS eller dennes investorer lider i de finansielle instrumenter, der er opbevaret i depotet, og hvor tabet er forårsaget af depotselskabet eller den tredjemand, til hvem opgaven er delegeret.

Depotselskaber kan i medfør af § 106 d, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed delegere opgaven med opbevaring af instrumenter til tredjemand.

I henhold til § 107, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed kan et depotselskab ikke ved aftale frigøre sig for eller begrænse sit erstatningsansvar i forbindelse med tab af instrumenter omfattet af bilag 5, som er opbevaret i depotet efter § 106 c, stk. 1, nr. 1. Aftaler i strid hermed er ugyldige.

Det foreslås at ændre bestemmelsen i § 107, stk. 6, så den også omfatter de tilfælde, hvor et depotselskab har delegeret opgaven til tredjemand. Heller ikke i disse tilfælde skal depotselskabet ved aftale kunne frigøre sig for eller begrænse sit erstatningsansvar.

Denne ændring er en præcisering af gældende ret og er i overensstemmelse med Finanstilsynets hidtidige praksis, som således videreføres uændret med dette lovforslag.

Med den foreslåede ændring bliver det klart, at depotselskabets erstatningsansvar ikke blot omfatter tab af finansielle instrumenter omfattet af bilag 5, som opbevares hos depotselskabet selv, men også omfatter tab af de pågældende instrumenter, som opbevares hos den tredjemand, som depotselskabet har delegeret opgaven til. Dette gælder, uanset om det er den pågældende tredjemand, som har forårsaget tabet.

Forslaget indebærer en mere direktivnær gennemførelse af artikel 24, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014.

Til nr. 27 (§ 126 c, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende bestemmelse skal gruppe 1-forsikringsselskaberne opgøre solvenskapitalkravet ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Yderligere skal selskabet ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav foretage en ny opgørelse og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Det foreslås at ændre bestemmelsen, så det fremadrettet fremgår, at gruppe 1-forsikringsselskaberne som minimum skal opgøre solvenskapitalkravet en gang årligt og herefter skal indberette resultatet til Finanstilsynet, samt at selskabet ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav skal foretage en ny opgørelse og øjeblikkeligt herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Forslaget betyder, at udgangspunktet vedrørende hyppigheden for indberetning af solvenskapitalkravet ændres fra at være kvartalsvis til minimum at være årlig, hvilket følger af artikel 102, stk. 1, 1. afsnit, i Solvens II-direktivet. Efter artikel 102, stk. 1, 1. afsnit, skal solvenskapitalkravet således beregnes og indberettes til tilsynsmyndighederne mindst en gang årligt.

Forslaget betyder herudover, at der ikke længere gælder en frist på 20 arbejdsdage for den sædvanlige indberetning af opgørelsen af solvenskapitalkravet. Fristen for indberetning til Finanstilsynet skal fremadrettet følge de frister, som er fastlagt i Solvens II-forordningen for afgivelse af kvantitative indberetningsskemaer, jf. artikel 312, stk. 1, litra c. Efter artikel 312, stk. 1, litra c, skal de årlige kvantitative indberetningsskemaer forelægges tilsynsmyndighederne inden for de frister, der er fastsat i artikel 308 b, stk. 5, i Solvens II-direktivet, og efter den overgangsperiode, der er fastsat i artikel 308 b, stk. 5, senest 14 uger efter selskabets regnskabsårs afslutning.

Endelig betyder forslaget, at der ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav skal foretages »øjeblikkelig« ny opgørelse samt efterfølgende indberetning af resultatet til Finanstilsynet. Kravet om øjeblikkelig ny opgørelse og efterfølgende indberetning er en skærpelse af selskabernes pligt i forhold til den gældende frist på 20 arbejdsdage, men er udtryk for direktivnær implementering af artikel 102, stk. 1. 4. afsnit, i Solvens II-direktivet. Det følger heraf, at såfremt et gruppe 1-forsikringsselskabs risikoprofil afviger »væsentligt fra de antagelser, der lå til grund for det senest indberettede solvenskapitalkrav, genberegner selskabet øjeblikkeligt sit solvenskapitalkrav og indberetter det til tilsynsmyndighederne.« Den nærmere afgrænsning af »øjeblikkelig« må ske i praksis, men vil skulle ske i overensstemmelse med den gængse opfattelse af ordet. I den engelske version af Solvens II-direktivet anvendes vendingen »without delay«. Kravet vurderes at indebære at genberegningen af solvenskapitalkravet skal ske uden ophold og dermed straks efter konstatering af de væsentlige ændringer.

Forslaget indebærer en direktivnær implementering og vil have indholdsmæssig betydning for fristerne vedrørende gruppe 1-forsikringsselskabernes opgørelse og indberetning af solvenskapitalkravet.

Til nr. 28 (§ 126 d, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende bestemmelse skal gruppe 1-forsikringsselskaberne opgøre minimumskapitalkravet ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Yderligere skal selskabet ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjort minimumskapitalkrav foretage en ny opgørelse og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Det foreslås at ændre bestemmelsens 1. pkt., så det fremadrettet fremgår, at gruppe 1-forsikringsselskaber som minimum skal opgøre minimumskapitalkravet ved udgangen af hvert kvartal og herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Dette er i overensstemmelse med artikel 129, stk. 4, 1. afsnit i Solvens II-direktivet.

Forslaget betyder, at der ikke længere gælder en frist på 20 arbejdsdage for den sædvanlige indberetning af opgørelsen af minimumskapitalkravet. Fristen for indberetning til Finanstilsynet skal fremadrettet følge de frister, som er fastlagt i Solvens II-forordningen for afgivelse af kvantitative indberetningsskemaer, jf. artikel 312, stk. 1, litra d. Efter artikel 312, stk. 1, litra d, skal de kvartals-

vide kvantitative indberetningsskemaer forelægges tilsynsmyndighederne inden for de frister, der er fastsat i artikel 308 b, stk. 7, i Solvens II-direktivet, og efter den overgangsperiode, der er fastsat i artikel 308 b, stk. 7, senest fem uger efter udgangen af et kvartal.

Det foreslås yderligere at ophæve det gældende 2. pkt. Forslaget om ophævelse af bestemmelsens 2. pkt. indebærer, at der ikke længere gælder krav om fornyet opgørelse af minimumskapitalkrav ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjort minimumskapitalkrav. Forslaget skyldes, at der ikke fremgår sådant krav af artikel 129 i Solvens II-direktivet om beregning af minimumskapitalkravet.

Forslaget indebærer en direktivnær implementering, og vil have indholdsmæssig betydning for fristerne vedrørende gruppe 1-forsikringsselskabernes opgørelse og indberetning af minimumskapitalkravet.

Til nr. 29 (§ 126 g, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende bestemmelse skal et gruppe 1-forsikringsselskab foretage analyser af, hvordan ændringer i væsentlige risici påvirker det kapitalgrundlag, solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav, som selskabet har opgjort. Selskabet skal ved udgangen af hvert kvartal og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet af analyserne, de såkaldte følsomhedsanalyser, til Finanstilsynet.

Følsomhedsanalyserne viser, hvordan ændringer i væsentlige risici påvirker det af selskabet opgjorte kapitalgrundlag, solvenskapitalkrav og minimumskapitalkrav. Analyserne har til formål at sikre en effektiv risikostyring i selskabet, og indberetningen har til formål at sikre, at Finanstilsynet kan føre et effektivt tilsyn med forsikringsselskaberne.

Kravet om udarbejdelse af følsomhedsanalyser følger ikke direkte af Solvens II-direktivet, men kravet sikrer Finanstilsynets mulighed for effektiv markedsovervågning via følsomhedsanalyser. Kravet vurderes at være i overensstemmelse med artikel 34, stk. 4, i Solvens II-direktivet, hvorefter medlemsstaterne skal sikre, at tilsynsmyndighederne har beføjelse til, udover beregningen af solvenskapitalkravet, at udvikle kvantitative værktøjer som led i tilsynsprocessen til vurdering af forsikringsselskabers evne til at håndtere eventuelle begivenheder eller fremtidige forandringer i de økonomiske vilkår, som kan få ugunstige konsekvenser for deres samlede økonomiske stilling.

Uanset at kravet om følsomhedsanalyser ikke følger direkte af Solvens II-direktivet foreslås det at ændre den gældende frist på 20 arbejdsdage og i stedet lade indberetningsfristerne for følsomhedsanalyserne flugte med indberetningsfristerne fastsat i Solvens II-forordningen for selskabernes forelæggelse af kvartalsvise kvantitative indberetningsskemaer, som fremgår af forordningens artikel 312, stk. 1, litra d. Efter artikel 312, stk. 1, litra d, skal de kvartalsvise kvantitative indberetningsskemaer forelægges tilsynsmyndighederne inden for de frister, der er fastsat i artikel 308 b, stk. 7, i Solvens II-direktivet, og efter den overgangsperiode, der er fastsat i artikel 308 b, stk. 7, senest fem uger efter udgangen af et kvartal.

Til nr. 30 (§ 175 b, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende bestemmelses 1. pkt. skal virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2, hvert år opgøre solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen pr. 31. december og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Herudover skal disse virksomheder, efter bestemmelsens 2. pkt., ved ændringer af betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav for koncernen eller gruppen foretage en ny opgørelse og senest 20 arbejdsdage herefter indberette resultatet til Finanstilsynet.

Det foreslås at ændre bestemmelsens 1. pkt., så det fremgår, at virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2, som minimum skal opgøre solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen en gang årligt og herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Det foreslås endvidere at ændre bestemmelsens 2. pkt., så det fremgår, at virksomheder omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2, ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav for koncernen eller gruppen øjeblikkeligt skal foretage en ny opgørelse og herefter indberette resultatet til Finanstilsynet. Forslaget indebærer en direktivnær gennemførelse af artikel 219, stk. 1 og stk. 2, 1. afsnit.

Forslaget betyder, at der ikke længere gælder en frist på 20 arbejdsdage for den sædvanlige indberetning af opgørelsen af solvenskapitalkravet. Fristen skal fremadrettet følge de frister, som er fastlagt i Solvens II-forordningen for afgivelse af kvantitative indberetningsskemaer, jf. artikel 373 samt artikel 312, stk. 1, litra c.

Herudover betyder forslaget, at der ved ændringer af væsentlig betydning for det opgjorte solvenskapitalkrav skal foretages »øjeblikkelig« ny opgørelse samt efterfølgende indberetning af resultatet til Finanstilsynet. Kravet om øjeblikkelig ny opgørelse og efterfølgende indberetning er en skærpeelse af selskabernes pligt i forhold til den gældende frist på 20 arbejdsdage, men er udtryk for direktivnær implementering af artikel 219, stk. 2, 1. afsnit, i Solvens II-direktivet. Det følger heraf, at såfremt risikoprofilen for koncernen eller gruppen, jf. § 175, stk. 1 og 2, afviger »væsentligt« fra de antagelser, der lå til grund for det senest indberettede solvenskapitalkrav, genberegnes koncernens solvenskapitalkrav omgående, hvorefter det rapporteres til den koncerntilsynsførende.« For at vurdere om der er sket ændringer af væsentlig betydning, skal der løbende ske vurdering af forudsætningerne og metoden, der ligger til grund for opgørelsen af solvenskapitalkravet. Det skal eksempelvis vurderes om negative udviklinger i markedet eller ændringer hos datterselskaber har væsentlig betydning.

Der er ikke med lovforslaget tilsigtet en indholdsmæssig forskel i anvendelsen af ordet »øjeblikkelig« i lovteksten i modsætningen til direktivets anvendelse af ordet »omgående«. Ordet »øjeblikkelig« er tillige anvendt i forbindelse med det tilsvarende krav på soloniveau, jf. direktivets artikel 102, stk. 1, 4. afsnit, og lovforslagets forslag til ændring af § 126 c, stk. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 27. Anvendelsen af forskellige ord i den danske udgave af direktivet kan ikke antages at tilsigte en indholdsmæssig forskel, idet den engelske version af direktivet benytter samme sprogbrug i forhold til kravet, jf. artikel 102, stk. 1, 4. afsnit og artikel 219, stk. 2, afsnit, der begge steder anvender vendingen »without delay«. For at sikre overensstemmelse i sprogbrugen i de danske regler anven-

des »øjeblikkeligt« begge steder. Den nærmere afgrænsning af »øjeblikkelig« må ske i praksis, men vil skulle ske i overensstemmelse med den gængse opfattelse af ordet. Kravet vurderes at indebære at genberegningen af solvenskapitalkravet skal ske uden ophold og dermed straks efter konstatering af de væsentlige ændringer.

Forslaget og indebærer en direktivnær implementering, og vil have indholdsmæssig betydning for fristerne vedrørende opgørelse og indberetning af solvenskapitalkravet på koncern- og gruppeniveau.

Til nr. 31 (§ 175 b, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende bestemmelse kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om kapitalgrundlaget for koncernen eller gruppen omfattet af stk. 1 og 2, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen, om opgørelse af solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen efter stk. 4 og 5 og om Finanstilsynets godkendelse af en intern model for koncernen eller gruppen.

Det foreslås at ændre bestemmelsen så Finanstilsynet fremadrettet også kan fastsætte nærmere regler om risikokoncentration for de koncerner eller grupper, der omfattes af anvendelsesområdet for § 175 b.

Forslaget skyldes at Solvens II-direktivet giver regler om risikokoncentration på koncernniveau, og disse regler om risikokoncentration vurderes hensigtsmæssigt at kunne gennemføres i bekendtgørelse. Direktivets regler om risikokoncentration vedrører identifikation af væsentlig risikokoncentration samt rapportering herom.

Reglerne forventes indarbejdet i bekendtgørelse ved ændring af bekendtgørelse nr. 904 af 1. september 2004 om koncerninterne transaktioner. Det eksisterende hjemmelsgrundlag vurderes ikke at være tilstrækkelig til i bekendtgørelse af fastsætte nærmere regler om risikokoncentration, hvorfor hjemmel hertil foreslås indsat i § 175 b, stk. 10.

Til nr. 32 (§ 175 b, stk. 10, i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende bestemmelse kan Finanstilsynet fastsætte nærmere regler om kapitalgrundlaget for koncernen og gruppen omfattet af § 175 b, stk. 1 og 2, som kan anvendes til at dække solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen, om opgørelse af solvenskapitalkravet for koncernen eller gruppen efter § 175 b, stk. 4 og 5, og om Finanstilsynets godkendelse af en intern model for koncernen eller gruppen.

Det foreslås at udbygge bestemmelsen, så der endvidere indsættes hjemmel til at fastsætte nærmere regler om ækvivalens for tilfælde, hvor et gruppe 1-forsikringsselskabs moderselskab har sit hovedsæde i et land uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område.

Solvens II-direktivet, der i Danmark regulerer gruppe 1-forsikringsselskabernes forhold, fastlægger, jf. direktivets artikel 213, stk. 1, litra c og artikel 260-263, særlige regler om udøvelse af koncerntil-

syn for forsikringsselskaber omfattet af direktivet i tilfælde, hvor moderselskabet ikke har sit hovedsæde inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Hensigten med reglerne er at sikre, at der i et sådant tilfælde udføres et koncerntilsyn, som er ækvivalent, eller svarende til, det koncerntilsyn, som følger af reglerne i Solvens II-direktivet.

Indarbejdelsen af de særlige regler om koncerntilsyn i tilfælde, hvor moderselskabet ikke er beliggende i Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, vurderes mest hensigtsmæssigt foretaget i bekendtgørelse. Forslaget sikrer at der er hjemmel til dette.

Til nr. 33 (§ 175 c, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende § 175 c kan der træffes afgørelse om, at § 175 b i lov om finansiel virksomhed eller dele heraf finder anvendelse på en dansk del af en koncern eller gruppe, hvis den øverste virksomhed i koncernen eller gruppen ikke er beliggende i Danmark.

Det foreslås at indsætte et *stk. 2*, hvorefter afgørelser efter *stk. 1* skal begrundes over for både den koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau.

§ 175 c, der i dag kun indeholder ét stykke, er indsat i lov om finansiel virksomhed i forbindelse med implementering af Solvens II-direktivet ved lov nr. 308 af 28. marts 2015, og senere tilpasset ved lov nr. 1549 af 13. december 2016.

Udgangspunktet i henhold til artikel 215, *stk. 1*, i Solvens II-direktivet er, at direktivets koncernregler kun finder anvendelse på det endelige af de omfattede selskaber i en koncern omfattet af Solvens II-reguleringen, der har sit hovedsæde i Unionen. Artikel 216, *stk. 1*, 1. afsnit, der er gennemført ved § 175 c, giver mulighed for at fravige dette udgangspunkt.

Det følger af artikel 216, *stk. 1*, 2. afsnit, i Solvens II-direktivet, at såfremt der træffes afgørelse om at fravige udgangspunktet efter artikel 215, *stk. 1*, i direktivet, skal dette begrundes af tilsynsmyndigheden, dvs. Finanstilsynet, over for både den koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau, dvs. den øverste virksomhed i koncernen eller gruppen, som ikke er beliggende i Danmark, jf. ordlyden i § 175 c.

Det foreslås således at tilføje et nyt *stk. 2*, hvoraf denne forpligtelse for Finanstilsynet over for det endelige moderselskab på fællesskabsniveau fremgår.

Til nr. 34 (§ 175 d og § 175 e i lov om finansiel virksomhed)

Det foreslås at indsætte en ny § 175 d i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede § 175 d adresserer Finanstilsynets pligter i henhold til solvens II-direktivet, såfremt der er truffet afgørelse efter § 175 c. Det følger af forslaget, at såfremt der er truffet afgørelse efter § 175 c, kan Finanstilsynet indgå aftale med tilsynsmyndigheder i andre medlemsstater i overensstemmelse med artikel 217, stk. 1, i Solvens II-direktivet. Finanstilsynet er i givet fald i fællesskab med de tilsynsmyndigheder, som en sådan aftale indgås med, forpligtet til at begrunde aftalen over for både den koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau.

Det følger af artikel 217, stk. 1, 1. afsnit, at i de tilfælde, hvor en medlemsstat giver dens tilsynsmyndigheder tilladelse til at træffe afgørelse som omhandlet i artikel 216, som er implementeret i § 175 c i lov om finansiel virksomhed, gives tilsynsmyndigheden »samtidig tilladelse til at beslutte at indgå en aftale med tilsynsmyndigheder i andre medlemsstater, hvor et andet tilknyttet endeligt moderselskab på nationalt niveau er beliggende, med henblik på at udøve koncerntilsyn med den koncerndel, der omfatter flere medlemsstater.« Det følger videre af artikel 217, stk. 1, 2. afsnit, at i de tilfælde, hvor aftale som beskrevet i artikel 217, stk. 1, 1. afsnit, er indgået, »udøves der ikke koncerntilsyn med noget andet endeligt moderselskab som omhandlet i artikel 216, der er beliggende i andre medlemsstater, hvor koncerndelen som omhandlet i første afsnit er beliggende.«

Artikel 217, stk. 1, 3. afsnit indeholder en forpligtelse for de berørte tilsynsmyndigheder til at begrunde en aftale efter artikel 217, stk. 1, 1. og 2. afsnit, over for både den koncerntilsynsførende og det endelige moderselskab på fællesskabsniveau.

Da der dermed i artikel 217, stk. 1, 3. afsnit, er indeholdt en forpligtelse for Finanstilsynet over for det endelige moderselskab på fællesskabsniveau, foreslås det at indsætte en ny paragraf, hvoraf denne forpligtelse fremgår.

Det foreslås endvidere at indsætte en ny § 175 e.

Det følger af den foreslåede *stk. 1*, at i forbindelse med en afgørelse mellem flere medlemsstater, om hvilken af flere medlemsstaters tilsynsmyndigheder, der er koncerntilsynsførende efter solvens II-direktivet, påhviler det i særlige tilfælde omfattet af artikel 247, stk. 3, i Solvens II-direktivet, Finanstilsynet i fællesskab med andre relevante tilsynsmyndigheder at indhente udtalelse fra koncernen, inden afgørelsen træffes. Det følger videre af forslaget, at når afgørelsen er truffet, påhviler det Finanstilsynet at meddele koncernen begrundet afgørelse, såfremt Finanstilsynet er udpeget som koncerntilsynsførende.

Som anført under bemærkningerne til den foreslåede indsættelse af en definition af koncerntilsynsførende efter solvens II-direktivet, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, fastlægger artikel 247 kriterierne for, hvilke af flere landes berørte tilsynsmyndigheder som skal udpeges som koncerntilsynsførende. Artiklen angiver i stk. 2, hvilket lands tilsynsmyndighed der som udgangspunkt er koncerntilsynsførende.

Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 6, for uddybning af kriterierne.

Udgangspunktet efter artikel 247, stk. 2, kan fraviges i særlige tilfælde. Det følger således af artikel 247, stk. 3, at de kompetente myndigheder i særlige tilfælde efter anmodning fra en af de øvrige tilsynsmyndigheder kan »træffe en fælles afgørelse om at fravige kriterierne i stk. 2, når anvendelsen heraf ville være uhensigtsmæssig under hensyntagen til koncernens struktur og den relative størrelse af forsikrings- og genforsikringsselskabets aktiviteter i forskellige lande, og udpege en anden tilsynsmyndighed som koncerntilsynsførende.«

Artikel 247 er i hovedsagen myndighedsrettet.

Det følger imidlertid af artikel 247, stk. 3, 3. og 4. afsnit, at tilsynsmyndighederne skal indhente udtalelse fra koncernen, inden de træffer afgørelse, samt at den udpegede koncerntilsynsførende skal fremsendes den fælles afgørelse til koncernen og anføre den fulde begrundelse. Heri er således indeholdt en forpligtelse for Finanstilsynet over for koncernen, og det foreslås derfor at indsætte en ny paragraf, hvoraf denne forpligtelse fremgår.

Det følger af det foreslåede *stk. 2*, at såfremt Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA) træffer afgørelse i overensstemmelse med artikel 247, stk. 4 og 5, i Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2014/51/EF af 16. april 2014, og Finanstilsynet er udpeget som koncerntilsynsførende efter Solvens II-direktivet, påhviler det Finanstilsynet at meddele koncernen og tilsynskollegiet den begrundede afgørelse.

Det følger af artikel 247, stk. 4, at såfremt en kompetent myndighed forelægger en sag om fastlæggelse af koncerntilsyn i henhold til artikel 247, stk. 3, for EIOPA, vil afgørelse efter artikel 247, stk. 3, skulle træffes i overensstemmelse med EIOPA's afgørelse herom. Det følger videre af artikel 247, stk. 5, at i så tilfælde påhviler det den udpegede koncerntilsynsførende at fremsende den fælles afgørelse til koncernen og til tilsynskollegiet samt at anføre den fulde begrundelse. Heri er således indeholdt en forpligtelse for Finanstilsynet over for koncernen, og det foreslås derfor at indsætte en ny paragraf, hvoraf denne forpligtelse fremgår.

Til nr. 35 (§ 224, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed)

§ 224, stk. 1, nr. 1-4, i lov om finansiel virksomhed regulerer Finanstilsynets beføjelse til at inddrage en tilladelse til at drive finansiel virksomhed, herunder drift af et investeringsforvaltningsselskab. Finanstilsynet kan inddrage en virksomheds tilladelse, hvis virksomheden gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af en række nærmere angivne regler, hvis virksomheden ikke opfylder kravene til at få en tilladelse, hvis virksomheden ikke påbegyndes senest 12 måneder efter, at tilladelse er meddelt, eller hvis der ikke udøves finansiel virksomhed i en periode på over 6 måneder.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 9* i § 224, hvorefter Finanstilsynet kan suspendere et investeringsforvaltningsselskabs tilladelse til at drive virksomhed, hvis betingelserne i *stk. 1, nr. 1-4*, er opfyldt.

Ændringen giver Finanstilsynet mulighed for at suspendere et investeringsforvaltningsselskabs tilladelse i stedet for at inddrage den pågældende tilladelse.

Suspension indebærer, at investeringsforvaltningsselskabet ikke må drive virksomhed som investeringsforvaltningsselskab i suspensionsperioden. De UCITS og alternative investeringsfonde (AIF'er), som investeringsforvaltningsselskabet forvalter, skal derfor have et nyt investeringsforvaltningsselskab eller blive selvforvaltende i suspensionsperioden.

Den foreslåede beføjelse til at suspendere en tilladelse vil have virkning som en midlertidig inddragelse af selskabets tilladelse, idet et investeringsforvaltningsselskab alene kan drive investeringsforvaltningsvirksomhed og derfor ikke kan fortsætte med drift af anden form for virksomhed. Beføjelsen vil derfor blive anvendt i helt ekstraordinære tilfælde som et alternativ til en inddragelse.

Suspension indebærer, at selskabet ikke skal ansøge om ny tilladelse til den pågældende virksomhed ved udløbet af suspensionsperioden.

Suspensionsperiodens længde vil blive fastsat efter en konkret bedømmelse i forbindelse med hver enkelt suspension. Periodens længde vil være tidsbegrænset.

En tilsvarende mulighed for at suspendere en UCITS' tilladelse til drift af den pågældende virksomhed foreslås indført i lov om investeringsforeninger m.v.

Den foreslåede ændring gennemfører artikel 99, *stk. 6, litra c*, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014. Det følger af denne bestemmelse, at medlemsstaterne skal sikre, at suspension af et investeringsforvaltningsselskabs eller en investeringsforenings tilladelse er en af de administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger, som den kompetente myndighed kan anvende.

Til nr. 36 (§ 283, stk. 1 og 2, i lov om finansiel virksomhed)

I dag skal gruppe 1-forsikringsselskaber, og koncerner eller grupper omfattet af § 175 b, *stk. 1* eller *2*, i lov om finansiel virksomhed årligt indsende en såkaldt uddybende rapport til Finanstilsynet om selskabernes solvens og finansielle situation.

Det foreslås, at hyppigheden for indsendelse af denne rapport fremadrettet følger af artikel 312 og 373 i Solvens II-forordningen.

Rapporten, der i lov om finansiel virksomhed betegnes den uddybende rapport, betegnes i Solvens II-forordningen som »den regelmæssige tilsynsrapport«. I henhold til artikel 312, stk. 1, litra a, skal en fuld regelmæssig tilsynsrapport afgives »mindst hver tredje år inden for de frister, der er fastsat i artikel 308 b, stk. 5, i direktiv 2009/138/EF, og efter den overgangsperiode, der er fastsat i pågældende artikel, senest 14 uger efter selskabets regnskabsårs afslutning«.

Overgangsperioden fastsat i artikel 308 b, stk. 5, i Solvens II-direktivet, indebærer, at fristen for indlevering af rapporten nedsættes med to uger hvert regnskabsår, og indledningsvist ligger på »senest 20 uger efter regnskabsårets afslutning i virksomheden for dens regnskabsår, der afsluttes på eller efter den 30. juni 2016, men før den 1. januar 2017, og ender med at ligge senest 14 uger efter regnskabsårets afslutning i virksomheden for de regnskabsår, der slutter på eller efter den 30. juni 2019, men før den 1. januar 2020.«

Den foreslåede ændring indebærer, at de omfattede selskaber ikke automatisk skal indsende en fuld regelmæssig tilsynsrapport på årlig basis. Udgangspunktet vil fremover være, at rapporten skal indsendes mindst hver tredje år. Artikel 312 i Solvens II-forordningen giver imidlertid hjemmel for Finanstilsynet til at kræve hyppigere rapportering.

Det følger således af artikel 312, stk. 2, i Solvens II-forordningen, at Finanstilsynet kan kræve, at selskabet forelægger sin regelmæssige tilsynsrapport »at the end of any financial year of the undertaking«.

Endelig fremgår det af forordningens artikel 312, stk. 3, at hvis der ikke er krav om, at selskabet skal forelægge en fuld regelmæssig tilsynsrapport for et givent regnskabsår, skal selskabet forelægge tilsynsmyndighederne en rapport, som beskriver eventuelle væsentlige ændringer i selskabets virksomhed og resultater, ledelsessystem, risikoprofil, værdiansættelse til solvensformål og kapitalforvaltning i løbet af det pågældende regnskabsår, samt give en kortfattet forklaring på årsagerne til og konsekvenserne af sådanne ændringer.

Artikel 312 fastlægger hyppighed og frist på soloniveau, dvs. for det enkelte gruppe 1-forsikringsselskab, mens artikel 373 fastlægger reglerne på koncernniveau. Det følger af artikel 373 i Solvens II-forordningen, at fristerne for den regelmæssige tilsynsrapport fastsat i artikel 312 forlænges med 6 uger.

Med den foreslåede ændring vil det fremadrettet alene være Solvens II-forordningens regler, der er styrende for, hvor ofte en fuld regelmæssig tilsynsrapport skal afgives.

Til nr. 37 (§ 308, stk. 2, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynet udpeger i medfør af § 308, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed senest den 30. juni hvert år systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) i Danmark.

Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og visse fondsmæglerselskaber I kan udpeges som SIFI, jf. § 308, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Et institut udpeges som SIFI, hvis det i to på hinanden følgende år overskrider en eller flere af de indikatorer, som er fastsat i § 308, stk. 2, nr. 1-3, i lov om finansiel virksomhed.

Efter § 308, stk. 2, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed er det en indikator, at instituttets udlån i Danmark udgør mere end 5 pct. af de danske penge- og realkreditinstitutters samlede udlån i Danmark.

Det foreslås, at § 308, stk. 2, nr. 2, ændres, så det er en indikator, at instituttets udlån i Danmark udgør mere end 5 pct. af det samlede udlån i Danmark. Endvidere foreslås der indsat et nyt 2. pkt., der angiver, at det samlede udlån i Danmark opgøres som udlånet i Danmark fra danske penge- og realkreditinstitutter og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter.

Den foreslåede ændring indebærer, at udlån fra væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter fremadrettet skal indgå i opgørelsen af det samlede udlån i Danmark. Udlån fra væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter indgår herefter i beregningsgrundlaget til brug for udpegningen af SIFI'er i Danmark.

Der er således tale om en ændring af indholdsmæssig karakter.

Det samlede udlån i Danmark vil med den foreslåede ændring blive nominelt større, end det hidtil har været efter det gældende § 308, stk. 2, nr. 2, som følge af, at udlån fra væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter også skal medregnes. Den foreslåede ændring vil på den baggrund forventeligt have den virkning, at et instituts udlån skal være nominelt større for at overskride indikatoren i § 308, stk. 2, nr. 2, da indikatoren er fastsat som en procentdel af det samlede udlån i Danmark.

En filial betragtes som væsentlig, hvis filialen har en markedsandel i form af indskud på over 2 pct. i Danmark, eller hvis filialen ved suspension eller ophør forventes at kunne have betydning for den systemiske likviditet og betalings-, clearings- og afviklingssystemer i Danmark. Filialens størrelse og betydning med hensyn til antal kunder i det danske banksystem eller finansielle system vil også være et element, som kan føre til, at filialen betragtes som væsentlig. Denne afgrænsning af begrebet væsentlig filial er i overensstemmelse med artikel 51, stk. 1, litra a-c, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV).

Med den foreslåede ændring sikres det, at de danske SIFI-regler i højere grad flugter med den generelle fremgangsmåde for SIFI-udpegning på tværs af EU i relation til inddragelse af filialer samt med principperne om behandling af filialer i EBA's retningslinjer om identifikation af nationale SIFI'er.

Der henvises til pkt. 2.6.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 38 (§ 308, stk. 2, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynet udpeger i medfør af § 308, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed senest den 30. juni hvert år systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) i Danmark.

Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og visse fondsmæglerselskaber I kan udpeges som SIFI, jf. § 308, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Et institut udpeges som SIFI, hvis det i to på hinanden følgende år overskrider en eller flere af de indikatorer, som er fastsat i § 308, stk. 2, nr. 1-3, i lov om finansiel virksomhed.

Efter § 308, stk. 2, nr. 3, i lov om finansiel virksomhed er det en indikator, at instituttets indlån i Danmark udgør mere end 5 pct. af de danske pengeinstitutters samlede indlån i Danmark.

Det foreslås, at § 308, stk. 2, nr. 3, ændres, så det er en indikator, at instituttets indlån i Danmark udgør mere end 5 pct. af det samlede indlån i Danmark. Endvidere foreslås der indsat et nyt 2. pkt., der angiver, at det samlede indlån i Danmark opgøres som indlånet i Danmark i danske pengeinstitutter og væsentlige filialer i Danmark af udenlandske pengeinstitutter.

Den foreslåede ændring indebærer, at indlån i væsentlige filialer i Danmark af udenlandske pengeinstitutter fremadrettet skal indgå i opgørelsen af det samlede indlån i Danmark. Indlån i væsentlige filialer i Danmark af udenlandske pengeinstitutter indgår herefter i beregningsgrundlaget til brug for udpegningen af SIFI'er i Danmark.

Der er således tale om en ændring af indholdsmæssig karakter.

Det samlede indlån i Danmark vil med den foreslåede ændring blive nominelt større, end det hidtil har været efter det gældende § 308, stk. 2, nr. 3, som følge af, at indlån i væsentlige filialer i Danmark af udenlandske pengeinstitutter også skal medregnes. Den foreslåede ændring vil på den baggrund forventeligt have den virkning, at et instituts indlån skal være nominelt større for at overskride indikatoren i § 308, stk. 2, nr. 3, da indikatoren er fastsat som en procentdel af det samlede indlån i Danmark.

En filial betragtes som væsentlig, hvis filialen har en markedsandel i form af indskud på over 2 pct. i Danmark, eller hvis filialen ved suspension eller ophør forventes at kunne have betydning for den systemiske likviditet og betalings-, clearings- og afviklingssystemer i Danmark. Filialens størrelse og betydning med hensyn til antal kunder i det danske banksystem eller finansielle system vil også være et element, som kan føre til, at filialen betragtes som væsentlig. Denne afgrænsning af begrebet væsentlig filial er i overensstemmelse med artikel 51, stk. 1, litra a-c, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV).

Med den foreslåede ændring sikres det, at de danske SIFI-regler i højere grad flugter med den generelle fremgangsmåde for SIFI-udpegning på tværs af EU i relation til inddragelse af filialer samt med principperne om behandling af filialer i EBA's retningslinjer om identifikation af nationale SIFI'er.

Der henvises til pkt. 2.6.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 39 (§ 308, stk. 6, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynet udpeger i medfør af § 308, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed senest den 30. juni hvert år systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) i Danmark.

Pengeinstitutter, realkreditinstitutter og visse fondsmæglerselskaber I kan udpeges som SIFI, jf. § 308, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, hvis det i to på hinanden følgende år overskrider en eller flere af de indikatorer, som er fastsat i § 308, stk. 2, nr. 1-3, i lov om finansiel virksomhed.

Finanstilsynet skal endvidere efter § 308, stk. 6, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed beregne systemiskheden af et SIFI. Et SIFI's systemiskhed beregnes som et gennemsnit af følgende tre faktorer: i. instituttets balance i procent i forhold til den samlede balance for danske penge- og realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, hvis fondsmæglerselskabet I har tilladelse til at udøve de aktiviteter, der er nævnt i bilag 4, afsnit A, nr. 3 og 6, ii. instituttets udlån i Danmark i procent af de danske penge- og realkreditinstitutters samlede udlån i Danmark og iii. instituttets indlån i Danmark i procent af de danske pengeinstitutters samlede indlån i Danmark.

Det foreslås, at tal for væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter indgår i beregningsgrundlaget for faktorerne til brug for beregningen af et SIFI's systemiskhed.

Med de foreslåede ændringer skal tal for væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter indgå ved opgørelsen af den samlede balance og ved opgørelsen af det samlede udlån i Danmark. Med det samlede udlån i Danmark forstås den afgrænsning, som med dette lovforslags § 1, nr. 37, foreslås angivet i § 308, stk. 2, nr. 2, 2. pkt. Der henvises til dette lovforslags § 1, nr. 37, og bemærkningerne hertil.

Med de foreslåede ændringer skal endvidere tal for væsentlige filialer i Danmark af udenlandske pengeinstitutter indgå ved opgørelsen af det samlede indlån i Danmark. Med det samlede indlån i Danmark forstås den afgrænsning, som med dette lovforslags § 1, nr. 38, foreslås angivet i § 308, stk. 2, nr. 3, 2. pkt. Der henvises til dette lovforslags § 1, nr. 38, og bemærkningerne hertil.

Forslaget indebærer således alene den ændring, at henholdsvis balance, udlån og indlån i væsentlige filialer i Danmark af udenlandske penge- og realkreditinstitutter skal indgå i beregningsgrundlaget for faktorerne til brug for beregningen af et SIFI's systemiskhed efter § 308, stk. 6, 1. pkt.

Der er således tale om en ændring af indholdsmæssig karakter.

En filial betragtes som væsentlig, hvis filialen har en markedsandel i form af indskud på over 2 pct. i Danmark, eller hvis filialen ved suspension eller ophør forventes at kunne have betydning for den systemiske likviditet og betalings-, clearings- og afviklingssystemer i Danmark. Filialens størrelse og betydning med hensyn til antal kunder i det danske banksystem eller finansielle system vil også være et element, som kan føre til, at filialen betragtes som væsentlig. Denne afgrænsning af begrebet væsentlig filial er i overensstemmelse med artikel 51, stk. 1, litra a-c, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV).

Med den foreslåede ændring sikres det, at de danske SIFI-regler i højere grad flugter med den generelle fremgangsmåde for SIFI-udpegning på tværs af EU i relation til inddragelse af filialer samt med principperne om behandling af filialer i EBA's retningslinjer om identifikation af nationale SIFI'er.

Der henvises til pkt. 2.6.2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 40 (§ 313, stk. 3, nr. 2 i lov om finansiel virksomhed)

§ 313 i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om det antal bestyrelses- og direktørposter, som et bestyrelsesmedlem i et systemisk vigtige finansielt institut (SIFI) eller globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) må besidde. Efter § 313, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed må et medlem af bestyrelsen i et SIFI eller G-SIFI inklusive posten i SIFI'et eller G-SIFI'et maksimalt besidde enten én direktørpost kombineret med to bestyrelsesposter eller fire bestyrelsesposter.

Efter § 313, stk. 3, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed skal direktør- og bestyrelsesposter i virksomheder, der er omfattet af § 80, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, og tilsvarende sektorselskaber ikke medregnes ved opgørelsen af ledelsesposter efter § 313, stk. 1. Ved vurdering af, om grænserne for antal ledelsesposter i § 313, stk. 1, er overholdt, skal poster i disse selskaber ikke tælles med.

§ 313, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed implementerer artikel 91, stk. 3, 2. pkt., i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber (CRD IV).

Det foreslås, at det tilføjes § 313, stk. 3, nr. 2, at poster i virksomheder omfattet af § 80, stk. 5, og tilsvarende sektorselskaber ikke skal tælle med i opgørelsen af antallet af poster efter § 313, stk. 1, »med mindre virksomheden eller sektorselskabet er et systemisk vigtigt finansielt institut (SIFI) eller et globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI)«.

Med tilføjelsen til § 313, stk. 3, nr. 2, foreslås det således, at den gældende undtagelse ikke skal finde anvendelse i de tilfælde, hvor det pågældende SIFI eller G-SIFI er omfattet af undtagelsen, dvs. i tilfælde, hvor SIFI'et eller G-SIFI'et selv er nævnt i § 80, stk. 5, eller er et tilsvarende sektorselskab.

§ 313, stk. 3, nr. 2, er indført for at sikre, at poster, der som regel er en fast del af arbejdet for en direktør i en finansiel virksomhed, ikke medregnes i antallet af direktions- og bestyrelsesposter, der skal indgå i opgørelsen af poster efter § 313, stk. 1.

§ 80, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed omfatter på nuværende tidspunkt Danmarks Skibskredit A/S, Banker og Sparekassers Ungdomskontakt, LR Realkredit A/S, Bornholms Erhvervsfond, Grønlandsbanken A/S, regulerede markeder, clearing centraler, værdipapircentraler, NASDAQ OMX Stockholm AB, NASDAQ OMX Helsinki Oy, IFU – Investeringsfonden for Udviklingslande, IØ – Investeringsfonden for Østlandene, Landbrugets Finansierings Bank A/S, Fund Collect A/S, Fundconnect A/S og DLR Kredit A/S

Tilsvarende sektorselskaber omfatter derudover bl.a. NETS, fællesejede datacentraler, e-nettet, Forvaltningsinstituttet for Lokale Pengeinstitutter, Det Private Beredskab til Afvikling af Nødlidende Banker, Sparekasser og Andelskasser (Det Private Beredskab), Finanssektorens Pensionskasse, Fi-

nanssektorens Uddannelsescenter, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Lokale Pengeinstitutter, FinansDanmark, Regionale Bankers Forening, Letpension, medlemsejede pensionskasser og fagforeninger, herunder udenlandske fagforbund.

Formålet med § 313 er at sikre, at det enkelte bestyrelsesmedlem i et SIFI eller et G-SIFI har tilstrækkelig tid til at varetage sit hverv i SIFI'et eller G-SIFI'et på betryggende vis. Det gøres ved at sikre, at det enkelte bestyrelsesmedlem ikke har for mange ledelsesposter ud over bestyrelshvervet i det pågældende SIFI eller G-SIFI.

Det har ikke været hensigten, at det skulle være muligt at undtage bestyrelshvervet i selve SIFI'et eller G-SIFI'et fra at tælle med ved opgørelsen af, hvor mange ledelsesposter et bestyrelsesmedlem i et SIFI eller G-SIFI varetager i alt. Formålet med reglerne tilsiger, at bestyrelshvervet i SIFI'et eller G-SIFI'et i alle tilfælde skal tælle med i opgørelsen efter § 313, stk. 1.

En bestyrelsespost i et SIFI eller G-SIFI omfattet af den gældende undtagelse i § 313, stk. 3, nr. 2, vil efter ændringen af bestemmelsen skulle tælle på samme måde som bestyrelsesposter i øvrige SIFI'er og G-SIFI'er i forbindelse med opgørelsen af, hvor mange poster et bestyrelsesmedlem har i henhold til reglerne. Dette indebærer, at et bestyrelsesmedlem i et SIFI eller G-SIFI omfattet af den gældende undtagelse efter den foreslåede ændring vil skulle tælle yderligere én post med ved opgørelsen af det samlede antal ledelsesposter, da posten i selve SIFI'et eller G-SIFI'et ikke længere vil kunne undtages fra opgørelsen. I de tilfælde, hvor bestyrelsesmedlemmet allerede varetager det maksimale antal poster efter de gældende regler, vil den pågældende ikke længere overholde grænserne for antal ledelsesposter. Der foreslås indført en overgangsordning, jf. lovforslagets § 15, stk. 5, som indebærer, at de pågældende bestyrelsesmedlemmer kan bibeholde deres poster, uanset at antallet overstiger det tilladte antal poster, indtil den 1. juli 2019. Der henvises til lovforslagets § 15, stk. 5, og bemærkningerne hertil.

Til nr. 41 (§ 313, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed)

§ 313 i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om det antal bestyrelses- og direktørposter, som et bestyrelsesmedlem i et systemisk vigtige finansielt institut (SIFI) eller globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) må besidde. Efter § 313, stk. 1, må et medlem af bestyrelsen i et SIFI eller G-SIFI inklusive posten i SIFI'et eller G-SIFI'et maksimalt besidde enten én direktørpost kombineret med to bestyrelsesposter eller fire bestyrelsesposter.

Efter § 313, stk. 4, skal direktør- og bestyrelsesposter i virksomheder, der er koncernforbundne, regnes som én samlet post ved opgørelsen af det samlede antal ledelsesposter efter § 313, stk. 1. Efter § 313, stk. 4, skal også direktør- og bestyrelsesposter i virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, regnes som én samlet post ved opgørelsen af det samlede antal ledelsesposter efter § 313, stk. 1.

Der foreslås et nyt stk. 4, hvorefter direktør- og bestyrelsesposter i virksomheder, der er koncernforbundne, skal regnes som én direktør- eller bestyrelsespost ved opgørelsen af poster efter § 313, stk. 1.

Lovforslaget indebærer således, at opgørelsen af poster i koncernforbundne virksomheder og opgørelsen af poster i virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, ikke skal reguleres i samme bestemmelse. Lovforslaget indebærer, at alene opgørelsen af poster i koncernforbundne virksomheder reguleres i § 313, stk. 4. Med lovforslaget ændres der ikke ved, hvordan ledelsesposter i koncernforbundne virksomheder skal opgøres.

Bestyrelsesmedlemmer i et SIFI eller G-SIFI skal således som hidtil opgøre ledelsesposter inden for samme koncern som én samlet post ved opgørelsen af antallet af poster efter § 313, stk. 1. Bestemmelsen omfatter som hidtil poster i både finansielle og ikke-finansielle virksomheder. Bestemmelsen tager bl.a. højde for, at flere bestyrelsesposter inden for samme koncern formodes samlet set at være mindre byrdefulde rent ressourcemæssigt end flere bestyrelsesposter i virksomheder, der ikke er koncernforbundne.

Bestyrelsesposten i SIFI'et eller G-SIFI'et og de poster, som bestyrelsesmedlemmet måtte have i selskaber inden for samme koncern som SIFI'et eller G-SIFI'et, vil således fortsat skulle opgøres som en samlet post ved opgørelsen af poster efter § 313, stk. 1.

Det følger af § 5 a og § 5 b i lov om finansiell virksomhed, hvornår finansielle virksomheder er koncernforbundne. For så vidt angår øvrige selskabsformer følger det af principperne i § 6 og § 7 i lov om aktie- og anpartsselskaber (selskabsloven).

Særligt for så vidt angår firmapensionskasser gælder det, at den i forhold til bestemmelsen i stk. 4 skal betragtes som en del af den koncern, som er sponsor for firmapensionskassen. Dette indebærer, at såfremt et bestyrelsesmedlem i et SIFI eller et G-SIFI sidder i bestyrelsen for en firmapensionskasse for instituttets medarbejdere, vil disse to bestyrelsesposter i henholdsvis SIFI'et eller G-SIFI'et og firmapensionskassen regnes som én samlet post i forhold til opgørelsen efter § 313, stk. 1.

Ved afgørelsen af om en flerhed af direktions- og bestyrelsesposter i selskaber, der er koncernforbundne, skal tælle som én direktionspost eller én bestyrelsespost, lægges der afgørende vægt på, hvilken post den pågældende besidder i det højest rangerende selskab inden for koncernen.

Besidder et medlem af SIFI'ets eller G-SIFI'ets bestyrelse stillingen som direktør i et selskab, som er koncernforbundet med SIFI'et eller G-SIFI'et, og som rangerer højest i koncernen (og dermed højere end SIFI'et eller G-SIFI'et), skal posterne inden for denne koncern tælle som én direktørpost.

Besidder et medlem af SIFI'ets eller G-SIFI'ets bestyrelse stillingen som direktør i et andet selskab og posten som bestyrelsesmedlem i dette selskabs datterselskaber, tæller posterne i de koncernforbundne selskaber samlet som én direktørpost.

Besidder bestyrelsesmedlemmet i et SIFI eller et G-SIFI posten som bestyrelsesmedlem i et andet selskab og stillingen som direktør i dettes søsterselskab, således at begge selskaber rangerer lige højt i den pågældende koncernstruktur, må det bero på en konkret vurdering, om de to poster samlet set skal betragtes som en bestyrelsespost eller en direktørpost ved opgørelsen af poster efter § 313, stk. 1. Ved en sådan vurdering skal der bl.a. lægges vægt på, hvilken af de to poster, der må anses for at være den mest byrdefulde rent ressourcemæssigt.

Et bestyrelsesmedlem omfattet af grænserne for antal ledelsesposter i § 313, stk. 1, kan således besidde et ubegrænset antal ledelsesposter inden for i alt enten tre eller fire koncerner, hvoraf det SIFI eller G-SIFI, som medfører, at vedkommende er omfattet af grænserne i § 313, stk. 1, indgår i den ene koncern. Hvorvidt vedkommende kan besidde poster inden for enten tre eller fire koncerner vil afhænge af, om vedkommendes ledelsespост i den enkelte koncern skal betragtes som én bestyrelsespost eller én direktørpost. Hvis vedkommendes ledelsesposter inden for en af de koncerner, hvori vedkommende besidder ledelsesposter, samlet set skal betragtes som én direktørpost, kan den pågældende herudover kun besidde ledelsesposter i yderligere to koncerner, forudsat at disse ledelsesposter betragtes som bestyrelsesposter ved opgørelsen efter § 313, stk. 1. Dette følger af grænserne for antal ledelsesposter i § 313, stk. 1.

Den gældende § 313, stk. 4, nr. 1, implementerer artikel 91, stk. 4, litra a, i CRD IV. Den pågældende direktivbestemmelse vil efter forslaget være implementeret i § 313, stk. 4.

Den foreslåede nyaffattelse af § 313, stk. 4, indebærer således ikke ændringer af indholdsmæssig karakter, men sker alene af lovtekniske årsager. Ændringens skyldes, at der med dette lovforslag ændres i den gældende § 313, stk. 4, nr. 2, som med dette lovforslags § 1, nr. 42, flyttes til § 313, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 42 (§ 313, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed)

§ 313 i lov om finansiel virksomhed indeholder regler om det antal bestyrelses- og direktørposter, som et bestyrelsesmedlem i et systemisk vigtige finansielt institut (SIFI) eller globalt systemisk vigtigt finansielt institut (G-SIFI) må besidde. Efter § 313, stk. 1, må et medlem af bestyrelsen i et SIFI eller G-SIFI inklusive posten i SIFI'et eller G-SIFI'et maksimalt besidde enten en direktørpost kombineret med to bestyrelsesposter eller fire bestyrelsesposter.

Efter § 313, stk. 4, nr. 2, skal direktør- og bestyrelsesposter i virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, jf. § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, regnes som en samlet post ved opgørelsen af antallet af direktør- og bestyrelsesposter efter § 313, stk. 1. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, at direktør- og bestyrelsesposter i virksomheder, hvori SIFI'et

eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, skal regnes som én direktør- eller bestyrelsespost, hvori også indgår bestyrelsesposten i SIFI'et eller G-SIFI'et.

Det foreslås at indsætte et nyt stk. 5, hvorefter direktør- og bestyrelsesposter i virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, regnes som én samlet post ved opgørelsen af direktør- og bestyrelsesposter efter § 313, stk. 1.

Lovforslaget indebærer, at direktør- og bestyrelsesposter i virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, skal opgøres på en ny måde. Efter det foreslåede stk. 5 skal posterne i de virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, ikke længere opgøres sammen med bestyrelsesposten i SIFI'et eller G-SIFI'et. Posterne i de virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, skal opgøres som én samlet post, ligesom bestyrelsesposten i SIFI'et eller G-SIFI'et skal opgøres som én post.

Efter det gældende § 313, stk. 4, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed skal posten i et SIFI eller G-SIFI og posterne i virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, samlet set opgøres som én post. Efter det foreslåede stk. 5 skal denne kombination af poster samlet set opgøres som to poster.

Det følger af § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, hvad der forstås ved en kvalificeret andel. Det foreslåede § 313, stk. 5, tager ligesom det gældende § 313, stk. 4, nr. 2, bl.a. højde for, at en bestyrelsespost i en virksomhed, hvori det omfattede SIFI eller G-SIFI ejer en kvalificeret andel, formodes at være mindre byrdefuld for et bestyrelsesmedlem i SIFI'et eller G-SIFI'et end bestyrelsesposter i andre virksomheder.

Hvorvidt direktions- og bestyrelsesposter i selskaber, hvori det omfattede SIFI eller G-SIFI ejer en kvalificeret andel, skal tælle som en direktionspost eller en bestyrelsespost, vurderes på samme måde som i forhold til opgørelsen af direktions- og bestyrelsesposter i koncernforbundne selskaber, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 41.

Er det ikke muligt at afgøre, hvilket selskab der rangerer højest, må det bero på en konkret vurdering, om to eller flere ledelsespoter samlet set skal betragtes som en bestyrelsespost eller en direktørpost ved opgørelsen af ledelsespoter efter § 313, stk. 1. Ved en sådan vurdering skal der bl.a. lægges vægt på, hvilken post der må anses for at være den mest byrdefulde rent ressourcemæssigt.

Det gældende § 313, stk. 4, implementerer artikel 91, stk. 4, litra b, (ii), i CRD IV. Europa-Kommissionen har i forbindelse med besvarelse af en Q & A om artikel 91, stk. 4 litra b, (ii), i CRD IV tilkendegivet, at bestemmelsen skal forstås sådan, at poster i de virksomheder, som et SIFI eller G-SIFI ejer en kvalificeret andel i, skal regnes som én samlet post, og at bestyrelsesposten i SIFI'et eller G-SIFI'et herudover skal regnes som en særskilt post. Dette fortolkningsbidrag har nødvendiggjort den ændring, som lovforslaget gennemfører.

Artikel 91, stk. 4, litra b, (ii), i CRD IV vil herefter være implementeret i det foreslåede § 313, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed.

Personer, der både sidder i bestyrelsen i et SIFI eller G-SIFI, og som også varetager ledelsesposter i virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer kvalificerede andele, vil efter det foreslåede § 313, stk. 5, skulle opgøre det samlede antal ledelsesposter efter § 313, stk. 1, på en anden måde end hidtil. Disse bestyrelsesmedlemmer vil efter den foreslåede ændring skulle tælle yderligere én post med ved opgørelsen af det samlede antal ledelsesposter, da posterne i de virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, ikke længere skal opgøres sammen med bestyrelsesposten i SIFI'et eller G-SIFI'et. Posterne i de virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, skal i stedet opgøres som én samlet post, ligesom bestyrelsesposten i SIFI'et eller G-SIFI'et skal opgøres som én post. I de tilfælde, hvor et bestyrelsesmedlem allerede varetager det maksimale antal poster efter de gældende regler, vil den pågældende ikke længere overholde grænserne for antal ledelsesposter. Der foreslås indført en overgangsordning, jf. lovforslagets § 15, stk. 5, som indebærer, at de pågældende bestyrelsesmedlemmer kan bibeholde deres poster, uanset at antallet overstiger det tilladte antal poster, frem til den 1. juli 2019. Der henvises til lovforslagets § 15, stk. 5, og bemærkningerne hertil.

Til nr. 43 (§ 337, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Efter den gældende bestemmelse finder bl.a. § 5, stk. 1, nr. 27, i lov om finansiel virksomhed, om finansielle virksomheders outsourcing, tilsvarende anvendelse for sparevirksomheder.

Det foreslås at ændre henvisningen i § 337, stk. 2, til § 5, stk. 1, nr. 27, så det tydeligt fremgår, at det kun er § 5, stk. 1, nr. 27, 1. pkt., der finder tilsvarende anvendelse for sparevirksomheder.

Bestemmelsen foreslås ændret som konsekvens af den med dette lovforslag foreslåede ændring af definitionen af outsourcing indeholdt i § 5, stk. 1, nr. 27, hvorved der indsættes et 2. pkt. gældende for gruppe 1-forsikringsselskaber, jf. lovforslagets § 1, nr. 5. Da dette 2. pkt. i outsourcing-definitionen netop kun skal finde anvendelse for gruppe 1-forsikringsselskaber nødvendiggør det en ændring af § 337, stk. 2. Der er tale om en ændring af lovteknisk karakter.

Til nr. 44 (Afsnit X e Fastsættelse af referencerenter)

Afsnit X e i lov om finansiel virksomhed indeholder den nugældende regulering af referencerenter i dansk ret.

Det følger af § 343 t i lov om finansiel virksomhed, at stillerne ved fastsættelsen af referencerenter skal sikre, at rammerne for fastsættelsen er betryggende for kreditinstitutter og disses kunder. Det følger af § 343 t, stk. 3, at Finanstilsynet fører tilsyn med, at rammerne for fastsættelsen af referencerenter er betryggende, herunder at stillerne har tilstrækkelige retningslinjer og kontroller mv.

Det følger af § 343 u, at Finanstilsynet kan indhente oplysninger efter § 347, stk. 1-4, om fastsættelsen af referencerenter til brug for det Finansielle System af Centralbanker, Den Europæiske Banktilsyn myndighed, Det Europæiske Råd for Systemiske Risici, Den Europæiske Tilsynsmyndighed

for Forsikrings og Arbejdsmarkedspensionsordninger og Den Europæiske Værdipapir- og Markeds-tilsynsmyndighed samt organer etableret af disse, under forudsætning af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.

Reguleringen af fastsættelsen af og tilsyn med benchmarks vil fremadrettet blive reguleret i benchmarkforordningen. Det foreslås derfor at ophæve de danske nationale regler om referencerenter i afsnit X e i lov om finansiel virksomhed. Som konsekvens heraf ophæves de nu gældende §§ 343 t og 343 u, i lov om finansiel virksomhed.

Til nr. 45 (§ 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

§ 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed angiver den regulering, som Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det foreslås, at det også kommer til at fremgå af § 344, stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådet forordning (EU) nr. 1286/2014 af 26. november 2014 om dokumenter med central information om sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) (PRIIP-forordningen). Dermed vil Finanstilsynet fortsat være udpeget som den kompetente myndighed for PRIIP-forordningen i Danmark.

PRIIP-forordningen indeholder krav om, at producenter af sammensatte og forsikringsbaserede investeringsprodukter til detailinvestorer (PRIIP'er) udarbejder en central investorinformation (en KID) for disse produkter, inden de stilles til rådighed for detailinvestorer, og at dem, der rådgiver om eller sælger produkterne, stiller en KID til rådighed for detailinvestorer i god tid, inden de køber disse produkter.

PRIIP'er er en fællesbetegnelse for sammensatte investeringsprodukter og forsikringsbaserede investeringsprodukter, hvis afkast er baseret på et eller flere underliggende aktiver, f.eks. aktier, obligationer eller udviklingen i et indeks for råvarer, valutakurser m.v., og som er udformet med henblik på at levere et afkast over en mellemlang eller lang investeringsperiode, dvs. typisk 5 år eller derover.

Ved sammensatte investeringsprodukter forstås en investering, hvor det beløb, der skal tilbagebetales til detailinvestor (afkastet), afhænger af eksponering mod referenceværdier eller mod udviklingen af et eller flere aktiver, som detailinvestorer ikke direkte har købt. Et eksempel på et sådan produkt er en struktureret obligation, der som gældsinstrument adskiller sig fra andre obligationer ved, at afkastet afhænger af udviklingen i et eller flere underliggende aktiver (optionselementet).

Ved forsikringsbaseret investeringsprodukt forstås et forsikringsprodukt, der har en værdi ved udløb eller en tilbagekøbsværdi, som direkte eller indirekte er helt eller delvis eksponeret mod markedsudsving. Et eksempel på et sådan produkt er en unit-link-ordning, der ikke benyttes til pensionsformål. En unit-link-ordning er et livsforsikringsprodukt, hvor afkastet på kundens opsparing er afhængig af udviklingen i en eller flere underliggende pensionsfonde. Sådanne ordninger er sjældne i Danmark, idet man ikke har tradition for, at livsforsikringsordninger indgår i andet end til pensionsformål.

En KID skal være skrevet tydeligt og i et klart sprog. Dokumentet skal indeholde oplysninger om bl.a. produktets karakteristika, risici og omkostninger.

Ifølge artikel 15, stk. 2, i PRIIP-forordningen overvåger de kompetente myndigheder markedet for forsikringsbaserede investeringsprodukter, der markedsføres, distribueres eller sælges i eller fra deres medlemsstat.

Det følger desuden af artikel 17 i PRIIP-forordningen, at medlemsstaternes kompetente myndigheder under en række nærmere angivne betingelser kan forbyde markedsføring og distribution af forsikringsbaserede investeringsprodukter eller forsikringsbaserede investeringsprodukter eller træffe andre foranstaltninger over for sådanne produkter, hvis de udgør en væsentlig trussel mod investorbeskyttelsen, de finansielle markeders orden og integritet eller den finansielle stabilitet i medlemsstaten.

Til nr. 46 (§ 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

§ 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed angiver den regulering, som Finanstilsynet påser overholdelsen af.

Det foreslås, at det også kommer til at fremgå af § 344, stk. 1, 1. pkt., at Finanstilsynet påser overholdelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFIR). Dermed vil Finanstilsynet være udpeget som den kompetente myndighed i Danmark for MiFIR, hvilket kræves ifølge artikel 67, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II).

Ved lov nr. 650 af 8. juni 2017 om kapitalmarkeder og lov nr. 665 af 8. juni 2017 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere og forskellige andre love blev MiFID II og ændringer som følge af MiFIR gennemført i dansk ret. Ved en fejl blev MiFIR ikke indføjet i opstillingen i § 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, hvilket der med dette lovforslag rettes op på.

MiFIR fastsætter nye krav til indberetning af en lang række nye og udvidede data om f.eks. transaktioner, priser og ordrer. MiFIR indfører endvidere skærpede krav til handelsgennemsigtighed for markedspladser og fondsmæglerselskaber samt krav til handelsformer og clearing.

Den foreslåede ændring gennemfører artikel 69, stk. 2, litra l, s og t, i MiFID II, hvorefter de kompetente myndigheder tillægges en række beføjelser, således at den kompetente myndighed får mulighed for at påse overholdelsen af MiFIR og skride til handling, hvis reglerne ikke overholdes. Endvidere gennemføres artikel 71, stk. 1, i MiFID II vedrørende sanktioner for overtrædelse. Endelig gennemføres med ændringen artikel 72, stk. 1, litra a-d, som omhandler den kompetente myndigheds udøvelse af tilsynsbeføjelser.

Til nr. 47 (§ 347, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed)

Finansielle virksomheder, finansielle holdingvirksomheder, forsikringsholdingvirksomheder, blandede holdingvirksomheder, leverandører og underleverandører har i medfør af § 347, stk. 1, pligt til at give Finanstilsynet de oplysninger, der er nødvendige for Finanstilsynets virksomhed. I det omfang det er nødvendigt for bedømmelse af en finansiell virksomheds, en finansiell holdingvirksomheds eller en forsikringsholdingvirksomheds økonomiske stilling, kan Finanstilsynet i medfør af § 347, stk. 3, desuden indhente oplysninger og til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse få adgang til de virksomheder, med hvilke den finansielle virksomhed, den finansielle holdingvirksomhed eller forsikringsholdingvirksomheden har særlig direkte eller indirekte forbindelse.

Denne adgang til at indhente oplysninger gælder således også selskaber, der ikke er finansielle virksomheder, men med hvem den finansielle virksomhed har en særlig direkte eller indirekte forbindelse, herunder koncernforbundne selskaber.

Det foreslås at indsætte et nyt stk. 8, hvorefter Finanstilsynet kun kan henvende sig direkte til en virksomhed, der ikke er en finansiell virksomhed, men som indgår i en koncern eller gruppe underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet, for at indhente de oplysninger, der er nødvendige for tilsynet med koncernen eller gruppen, når den virksomhed, der er ansvarlig efter reglerne om koncerntilsyn, allerede er blevet anmodet om disse oplysninger, men ikke har leveret dem inden for en passende tidsfrist.

Bestemmelsen gennemfører artikel 254, stk. 2, 4. afsnit, i Solvens II-direktivet, hvorefter de kompetente tilsynsmyndigheder kun kan »henvende sig direkte til et selskab i en koncern for at opnå de nødvendige oplysninger, når det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er omfattet af koncerntilsyn, allerede er blevet anmodet om disse oplysninger, men ikke har leveret dem inden for en passende tidsfrist«.

Selvom begrebet »selskab« kan forstås bredt, vurderes det ikke at være en tiltænkt konsekvens af direktivets bestemmelse, at medlemsstaternes tilsynsmyndigheder er afskåret fra at rette direkte henvendelse til andre virksomheder i en koncern, der er finansielle virksomheder underlagt tilsynsmyndighedernes tilsyn. Derfor er anvendelsesområdet for det foreslåede stk. 8, begrænset i forhold til ordlyden i direktivet til tilfælde, hvor der er tale om en virksomhed, der ikke er en finansiell virksomhed.

Med forslaget ændres der således ikke på Finanstilsynets adgang til at indhente oplysninger direkte fra virksomheder, der er underlagt Finanstilsynets tilsyn. Med den foreslåede bestemmelse indskrænkes alene Finanstilsynets adgang til at indhente oplysninger direkte fra virksomheder, der ikke umiddelbart er underlagt Finanstilsynets tilsyn, men som er en del af en koncern eller gruppe, der er underlagt koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet. Koncerntilsyn efter Solvens II-direktivet skal forstås i overensstemmelse med den foreslåede definition af dette begreb, jf. lovforslagets § 1, nr. 6, med tilhørende bemærkninger.

For de omhandlede koncerner præciseres det, at Finanstilsynet først skal anmode den virksomhed, der er pligtsubjekt i henhold til bestemmelsen, dvs. den virksomhed der er ansvarlig efter reglerne om koncerntilsyn, om de oplysninger, der er nødvendige for koncerntilsynet. Kun i de tilfælde, hvor den ansvarlige virksomhed ikke selv har leveret de anmodede oplysninger inden en passende tidsfrist, kan Finanstilsynet henvende sig direkte til den ikke-finansielle virksomhed i koncernen og anmode om oplysningerne.

Som det fremgår af direktivets artikel 254, stk. 1, 4. afsnit, jf. ovenfor, angiver denne bestemmelse »forsikrings- eller genforsikringsselskabet« som det umiddelbare pligtsubjekt. Heroverfor angiver den foreslåede bestemmelse at være relevant i de tilfælde, hvor den virksomhed, der er ansvarlig efter reglerne om koncerntilsyn, er blevet anmodet om oplysningerne, men ikke har leveret disse. Denne formulering af den foreslåede bestemmelse skyldes, at pligtsubjektet i henhold til den danske implementering af koncernreglerne i Solvens II-direktivet, foruden et forsikringsselskab, også kan være bestyrelsen for en forsikringsholdingvirksomhed eller en finansiell holdingvirksomhed, der opfylder betingelserne i § 5, stk. 1, nr. 10, litra a, i lov om finansiell virksomhed.

Forslaget indebærer en indskrænkning i Finanstilsynets adgang efter § 347, stk. 1 og 3-5, til at indhente oplysninger hos virksomheder, der ikke er finansielle virksomheder underlagt Finanstilsynets tilsyn.

Til nr. 48 (§ 350 b, stk. 4, i lov om finansiell virksomhed)

Solvenskapitalkravet er et krav til kapitalens størrelse, som sætter gruppe 1-forsikringsselskaberne i stand til at dække betydelige tab og giver forsikringstagerne og de begunstigede en betryggende sikkerhed for, at selskabet kan leve op til sine forpligtelser. Gruppe 1-forsikringsselskaber skal opgøre deres solvenskapitalkrav enten ved anvendelse af standardformlen eller ved anvendelse af en intern model, som er godkendt af Finanstilsynet, jf. § 126 c, stk. 2, i lov om finansiell virksomhed.

Det følger af § 350 b, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, at såfremt selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i enten standardformlen eller den godkendte, interne model, har Finanstilsynet beføjelse til at fastsætte et krav om kapitaltillæg. Kapitaltillægget anvendes kun, når Finanstilsynet vurderer, at alle andre tilsynsforanstaltninger er ineffektive eller uhensigtsmæssige. Hvis selskabet anvender en fuld eller partiel intern model, skal det forsøge at tilpasse modellen, så de kvantificerbare risici fanges tilstrækkeligt i modellen. Hvis det ikke lykkes at tilpasse modellen inden for en passende tidsramme, kan Finanstilsynet pålægge selskabet et kapitaltillæg. Der gælder ikke særlige regler i § 350 b, hvis selskabet er omfattet af en koncernintern model.

§ 350 b skal læses i sammenhæng med artiklerne 276-287 i Solvens II-forordningen og med Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/2012 af 11. november 2015 om gennemførelsesmæssige tekniske standarder vedrørende procedurerne for afgørelser om at indføre, beregne og opheve kapitaltillæg i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF.

Det foreslås i et nyt stykke 4 at fastsætte, at hvis Finanstilsynet vurderer, at et gruppe 1-forsikringsselskabs risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i en koncernintern model, der er godkendt for koncernen af den koncerntilsynsførende tilsynsmyndighed, kan Finanstilsynet, så længe selskabet ikke har fundet en passende løsning på de mangler, som Finanstilsynet har påpeget, fastsætte et krav om kapitaltillæg, jf. § 350 b, stk. 1, nr. 1. Såfremt Finanstilsynet skønner, at et kapitaltillæg ikke er hensigtsmæssigt, kan Finanstilsynet undtagelsesvis kræve, at selskabet beregner solvenskapitalkravet på grundlag af standardformlen, jf. § 126 c, stk. 2. Finanstilsynet kan i overensstemmelse med stk. 1, nr. 1 og 2, fastsætte et krav om kapitaltillæg til dette solvenskapitalkrav.

Hvis et gruppe 1-forsikringsselskab anvender en intern model til opgørelse af solvenskapitalkravet, men selskabets risikoprofil afviger væsentligt fra forudsætningerne i den interne model, kan betingelserne i § 350 b i lov om finansiel virksomhed og de nævnte forordninger for at fastsætte et kapitaltillæg være opfyldt. Det foreslås at præcisere, at dette også gælder, hvis selskabet er omfattet af en koncernintern model, der er godkendt af den koncerntilsynsførende, som kan være Finanstilsynet eller en tilsynsmyndighed i et land inden for Den Europæiske Union. Et kapitaltillæg vil imidlertid ikke altid være den bedste reaktion på de afvigende forudsætninger. Eksempelvis kan de afvigende forudsætninger være udtryk for, at den interne model grundlæggende har vist sig at være blevet mindre passende til selskabets risikoprofil end tilfældet var, da den blev godkendt. Det foreslås derfor desuden at give Finanstilsynet beføjelse til i de tilfælde i stedet for at kunne træffe afgørelse om, at det pågældende selskab skal anvende standardformlen.

Selskabet vil med afgørelsen få en frist til at imødekomme kravet om at overgå til at bruge standardformlen. Fristen fastsættes efter en konkret vurdering. I denne vurdering kan eksempelvis indtages faktorer som selskabets solvensmæssige overdækning, modellens omfang og betydningen af de risici, modellen dækker. Fristen vil som udgangspunkt være kortere for et selskab med en lav solvens-overdækning end for et selskab med en høj solvensoverdækning, mens fristen vil være længere for et selskab med en partiel intern model, der dækker risici af mindre omfang end for et selskab med en partiel intern model, der dækker risici af større omfang.

Det præciseres desuden, at Finanstilsynet kan supplere en sådan afgørelse om, at forsikringsselskabet skal opgøre sit solvenskapitalkrav ved anvendelse af standardformlen med at fastsætte et krav om kapitaltillæg til dette solvenskapitalkrav. Det kræver dog, at betingelserne i § 350 b, stk. 1, nr. 1 og 2, er opfyldt.

Bestemmelsen gennemfører artikel 231, stk. 7, 1. og 2. afsnit, i Solvens II-direktivet, som ændret ved omnibus II-direktivet. Det fremgår heraf, at når et sådant kapitaltillæg ikke vil være hensigtsmæssigt, kan tilsynsmyndigheden undtagelsesvis kræve, at det pågældende selskab beregner sit solvenskapitalkrav på basis af standardformlen. Tilsynsmyndigheden kan beslutte at lægge et kapitaltillæg til det pågældende forsikrings- eller genforsikringsselskabs solvenskapitalkrav, der er beregnet på basis af standardformlen.

Bestemmelsen giver en større fleksibilitet i Finanstilsynets valg af reaktioner, der således bedre kan tilpasses det enkelte gruppe 1-forsikringsselskab.

Til nr. 49 (§ 354, stk. 6, nr. 11, i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynets ansatte har i medfør af § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed tavshedspligt med hensyn til fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsyns- og afviklingsvirksomheden eller fra Finansiell Stabilitet.

Bestemmelsen er dog ikke til hinder for, at fortrolige oplysninger videregives til de myndigheder mv., som er opregnet i § 354, stk. 6, i lov om finansiel virksomhed. Det fremgår af § 354, stk. 6, nr. 11, at Finanstilsynet kan videregive oplysninger til interessenter, herunder myndigheder, involveret i forsøg på at redde en nødlidende finansiel virksomhed, når Finanstilsynet har modtaget et mandat fra erhvervsministeren, og under forudsætning af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor.

Det foreslås, at § 354, stk. 6, nr. 11, ændres, så det fremgår af bestemmelsen, at den vedrører videregivelse til interessenter involveret i forsøg på at redde et nødlidende pengeinstitut, realkreditinstitut, fondsmæglerselskab I eller forsikringsselskab. Det foreslås, at det generelle krav om indhentelse af et mandat fra ministeren udgår, men bibeholdes for videregivelse til interessenter involveret i forsøg på at redde et nødlidende forsikringsselskab.

Det foreslås således, at en nødlidende finansiel virksomhed ændres til et nødlidende pengeinstitut, realkreditinstitut og fondsmæglerselskab I. Der foreslås endvidere indsat et 2. pkt. i § 354, stk. 6, nr. 11, som indebærer, at 1. pkt. tilsvarende gælder for forsikringsselskaber, når Finanstilsynet har modtaget et mandat fra erhvervsministeren. Det foreslås, at det generelle krav om indhentelse af mandat fra erhvervsministeren udgår.

Med lov nr. 334 af 31. marts 2015 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om finansiel stabilitet, lov om en garantifond for indskydere og investorer, lov om værdipapirhandel m.v. og ligningsloven (Gennemførelse af direktiv om genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD) og direktiv om indskudsgarantiordninger (DGSD)) blev Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (BRRD) implementeret i den finansielle regulering.

Før implementeringen af BRRD var det praksis, at Finanstilsynet i tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderede, at en finansiel virksomhed var i en situation, hvor virksomheden kunne få problemer med fortsat at opfylde tilladelseskravene, skulle indhente et mandat fra erhvervsministeren til at føre drøftelser med interesserede parter og interessenter m.v. med henblik på at finde en løsning på virksomhedens situation. Baggrunden for denne praksis var, at sådanne drøftelser lå uden for Finanstilsynets sædvanlige tilsynsvirksomhed. Finanstilsynet kunne derfor ikke føre sådanne drøftelser uden et mandat fra erhvervsministeren, hvilket implicit har fremgået af § 354, stk. 6, nr. 11, i lov om finansiel virksomhed.

Med implementeringen af BRRD blev Finanstilsynets beføjelser udvidet i forhold til pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I, hvis en sådan virksomhed kom i vanskeligheder, jf. § 344, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed. Efter dette tidspunkt har det således været en del af Finanstilsynets virksomhed at deltage i og føre drøftelser med interesserede parter og interessenter m.v. med henblik på at finde en løsning for et pengeinstitut, realkreditinstitut eller fondsmæglerselskaber I i vanskeligheder. Finanstilsynet har således ikke efter dette tidspunkt skullet indhente mandat fra erhvervsministeren i disse sager.

§ 354, stk. 6, nr. 11, i lov om finansiel virksomhed burde have været konsekvensrettet i forbindelse med indførelsen af § 344, stk. 7, i lov om finansiel virksomhed. Finanstilsynets videregivelse af oplysninger til interessenter involveret i forsøg på at redde en nødlidende finansiel virksomhed skal ikke være betinget af, at Finanstilsynet har modtaget et mandat fra ministeren, da Finanstilsynet selv har beføjelsen til at føre drøftelser med interessenter i disse sager. Denne drøftelse forudsætter muligheden for at videregive fortrolige oplysninger i tilfælde, hvor interessenterne har behov herfor.

Nødlidende investeringsforvaltningsselskaber og andre fondsmæglerselskaber end fondsmæglerselskaber I skal ikke afvikles, da de ikke har kritiske funktioner for samfundet eller systemisk værdi. Skulle disse selskaber blive nødlidende, vil Finanstilsynet ikke indlede drøftelser med henblik på at redde virksomheden, og der vil således ikke opstå tilfælde, hvor bestemmelsen er relevant i forhold til disse virksomheder. Virksomhederne bør derfor ikke være omfattet af bestemmelsen om videregivelse til interessenter involveret i forsøg på at redde nødlidende virksomheder.

Finanstilsynet skal fortsat indhente mandat fra erhvervsministeren i det tilfælde, hvor et forsikrings-selskab måtte blive nødlidende, og hvor Finanstilsynet vil indlede drøftelser med og videregive oplysninger til interessenter involveret i forsøg på at redde forsikringsselskabet. Det foreslås, at dette fremover skal fremgå af et nyt 2. pkt. i § 354, stk. 6, nr. 11.

Med lovforslaget tilrettes § 354, stk. 6, nr. 11, således, at det ikke længere fremgår af bestemmelsen, at Finanstilsynet skal have indhentet et mandat fra ministeren til behandling af sager vedrørende pengeinstitutter, realkreditinstitutter og fondsmæglerselskaber I. Endvidere sikres det, at investeringsforvaltningsselskaber og andre fondsmæglerselskaber end fondsmæglerselskaber I ikke længere omfattes af bestemmelsen.

Med lovforslaget ændres der ikke på, hvem der har beføjelsen til at føre drøftelser med interessenter med henblik på at finde en løsning på virksomhedens situation, eller hvilke betingelser der gælder for en sådan drøftelse. Ændringen er således i denne henseende uden indholdsmæssige konsekvenser.

Til nr. 50 (§ 354, stk. 6, nr. 31, i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynets ansatte har i medfør af § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed tavshedspligt med hensyn til fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsyns- og afviklingsvirksomheden eller fra Finansiell Stabilitet.

Finanstilsynet kan i medfør af § 354, stk. 6, nr. 31, i lov om finansiel virksomhed videregive fortrolige oplysninger til Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Det Europæiske Råd for Systemiske Risici, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed samt organer etableret af disse under forudsætning af, at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver.

Det foreslås, at henvisningen i § 354, stk. 6, nr. 31, til Det Europæiske Råd for Systemiske Risici ændres til Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici. Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (European Systemic Risk Board - ESRB) blev oprettet med Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010, der trådte i kraft den 1. januar 2011. Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici overvåger økonomiske og finansielle risici i EU på makro-niveau og har til formål at forebygge og reducere systemiske risici i EU.

Det er en fejl, at § 354, stk. 6, nr. 31, henviser til Det Europæiske Råd for Systemiske Risici. Med forslaget rettes dette, således at bestemmelsen rettelig henviser til Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici. Ændringen er af redaktionel karakter og har således ikke indholdsmæssig betydning.

Til nr. 51 (§ 354, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed)

Finanstilsynets ansatte har i medfør af § 354, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed tavshedspligt med hensyn til fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsyns- og afviklingsvirksomheden eller fra Finansiell Stabilitet.

I medfør af § 354, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed er alle, der modtager fortrolige oplysninger fra Finanstilsynet i henhold til § 354, stk. 5 og 6, i lov om finansiel virksomhed, undergivet tavshedspligt svarende til Finanstilsynets tavshedspligt i stk. 1 med hensyn til disse oplysninger.

I medfør af § 354, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed kan fortrolige oplysninger modtaget i medfør af § 354, stk. 6, nr. 31, i lov om finansiel virksomhed uanset tavshedspligten i § 354, stk. 8, i lov om finansiel virksomhed udveksles direkte mellem på den ene side Den Europæiske Banktilsynsmyndighed, Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger og Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed samt organer etableret af disse og på den anden side Det Europæiske Råd for Systemiske Risici.

Det foreslås, at henvisningen i § 354, stk. 9, til Det Europæiske Råd for Systemiske Risici ændres til Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici. Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (European Systemic Risk Board - ESRB) blev oprettet med Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010, der trådte i kraft den 1. januar 2011. Det Europæiske

Udvalg for Systemiske Risici overvåger økonomiske og finansielle risici i EU på makroniveau og har til formål at forebygge og reducere systemiske risici i EU.

Det er en fejl, at § 354, stk. 9, henviser til Det Europæiske Råd for Systemiske Risici. Med forslaget rettes dette, således at bestemmelsen rettelig henviser til Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici. Ændringen er af redaktionel karakter og har således ikke indholdsmæssig betydning.

Til nr. 52 (§ 354, stk. 15, i lov om finansiell virksomhed)

Finanstilsynets ansatte har i medfør af § 354, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed tavshedspligt med hensyn til fortrolige oplysninger, som de får kendskab til gennem tilsyns- og afviklingsvirksomheden eller fra Finansiell Stabilitet.

Finanstilsynet kan i medfør af § 354, stk. 15, i lov om finansiell virksomhed alene videregive fortrolige oplysninger efter § 354, stk. 6, nr. 3, 7, 8, 11, 16, 19 og 26, i lov om finansiell virksomhed, såfremt de myndigheder eller organer, som har afgivet oplysningerne, eller de myndigheder i den medlemsstat, hvor kontrolbesøget eller inspektionen er foretaget, har givet deres udtrykkelige tilladelse, hvor oplysningerne er modtaget fra en række nærmere angivet myndigheder og organer, herunder Det Europæiske Råd for Systemiske Risici og organer etableret i henhold til artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system om oprettelse af et europæisk råd for systemiske risici.

Det foreslås, at henvisningen i § 354, stk. 15, til Det Europæiske Råd for Systemiske Risici ændres til Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici. Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici (European Systemic Risk Board - ESRB) blev oprettet med Europa-Parlamentet og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010, der trådte i kraft den 1. januar 2011. Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici overvåger økonomiske og finansielle risici i EU på makroniveau og har til formål at forebygge og reducere systemiske risici i EU.

Det foreslås endvidere, at henvisningen i § 354, stk. 15, til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk råd for systemiske risici ændres til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici.

Det er en fejl, at § 354, stk. 15, henviser til Det Europæiske Råd for Systemiske Risici og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk råd for systemiske risici. Med forslaget rettes dette, således at bestemmelsen rettelig henviser til Det Europæiske Udvalg for Systemiske Risici og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1092/2010 af 24. november 2010 om makrotilsyn på EU-plan med det finansielle system og om oprettelse af et europæisk udvalg for systemiske risici. Ændringen er af redaktionel karakter og har således ikke indholdsmæssig betydning.

Til nr. 53 (§ 354 a, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

§ 354 a i lov om finansiel virksomhed regulerer Finanstilsynets offentliggørelse af reaktioner og beslutninger om at overgive sager til politimæssig efterforskning. Der sker offentliggørelse i de sager, som er nævnt i § 354 a, stk. 1-3, i lov om finansiel virksomhed.

Efter § 354 a, stk. 4, 1. pkt., i lov om finansiel virksomhed kan der dog ikke ske offentliggørelse efter § 354 a, stk. 1-3, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for virksomheden, eller hvis efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse.

Det foreslås at ændre § 354 a, stk. 4, 1. pkt., så offentliggørelsen tillige kan undlades i de tilfælde, hvor offentliggørelsen vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare. Det foreslås således at tilføje »hvis det vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare« til opstillingen i § 354, stk. 4, 1. pkt.

Det vil bero på et konkret skøn i hver enkelt tilfælde, om en offentliggørelse af en reaktion eller beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning kan bringe de finansielle markeders stabilitet i fare.

Ved de finansielle markeder forstås omsætningen af værdipapirer og afledte finansielle instrumenter samt ydelsen af kreditter.

At de finansielle markeders stabilitet bringes i fare indebærer, at tilliden mellem pengeinstitutter forsvinder, så ingen pengeinstitutter tør yde kredit til andre pengeinstitutter eller kunder, fordi man ikke tør stole på, at kreditmodtager kan indfri kreditten. Dermed kan en værdipapirhandler heller ikke få finansiering til sine handler, hvorved der er risiko for, at markederne bliver illikvide og eks. kurserne urealistisk lave.

En afgørelse, som kan bringe de finansielle markeders stabilitet i fare, antages også at ville medføre uforholdsmæssig stor skade for den pågældende virksomhed.

Den foreslåede ændring gennemfører både artikel 71, stk. 1, litra c, nr. i, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II) artikel 99 b, stk. 1, litra c, nr. i, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014. Det følger af disse bestemmelser, at medlemsstaterne skal sikre, at de kompetente myndigheder kan undlade at offentliggøre afgørelser, hvis ikke en udsættelse af offentliggørelsen eller en anonym offentliggørelse af sanktionen eller foranstaltningen er tilstrækkelig til at sikre, at de finansielle markeders stabilitet ikke bringes i fare.

Til nr. 54 (§ 354 e, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

§ 354 e indeholder regler om offentliggørelse af sager om påtaler, påbud eller tvangsbøder meddelt i henhold til § 344, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Kravet om offentliggørelse efter § 354 e, stk. 1, er begrænset til de sager om overtrædelse, der er nævnt i § 354 e, stk. 2.

Ved lov nr. 650 af 8. juni 2017 om kapitalmarkeder og lov nr. 665 af 8. juni 2017 om ændring af lov om finansiel virksomhed, lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere og forskellige andre love blev MiFID II og ændringer som følge af MiFIR gennemført i dansk ret. Ved en fejl blev MiFIR ved omtalte lovændring ikke tilføjet i § 354 e, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed, hvilket der med dette lovforslag rettes op på.

MiFIR fastsætter nye krav til indberetning af en lang række nye og udvidede data om f.eks. transaktioner, priser og ordrer. MiFIR indfører endvidere skærpede krav til handelsgennemsigtighed for markedspladser og fondsmæglerselskaber samt krav til handelsformer og clearing.

Den foreslåede ændring gennemfører artikel 70, stk. 1, 1. afsnit, i MiFID II, som omhandler offentliggørelse af afgørelser. Det følger bl.a. af artiklen, at den kompetente myndighed skal offentliggøre afgørelser som følge af overtrædelse af bestemmelser i MiFIR. Den foreslåede ændring gennemfører dette krav.

Til nr. 55 (§ 354 g, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af den gældende § 354 g, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, at Finanstilsynets ansatte ikke må videregive oplysninger om en person, når vedkommende har indberettet en virksomhed eller en person til Finanstilsynet for overtrædelse eller potentiel overtrædelse af den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med. Forbuddet udgør en såkaldt whistleblower-ordning, som sikrer fuld fortrolighed for personer, der indberetter overtrædelser mv. til Finanstilsynet.

Det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 3 i § 354 g, hvorefter forbuddet i stk. 1 ikke er til hinder for, at personoplysninger, der vedrører en kunde, videregives til en virksomhed i forbindelse med sager omfattet af § 354, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed eller i sager om overtrædelse af kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed, når kunden har givet samtykke til videregivelsen.

Det foreslås således, at Finanstilsynet i disse angivne typer af sager skal kunne videregive personoplysninger om en kunde til en finansiel virksomhed, hvis kunden samtykker til videregivelsen.

Den foreslåede bestemmelse vedrører for det første sager omfattet af § 354, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed. § 354, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed angiver sager på forbrugerområdet, som i medfør af bestemmelsen er undtaget fra den generelle tavshedspligt i § 354, stk. 1, som gælder for Finanstilsynets ansatte.

Den gældende § 354, stk. 3, omfatter følgende sager på forbrugerområdet:

- sager om god skik og prisoplysning, jf. § 43 i lov om finansiel virksomhed og bekendtgørelser udstedt i medfør af denne bestemmelse,

- sager om hybrid kernekapital eller ansvarlig lånekapital i form af massegældsbreve, jf. § 45 i lov om finansiel virksomhed,
- sager om tegning af kapitalindskud, jf. § 46 i lov om finansiel virksomhed,
- sager om forbrugerbeskyttelse, jf. bekendtgørelser om puljepension og anbringelse af midler i værdipapirer udstedt i medfør af § 50, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed,
- sager om dækning af Garantifonden for Indskydere og Investorer, jf. § 51 i lov om finansiel virksomhed,
- sager om depotselskabers uafhængighed, jf. § 52 i lov om finansiel virksomhed,
- sager om nedbringelse af realkreditlån ydet i strid med lov om realkreditlån og realkreditobligationer, jf. § 53, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed,
- sager om aftale om placering af kunders porteføljemidler, jf. § 54, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed,
- sager om forbud mod indgåelse af visse livsforsikringsaftaler, jf. § 55, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed,
- sager om information ved indgåelse af forsikringsaftaler og under det løbende kundeforhold, jf. bekendtgørelser udstedt i medfør af § 56 i lov om finansiel virksomhed,
- sager om opsigelsesvarsel for forbrugerforsikringer, jf. § 57, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed,
- sager om pligten til at overtage en bygningsforsikring, jf. § 59, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed,
- sager om forbud mod at bringe en bygningsbrandforsikring til ophør, jf. § 60, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslåede stk. 3 finder anvendelse på de sager, som til enhver tid er omfattet af § 354, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed.

Den foreslåede bestemmelse vedrører for det andet sager om overtrædelse af kapitel 9 i lov om finansiel virksomhed. Kapitel 9 regulerer finansielle virksomheders adgang til at videregive fortrolige oplysninger.

Det er en betingelse for, at Finanstilsynet kan videregive personoplysninger om en kunde, at denne har givet et udtrykkeligt samtykke til videregivelsen. Samtykket skal derfor afgives i overensstemmelse med persondatalovens § 3, nr. 8, hvoraf det fremgår, at et samtykke er enhver frivillig, specifik og informeret viljetilkendegivelse, hvorved den registrerede indvilger i, at oplysninger, der vedrører den pågældende selv, gøres til genstand for behandling.

Personoplysninger skal forstås i overensstemmelse med definitionen af personoplysninger i § 3, nr. 1, i lov om behandling af personoplysninger, hvorefter personoplysninger omfatter enhver form for information om en identificeret eller identificerbar fysisk person. Dette omfatter bl.a. oplysninger, som identificerer personen, der indberetter overtrædelsen, i form af oplysninger om dennes identitet eller enhver oplysning, der indirekte gør det muligt at udlede dennes identitet. Oplysninger, som er gjort anonyme på en sådan måde, at den registrerede ikke længere kan identificeres, er ikke omfattet af begrebet personoplysninger. Ved afgørelse af, om en person er identificerbar, skal alle de hjæl-

pe midler, der med rimelighed kan tænkes bragt i anvendelse for at identificere den pågældende, enten af den dataansvarlige eller af enhver anden person, tages i betragtning.

Som det fremgår af de specielle bemærkninger til whistleblower-bestemmelsen i § 354 g, jf. Folke-
tingstidende 2013-14, A, L 133 som fremsat, side 1ff, er bestemmelsen lex specialis i forhold til de
gældende regler om aktindsigt efter f.eks. forvaltningsloven eller om underretning efter retssikker-
hedsloven. Dette forslag ændrer ikke herpå. Finanstilsynet vil derfor være forpligtet til enten ikke at
videregive eller at anonymisere enhver oplysning, der gør det muligt at identificere personen, der
har indberettet overtrædelsen, hvis andre søger om aktindsigt i oplysningen. Dette vil også gælde,
selvom personen i medfør af det foreslåede stk. 3 har givet sit samtykke til videregivelsen af per-
sonoplysninger om denne til en finansiel virksomhed.

Personoplysninger videregivet i medfør af det foreslåede stk. 3 er fortrolige og derfor omfattet af §
117 i lov om finansiel virksomhed. Bestemmelsen indeholder et forbud mod uberettiget videregiv-
else eller udnyttelse af fortrolige oplysninger.

Whistleblower-ordningen i § 354 g i lov om finansiel virksomhed implementerer artikel 71, stk. 2,
litra d, i CRD IV. Efter denne bestemmelse skal der indføres en whistleblower-ordning for indbe-
retning af potentielle eller faktiske overtrædelser af de nationale regler, der implementerer CRD IV,
og overtrædelse af CRR. Ordningen skal sikre, at en person, der indberetter overtrædelser begået i
instituttet, til enhver tid garanteres fuld fortrolighed, medmindre offentliggørelse kræves i national
ret som led i yderligere undersøgelser eller efterfølgende retssager.

Med det foreslåede stk. 3 indføres en mulighed for, at en klager i en forbrugersag kan give samtyk-
ke til, at Finanstilsynet videregiver personoplysninger om den pågældende i den pågældende sag.
CRD IV giver ikke mulighed for, at den pågældende indberetter kan samtykke til videregivelse af
oplysninger om den pågældende. Den regulering, som stk. 3 vedrører - dvs. sager omfattet af § 354,
stk. 3, og sager om overtrædelse af kapitel 9 - er imidlertid ikke omfattet af CRD IV. Det er således
ikke en følge af eller implementering af CRD IV, at den danske whistleblower-ordning omfatter
forbrugersager.

Whistleblower-ordningen i § 354 g vil således også efter indførelsen af det foreslåede stk. 3 fuldt ud
implementere artikel 71, stk. 2, litra d, i CRD IV.

Whistleblower-ordningen omfatter indberetning af overtrædelse eller potentiel overtrædelse af hele
den finansielle regulering, som Finanstilsynet fører tilsyn med, jf. pkt. 2.2.1 i de almindelige be-
mærkninger. Som det fremgår af pkt. 2.2.1, skyldes dette til dels, at der på tidspunktet for imple-
menteringen af CRD IV var en forventning om, at flere kommende direktiver ville indeholde krav
om en whistleblower-ordning, herunder MiFID II, UCITS V og Europa-Parlamentets og Rådets
direktiv (EU) 2016/97 af 20. januar 2016 om forsikringsdistribution (IDD). Forbrugerområdet er
ikke reguleret i MiFID II, UCITS V, IDD og øvrige direktiver implementeret i whistleblower-

ordningen. Den foreslåede undtagelse ændrer således heller ikke på implementeringen af disse direktiver.

Til nr. 56 (§ 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed)

§ 355 i lov om finansiel virksomhed indeholder en opregning af, hvem der er part i forhold til Finanstilsynet i sager omfattet af lov om finansiel virksomhed, forskrifter fastsat i medfør af lov om finansiel virksomhed og en række nærmere angivne forordninger. Opregningen er udtømmende, og bestemmelsen udgør således en afvigelse fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb.

Efter § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed er den finansielle virksomhed, finansielle holdingvirksomhed, forsikringsholdingvirksomhed, udenlandske finansielle virksomhed eller udenlandske finansielle holdingvirksomhed, som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af lov om finansiel virksomhed, forskrifter udstedt i medfør af lov om finansiel virksomhed eller en række nærmere angivne forordninger retter sig mod, part i forhold til Finanstilsynet.

Det foreslås, at § 355, stk. 1, ændres, så det klart fremgår, at det er den virksomhed, som Finanstilsynet »har truffet eller vil træffe afgørelse over for«, som er part i forhold til Finanstilsynet.

Ændringen er nødvendiggjort af det forhold, at der i konkrete sager har været tvivl om den nøjagtige afgrænsning af den gældende § 355 i lov om finansiel virksomhed. Ordlyden af den gældende bestemmelse kan støtte den fortolkning, at det er afgørende for partsstatus, om Finanstilsynet faktisk har truffet en afgørelse. Der kan således på baggrund af bestemmelsens ordlyd rejses tvivl om, hvorvidt en virksomhed har partsstatus i tilfælde, hvor der indledes behandling af en afgørelsessag, men hvor Finanstilsynet af den ene eller anden grund ikke træffer en afgørelse. Dette kan eksempelvis være tilfælde, hvor virksomheden på et helt indledende stadium i Finanstilsynets sagsbehandling afbryder denne ved at trække sin ansøgning tilbage.

Erhvervsankenævnet har ved kendelse af 5. oktober 2016 i en konkret sag om aktindsigt afgjort, at en virksomhed var part i forhold til Finanstilsynet i en sag, hvor Finanstilsynet havde indledt en undersøgelse af, om virksomhedens direktør opfyldte kravene til egnethed og hæderlighed. Direktøren blev bortvist, og der blev som følge heraf aldrig truffet en afgørelse i sagen. Erhvervsankenævnet lagde i forbindelse med sagen vægt på, at den pågældende virksomhed må anses for at have været part i en sag, hvori der var eller ville blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed. Erhvervsankenævnet henviste i den forbindelse både til partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiel virksomhed og til bestemmelsen om en parts ret til aktindsigt i § 9 i forvaltningsloven.

§ 9 i forvaltningsloven regulerer en parts ret til aktindsigt og angiver, at den der er part i en sag, hvori der er eller vil blive truffet en afgørelse af en forvaltningsmyndighed, kan forlange at blive gjort bekendt med sagens dokumenter.

Erhvervsankenævnets kendelse fastslår afgrænsningen af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og bestemmelsens ordlyd foreslås med dette lovforslag tilrettet i overensstemmelse hermed.

Med den foreslåede ændring bliver det således klart, at en virksomhed er part i forhold til Finanstilsynet i de sager, hvor Finanstilsynet har truffet en afgørelse over for virksomheden, eller hvor Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden.

At Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden skal forstås sådan, at der er tale om en sag, hvori der som led i et almindeligt sagsforløb vil blive truffet en afgørelse af Finanstilsynet. Der skal således være tale om en afgørelsessag.

En afgørelsessag er eksempelvis en sag, hvor en virksomhed ansøger Finanstilsynet om tilladelse, godkendelse m.v., og hvor Finanstilsynet efter behandling af sagen træffer afgørelse om, hvorvidt en sådan ansøgning imødekommes.

Det er ikke afgørende for opnåelse af partsstatus, om der faktisk træffes en afgørelse i den pågældende afgørelsessag. En virksomheds partsstatus påvirkes således ikke af, om der af den ene eller anden grund alligevel ikke træffes afgørelse i sagen.

Efter den foreslåede ændring vil ordlyden af partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiel virksomhed på dette punkt svare til § 9 i forvaltningsloven og dermed omfatte sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse.

Finanstilsynet administrerer partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiel virksomhed i overensstemmelse med Erhvervsankenævnets kendelse af 5. oktober 2016. Med forslaget ændres ordlyden af partsbestemmelsen, så denne afspejler Finanstilsynets praksis på området. Der er i den henseende derfor ikke tale om ændringer af indholdsmæssig karakter.

Til nr. 57 (§ 361, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed)

§ 361 i lov om finansiel virksomhed fastsætter de afgifter, som en række fysiske og juridiske personer årligt skal betale til Finanstilsynet. Bestemmelsen er nyaffattet ved lov nr. 665 af 8. juni 2017, som træder i kraft den 3. januar 2018. Der henvises til pkt. 2.7.1 i de almindelige bemærkninger.

Efter § 361, stk. 1, nr. 1, i lov om finansiel virksomhed skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring betale en årlig afgift til Finanstilsynet på i alt 1.050.000 kr. Som det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, er dette tal i 2014-niveau.

Det foreslås at ændre § 361, stk. 1, nr. 1, således at den årlige afgift for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring nedsættes fra 1.050.000 kr. til 25.000 kr.

Ændringen indebærer, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring fremover alene skal betale 25.000 kr. i årlig afgift til Finanstilsynet. Beløbet er i 2014-niveau.

Ændringen skyldes det forhold, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, siden det oprindelige afgiftsbeløb blev fastsat, har fået en væsentlig simplere forretningsmodel i forhold til de dele, som Finanstilsynet fører tilsyn med. Finanstilsynets tilsyn med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring er således af begrænset karakter, hvilket ændringen i beløbstørrelsen afspejler.

Med dette lovforslags § 1, nr. 58 og 59, foreslås den årlige afgift for Arbejdsmarkedets Tillægspension og Lønmodtagernes Dyrtidsfond også ændret. Den foreslåede ændring af den årlige afgift for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal ses i sammenhæng hermed. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 58 og 59, og bemærkningerne hertil. Der henvises endvidere til pkt. 2.7.1 i de almindelige bemærkninger. Den samlede afgiftsopkrævning for de tre virksomheder forbliver uændret.

Til nr. 58 (§ 361, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed)

§ 361 i lov om finansiel virksomhed fastsætter de afgifter, som en række fysiske og juridiske personer årligt skal betale til Finanstilsynet. Bestemmelsen er nyaffattet ved lov nr. 665 af 8. juni 2017, som træder i kraft den 3. januar 2018. Der henvises til pkt. 2.7.1 i de almindelige bemærkninger.

Efter § 361, stk. 1, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed skal Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) betale en årlig afgift til Finanstilsynet på i alt 2.430.000 kr. Som det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, er dette tal i 2014-niveau.

Det foreslås at ændre § 361, stk. 1, nr. 2, således, at den årlige afgift for Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) hæves fra 2.430.000 kr. til 4.545.000 kr.

Ændringen indebærer, at Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP) fremover skal betale 4.545.000 kr. i årlig afgift til Finanstilsynet. Beløbet er i 2014-niveau.

Ændringen skyldes det forhold, at Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), siden det nuværende afgiftsbeløb blev fastsat, er vokset markant, er blevet underlagt mere regulering og generelt blevet en mere kompleks virksomhed. ATP har bl.a. en passivside med forsikringsmæssige hensættelser. På den baggrund betragtes ATP ved regulering og tilsyn på linje med et gruppe 1-forsikringsselskab. Det indebærer en lang række omfattende arbejdsopgaver for Finanstilsynet, herunder f.eks. tilsyn med fire ledelsesfunktioner, aktuarberetninger, tilsynsrapport om egen risiko og solvenssituation og mere omfattende regelmæssige tilsynsrapporter om risiko og finansiel situation. På den baggrund vurderes ATP at være sammenligneligt med et stort gruppe 1-forsikringsselskab. Ændringen betyder, at ATP's afgiftsbeløb fremover kommer til at svare bedre til afgiften et sådant selskab betaler og afspejler det ressourceforbrug, som Finanstilsynet har i forhold til tilsynet med virksomheden.

Med dette lovforslags § 1, nr. 54 og 56, foreslås også den årlige afgift for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Lønmodtagernes Dyrtidsfond ændret. Den foreslåede ændring af den årlige afgift for Arbejdsmarkedets Tillægspension skal ses i sammenhæng hermed. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 57 og 59, og bemærkningerne hertil. Der henvises endvidere til pkt. 2.7.1 i de almindelige bemærkninger.

Den samlede afgiftsopkrævning af de tre virksomheder forbliver uændret.

Til nr. 59 (§ 361, stk. 9, lov om finansiel virksomhed)

§ 361 i lov om finansiel virksomhed fastsætter de afgifter, som en række fysiske og juridiske personer årligt skal betale til Finanstilsynet. Bestemmelsen er nyaffattet ved lov nr. 665 af 8. juni 2017, som træder i kraft den 3. januar 2018. Der henvises til pkt. 2.7.1 i de almindelige bemærkninger.

Efter § 361, stk. 9, i lov om finansiel virksomhed skal Lønmodtagernes Dyrtidsfond betale en årlig afgift til Finanstilsynet på i alt 1.380.000 kr. Som det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, er dette tal i 2014-niveau.

Afgiftsopkrævningen af Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD) foreslås sænket til 290.000 kr. i 2014-niveau. Ændringen skyldes det forhold, at Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), siden det nuværende afgiftsbeløb blev fastsat, er blevet markant mindre og har en fortsat faldende formue. Det sænkede afgiftsbeløb vil bedre afspejle Finanstilsynets ressourcetræk i tilsynet med virksomheden, der i det væsentligste kan betragtes som et gruppe 2-forsikringsselskab, dvs. med mindre arbejdsopgaver og risiko end store gruppe 1-forsikringsselskaber.

Ændringen betyder, at LD's afgiftsbeløb fremover kommer til at svare bedre til afgifterne betalt af forsikringsselskaber af tilsvarende størrelse og afspejler det ressourceforbrug, som Finanstilsynet har i forhold til tilsynet med virksomheden.

Med dette lovforslags § 1, nr. 57 og 58, foreslås også den årlige afgift for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Arbejdsmarkedets Tillægspension ændret. Den foreslåede ændring af den årlige afgift for Lønmodtagernes Dyrtidsfond skal ses i sammenhæng hermed. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 57 og 58, og bemærkningerne hertil. Der henvises endvidere til pkt. 2.7.1 i de almindelige bemærkninger.

Den samlede afgiftsopkrævning af de tre virksomheder forbliver uændret.

Til nr. 60 (§ 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

Det følger af bestemmelsen, at overtrædelse af de i bestemmelsen nævnte paragraffer kan straffes med bøde.

Det foreslås at strafbelægge det foreslåede § 38, stk. 9, jf. lovforslagets § 1, nr. 12, der pålægger et gruppe 1-forsikringsselskab, der udøver virksomhed indenfor forsikringsklasserne i bilag 7, som agter at lade en filial i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, dække risici under forsikringsklasse 10, jf. bilag 7, nr. 10, bortset fra fragtførerens ansvar, at fremlægge en erklæring om, at det er blevet medlem af det nationale bureau og den nationale garantifond i værtslandet. Det kan således have store negative konsekvenser for forsikringstagerne, såfremt et forsikringsselskab ikke er omfattet af en garantiordning.

Manglende fremlæggelse af erklæringen inden der fra filialen sker forsikringsdækning af de nævnte risici, vil med forslaget kunne straffes med bøde.

Det følger af § 373, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter straffelovens 5. kapitel. Det fremgår tillige af § 27, stk. 1, 1. pkt., i

straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I forhold til det foreslåede § 38, stk. 9, hvor den foreslåede straffelagte bestemmelse omhandler pligter eller forbud for gruppe 1-forsikringsselskabet, er de mulige strafssubjekter selskabet og/eller en eller flere personer med tilknytning til selskabet, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. Udgangspunktet er, at der rejses tiltale mod selskabet (dvs. den juridiske person) for overtrædelsen, men dette kan kombineres med tiltale mod en eller flere personer med tilknytning til selskabet, hvis en eller flere af disse personer har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen, og overtrædelsen ikke er af underordnet karakter. Der skal som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte. Dette er i overensstemmelse artikel 40 i Solvens II-direktivet, hvorefter medlemsstaterne skal sikre, »at forsikringsselskabets administrations-, ledelses- eller tilsynsorgan har det ultimative ansvar for selskabets overholdelse af de love og administrative bestemmelser, der vedtages i henhold til dette direktiv.«

Forslaget medfører, at de omfattede selskabers ledelses manglende fremlæggelse af erklæringen, inden der fra filialen sker forsikringsdækning af de nævnte risici med forslaget vil kunne straffes med bøde.

Til nr. 61 (§ 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed)

§ 373, stk. 2, i lov om finansiel virksomhed er en straffebestemmelse, og det er i denne bestemmelse angivet, hvilke overtrædelser af bl.a. lov om finansiel virksomhed, der kan straffes med bøde. Det følger således bl.a. af denne bestemmelse, at overtrædelse af § 343 t, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed straffes med bøde.

Som konsekvens af, at de fælles europæiske regler om benchmarks fremadrettet vil blive reguleret i en forordning, foreslås det i lovforslagets § 1, nr. 44, at ophæve afsnit X e i lov om finansiel virksomhed. Dette betyder, at også § 343 t ophæves, og derfor foreslås det at fjerne § 343 t fra straffebestemmelsen.

Endvidere følger det af artikel 24, stk. 1 og 2, i PRIIP-forordningen, at de kompetente myndigheder skal have beføjelse til at pålægge administrative sanktioner og træffe andre administrative foranstaltninger i forbindelse med i overtrædelse af artikel 5, stk. 1, artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19.

Det følger af artikel 22, stk. 1, 2. afsnit, i PRIIP-forordningen, at medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte bestemmelser om administrative sanktioner for overtrædelser af forordningen, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til deres nationale lovgivning.

Det foreslås derfor endvidere at fastsætte en hjemmel til straf for overtrædelse af artikel 5, stk. 1, artikel 6 og 7, artikel 8, stk. 1-3, artikel 9, artikel 10, stk. 1, artikel 13, stk. 1, 3 og 4, og artikel 14 og 19 i PRIIP-forordningen. Med forslaget indføres mulighed for at give bødestraf for overtrædelser af en række forpligtelser, der påhviler PRIIP-producenten og den person, der sælger et PRIIP i henhold til PRIIP-forordningen.

En PRIIP-producent defineres ifølge artikel 4, nr. 4, i PRIIP-forordningen som enhver enhed, der producerer PRIIP'er eller foretager ændringer af et eksisterende PRIIP. Denne definition taler for, at en PRIIP-producent alene kan være en juridisk person.

Derimod defineres en person, der sælger et PRIIP, som en person, der tilbyder eller indgår en PRIIP-kontrakt med en detailinvestor, jf. artikel 4, nr. 5, i PRIIP-forordningen. Der stilles ikke her krav om, at sælger er en juridisk person. Det vil sige, at også fysiske personer kan sælge PRIIP'er. I de tilfælde, hvor de straffelagte bestemmelser omhandler pligter for sælgeren af et PRIIP, kan de mulige ansvarssubjekter derfor være både en fysisk eller juridisk person. I de situationer, hvor sælger er en virksomhed, er de mulige ansvarssubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. I de tilfælde vil det være udgangspunktet i valget af ansvarssubjekt, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til – ud over tiltalen mod den juridiske person – tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed.

Nedenfor anføres forpligtelserne vedrørende de enkelte artikler, der kan overtrædes:

Artikel 5, stk. 1, i PRIIP-forordningen stiller krav om, at PRIIP-producenten udarbejder et dokument med central information for dette produkt i overensstemmelse med kravene i denne forordning og offentliggør dokumentet på sit websted, inden et PRIIP udbydes til detailinvestorer.

Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 5, stk. 1, er PRIIP-producenten.

Artikel 6 i PRIIP-forordningen indeholder en række krav om format og indhold af dokumentet med central information. Dokumentet skal være nøjagtigt, redeligt, klart og ikke vildledende. Det skal bl.a. indeholde central information og være i overensstemmelse med alle bindende kontraktlige dokumenter, med de relevante dele af tilbudsdokumenterne og med vilkårene og betingelserne for PRIIP'et. Dokumentet skal desuden udfærdiges som et kort dokument skrevet på en koncis måde og på højst tre A4-sider i trykt udgave, som fremmer sammenligneligheden.

Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 6 er PRIIP-producenten.

Artikel 7 i PRIIP-forordningen indeholder krav om, at dokumentet med central information skal affattes på de officielle sprog eller på et af de officielle sprog, der anvendes i den del af medlemsstaten, hvor PRIIP'et distribueres, eller på et andet sprog, som de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat har accepteret, eller hvis dokumentet er affattet på et andet sprog, skal det oversættes til et af disse sprog. Oversættelsen skal på troværdig vis nøje gengive indholdet af det originale dokument med central information. Fremmes et PRIIP i en medlemsstat gennem markedsføringsdokumenter affattet på et eller flere af denne medlemsstats officielle sprog, skal dokumentet med central information i det mindste affattes på de tilsvarende officielle sprog.

Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 7 er PRIIP-producenten.

Ifølge artikel 8, stk. 1, i PRIIP-forordningen skal titlen »Dokument med central information« være iøjnefaldende og stå øverst på første side af dokumentet med central information. Dokumentet med central information opstilles i den rækkefølge, der er angivet i stk. 2 og 3.

Direkte under titlen på dokumentet med central information skal der stå en forklaring om, at dokumentet indeholder central information om dette investeringsprodukt. Dokumentet er ikke reklame-materiale. Informationen er lovpligtig og har til formål at gøre det lettere for investor at forstå dette produkts karakteristika, risici, omkostninger og mulige afkast og tab og at gøre det lettere at sammenligne produktet med andre produkter, jf. artikel 8, stk. 2, i PRIIP-forordningen.

Artikel 8, stk. 3, i PRIIP-forordningen stiller desuden krav om, at dokumentet med central information skal indeholde en række oplysninger om bl.a. PRIIP-producentens identitet og kontaktoplysninger, evt. en advarsel om, at investor er ved at købe et produkt, der ikke er simpelt og kan være vanskeligt at forstå, et afsnit om, hvad produktet drejer sig om med angivelse af arten af og de vigtigste karakteristika ved PRIIP'et og en beskrivelse af risiko/afkast-profilen.

Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 8, stk. 1-3, er PRIIP-producenten.

Artikel 9 i PRIIP-forordningen stiller krav om, at markedsføringsmeddelelser, der indeholder specifikke oplysninger om PRIIP'et, ikke må indeholde udsagn, som er i modstrid med oplysningerne i dokumentet med central information eller mindsker betydningen af dette. I markedsføringsmeddelelser angives det, at der findes et dokument med central information, og hvordan og hvorfra det kan erhverves, herunder PRIIP-producentens websted.

Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 9 er PRIIP-producenten.

Ifølge artikel 10, stk. 1, i PRIIP-forordningen skal PRIIP-producenten regelmæssigt gennemgå oplysningerne i dokumentet med central information og ændre dokumentet, hvis gennemgangen viser, at det er nødvendigt. Den ændrede udgave skal gøres tilgængelig straks.

Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 10, stk. 1, er PRIIP-producenten.

Artikel 13, stk. 1, i PRIIP-forordningen stiller krav om, at personer, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, skal stille dokumentet med central information til rådighed for detailinvestorer i god tid, inden de pågældende detailinvestorer bliver bundet af en kontrakt eller et tilbud vedrørende PRIIP'et.

Ifølge artikel 13, stk. 2, i PRIIP-forordningen kan vedkommende dog stille dokumentet med central information til rådighed for detailinvestoren uden unødigt forsinkelse efter transaktionens gennemførelse, hvis en række betingelser er opfyldt.

Gennemføres flere på hinanden følgende transaktioner vedrørende det samme PRIIP på vegne af en detailinvestor i overensstemmelse med de instrukser, som detailinvestoren har givet den person, der sælger PRIIP'et, forud for den første transaktion, finder kravet om at stille et dokument med central information til rådighed i henhold til stk. 1 kun anvendelse på den første transaktion og på den første transaktion efter ændringen af dokumentet med central information i henhold til artikel 10, jf. artikel 13, stk. 3, i PRIIP-forordningen.

Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 13, stk. 1, 3 og 4, er den person, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, hvad enten denne er en fysisk eller juridisk person.

Artikel 14 i PRIIP-forordningen indeholder krav om, at personer, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, skal stille dokumentet med central information til rådighed for detailinvestoren vederlagsfrit på papir, et andet varigt medium eller via et websted, under nogle nærmere betingelser.

Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 14 er den person, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, hvad enten denne er en fysisk eller juridisk person.

Artikel 19 i PRIIP-forordningen stiller krav om, at PRIIP-producenten og den person, der rådgiver om eller sælger PRIIP'et, indfører passende procedurer og ordninger for at sikre, at detailinvestorer har en effektiv måde at indgive en klage over PRIIP-producenten på, at detailinvestorer, som har indgivet en klage vedrørende dokumentet med central information, rettidigt og på korrekt vis modtager et fyldestgørende svar, og at detailinvestorer også har effektive retsmidler i tilfælde af grænseoverskridende tvister, navnlig hvis PRIIP-producenten er hjemmehørende i en anden medlemsstat eller i et tredjeland.

Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 19 er den person, som rådgiver om eller sælger et PRIIP, hvad enten denne er en fysisk eller juridisk person, og PRIIP-producenten.

Til nr. 62 (§ 373, stk. 3, 3. pkt., i lov om finansiel virksomhed)

§ 373, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed angiver, i hvilke tilfælde manglende efterlevelse af påbud straffes med bøde.

Finanstilsynet foreslås udpeget som kompetent myndighed i relation til PRIIP-forordningen, jf. lovforslagets § 1, nr. 45. Herved tillægges Finanstilsynet bl.a. kompetence til at udøve de beføjelser vedrørende produktintervention, som følger af PRIIP-forordningen. Disse beføjelser består i, at Finanstilsynet under ganske særlige omstændigheder kan forbyde eller indføre andre restriktioner i markedsføringen af sammensatte investeringsprodukter og investeringsbaserede livsforsikringsprodukter, jf. artikel 17 i PRIIP-forordningen.

Det foreslås at tilføje et nyt § 373, stk. 3, 3. pkt., som anfører, at den, som overtræder et forbud eller en begrænsning eller restriktion meddelt i henhold til artikel 17 i PRIIP-forordningen, straffes med bøde.

Ansvarssubjektet er den fysiske eller juridiske person, der enten producerer, rådgiver om eller sælger et sammensat eller forsikringsbaseret investeringsprodukt. Den strafbare handling består f.eks. i, at en producent markedsfører et sammensat produkt på trods af, at Finanstilsynet har nedlagt et forbud imod dette. Det kan desuden være en distributør, der sælger et forsikringsbaseret produkt i strid med de restriktioner, som Finanstilsynet måtte have fastsat for det.

Det vil ved strafudmålingen være relevant at tage udgangspunkt i bl.a. virksomhedens omsætning i forhold til det pågældende produkt og karakteren af den restriktion, som virksomheden ikke efterlever.

Til § 2

Til nr. 1 (fodnoten til lov om kapitalmarkeders titel)

Den foreslåede tilføjelse til fodnoten til lov om kapitalmarkeders titel er en konsekvens af, at lovforslaget indeholder ændringer som følge af benchmarkforordningen.

Til nr. 2 (§ 55, stk. 4, i lov om kapitalmarkeder)

Finanstilsynet kan i medfør af § 55 i lov om kapitalmarkeder ophæve den stemmeret, der er tilknyttet kapitalandele i en operatør af en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF), i en række nærmere angivne tilfælde.

Efter § 55, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder kan Finanstilsynet ophæve stemmeretten i tilfælde, hvor en kapitalejer ejer en kvalificeret ejerandel i virksomheden, men hvor kapitalejeren ikke opfylder § 51, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder, som indeholder krav til bl.a. den pågældendes omdømme, erfaring og økonomiske forhold.

Efter § 55, stk. 2, i lov om kapitalmarkeder kan Finanstilsynet ophæve stemmeretten i tilfælde, hvor kapitalejeren ikke har overholdt forpligtelsen i § 51, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder til at ansøge Finanstilsynet om godkendelse af erhvervelsen af en kvalificeret ejerandel i en operatør af en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF) forud for erhvervelsen.

Efter § 55, stk. 3, i lov om kapitalmarkeder skal Finanstilsynet ophæve stemmeretten i tilfælde, hvor Finanstilsynet har afslået at godkende kapitalejerens erhvervelse af kapitalandele.

Det følger af § 55, stk. 4, i lov om kapitalmarkeder, at en kapitalandel ikke kan indgå i opgørelsen af den på en generalforsamling repræsenterede stemmeberettigede kapital i de tilfælde, hvor Finanstilsynet har ophævet stemmeretten i medfør af § 55, stk. 1-3, i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 4* i § 55, hvorefter Finanstilsynet forpligtes til at orientere den pågældende operatør af en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF), når Finanstilsynet har ophævet stemmeretten tilknyttet kapitalandele i virksomheden i medfør af § 55, stk. 1-3. Finanstilsynet forpligtes endvidere til at orientere virksomheden, hvis kapitalandele igen tildeles fuld stemmeret i medfør af § 55, stk. 2, 2. pkt.

Det følger således af det foreslåede *stk. 4, 1. pkt.*, at Finanstilsynet efter at have truffet en afgørelse om ophævelse af stemmeretten tilknyttet kapitalandele i en operatør af en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF) skal orientere virksomheden om det forhold, at stemmeretten for de pågældende kapitalandele er ophævet.

Når Finanstilsynet ophæver stemmeretten tilknyttet kapitalandele i en virksomhed, må kapitalejeren ikke udnytte stemmeretten forbundet med de pågældende kapitalandele i afstemninger på virksomhedens generalforsamling. Endvidere kan kapitalandelen ikke indgå i opgørelsen af den på generalforsamlingen repræsenterede stemmeberettigede kapital.

Hvis Finanstilsynets ophævelse af stemmeretten tilknyttet kapitalandele i operatøren af en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF) skal efterleves i forbindelse med afholdelse af generalforsamlinger, kræver det, at virksomheden er bekendt med forholdet.

Virksomheden er ikke part i Finanstilsynets afgørelse efter § 55 i lov om kapitalmarkeder, og virksomheden bliver derfor ikke nødvendigvis orienteret om det forhold, at en kapitalejers stemmeret er ophævet.

Derfor foreslås det, at Finanstilsynet i alle tilfælde skal orientere virksomheden om ophævelsen af stemmerettigheder. Herved sikres det, at virksomheden ser bort fra de pågældende stemmer i forbindelse med en afstemning på generalforsamlingen, og det sikres, at virksomheden undlader at medtage de pågældende kapitalandele ved opgørelsen af den på generalforsamlingen repræsenterede stemmeberettigede kapital.

Orienteringen skal alene angive, for hvilke kapitalandele Finanstilsynet har ophævet stemmeretten herunder navnet på den pågældende ejer af kapitalandelene. Orienteringen skal ikke angive øvrige forhold vedrørende Finanstilsynets afgørelse om ophævelse af stemmeretten, herunder begrundelsen for afgørelsen.

Det følger endvidere af det foreslåede *stk. 4, 2. pkt.*, at Finanstilsynet også skal orientere virksomheden, hvis kapitalandele igen tildeles fuld stemmeret i medfør af § 55, stk. 2, 2. pkt.

Når Finanstilsynet efter § 55, stk. 2, ophæver stemmeretten i tilfælde, hvor kapitalejeren ikke har overholdt forpligtelsen i § 51, stk. 1, til at ansøge Finanstilsynet om godkendelse af erhvervelsen af kapitalandelen, vil kapitalandelen igen tildeles fuld stemmeret, hvis Finanstilsynet efterfølgende godkender erhvervelsen. I sådanne tilfælde vil Finanstilsynet have orienteret virksomheden om ophævelsen af stemmeretten i medfør af det foreslåede § 55, stk. 4, 1. pkt. Med forslaget til 2. pkt. får Finanstilsynet pligt til også at orientere virksomheden om det forhold, at stemmeretten ikke længere er ophævet, således at den pågældende kapitalejer kan udnytte stemmeretten i afstemninger på virksomhedens generalforsamlinger, og således at kapitalandelene igen indgår i opgørelsen af den på generalforsamlingen repræsenterede stemmeberettigede kapital.

Orienteringen skal alene angive, hvilke kapitalandele der igen tildeles fuld stemmeret, herunder navnet på den pågældende ejer af kapitalandelene.

Det foreslåede stk. 4 svarer til Finanstilsynets eksisterende praksis på området. Der er således i den henseende ikke tale om ændringer af indholdsmæssig karakter.

Orienteringen til virksomheden er nødvendig for at sikre overholdelsen af den eksisterende lovgivning om ophævede stemmerettigheder. Henset til, at Finanstilsynets ophævelse af stemmeretten er en afgørelse af indgribende karakter, og henset til, at Finanstilsynet videreformidler oplysninger om afgørelsen til en, som ikke er part i sagen, vurderes det rigtigst, at orienteringspligten eksplicit fremgår af den finansielle regulering.

Til nr. 3 (§ 127 a i lov om kapitalmarkeder)

Den finansielle regulering indeholder ikke regler om markedspladsers offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af deres transaktioner med finansielle instrumenter.

Det foreslås at indsætte en ny § 127 a i lov om kapitalmarkeder, som indeholder en sådan oplysningsforpligtelse. Derved får offentligheden og investeringsselskaberne hjælp til at bestemme den bedste måde at udføre kundeordrer på.

Det foreslås i *stk. 1*, at en markedsplads mindst én gang om året vederlagsfrit skal stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter.

Ved en markedsplads forstås et reguleret marked, en multilateral handelsfacilitet (herefter MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (herefter OHF), jf. § 3, nr. 5, i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås i *stk. 2*, at oplysningerne nævnt i *stk. 1* skal gives for alle kategorier af finansielle instrumenter og skal indeholde oplysninger om pris, omkostninger, hurtighed og sandsynlighed for udførelsen.

Kravene til det specifikke indhold og format samt hyppigheden af oplysninger om udførelsen af ordrer vedrørende finansielle instrumenter, som handelsstederne skal offentliggøre, er nærmere specificeret i Kommissionens delegerede forordning af 8. juni 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder om de oplysninger, som skal offentliggøres af handelssteder om kvaliteten af udførelsen af transaktioner. Handelsstedet skal således offentliggøre bl.a. oplysninger om type af handelssted og finansielt instrument, oplysninger om prisen for transaktioner og oplysninger om omkostninger, som handelsstedet pålægger sine medlemmer eller brugere.

Den foreslåede § 127 a gennemfører artikel 27, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II).

Det foreslås, at overtrædelse af det foreslåede § 127 a straffelægges, jf. dette lovforslags § 2, nr. 13, og manglende offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af transaktioner med finansielle instrumenter på markedspladsen kan derfor straffes med bøde. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er operatøren af et reguleret marked, en MHF eller en OHF.

Det følger af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I dette tilfælde, hvor den straffelagte bestemmelse omhandler en pligt for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter ved overtrædelse af bestemmelsen virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden – oftest ledelsen. Der vil kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden. Ved valg af ansvarssubjekt er det udgangspunktet, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til – ud over tiltalen mod den juridiske person – tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed. Der bør som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Til nr. 4 (§ 140 a i lov om kapitalmarkeder)

Den finansielle regulering indeholder ikke regler om systematiske internalisatorer og prisstilleres offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af deres transaktioner med finansielle instrumenter.

Det foreslås at indsætte en ny § 140 a i lov om kapitalmarkeder, som indeholder en sådan oplysningsforpligtelse. Derved får offentligheden og investeringsselskaberne hjælp til at bestemme den bedste måde at udføre kundeordrer på.

Det foreslås i *stk. 1*, at en systematisk internalisator, jf. lovens § 141, mindst én gang om året vederlagsfrit skal stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter.

Ved en systematisk internalisator forstås et fondsmæglerselskab, som på organiseret, hyppigt og systematisk grundlag og i væsentlig omfang handler for egen regning ved udførelse af kundeordrer uden for en markedsplads uden at drive et multilateralt system, når fondsmæglerselskabet overskrider de af Europa-Kommissionen fastsatte grænser for, hvornår handelen er hyppig og væsentlig, jf. § 3, nr. 17, i lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås i *stk. 2*, at et fondsmæglerselskab, der er prisstiller, mindst én gang om året skal stille oplysninger vederlagsfrit til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter. Dette gælder dog ikke i forhold til de finansielle instrumenter, der er omfattet af handelsforpligtelsen i artikel 23 og 28 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 600/2014 af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (herefter MiFIR).

Ved en prisstiller forstås i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, nr. 7, i MiFID II en person, der på de finansielle markeder fremstiller sig som værende villig til på et kontinuerligt grundlag og for egen regning at købe og sælge finansielle instrumenter over sin egenbeholdning til priser, som personen selv fastsætter. Den aktivitet, som en prisstiller efter definitionen foretager, skal læses uafhængigt af definitionen af prisstillelsesstrategier i Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) nr. 236/2012 af 14. marts 2012 om short selling og visse aspekter af credit default swaps.

Finansielle instrumenter omfattet af den foreslåede bestemmelse er alle andre finansielle instrumenter end dem, der er omfattet af handelsforpligtelsen i artikel 23 og 28 i MiFIR.

Handelsforpligtelsen i artikel 23 i MiFIR omfatter aktier, der er optaget til handel på et reguleret marked eller som handles på en markedsplads.

Handelsforpligtelsen i artikel 28 i MiFIR omfatter derivater.

Offentliggørelsesforpligtelsen vedrører derfor de øvrige instrumenter, der er nævnt i bilag 5 til lov om finansiell virksomhed. Det drejer sig f.eks. om andre omsættelige værdipapirer såsom obligationer.

Det foreslås i *stk. 3*, at oplysningerne nævnt i stk. 1 og 2 skal gives for alle kategorier af finansielle instrumenter og skal indeholde oplysninger om pris, omkostninger, hurtighed og sandsynlighed for udførelsen.

Kravene til det specifikke indhold og format samt hyppigheden af oplysninger om udførelsen af ordrer vedrørende finansielle instrumenter, som handelsstederne skal offentliggøre, er nærmere specificeret i Kommissionens delegerede forordning af 8. juni 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU om markeder for finansielle instrumenter for så vidt

angår reguleringsmæssige tekniske standarder om de oplysninger, som skal offentliggøres af handelssteder om kvaliteten af udførelsen af transaktioner. Handelsstedet skal således offentliggøre bl.a. oplysninger om type af handelssted og finansielt instrument, oplysninger om prisen for transaktioner og oplysninger om omkostninger, som handelsstedet pålægger sine medlemmer eller brugere.

Den foreslåede § 140 a gennemfører artikel 27, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/65/EU af 15. maj 2014 om markeder for finansielle instrumenter (MiFID II).

Det foreslås, at overtrædelse af det foreslåede § 140 a strafbelægges, jf. lovforslagets § 2, nr. 13, og manglende offentliggørelse af oplysninger om kvaliteten af transaktioner med finansielle instrumenter på markedspladsen kan derfor straffes med bøde. Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er den systematisk internalisator eller prisstilleren.

Det følger af § 27, stk. 1, 1. pkt., i straffeloven, at strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan.

I dette tilfælde, hvor den strafbelagte bestemmelse omhandler en pligt for virksomheden, er de mulige ansvarssubjekter ved overtrædelse af bestemmelsen virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden – oftest ledelsen. Der vil kunne rejses tiltale mod virksomheden alene eller mod både virksomheden og en eller flere personer med tilknytning til virksomheden. Ved valg af ansvarssubjekt er det udgangspunktet, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til – ud over tiltalen mod den juridiske person – tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed. Der bør som udgangspunkt ikke rejses tiltale mod underordnede ansatte.

Til nr. 5 og 6 (§§ 211 og 212 i lov om kapitalmarkeder)

§ 211, stk. 2, angiver de direktiver og forordninger, som Finanstilsynet påser overholdelse af. § 212, stk. 1, angiver, at Finanstilsynet fører tilsyn med operatører af en markedsplads, udbydere af data-indberetningstjenester, centrale modparter (CCP'er), værdipapircentraler (CSD'er), kontoførende institutter og registrerede betalingssystemer.

Det følger af artikel 40, stk. 1, i benchmarkforordningen, at hver medlemsstat for administratorer og tilsynsbelagte enheder skal udpege den relevante kompetente myndighed, der skal være ansvarlig for at gennemføre de i benchmarkforordningen fastsatte opgaver.

Det foreslås, at der tilføjes et nyt *nr. 8* i § 211, stk. 2, og at administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks tilføjes i § 212, stk. 1. Det vil betyde, at Finanstilsynet bliver udpeget som kompetent myndighed i overensstemmelse med artikel 40 i benchmarkforordningen. Finanstilsynet er dermed ansvarlig for tilsynet med, at fysiske og juridiske personer med pligter i henhold til benchmarkforordningen overholder disse forpligtelser.

Det betyder, at Finanstilsynet som kompetent myndighed får mulighed for at håndhæve benchmarkforordningen, og at de relevante beføjelser i eksempelvis §§ 214, 215 og 234 finder anvendelse på administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks.

Til nr. 7 (§ 214 i lov om kapitalmarkeder)

§ 214, stk. 3, giver Finanstilsynet mulighed for uden retskendelse at kræve udlevering af eksisterende optagelser af telefonsamtaler, elektronisk kommunikation eller fortegnelser over datatrafik hos et fondsmæglerselskab, operatører af en markedsplads og udbydere af dataindberetningstjenester.

Det følger af artikel 41, stk. 1, litra f, i benchmarkforordningen, at de kompetente myndigheder skal have mulighed for at kræve udlevering af eksisterende optagelser af telefonsamtaler, elektronisk kommunikation eller anden datatrafik, der opbevares af tilsynsbelagte enheder.

Det foreslås, at administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks tilføjes i § 214, stk. 3. Det vil betyde, at Finanstilsynet kan kræve de oplysninger, der er nævnt i § 214, stk. 3, udleveret fra administratorer og stillere i overensstemmelse med de beføjelser tilsynet har i relation til fondsmæglerselskaber, operatører af en markedsplads og udbydere af dataindberetningstjenester.

Eksisterende optagelser af telefonsamtaler, elektronisk kommunikation eller fortegnelser over datatrafik kan udgøre et vigtigt element i afsløring af manipulation med benchmarks, hvorfor det er afgørende, at Finanstilsynet har adgang til disse oplysninger.

Til nr. 8 (§ 218 i lov om kapitalmarkeder)

§ 218 regulerer Finanstilsynets beføjelser til at suspendere, slette eller kræve ophør af retsstridig praksis og adfærd samt at kræve nedlæggelse af midlertidigt forbud mod erhvervsmæssig virksomhed.

Ifølge artikel 41, stk. 1, litra h, skal de kompetente myndigheder midlertidigt kunne kræve, at en praksis, der i henhold til den kompetente myndighedsvurdering er i strid med forordningen bringes til ophør.

For at imødekomme forordningens krav foreslås det derfor at tilføje benchmarkforordningen til nr. 3 i § 218. Beføjelsen kan anvendes af Finanstilsynet på et tidligere tidspunkt end eksempelvis i de tilfælde, hvor Finanstilsynet ønsker at give et påbud eller inddrage en tilladelse, da disse afgørelser kræver, at en sag er fuldt oplyst, herunder at involverede parter er blevet hørt.

Af hensyn til fortsat tillid til handel på de finansielle markeder og den lige adgang til information kan det være nødvendigt, at Finanstilsynet på et tidligere tidspunkt skal have mulighed for at kræve ophør af en praksis eller adfærd.

Det er en betingelse for anvendelse af beføjelsen, at Finanstilsynet har en begrundet formodning om, at den udførte praksis eller adfærd kan være i strid med de førnævnte regler, og at den, mod hvem Finanstilsynet starter en undersøgelse af om reglerne er overtrådt, ikke i tilstrækkelig grad kan dokumentere over for Finanstilsynet, at den anvendte praksis eller adfærd er lovlig.

Bestemmelsen kan eksempelvis anvendes i forbindelse med Finanstilsynets undersøgelser af, om der ved input til eller fastsættelse af et benchmark er sket manipulation ved en overtrædelse af reg-

lerne om interessekonflikter, herunder vedrørende funktionsadskillelse. Hvis den mistænkte fortsat ikke lever op til kravene, kan Finanstilsynet nedlægge midlertidigt forbud mod at stille eller fastsætte benchmarket. Det er ikke et krav, at der er sket manipulation på tidspunktet for nedlæggelse af forbuddet. Det er alene et krav, at Finanstilsynet har vurderet, at handlingerne kan være i strid med benchmarkforordningen.

Beføjelsen kan endvidere tænkes anvendt i det tilfælde, hvor Finanstilsynet anmelder en person til politiet for manipulation af benchmark. I forlængelse af beslutningen om at overdrage sagen til politiet, kan Finanstilsynet beslutte at nedlægge et midlertidigt forbud mod, at den pågældende person opretholder en praksis eller adfærd indtil videre. I denne situation vil det midlertidige forbud være en selvstændig afgørelse, der kan påklages til Erhvervsankenævnet, jf. § 232, hvorimod politianmeldelsen alene er et sagsbehandlingsskridt og derved ikke en afgørelse, som kan påklages til anden myndighed.

Ønskes et permanent ophør af en praksis eller adfærd skal Finanstilsynet udstede et påbud eller alternativt inddrage en administrators godkendelse. Finanstilsynet kan udstede et påbud, hvis en fysisk eller juridisk person ikke overholder reglerne i benchmarkforordningen.

Til nr. 9 (§ 218 i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af § 218, nr. 4, at Finanstilsynet kan kræve nedlæggelse af midlertidigt forbud mod udøvelse af erhvervsmæssig virksomhed, som er i strid med lov om kapitalmarkeder og regler fastsat i medfør heraf.

Finanstilsynet kan alene i undtagelsestilfælde kræve nedlæggelse af et midlertidigt forbud mod udøvelsen af en erhvervsmæssig aktivitet, hvor Finanstilsynet har fået tillagt kompetence efter det foreslåede § 211, stk. 2, nr. 8, idet der er tale om en indgribende beføjelse i retten til at drive et erhverv. Er der mistanke om, at reglerne ikke overholdes, kan det være nødvendigt, at Finanstilsynet har mulighed for midlertidigt at stoppe en virksomheds aktivitet. Hensynet til tilliden til kapitalmarkederne samt hensynet til den enkelte investor kan tilsige, at Finanstilsynet griber ind og stopper en virksomhed helt eller delvist.

Det foreslås, at Finanstilsynets beføjelser i § 218, nr. 4 også finder anvendelse på administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks, der er underlagt pligter i henhold til benchmarkforordningen. Beføjelsen kan rette sig mod hele eller dele af virksomheden samt fysiske personer underlagt pligter i henhold til benchmarkforordningen.

Beføjelsen tænkes særligt anvendt i tilfælde, hvor Finanstilsynet vurderer, at tilliden til kapitalmarkederne er i fare, eller at investorer udsættes for en risiko for at lide et usædvanligt økonomisk tab, fordi der er en mistanke om, at en virksomhed ikke opfylder reglerne, som virksomheden er omfattet af.

Til nr. 10 og 11 (§§ 226 og 227 i lov om kapitalmarkeder)

§§ 226 og 227 udgør undtagelser til § 224, der pålægger Finanstilsynets medarbejdere en særlig tavshedspligt. Det følger af § 226, nr. 2, at fortrolige oplysninger kan videregives til finansielle tilsynsmyndigheder i EU/EØS-lande, der har ansvaret for tilsyn med kreditinstitutter, finansieringsinstitutter, forsikringsselskaber, investeringsselskaber, administrationsselskaber eller med de finansielle markeder, på betingelse af at modtagerne af oplysningerne har behov herfor til varetagelsen af deres opgaver. Det følger af § 227, nr. 1, at fortrolige oplysninger kan videregives til finansielle

tilsynsmyndigheder i lande uden for EU/EØS-landene, der har ansvaret for tilsyn med kreditinstitutter, finansieringsinstitutter, forsikringsselskaber eller de finansielle markeder, jf. dog § 228.

I henhold til artikel 44 i benchmarkforordningen skal de kompetente myndigheder yde bistand til andre medlemsstaters kompetente myndigheder. De skal navnlig udveksle oplysninger og samarbejde om undersøgelser og tilsyn. De kompetente myndigheder kan også samarbejde med andre medlemsstaters kompetente myndigheder med henblik på at lette inddrivelsen af bøder.

Som konsekvens af artikel 44 i benchmarkforordningen foreslås det at indsætte administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks i listen i henholdsvis § 226, nr. 2 og § 227, nr. 1. Finanstilsynet får dermed mulighed for at udveksle oplysninger med andre organer, der er udpeget som kompetente myndigheder med ansvaret for at påse overholdelse af benchmarkforordningen.

Til nr. 12 (§ 242 i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af § 242, at videregiver en operatør af en markedsplads, en udbyder af dataindberetningstjenester, en central modpart (CCP) eller en værdipapircentral (CSD) oplysninger om virksomheden, og er oplysningerne kommet offentligheden til kendskab, kan Finanstilsynet påbyde virksomheden at offentliggøre berigtigende oplysninger inden for en af Finanstilsynet fastsat frist, hvis oplysningerne efter Finanstilsynets vurdering er misvisende, og Finanstilsynet vurderer, at oplysningerne kan have skadevirkning for virksomhedens kunder, øvrige kreditorer, de finansielle markeder, hvorpå finansielle instrumenter udstedt af virksomheden handles, markedets ordentlige funktion eller den finansielle stabilitet generelt.

Det følger af artikel 41, stk. 1, litra j, i benchmarkforordningen, at de kompetente myndigheder skal have tilsyns- og undersøgelsesbeføjelser til at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at offentligheden informeres korrekt om leveringen af et benchmark, herunder ved at kræve, at den relevante administrator eller en person, der har offentliggjort og/eller udbredt benchmarket, offentliggør en berigtigelse vedrørende tidligere bidrag af inputdata til fastsættelse af benchmarket eller selve benchmarktallene.

Det er afgørende for tilliden til de finansielle markeder, at Finanstilsynet har mulighed for at sikre offentliggørelse af korrekte oplysninger og dermed også berigtigelse af ukorrekte oplysninger.

Det foreslås derfor, at Finanstilsynets beføjelser i § 242 også finder anvendelse på administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks, der er underlagt pligter i henhold til benchmarkforordningen.

Til nr. 13 (§ 247 i lov om kapitalmarkeder)

I henhold til § 247 i lov om kapitalmarkeder straffes overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i loven med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås at tilføje en henvisning til det foreslåede §§ 127 a og 140 a, jf. dette lovforslags § 2, nr. 3 og 4.

Det foreslåede § 127 a indebærer, at en operatør af et reguleret marked, en multilateral handelsfacilitet (MHF) eller en organiseret handelsfacilitet (OHF) mindst en gang årligt vederlagsfrit skal stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finan-

sielle instrumenter. Oplysningerne skal gives for alle kategorier af finansielle instrumenter og skal indeholde oplysninger om pris, omkostninger, hurtighed og sandsynlighed for udførelsen. Der henvises i øvrigt til dette lovforslags § 2, nr. 3, med tilhørende bemærkninger.

Det foreslåede § 140 a indebærer, at en systematisk internalisator og prisstiller mindst en gang årligt vederlagsfrit skal stille oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter. Oplysningerne skal gives for alle kategorier af finansielle instrumenter og skal indeholde oplysninger om pris, omkostninger, hurtighed og sandsynlighed for udførelsen. Der henvises i øvrigt til dette lovforslags § 2, nr. 4, med tilhørende bemærkninger.

Den strafbare handling består i, at en af de pågældende aktører ikke mindst én gang årligt stiller oplysninger til rådighed for offentligheden om kvaliteten af udførelsen af transaktioner med finansielle instrumenter.

Til nr. 14 (§ 253 a i lov om kapitalmarkeder)

Det følger af artikel 42, stk. 1, i benchmarkforordningen, at de kompetente myndigheder skal have beføjelse til at pålægge passende administrative sanktioner og træffe andre administrative foranstaltninger i forbindelse med i det mindste overtrædelse af artikel 4-16, 21, 23-29 og 34 samt i tilfælde af manglende samarbejde eller indvilligelse i en undersøgelse, kontrol eller anmodning om oplysninger jf. artikel 41.

Det følger af artikel 42, stk. 3, 2. pkt., i benchmarkforordningen, at medlemsstaterne kan beslutte ikke at fastsætte regler for administrative sanktioner som fastsat i bestemmelsens stk. 1 for overtrædelser omhandlet i stk. 1, der er underlagt strafferetlige sanktioner i henhold til national ret.

Det foreslås derfor at fastsætte en hjemmel til straf for overtrædelse af artikel 4-16, 21, 23-29 og 34 i benchmarkforordningen. Med forslaget indføres mulighed for at give bødestraf for overtrædelser af en række forpligtelser, der påhviler juridiske og fysiske personer i henhold til benchmarkforordningen.

Der stilles ingen krav om, at administratorer eller stillere skal være juridiske personer. Benchmarkforordningen pålægger fysiske og juridiske personer, der er involveret i leveringen af et benchmark, en lang række forpligtelser. Det vil sige, at fysiske personer også kan være administratorer og stillere. I de tilfælde, hvor de strafbelagte bestemmelser omhandler pligter eller forbud, er de mulige ansvarssubjekter derfor den fysiske eller juridiske person, der som administrator leverer et benchmark eller som stiller bidrager med inputdata til fastsættelsen af et benchmark. I de situationer, hvor administrator eller stiller er en virksomhed er de mulige ansvarssubjekter virksomheden og/eller en eller flere personer med tilknytning til virksomheden, hvilket oftest er medlemmer af ledelsen. I de tilfælde vil det være udgangspunktet i valget af ansvarssubjekt, at tiltalen rejses mod den juridiske person. Der kan i en række tilfælde være anledning til – ud over tiltalen mod den juridiske person – tillige at rejse tiltale mod en eller flere fysiske personer, såfremt den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed.

Bødeniveauet vil blive fastsat i overensstemmelse med de generelle regler om straf i § 255, stk. 5, i lov om kapitalmarkeder. Det fremgår heraf, at ved udmåling af bøder lægges vægt på overtrædelsens grovhed og gerningsmandens økonomiske forhold. For overtrædelser begået af juridiske personer lægges ved vurderingen af gerningsmandens økonomiske forhold vægt på virksomhedens nettoårsomsætning på gerningstidspunktet. For overtrædelser begået af fysiske personer lægges

vægt på den pågældendes indtægtsforhold på gerningstidspunktet. Det er afgørende, at der ved strafudmålingen lægges vægt på de nævnte faktorer, således at bøder vil have en pønalt og præventiv effekt på alle aktører på markedet, og således at det finansielle incitament til at overtræde bestemmelserne reduceres. Vurderingen af overtrædelsens grovhed bør foregå uafhængigt af gerningsmandens økonomiske forhold.

Nedenfor anføres forpligtelserne vedrørende de enkelte artikler, der kan overtrædes:

Artikel 4 i benchmarkforordningen stiller krav vedrørende governance og interessekonflikter. Ifølge bestemmelsen skal administratorer have solide governanceordninger og en rolle- og ansvarsfordeling for alle personer, der er involveret i leveringen af et benchmark. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Ansvarssubjektet for straf for manglende overholdelse af artikel 4 er administratoren, hvad enten denne er en fysisk eller juridisk person.

Artikel 5 i benchmarkforordningen stiller krav vedrørende overvågningsfunktionen. I henhold til bestemmelsen skal administrator oprette og vedligeholde en permanent og effektiv overvågningsfunktion med henblik på at sikre overvågning af alle aspekter af leveringen af deres benchmarks. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Ansvarssubjektet i tilfælde af overtrædelse af artikel 5 er administrator, der leverer et benchmark.

Det følger af benchmarkforordningens artikel 6, at administrator skal have en kontrolramme, der sikrer, at deres benchmarks leveres og offentliggøres eller stilles til rådighed i overensstemmelse med forordningen. Af artikel 6, stk. 2, følger et proportionalitetsprincip, hvorefter kontrolrammen skal stå i forhold til niveauet af interessekonflikter, graden af skøn og arten af inputdata til benchmarket. Kontrolrammen er et vigtigt instrument for administrator til at imødekomme operationelle risici og identificere fejl og uregelmæssigheder i inputdata inden offentliggørelse.

Overtrædelse af artikel 6 kan bestå i, at administrator ikke på tilstrækkelig vis sikrer sig, at stillere overholder adfærdskodeksen i artikel 15 eller ikke på tilstrækkelig vis overvåger inputdata forud for offentliggørelsen af benchmarket.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen er administratorer, der leverer et benchmark.

I henhold til benchmarkforordningens artikel 7 skal administrator have en ansvarlighedsramme. Dette indbefatter retningslinjer for opbevaring af optegnelser, revision og gennemgang, samt en klageproces, der dokumenterer overholdelse af forordningen. Opgaven skal udføres af en, af administrator udpeget, uafhængig intern eller ekstern funktion. For så vidt angår kritiske benchmarks skal opgaven udføres af en ekstern funktion. Ansvarlighedsrammen er vigtig for administrator til brug for dennes sikring af overholdelse af benchmarkforordningen. Overtrædelse kan bestå i ikke at have udpeget en intern eller ekstern funktion til at varetage denne funktion, eller i ikke at have udpeget en ekstern funktion i tilfælde af et kritisk benchmark.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 6 er administratorer, der leverer et benchmark.

Artikel 8 i benchmarkforordningen stiller krav vedrørende opbevaring af optegnelser. Bestemmelsen indebærer en pligt for administrator til at opbevare fortegnelser over bl.a. alle inputdata, den anvendte metodologi til fastsættelse af et benchmark, de skøn, der er foretaget af administrator samt identiteten af indberetterne og de fysiske personer, som administratoren har ansat til at fastsætte et benchmark. Opbevaring af optegnelser er vigtigt for at kunne danne sig et overblik over og kunne gå tilbage og vurdere de skøn, administrator har foretaget i forbindelse med fastsættelse af et benchmark. Derved udgør kravet i artikel 8 et vigtigt redskab til at imødekomme manipulation af benchmarks.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 7 er administratorer, der leverer et benchmark.

Benchmarkforordningens artikel 9 stiller krav vedrørende en klagebehandlingsmekanisme. Efter bestemmelsen skal administrator indføre og offentliggøre procedurer for modtagelse og undersøgelse samt opbevaring af optegnelser over klager, herunder klager over en administrators benchmarkfastlæggelsesproces til prøvelse af, hvorvidt en specifik benchmarkfastlæggelse er repræsentativ for markedsværdien. Det er formålet med bestemmelsen at sikre, at administrator udleverer retningslinjer for klagebehandling samt at klager bliver undersøgt på rettidig og retfærdig vis.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 9 er administratorer, der leverer et benchmark.

Artikel 10 i benchmarkforordningen indeholder krav i forbindelse med outsourcing. Det følger af bestemmelsen, at administrator ikke må overlade funktioner vedrørende leveringen af et benchmark til tredjemand på en sådan måde, at administrators kontrol med leveringen af benchmarket eller den relevante kompetente myndigheds mulighed for at føre tilsyn med benchmarket forringes væsentligt.

Heri ligger, at administrator har det fulde ansvar for opfyldelsen af sine forpligtelser i henhold til forordningen uanset at denne har outsourcet funktioner eller tjenester i forbindelse med leveringen af et benchmark. Af bestemmelsens stk. 3 fremgår en række forpligtelser for administratoren ved outsourcing. Eksempelvis skal administrator sikre sig, at der træffes passende foranstaltninger, hvis det viser sig, at tjenesteudbyderen, der er outsourcet til, muligvis ikke udfører funktionerne effektivt. Det er vigtigt, at administrator har adgang til at føre kontrol med de outsourcete aktiviteter, da der ellers ikke er mulighed for sikre sig, at de outsourcete funktioner udføres på en måde, der ikke kompromiterer kvaliteten af benchmarket. Overtrædelse af bestemmelsen kan ligge i, at administrator ikke stiller oplysninger om identiteten af og opgaverne for den tjenesteudbyder, der er outsourcet til, til rådighed for de kompetente myndigheder.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 10 er administratorer, der leverer et benchmark.

Benchmarkforordningens artikel 11 stiller krav vedrørende inputdata. Ifølge bestemmelsen skal administrator udarbejde og offentliggøre klare retningslinjer vedrørende typerne af inputdata, prioriteringsrækkefølgen for brugen af de forskellige typer af inputdata og anvendelsen af fagmæssig bedømmelse i overensstemmelse med bl.a. metoden. Hvis et benchmark bygger på inputdata fra flere stillere er det administrators opgave, når det er relevant, at indhente dataene fra et pålideligt og repræsentativt panel eller udsnit af stillere. Kravene er vigtige, fordi det bidrager til at sikre at resultatet, dvs. benchmarket, der fastsættes på baggrund af inputdataene, er pålideligt og repræsentativt for den markedsmæssige eller økonomiske realitet, som benchmarket skal måle.

Overtrædelse af bestemmelsen kan bestå i, at administrator ikke på tilstrækkelig vis sikrer sig at inputdataene repræsenterer den markedsmæssige eller økonomiske realitet, det skal måle. I sådanne tilfælde er det administratorens pligt at ændre inputdataene, stillerne eller metoden for at sikre, at inputdata igen lever op til dette. I yderste konsekvens må administrator vurdere, hvorvidt det er hensigtsmæssigt fortsat at levere det pågældende benchmark.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 11 er administratorer, der leverer et benchmark.

Artikel 12 i benchmarkforordningen fastsætter krav til den metode, som administrator anvender ved fastsættelse af et benchmark. Administrator skal således anvende en metode, der er robust og pålidelig, har klare regler, der fastsætter, hvordan og hvornår der ved fastsættelse af benchmarket kan udøves skøn og som er kontinuerligt og giver mulighed for validering. Overtrædelse af bestemmelsen kan bestå i, at administrator ved valg af metode ikke tager højde for alle relevante faktorer, herunder eksempelvis markedets størrelse og normale likviditetsforhold.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 12 er administratorer, der leverer et benchmark.

Benchmarkforordningens artikel 13 fastsætter krav til gennemsigtighed i metoden. Ifølge bestemmelsen skal administrator udvikle, anvende og administrere benchmarkdata og- metode på en gennemsigtig måde. Bestemmelsen fastsætter en række oplysninger, som administrator er forpligtet til at offentliggøre eller give adgang til i denne forbindelse. Formålet med bestemmelsen er at sikre nøjagtigheden, robustheden og pålideligheden af de benchmarks, som administrator leverer.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 13 er administratorer, der leverer et benchmark.

Benchmarkforordningens artikel 14 indeholder bestemmelser om indberetning af overtrædelser. Ifølge bestemmelsen skal administrator indføre passende systemer og effektive kontrolforanstaltninger med henblik på at sikre integriteten af inputdata. Formålet med bestemmelsen er at kunne påvise eventuel adfærd, der kan udgøre manipulation eller forsøg på manipulation af et benchmark. Administrator er forpligtet til at overvåge inputdata og stillerne samt underrette den kompetente myndighed hvis denne har mistanke om manipulation eller forsøg herpå.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 14 er administratorer, der leverer et benchmark.

Artikel 15 i benchmarkforordningen fastsætter regler om adfærdskodeks for stillere. Ifølge bestemmelsen skal administrator, når benchmarks er baseret på inputdata fra stillere, udarbejde en adfærdskodeks for hvert benchmark, der angiver stillernes ansvar i forbindelse med deres bidrag. Administrator skal sikre, at stillerne overholder adfærdskodeksen. Adfærdskodeksen skal bl.a. indeholde retningslinjer til sikring af, at en stiller leverer alle relevante inputdata.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 15 er administratorer, der leverer et benchmark.

Artikel 16 i benchmarkforordningen fastsætter governance- og kontrolkrav for tilsynsbelagte stillere, altså stillere, som allerede er genstand for regulering og tilsyn, f.eks. kreditinstitutter, og aktivt stiller data til rådighed til brug for fastsættelse af benchmarket. Ifølge bestemmelsen skal tilsynsbelagte stillere indføre en kontrolramme, der sikrer integriteten, nøjagtigheden og pålideligheden af de inputdata, de bidrager med. Det er formålet med denne kontrolramme at imødekomme eventuelle interessekonflikter og at sikre, at skøn foretages på en uafhængig måde. Bestemmelsens stk. 2 angir

ver en række krav til stillernes kontrolforanstaltninger. Overtrædelse af bestemmelsen kan eksempelvis være at en stiller ikke har iværksat kontrolforanstaltninger med hensyn til, hvem der kan indberette inputdata til en administrator eller med hensyn til interessekonflikter.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 16 er stillere, der bidrager med inputdata til fastsættelsen af et benchmark.

Benchmarkforordningen artikel 21 og 23 fastsætter særlige regler for obligatorisk administration af og bidrag til kritiske benchmarks. Ophører leverancen af et kritisk benchmark, kan det gøre finansielle instrumenter og finansielle kontrakter ugyldige, påføre forbrugere og investorer tab og påvirke den finansielle stabilitet. Bestemmelsen i artikel 21 fastsætter proceduren i det tilfælde, hvor en administrator ønsker at ophøre med at levere et benchmark, der er kritisk i henhold til forordningens artikel 20. Administratoren er her forpligtet til at underrette den kompetente myndighed øjeblikkeligt, hvorefter den kompetente myndighed skal underrette Den Europæiske Værdipapir- og Markedstilsynsmyndighed (ESMA) og foretage en vurdering af, hvordan benchmarket skal overdrages til en ny administrator eller hvorvidt leveringen af det skal indstilles. I en periode, som ikke må overstige 24 måneder i alt, efter denne vurdering er foretaget kan den kompetente myndighed tvinge administrator til at fortsætte offentliggørelsen af benchmarket indtil leveringen er blevet overdraget til en ny administrator, eller indtil leveringen af benchmarket kan indstilles på en velordnet måde. Overtrædelse af bestemmelsen kan både bestå i, at administrator ikke underretter de kompetente myndigheder øjeblikkeligt efter beslutning om ophør af levering af benchmarket, eller i at administrator ikke lever op til sin forpligtelse om fortsat leverance af benchmarket efter at være blevet pålagt dette af de kompetente myndigheder.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 21 er administratorer, der leverer et kritisk benchmark.

Formålet med artikel 23 i benchmarkforordningen er at fastsætte regler for obligatorisk bidrag til et kritisk benchmark. Bestemmelsen finder anvendelse, såfremt en stiller ønsker at ophøre med at bidrage med inputdata til et kritisk benchmark. I så fald skal stilleren meddele dette til administratoren af det pågældende benchmark, som derefter underretter den kompetente myndighed og foretager en vurdering af konsekvenserne heraf i forhold til benchmarkets anvendelighed til at måle den underliggende markedsmæssige eller økonomiske realitet. Den kompetente myndighed skal derefter foretage sin egen vurdering heraf og meddele dette til ESMA. Fra tidspunktet, hvor administratorens kompetente myndighed er blevet underrettet om stillers hensigt om at ophøre med at levere inputdata og indtil den kompetente myndighed har afsluttet sin egen vurdering kan den kompetente myndighed kræve, at stilleren fortsætter med at levere inputdata. Hvis den kompetente myndighed finder, at der er en risiko for, at et kritisk benchmark ikke længere er repræsentativt, kan den endvidere kræve, at stillere, der leverer inputdata til benchmarket, og stillere, der ikke allerede er stillere til det kritiske benchmark, indgiver inputdata til administratoren i en periode på højst 12 måneder, med mulighed for forlængelse til i alt 24 måneder.

Bestemmelsen regulerer endvidere den situation, hvor et kritisk benchmark ikke længere skal leveres. I så fald skal hver tilsynsbelagt stiller til dette benchmark fortsætte med at bidrage med inputdata i en periode, der fastsættes af den kompetente myndighed, dog højst 24 måneder.

Overtrædelse af bestemmelsen kan eksempelvis ligge i, at stilleren ikke underretter administratoren om ønsket om at ophøre med at bidrage med inputdata, eller at denne ikke lever op til sin forpligtelse med fortsat at levere inputdata efter beslutning af de kompetente myndigheder.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 23 er stillere, der bidrager med inputdata til et kritisk benchmark.

Benchmarkforordningens artikel 24 fastsætter regler for, hvornår et benchmark er væsentligt. Det bemærkes, at rentebenchmarks ikke er omfattet af bestemmelsen, jf. artikel 18. Hvis en administrators benchmark falder under tærskelværdien på 50 mia. euro i bestemmelsens stk. 1 skal denne omgående underrette sin kompetente myndighed.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 24 er administratorer, der leverer et væsentligt benchmark.

I henhold til artikel 25 i benchmarkforordningen kan en administrator af et væsentligt benchmark undtage fra visse krav vedrørende governance og interessekonflikter, inputdata og adfærdskodeks, såfremt anvendelsen af disse krav ikke står i forhold til arten eller indvirkningen af benchmarket eller i forhold til administratorens størrelse. Såfremt administrator ønsker at undtage fra visse krav skal den kompetente myndighed straks underrettes og administrator skal meddele den kompetente myndighed alle relevante oplysninger, der ligger til grund for vurderingen. Det bemærkes, at rentebenchmarks ikke er omfattet af bestemmelsen, jf. artikel 18.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 25 er administratorer, der leverer et væsentligt benchmark.

Artikel 26 i benchmarkforordningen indeholder regler for ikke-væsentlige benchmarks. Bestemmelsen giver, i lighed med artikel 25, mulighed for at undtage en række bestemmelser i forhold til ikke-væsentlige benchmarks. I så fald skal administrator offentliggøre og opbevare en overensstemmelseserklæring, hvoraf det fremgår, hvorfor det er hensigtsmæssigt ikke at overholde visse bestemmelser. Administrator er forpligtet til omgående at underrette Finanstilsynet, hvis det pågældende ikkevæsentlige benchmark overstiger tærskelværdien for væsentlige benchmarks i artikel 24, stk. 1. I dette tilfælde skal administrator overholde reglerne for væsentlige benchmarks inden for 3 måneder. Det bemærkes, at rentebenchmarks ikke er omfattet af bestemmelsen, jf. artikel 18.

I henhold til benchmarkforordningens artikel 27 skal administrator offentliggøre en benchmarkerklæring for hvert benchmark, der kan anvendes i Unionen. Denne skal bl.a. indeholde tekniske specifikationer, der angiver de elementer af beregningen af benchmarket, hvor der kan udøves skøn, kriterierne for dette skøn, og hvordan det efterfølgende kan evalueres. Erklæringen skal udarbejdes senest to uger efter optagelse i ESMA's register over administratorer efter forordningens artikel 36. Overtrædelse af bestemmelsen kan eksempelvis ligge i at erklæringen ikke indeholder tilstrækkeligt med oplysninger om den valgte benchmarkmetode.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 27 er administratorer, der er optaget i ESMA's register over administratorer jf. forordningens artikel 36.

Artikel 28 i benchmarkforordningen fastsætter regler for ændring og ophør af et benchmark. Det fremgår af bestemmelsen, at administratorer skal offentliggøre procedurer for de foranstaltninger, administratoren skal træffe hvis et benchmark ændres eller ikke længere leveres. Ligeledes skal tilsynsbelagte enheder, der benytter et benchmark, udarbejde og vedligeholde procedurer, som be-

skriver de foranstaltninger, de træffer, hvis et benchmark ændres væsentligt eller ikke længere leveres.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 28 er administratorer, der leverer et benchmark, og andre tilsynsbelagte enheder, der benytter et benchmark.

Artikel 29 i benchmarkforordningen indeholder regler om brug af et benchmark. Ifølge bestemmelsen skal udsteder, udbyderen eller den person, der anmoder om optagelse til handel på et reguleret marked af værdipapirer eller andre investeringsprodukter, der benytter et benchmark, sikre, at prospektet indeholder præcise og tydelige oplysninger om, hvorvidt benchmarket leveres af en administrator, der er opført i det register, som oprettes af ESMA i henhold til forordningens artikel 36.

Ansvarssubjektet for overtrædelse af artikel 29 er udsteder, udbyderen eller den person, der anmoder om optagelse til handel på et reguleret marked.

I henhold til artikel 34 skal en fysisk eller juridisk person, der ønsker at fungere som administrator, indgive en ansøgning til den kompetente myndighed med henblik på at opnå enten en godkendelse eller, i tilfælde af ikke-væsentlige benchmark, registrering. Bestemmelsen fastsætter en 30 dages frist for at indgive ansøgning efter at en tilsynsbelagt enhed har indgået aftale om at anvende et indeks leveret af ansøgeren som reference for et finansielt instrument. Bestemmelsen fastslår endvidere en pligt for ansøgeren til at indgive alle nødvendige oplysninger, der er nødvendige for at godtgøre over for den kompetente myndighed, at vedkommende har truffet alle nødvendige foranstaltninger for at opfylde kravene i forordningen.

På baggrund af ovenstående foreslås det at indsætte en ny § 253 a, hvorefter overtrædelse af artikel 4-16, 21, 23-29 og 34 i Rådets og Parlamentets forordning (EU) 2016/1011 af 8. juni 2016 om indeks, der bruges som benchmarks i finansielle instrumenter og finansielle kontrakter eller med henblik på at måle investeringsfondes økonomiske resultater straffes med bøde medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Til nr. 15 (§ 254 i lov om kapitalmarkeder)

§ 254, stk. 1, angiver, at en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en udbyder af dataindberetningstjenester, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en udsteder, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær, der undlader at efterkomme et påbud fra Finanstilsynet givet i medfør af § 220 eller afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. 1. pkt. gælder tilsvarende for påbud til et registreret betalingssystem udstedt af Danmarks Nationalbank, jf. § 180.

Af § 254, stk. 3, følger, at giver personer, der er knyttet til en operatør af en markedsplads, en central modpart (CCP), en værdipapircentral (CSD), en udbyder af dataindberetningstjenester, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter eller en aktionær urigtige eller vildledende oplysninger til Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen, Danmarks Nationalbank eller anden offentlig myndighed, straffes den pågældende med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås, at administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks tilføjes opregningen i § 254, stk. 1 og 3 over virksomheder og fysiske personer, der er underlagt pligter i medfør af lov om kapitalmarkeder og de forordninger, der er nævnt i § 211, stk. 2.

Derved kan administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks efter stk. 1 også pålægges bødestraf for manglende efterlevelse af påbud og afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger. For personer, der er tilknyttet administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks, vil der efter stk. 3 kunne pålægges bødestraf eller fængsel indtil 4 måneder for afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger.

Bestemmelsen berører ikke retten til at undgå selvinkriminering. Finanstilsynet skal som offentlig myndighed overholde de forvaltningsretlige regler, herunder reglerne om en persons mulighed for at undgå selvinkriminering. Den mistænkte person har her muligheden for at meddele den offentlige myndighed, at vedkommende ikke ønsker at udtale sig. § 254 kan eksempelvis finde anvendelse i det tilfælde, at en person under foregivende af, at ville medvirke til sagens oplysninger afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til den offentlige myndighed om en sags faktiske forhold.

Til nr. 16 (§ 256, stk. 1, i lov om kapitalmarkeder)

I henhold til § 256 kan Finanstilsynet pålægge tvangsbøder såfremt en direktør, et bestyrelsesmedlem eller en revisor hos en operatør af en markedsplads, en centralt modpart, en værdipapircentral, en udbyder af dataindberetningstjenester, et fondsmæglerselskab, et registreret betalingssystem, et kontoførende institut, en udsteder, en investor, en tilbudsgiver, en deltager på markedet for emissionskvoter, en positionstager, en repræsentant eller en aktionær undlader at efterkomme de pligter, der efter denne lov eller regler fastsat i medfør heraf, forordninger nævnt i § 211, stk. 2, eller regler udstedt i medfør heraf påhviler dem eller pålægges dem af Finanstilsynet, Erhvervsstyrelsen eller, når der er tale om et registreret betalingssystem, Danmarks Nationalbank.

Det foreslås, at administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks tilføjes oplystningen i stk. 1, over virksomheder og fysiske personer, der er underlagt pligter i medfør af lov om kapitalmarkeder og de forordninger, der er nævnt i § 211, stk. 2.

Derved kan administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks også pålægges tvangsbøder for manglende efterlevelse af de pligter, der følger af lov om kapitalmarkeder og benchmarkforordningen. Det samme gælder for personer, der er knyttet til administratorer af benchmarks og stillere af data til brug for fastsættelse af benchmarks.

Til § 3

Til nr. 1 (§ 103 a i lov om investeringsforeninger m.v.)

§ 103 i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder krav om, at en dansk UCITS ved udbud af sine andele skal udarbejde et dokument med central investorinformation. Dette dokument skal opfylde de indholdsmæssige krav fastsat i Kommissionens forordning (EU) nr. 583/2010 af 1. juli 2010 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF for så vidt angår central investorinformation og de betingelser, der skal opfyldes, når central investorinformation eller prospektet udleveres.

Det foreslås at indsætte en ny § 103 a i lov om investeringsforeninger m.v., hvorefter den centrale investorinformation for en investeringsforening, der ikke har delegeret den daglige ledelse til et investeringsforvaltningsselskab efter § 47, stk. 4, i lov om investeringsforeninger m.v., skal indeholde oplysninger om foreningens aflønningspolitik.

Det foreslås i *stk. 1*, at den centrale investorinformation, jf. § 103, stk. 1, skal angive, at oplysninger om investeringsforeningens aflønningspolitik, jf. stk. 2, er tilgængelige via en hjemmeside, herunder angive adressen på den pågældende hjemmeside. Den centrale investorinformation skal tillige angive, at den pågældende investeringsforening vederlagsfrit udleverer en trykt udgave af de oplysninger om investeringsforeningens aflønningspolitik, som er tilgængelige på hjemmesiden.

Oplysningspligten foreslås kun indført for investeringsforeninger, fordi en investeringsforening selv kan ansætte en direktør og personale til at forestå den daglige ledelse og drift, eller den kan vælge at delegerer den daglige ledelse og drift til et investeringsforvaltningsselskab, jf. § 47, stk. 4. De øvrige danske UCITS kan enten være en SIKAV eller en værdipapirfond, som ikke selv kan forestå den daglige ledelse og drift. Disse funktioner skal varetages af et investeringsforvaltningsselskab.

Da det således kun er en investeringsforening, der kan have ansatte, der skal aflønnes, får bestemmelsen kun virkning for de investeringsforeninger, der selv har ansatte til at lede og drive foreningen. For SIKAV'er og værdipapirfonde sker aflønningen af personale i investeringsforvaltningsselskabet.

Det foreslås i *stk. 2*, at oplysningerne nævnt i stk. 1 skal indeholde bl.a. en beskrivelse af, på hvilken baggrund løn og goder tildeles, og angive navnet på den person, der er ansvarlig for tildeling af løn og goder. Hvis investeringsforeningen har nedsat et aflønningsudvalg, jf. § 48 b, stk. 1, skal oplysningerne nævnt i stk. 1 angive sammensætningen af udvalget.

Ved løn og goder forstås alle de elementer, der indgår i aflønningen af de ansatte i en investeringsforening. Ud over penge kan det dreje sig om goder som f.eks. fri bil eller andre personalegoder, der gives til udvalgte personer som belønning for deres arbejdsindsats. Ved beskrivelsen af, hvordan løn og goder beregnes, skal der oplyses om de kriterier, der lægger til grund for beregningen af størrelsen af de tildelte aflønning.

Der skal gives oplysning om titler og navne på de personer, der er ansvarlige for at tildele løn. Det kan være bestyrelsens medlemmer, som fastsætter aflønningen af direktørerne, eller den direktør, der fastsætter aflønningen af de øvrige ansatte.

Formålet med denne forpligtelse er at give investorerne mulighed for at få kendskab til den pågældende UCITS' aflønningspolitik.

De oplysninger, der skal afgives, svarer som udgangspunkt til dem, som skal være indeholdt i prospektet for en dansk UCITS efter § 4 i bekendtgørelse nr. 138 af 17. februar 2016 om oplysninger i prospekter for danske UCITS, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1434 af 30. november 2016.

Forslaget gennemfører artikel 78, stk. 4, 2. afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014.

Det foreslås, at overtrædelse af det foreslåede § 103 a strafbelægges, jf. lovforslagets § 3, nr. 6, og manglende oplysning om den ajourførte aflønningspolitik i dokumentet med central investorinformation kan derfor straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Da det som ovenfor nævnt kun er investeringsforeninger, der kan have ansatte, og derfor skal have en aflønningspolitik, er ansvarssubjektet for overtrædelse af bestemmelsen medlemmerne af investeringsforeningens bestyrelse, hvis den eller de pågældende har handlet forsætligt eller udvist grov uagtsomhed.

Lov om investeringsforeninger m.v. indeholder ikke mulighed for at pålægge en juridisk person strafansvar for en overtrædelse, der kan tilregnes den juridiske person. Det skyldes, at hensynet bag de fleste af de regler, der kan strafsanktioneres, er at beskytte investorerne og deres investeringer. En overtrædelse af disse regler bringer altså investorernes formue i fare. Hvis man idømmer den danske UCITS en bøde for overtrædelse af sådanne investorbeskyttelsesregler, bliver det investorerne, som skal betale bøden for, at deres formue har været bragt i fare. Det er ikke fundet rimeligt. Derfor er der alene mulighed for at straffe medlemmer af en investeringsforenings bestyrelse eller direktion, hvis en eller nogle af disse personer har medvirket forsætligt eller groft uagtsomt til overtrædelsen.

Dette indebærer, at bestyrelsens medlemmer kan straffes med bøde, hvis de undlader at sørge for, at den centrale investor information indeholder oplysninger om aflønningspolitikken, eller hvis disse oplysninger er forkerte eller vildledende.

Til nr. 2 (§ 110, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v.)

§ 110, stk. 1, nr. 1-4, i lov om investeringsforeninger m.v. regulerer Finanstilsynets beføjelse til at inddrage en dansk UCITS' eller en afdelings tilladelse til drift af virksomhed efter den danske UCITS' anmodning, eller som følge af, at den danske UCITS ikke påbegynder sin virksomhed senest 12 måneder efter tilladelsen meddeles, ikke udøver virksomhed i en periode på over 6 måneder eller gør sig skyldig i grove eller gentagne overtrædelser af en række nærmere angivne regler.

Det foreslås at ændre bestemmelsen, så Finanstilsynet også får mulighed for at suspendere en dansk UCITS' eller en afdelings tilladelse til at drive virksomhed.

Suspensionsperiodens længde vil blive fastsat efter en konkret bedømmelse i forbindelse med hver enkelt suspension. Periodens længde vil være tidsbegrænset.

Hvis Finanstilsynet suspenderer en dansk UCITS' eller en afdelings tilladelse, må den danske UCITS eller afdeling ikke drive virksomhed som investeringsinstitut i suspensionsperioden. Den danske UCITS må derfor ikke drive virksomhed i suspensionsperioden. Det er i praksis ensbetydende med, at den danske UCITS' virksomhed skal afvikles. Derfor er det vanskeligt at forestille sig situationer, hvor suspensionsmuligheden vil blive benyttet.

En tilsvarende mulighed for at suspendere et investeringsforvaltningsselskabs tilladelse foreslås indført i lov om finansiel virksomhed, jf. lovforslagets § 1, nr. 35.

Den foreslåede ændring gennemfører artikel 99, stk. 6, litra c, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014.

Til nr. 3 (§ 176, stk. 4, 1. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v.)

§ 176 stk. 1-3, i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder en pligt til og nærmere regulering af offentliggørelse af Finanstilsynets reaktioner givet til en dansk UCITS samt fældende domme og vedtagne bødeforlæg som følge af Finanstilsynets overgivelse af en sag til politimæssig efterforskning.

I henhold til § 176, stk. 4, 1. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v. kan offentliggørelse efter stk. 1-3 ikke ske, hvis det vil medføre uforholdsmæssig stor skade for den danske UCITS eller efterforskningsmæssige hensyn taler imod offentliggørelse.

Det foreslås at ændre § 176, stk. 4, 1. pkt., i lov om investeringsforeninger m.v. så offentliggørelsen af en reaktion m.v. tillige finder kan undlades i de tilfælde, hvor offentliggørelsen vil bringe de finansielle markeders stabilitet i fare.

Det vil bero på et konkret skøn i hver enkelt tilfælde, hvorvidt der foreligger en trussel mod den finansielle stabilitet.

Den foreslåede ændring gennemfører artikel 99 b, stk. 1, litra c, nr. i, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/65/EF af 13. juli 2009 om samordning af love og administrative bestemmelser om visse institutter for kollektiv investering i værdipapirer (investeringsinstitutter), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/91/EU af 23. juli 2014.

Til nr. 4 (§ 179 i lov om investeringsforeninger m.v.)

§ 179 i lov om investeringsforeninger m.v. indeholder en opregning af, hvem der er part i forhold til Finanstilsynet i sager omfattet af lov om investeringsforeninger m.v. eller regler fastsat i medfør af lov om investeringsforeninger m.v. Opregningen er udtømmende, og bestemmelsen udgør således en afvigelse fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb.

Efter § 179, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. er alene den investeringsforening, SIKAV, værdipapirfonds investeringsforvaltningsselskab eller administrationsselskab eller det udenlandske investeringsinstitut, som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af lov om investeringsforeninger eller regler fastsat i medfør af loven retter sig mod, part i forhold til Finanstilsynet.

Der findes lignende bestemmelser om partsstatus på tværs af den finansielle regulering, herunder i § 355 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås, at § 179, stk. 1, ændres, så det klart fremgår, at det er den virksomhed, som Finanstilsynet »har truffet eller vil træffe afgørelse over for«, som er part i forhold til Finanstilsynet.

Baggrunden for ændringen er, at der i konkrete sager har været tvivl om den nøjagtige afgrænsning af partsbestemmelsen i den gældende § 355 i lov om finansiel virksomhed, som i det væsentlige svarer til partsbestemmelsen i § 179 i lov om investeringsforeninger m.v. Ordlyden af partsbestemmelserne kan støtte den fortolkning, at det er afgørende for partsstatus, om Finanstilsynet faktisk har truffet en afgørelse. Der kan således på baggrund af bestemmelsernes ordlyd rejses tvivl om, hvorvidt en virksomhed har partsstatus i tilfælde, hvor der indledes behandling af en afgørelsessag, men hvor Finanstilsynet af den ene eller anden grund ikke træffer en afgørelse. Dette kan eksempelvis være tilfælde, hvor virksomheden på et helt indledende stadium i Finanstilsynets sagsbehandling afbryder denne ved at trække sin ansøgning tilbage.

Erhvervsankenævnet har ved kendelse af 5. oktober 2016 i en konkret sag om aktindsigt afgjort, at en virksomhed var part i forhold til Finanstilsynet i en sag, hvor Finanstilsynet havde indledt en undersøgelse af, om virksomhedens direktør opfyldte kravene til egnethed og hæderlighed. Direktøren blev bortvist, og der blev som følge heraf aldrig truffet en afgørelse i sagen. Erhvervsankenævnet lagde i forbindelse med sagen vægt på, at den pågældende virksomhed må anses for at have været part i en sag, hvori der var eller ville blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed. Erhvervsankenævnet henviste i den forbindelse både til partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiel virksomhed og til bestemmelsen om en parts ret til aktindsigt i § 9 i forvaltningsloven.

§ 9 i forvaltningsloven regulerer en parts ret til aktindsigt og angiver, at den der er part i en sag, hvori der er eller vil blive truffet en afgørelse af en forvaltningsmyndighed, kan forlange at blive gjort bekendt med sagens dokumenter.

Erhvervsankenævnets kendelse fastslår afgrænsningen af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og bestemmelsens ordlyd foreslås med dette lovforslags § 1, nr. 56, tilrettet i overensstemmelse hermed.

For at sikre ensartethed på tværs af den finansielle regulering foreslås § 179, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. tilrettet i overensstemmelse med den ændrede ordlyd af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed og Erhvervsankenævnets kendelse.

Med den foreslåede ændring bliver det således klart, at en virksomhed er part i forhold til Finanstilsynet i de sager, hvor Finanstilsynet har truffet en afgørelse over for virksomheden, eller hvor Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden.

At Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden skal forstås sådan, at der er tale om en sag, hvori der som led i et almindeligt sagsforløb vil blive truffet en afgørelse af Finanstilsynet. Der skal således være tale om en afgørelsessag.

En afgørelsessag er eksempelvis en sag, hvor en virksomhed ansøger Finanstilsynet om tilladelse, godkendelse m.v., og hvor Finanstilsynet efter behandling af sagen træffer afgørelse om, hvorvidt en sådan ansøgning imødekommes.

Det er ikke afgørende for opnåelse af partsstatus, om der faktisk træffes en afgørelse i den pågældende afgørelsessag. En virksomheds partsstatus påvirkes således ikke af, om der af den ene eller anden grund alligevel ikke træffes afgørelse i sagen.

Efter den foreslåede ændring vil ordlyden af partsbestemmelsen i § 179 i lov om investeringsforeninger m.v. på dette punkt svare til § 9 i forvaltningsloven og dermed omfatte sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse.

Finanstilsynet administrerer partsbestemmelsen i § 179 i lov om investeringsforeninger i overensstemmelse med Erhvervsankenævnets kendelse af 5. oktober 2016. Med forslaget ændres ordlyden af partsbestemmelsen, så denne afspejler Finanstilsynets praksis på området. Der er i den henseende derfor ikke tale om ændringer af indholdsmæssig karakter.

Til nr. 5 (§ 183 i lov investeringsforeninger m.v.)

§ 183 i lov om investeringsforeninger m.v. fastsætter regler for betaling af afgifter og gebyrer til Erhvervsstyrelsen for SIKAV'er og værdipapirfonde i forbindelse med stiftelsen og registrering af ændringer i foreningen.

Det foreslås at ophæve § 183 i lov om investeringsforeninger m.v. som følge af, at bestemmelsen aldrig har været anvendt.

For så vidt angår værdipapirfonde har Erhvervsstyrelsen aldrig opkrævet gebyr for disse. Dette skyldes, at der ikke sker en selskabsretlig registrering af værdipapirfonde i Erhvervsstyrelsen, eftersom en værdipapirfond ikke er en juridisk person. Værdipapirfonde registreres således alene i hen-

hold til skattelovgivningen, og SKAT forestår denne registrering og opkræver selv eventuelle gebyrer i den forbindelse. Erhvervsstyrelsen har således ingen udgifter forbundet hermed.

Den finansielle sektor har udtrykt ønske om at hjemmelsgrundlaget og gebyrstrukturen for henholdsvis værdipapirfonde og SIKAV'er ændres. Hjemmelen til at opkræve gebyrer for værdipapirfonde – uanset at den aldrig har været anvendt – har givet anledning til tvivl om, hvorvidt Erhvervsstyrelsen opkræver gebyrer for værdipapirfonde. Da Erhvervsstyrelsen ikke registrerer værdipapirfonde, herunder på vegne af SKAT, og derfor ikke har udgifter hertil, foreslås det, at hjemmelen i § 183 i lov om investeringsforeninger m.v. til, at Erhvervsstyrelsen kan opkræve gebyr og en årlig afgift, ophæves. Samtidig foreslås det, at gebyrstrukturen for SIKAV'er ændres. Den gældende § 14, stk. 3, der omfatter både investeringsforeninger og SIKAV'er, fastsætter, at selskabslovens kapitel 2 finder anvendelse på investeringsforeninger og SIKAV'er. Erhvervsstyrelsen kan i medfør af selskabslovens kapitel 2 fastsætte nærmere regler om gebyrer for registrering af stiftelser m.v. Det er derfor vurderingen, at § 183 kan udgå, da den gældende § 14, stk. 3, allerede omfatter investeringsforeninger såvel som SIKAV'er, hvorved Erhvervsstyrelsens hjemmel til at opkræve gebyrer opretholdes.

Erhvervsstyrelsen har udnyttet den gældende bemyndigelse til at udstede anmeldelsesbekendtgørelsen, der regulerer registrering i styrelsen, herunder om gebyrer for registrering af bl.a. investeringsforeninger og SIKAV'er. Bekendtgørelsen vil blive ændret som konsekvens af forslaget om, at hjemmelen i § 183 udgår, og som konsekvens af den påtænkte ændrede gebyrstruktur for SIKAV'er.

Med den ændrede gebyrstruktur for SIKAV'er, således at gebyret kommer på niveau med de øvrige registreringsgebyrer, påtænker Erhvervsstyrelsen at udnytte hjemmelen til at opkræve gebyrer for investeringsforeninger såvel som for SIKAV'er for at sidestille investeringsforeninger og SIKAV'er med øvrige virksomhedsformer, der i dag er underlagt gebyrer for registreringer.

Til nr. 6 (§ 190, stk. 1, 1. pkt., i lov om investeringsforeninger)

I henhold til § 190, stk. 1, i lov om investeringsforeninger m.v. straffes overtrædelse af en række nærmere angivne bestemmelser i loven med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Det foreslås at tilføje en henvisning til det foreslåede § 103 a, jf. lovforslagets § 3, nr. 1. Det foreslåede § 103 a indebærer, at det dokument med central investorinformation, som en dansk UCITS skal udarbejde ved udbud af sine andele, også skal angive, at oplysninger om investeringsforeningens aflønningspolitik, jf. stk. 2, er tilgængelige via en hjemmeside, herunder angive adressen på den pågældende hjemmeside. Den centrale investorinformation skal tillige angive, at den pågældende investeringsforening vederlagsfrit udleverer en trykt udgave af de oplysninger om investeringsforeningens aflønningspolitik, som er tilgængelige på hjemmesiden. Oplysningerne nævnt i skal bl.a. indeholde en beskrivelse af, på hvilken baggrund løn og goder tildeles, og angive navnet på den person, der er ansvarlig for tildeling af løn og goder. Hvis investeringsforeningen har nedsat

et aflønningsudvalg, jf. § 48 b, stk. 1, skal oplysningerne nævnt i stk. 1 angive sammensætningen heraf. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 3, nr. 1, med tilhørende bemærkninger.

Til § 4

Til nr. 1 (§ 2 a i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

Det foreslås at indsætte en ny § 2 a i lov om tilsyn med firmapensionskasser, der angiver, hvilke nærmere pensionsordninger og produkter, som §§ 64 a- 64 c ikke finder anvendelse for.

Det foreslås i *stk. 1*, at de foreslåede §§ 64 a-64 c ikke finder anvendelse på visse nærmere beskrevne pensionsordninger, herunder pensionsordninger som på tidspunktet for lovens ikrafttrædelse ikke længere optager medlemmer, jf. forslaget til *nr. 1*. Ordninger, som er lukket for medlemsadgang, vil dermed ikke være omfattet af de nye regler om retten til at optjene, bevare eller få oplysninger om pensionsordninger.

Det foreslås i *nr. 2*, at de foreslåede §§ 64 a-64 c ikke finder anvendelse på pensionsordninger, der er taget under administration i henhold til §§ 58, stk. 4-6 og 61, stk. 2-4, så længe administrationen varer. Ordninger, der er taget under administration af en administrator, som er udpeget af Finanstilsynet, vil dermed heller ikke være omfattet af de nye regler om retten til at optjene, bevare eller få oplysninger om pensionsordninger. En firmapensionskasse kan tages under administration, når firmapensionskassen ikke længere kan fortsætte sin virksomhed. Det er Finanstilsynet, der træffer afgørelse herom, og der etableres et administrationsbo, som er en selvstændig juridisk person, der er forskellig fra firmapensionskassen.

Når der enten er sket overdragelse af forsikringsbestanden til et eller flere forsikringsselskaber eller firmapensionskasser, jf. § 61, stk. 2, jf. § 257 i lov om finansiel virksomhed, eller sket stiftelse af et gensidigt forsikringsselskab, jf. § 61, stk. 2, jf. § 258 i lov om finansiel virksomhed, vil ordningerne i de pågældende livsforsikringsselskaber eller firmapensionskasser igen være omfattet af bestemmelserne i de foreslåede §§ 60 b-60 c.

Yderligere foreslås det i *nr. 3*, at bestemmelserne ikke finder anvendelse på en engangsydelse fra en sponsor til en lønmodtager ved den pågældende lønmodtagers ansættelsesforholds ophør, som ikke er knyttet til alderspension. En engangsydelse, der ikke er knyttet til bidrag med henblik på alderspension, som udbetales direkte eller indirekte ved ansættelsesforholdets ophør, og som udelukkende finansieres af sponsorvirksomheden, er således ikke omfattet af de foreslåede §§ 64 a- 64 c.

Reglerne finder ikke anvendelse på de ordninger, som er omfattet af forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger, jf. portabilitetsdirektivets artikel 2, stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at de foreslåede §§ 64 a og 64 b alene finder anvendelse for pensionsopsparingen og ikke eventuelle forsikringer, som er knyttet til pensionsordningen, eller ydelser, som tilfalder andre begunstigede end lønmodtageren selv. Er der eksempelvis knyttet invalide- eller efterladteydelse, herunder børnepension, enkepension eller samleverpension til pensionsordningen, finder bestemmelserne således ikke anvendelse på de pågældende ydelser.

Bestemmelsen implementerer portabilitetsdirektivets artikel 2, stk. 2 og 3.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.3.

Til nr. 2 (§§ 64 a-64 c i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

§ 64 a

Dansk ret regulerer ikke karens- eller optjeningsperioder eller alderskrav i lønmodtageres pensionsordninger, hverken for danske lønmodtagere eller lønmodtagere, som flytter mellem EU/EØS-lande. I praksis eksisterer optjeningsperioder ikke i danske pensionsordninger, idet retten til pension erhverves allerede ved indbetaling af den første krone. Karensperioder kan findes i nogle pensionsordninger og vil typisk ikke være af længere varighed end mellem to til ni måneder. I disse tilfælde indebærer karensperioden, at der ikke sker indbetaling til pensionsordningen, førend der er gået det nærmere angivne antal måneder.

Der foreslås indsat en ny § 64 a i lov om tilsyn med firmapensionskasser, som skal sikre, at en fratrædende lønmodtager, der flytter til Danmark fra et andet EU/EØS-land, ikke i en dansk arbejdsmarkedspensionsordning bliver mødt med krav om, at vedkommende skal være ansat i mere end tre år, inden lønmodtageren kan opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen, eller at der stilles krav om, at lønmodtageren skal være over 21 år for at optjene pensionsrettigheder. Endvidere sikrer bestemmelsen, at eventuelt indbetalte bidrag skal tilbagebetales til lønmodtageren, når ansættelsesforholdet ophører, hvis den fratrædende lønmodtager endnu ikke har optjent pensionsrettigheder. Bestemmelsen finder dog alene anvendelse på pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i direktiv nr. 2014/50/EU.

Bestemmelsen regulerer alene rettigheder for de lønmodtagere, som flytter fra et andet EU/EØS-land til Danmark, og i Danmark skal indtræde i en pensionsordning, som er tilknyttet det danske ansættelsesforhold. Lønmodtagere i Danmark, som flytter fra Danmark til et andet EU/EØS-land, vil have samme rettigheder i forbindelse med det nye ansættelsesforhold i det andet EU/EØS-land, hvor der er tilknyttet en pensionsordning til ansættelsen. Rettighederne for lønmodtagere i Danmark vil her følge af reguleringen i det andet EU/EØS-land, idet den nye foreslåede § 64 a i lov om tilsyn med firmapensionskasser alene vedrører danske pensionsordninger.

Det foreslås i *stk. 1*, at en firmapensionskasse ikke må stille krav om, at en lønmodtager, der indtræder i en pensionsordning skal være ansat i mere end tre år for at opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen eller skal være over 21 år for at optjene pensionsrettigheder, når nærmere fastsatte betingelser er opfyldt. Som nævnt under de almindelige bemærkninger pkt. 2.3 betegnes en lønmodtager, der opfylder disse nærmere fastsatte betingelser, som en fratrædende lønmodtager i overensstemmelse med portabilitetsdirektivets artikel 3, litra g, med den afvigelse, at det i bestemmelsen er angivet, at lønmodtageren skal flytte fra et andet EU/EØS-land til Danmark.

Formålet med bestemmelsen er at sikre, at lønmodtagere, der flytter mellem EU/EØS-lande, kan fortsætte optjeningen af deres pensionsrettigheder, som kan føre til en tilstrækkelig pension senere i livet.

Ifølge artikel 4, stk. 1, i portabilitetsdirektivet må en såkaldt rettighedsbetinget optjeningsperiode og en karensperiode hverken hver for sig eller tilsammen må overstige tre år, og at en eventuel minimumsalder ikke må overstige 21 år. Det fremgår endvidere af artikel 4, at hvis der ved ansættelsens

ophør ikke er optjent pensionsrettigheder, skal de bidrag, som den fratrædende lønmodtagere har indbetalt, eller som er indbetalt på dennes vegne, tilbagebetales til lønmodtageren. Ved en karenperiode forstås i henhold til portabilitetsdirektivets definition i artikel 3, litra d, den beskæftigelsesperiode som skal forløbe, inden en lønmodtager kan blive medlem af en pensionsordning. Definitionen af en rettighedsbetinget optjeningsperiode fremgår af portabilitetsdirektivets artikel 3, litra e, og er en periode med aktivt medlemskab af en pensionsordning, som udløser ret til de akkumulerede pensionsrettigheder. Definitioner af begreberne karen- og optjeningsperiode eksisterer ikke i dansk ret. Derfor foreslås det, at portabilitetsdirektivets artikel 4 implementeres uden indførelsen af disse betegnelser, og at der i stedet benyttes ”ubetinget medlemskab” som en samlet betegnelse.

For at være omfattet af rettighederne efter stk. 1 er det for det første en betingelse, at lønmodtageren flytter til Danmark fra et land inden for den Europæiske Union eller et andet land, som Unionen har indgået aftale med. I medfør af EU's samarbejdsaftaler med EØS-landene betyder det, at også flytning til Danmark fra et andet EØS-land (Norge, Island, Lichtenstein) er omfattet. Bestemmelsens ordlyd tager højde for, at andre lande, som Unionen senere hen kan indgå aftale med, også vil blive omfattet. Betingelsen omhandler lønmodtagerens flytning, og dermed flytning af bopæl. Det vurderes, at det i langt de fleste tilfælde vil være nemt at konstatere, om en lønmodtager er flyttet til Danmark eller ej. I tvivlstilfælde vil det bero på en konkret vurdering, hvor der kan lægges vægt på, hvorvidt det er lønmodtagerens primære bopæl, som er flyttet, men hvor lønmodtageren f.eks. stadig har fast ejendom til rådighed i det EU/EØS-land, som den pågældende er flyttet fra, som anvendes sekundært til f.eks. ferieophold eller lignende.

Bestemmelsen i § 64 a finder ikke anvendelse på lønmodtagere, som skifter arbejde og flytter pensionsordning inden for Danmarks grænser.

For det andet er det en betingelse, at lønmodtageren i forbindelse med flytningen fra et EU/EØS-land til Danmark fratræder et ansættelsesforhold, der berettiger lønmodtageren til pension i overensstemmelse med betingelserne i dennes tilknyttede pensionsordning. Hvis en lønmodtager ikke er i et ansættelsesforhold, som berettiger lønmodtageren til pension, når den pågældende accepterer et nyt job i Danmark, finder stk. 1 ikke anvendelse. Bevisbyrden for, hvorvidt en lønmodtager opfylder kravene til at være omfattet af reglerne, påhviler lønmodtageren selv, idet livsforsikringsselskaberne ikke har mulighed for at indhente de pågældende oplysninger.

Sidst er det en betingelse, at det tidligere ansættelsesforhold ophører af andre årsager end at vedkommende bliver berettiget til pension. Det betyder, at hvis lønmodtageren er nået en alder, hvor den pågældende kan opnå pension, så er lønmodtageren ikke omfattet af rettighederne efter § 64 a, uanset om de andre betingelser er opfyldt.

Bestemmelsen i stk. 1 skal sikre, at lønmodtagere, som flytter fra et andet EU/EØS-land til Danmark, og som i Danmark skal indtræde i en pensionsordning, der er tilknyttet det nye danske ansættelsesforhold ikke udsættes for krav om, at den pågældende lønmodtager skal være ansat i mere end tre år for at opnå ubetinget medlemskab af pensionsordningen. Ved betinget medlemskab forstås både rettighedsbetingede optjeningsperioder og karenperioder. Ved karenperiode forstås den beskæftigelsesperiode, der går, inden en lønmodtager bliver berettiget til medlemskab af en pensionsordning. Det vil sige, at der ikke sker indbetalinger til ordningen, da lønmodtageren slet ikke har ret til at være medlem, jf. også definitionen i portabilitetsdirektivets artikel 3, litra d. Ved rettighedsbetinget optjeningsperiode forstås en periode med aktivt medlemskab af en pensionsordning, før der udløses ret til pension. Det vil sige, at lønmodtageren i en periode indbetaler til en pensionsordning

og dermed er medlem af ordningen, men at der går en vis periode, før lønmodtageren bliver berettiget til at modtage pension fra ordningen, jf. definitionen i portabilitetsdirektivets artikel 3, litra e.

En karenperiode og en rettighedsbetinget optjeningsperiode må ikke hver for sig eller tilsammen udgøre mere end tre år. Karenperioder kendes i danske pensionsordninger, men vil typisk ikke være af længere varighed end to til ni måneder. Rettighedsbetingede optjeningsperioder kendes ikke i danske ordninger, da en pensionsmodtager i danske ordninger altid er berettiget til pension fra den første optjente krone.

En firmapensionskasse må i medfør af det foreslåede stk. 1 heller ikke stille krav om, at den pågældende lønmodtager skal være over 21 år for at optjene pensionsrettigheder. Dermed må der ikke opstilles krav om, at lønmodtageren skal være over 21 år ved fratræden for at få ret til en optjent pension.

I praksis optjener lønmodtagere i Danmark rettigheder fra første indbetalte krone, og dermed kan lønmodtageren ikke miste ret til optjent pension på baggrund af indbetalinger uanset, hvilken alder lønmodtageren har, når denne forlader arbejdspladsen. Retten til ikke at miste pensionsrettigheder pga. alder på fratrædelsestidspunktet vil således ikke medføre nogen ændring af praksis i forhold til de danske pensionsordninger.

Bestemmelsen medfører ikke en ret til at få en pensionsordning for alle, som er over 21 år, og dermed heller ikke en pligt for sponsorvirksomheden eller firmapensionskassen til at tilbyde pensionsordninger til alle, som er over 21 år. Der er således heller ikke tale om, at der indføres et alderskrav for medlemskab af pensionsordninger. Dermed kan der godt være ansættelsesforhold, som har pensionsordning, hvor det kun er ansatte over 25 år, som indbetaler til pension, f.eks. fordi det på arbejdspladsen er besluttet, at ansatte under 25 år ikke er omfattet af pensionsordningen.

Det foreslås i *stk. 2*, at en firmapensionskasse skal tilbagebetale de bidrag vedrørende alderspension, som en lønmodtager omfattet af *stk. 1*, har indbetalt, eller som er indbetalt på lønmodtagerens vegne, hvis lønmodtagerens ansættelsesforhold i Danmark ophører, inden den pågældende har optjent pensionsrettigheder i henhold til pensionsordningen. Bærer lønmodtageren investeringsrisikoen, skal firmapensionskassen tilbagebetale de indbetalte bidrag eller værdien af de investeringer, der hidrører fra disse bidrag, til lønmodtageren.

Bestemmelsen i *stk. 2* skal sikre, at optjent pension i pensionsordninger ikke fortabes, selvom lønmodtagerens ansættelsesforhold ophører, inden lønmodtageren har afsluttet en eventuel minimumsperiode for medlemskab af ordningen, eller inden lønmodtageren har opnået en vis minimumsalder.

Tilbagebetalingsbeløbet beregnes som ved et genkøb. Værdien af en pensionsordning beregnes ud fra ordningens depot efter regler, der er fastsat i firmapensionskassens tekniske grundlag.

Som beskrevet under *stk. 1* indeholder de danske pensionsordninger hverken rettighedsbetinget optjeningsperioder eller optjeningsalder, hvorfor *stk. 2* umiddelbart ikke forventes at få nogen betydning i praksis. I det tilfælde, at der i fremtiden indføres sådanne begrænsninger i pensionsordninger, sikrer *stk. 2* dog, at en fratrædende lønmodtager har ret til at få tilbagebetalt bidragene.

Stk. 2 omfatter samme personkreds af lønmodtagere som *stk. 1*, dvs. såkaldte fratrædende lønmodtagere.

Det foreslås i *stk. 3*, at bestemmelsens *stk. 1 og 2* alene finder anvendelse i relation til pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i direktiv nr. 2014/50/EU.

Stk. 3 afgrænser bestemmelsens anvendelsesområde således, at den foreslåede § 64 a, *stk. 1 og 2*, kun finder anvendelse på pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af en kollektiv overenskomst eller aftale, er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i direktiv nr. 2014/50. Dette er i overensstemmelse med dansk tradition om, at direktiver af arbejdsretlig karakter implementeres via kollektive overenskomster.

Hvis en kollektiv overenskomst eller aftale ikke indeholder tilsvarende rettigheder, finder *stk. 1 og 2* i § 64 a således anvendelse. Dermed sikres en fuld beskyttelse af samtlige lønmodtagere i Danmark.

Den foreslåede § 64 a gennemfører artikel 4, jf. artikel 8, *stk. 1*, i portabilitetsdirektivet. Det fremgår af portabilitetsdirektivets artikel 8, *stk. 1*, at medlemsstaterne kan overlade det til arbejdsmarkedets parter at gennemføre portabilitetsdirektivets bestemmelser ved aftale. Det fremgår endvidere af portabilitetsdirektivets artikel 4 *stk. 2*, at medlemsstaterne har mulighed for at tillade arbejdsmarkedets parter at fastsætte andre bestemmelser via kollektive overenskomster, forudsat at disse bestemmelser ikke giver ringere beskyttelse end portabilitetsdirektivet og ikke skaber hindringer for arbejdskraftens frie bevægelighed.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.3.

§ 64 b

Reglerne i § 17 i lov om tilsyn med firmapensionskasser om rimelighed sikrer, at medlemmer i firmapensionskasser enten vil have ret til en hvilende pensionsordning, genkøb af pensionsordningen eller at vælge mellem en hvilende pensionsordning og genkøb af pensionsordningen, hvis de ophører med at indbetale de aftalte præmier uden at være berettiget til pension. Medlemmets rettigheder vil fremgå af firmapensionskassens pensionsregulativ. For lønmodtagere – herunder lønmodtagere, som flytter mellem EU/EØS-lande m.v., - er retten til en hvilende pensionsordning ikke særskilt reguleret i lov om tilsyn med firmapensionskasser.

I modsætning til livsforsikringsselskaber er det i dag ikke ualmindeligt, at en firmapensionskasse tvangsgenkøber en pensionsordning, når et medlem fratræder sin stilling i sponсорvirkomheden, medmindre fratrædelsen skyldes pensionering. Firmapensionskassen kræver dog normalt, at genkøbsværdien indskydes på en tilsvarende ordning i et pensionsinstitut med klausul om, at ordningen kun kan genkøbes med firmapensionskassens godkendelse.

Der er efter de gældende regler om rimelighed i § 17 i lov om tilsyn med firmapensionskasser mulighed for, at firmapensionskasserne helt eller delvist genkøber en pensionsordning, enten som tvangsgenkøb eller som frivilligt genkøb, når dette er anmeldt til Finanstilsynet i forbindelse med anmeldelsen af det tekniske grundlag. Bestemmelsen pålægger dog ikke firmapensionskasserne at give medlemmet adgang til genkøb og fastsætter heller ikke en øvre beløbsmæssig grænse eller tærskelværdi herfor. Ved udbetaling af tvangsgenkøb sker der udbetaling til medlemmet uden konkret

samtykke, og ved frivilligt genkøb beror udbetalingen på en konkret aftale mellem firmapensionskassen og medlemmet.

Der foreslås indsat en ny § 64 a om fratrædende lønmodtageres ret til en hvilende pensionsordning, hvilket også kaldes en fripolice. Forslaget skal sikre, at fratrædende lønmodtagere, kan lade deres pensionsrettigheder blive stående i den pensionsordning, hvor de er optjent, i de tilfælde hvor lønmodtageren flytter til et andet EU/EØS-land. Kun hvis beløbet ikke overstiger en nærmere fastsat tærskelværdi på 20.000 kr. (2010-niveau), og lønmodtageren giver samtykke til udbetalingen, kan firmapensionskassen udbetale den optjente pension. Formålet med at fastsætte en tærskelværdi er at undgå, at hvilende pensionsordninger med lav værdi med tiden bliver reduceret væsentligt i takt med den løbende betaling af administrationsomkostninger.

Bestemmelsen finder anvendelse på den pensionsordning knyttet til et ansættelsesforhold, som en lønmodtager i Danmark efterlader her i landet, når lønmodtageren ikke er berettiget til pension og flytter fra Danmark til et andet EU/EØS-land på et tidspunkt, hvor vedkommende ikke er berettiget til pension. Denne rettighed gælder uanset om lønmodtageren tager ansættelse i et andet EU/EØS-land eller ej. Bestemmelsen finder dermed anvendelse for den pensionsordning, som lønmodtageren efterlader i Danmark, når den pågældende flytter til et andet EU/EØS-land.

Det foreslås i *stk. 1*, at en firmapensionskasse skal tillade en lønmodtager, som fratræder et ansættelsesforhold, hvor der er tilknyttet en pensionsordning, at lade sine optjente pensionsrettigheder blive stående i pensionsordningen, når nærmere fastsatte betingelser er opfyldt, jf. dog *stk. 2*. Som nævnt under de almindelige bemærkninger pkt. 2.3 betegnes en lønmodtager, der opfylder disse nærmere fastsatte betingelser, som en fratrædende lønmodtager i overensstemmelse med portabilitetsdirektivets artikel 3, litra g med den afvigelse, at det i bestemmelsen er angivet, at lønmodtageren skal flytte fra Danmark og til et andet EU/EØS-land.

Formålet med bestemmelsen er, at lønmodtagere, som flytter til et andet EU/EØS-land m.v., har ret til at lade den optjente pension i Danmark blive stående i den pensionsordning, hvor den er optjent, og dermed få en hvilende ordning. Bestemmelsen finder anvendelse for den pensionsordning, som lønmodtageren efterlader i Danmark, når den pågældende flytter til et andet EU/EØS-land. Bestemmelsen vedrører dermed den pensionsordning, som er tilknyttet det fratrædende ansættelsesforhold. Det betyder f.eks., at hvis en lønmodtager flytter til et andet EU/EØS-land, men på tidspunktet for flytning ikke er et aktivt medlem af en pensionsordning, men tidligere har været det, f.eks. fordi vedkommende har skiftet fra et job med en alderspensionsordning til et job uden alderspensionsordning, vil lønmodtageren ikke være omfattet af bestemmelsen. Således vil en lønmodtagers alderspensionsordning fra et tidligere ansættelsesforhold heller ikke være omfattet af retten til at lade den blive stående i den pensionsordning, hvor den er optjent.

Med hvilende ordning forstås en pensionsordning, hvor der ikke længere indbetales til, og sådanne ordninger betegnes også som en fripolice.

For det første er det en betingelse, at lønmodtageren flytter til et land inden for den Europæiske Union eller et andet land, som Unionen har indgået aftale med, dvs. lønmodtageren flytter fra Danmark. I medfør af EU's samarbejdsaftaler med EØS-landene betyder det, at også flytning fra Danmark til et andet EØS-land (Norge, Island, Lichtenstein) er omfattet. Bestemmelsens ordlyd tager højde for, at andre lande, som Unionen senere hen kan indgå aftale med, også vil blive omfattet. Betingelsen omhandler lønmodtagerens flytning, og dermed flytning af bopæl. Det er således ikke

nok, at en lønmodtager skifter til en arbejdsplads i et andet EU/EØS-land. Det vurderes, at det i langt de fleste tilfælde vil være muligt at konstatere, om en lønmodtager flytter fra Danmark til et andet EU/EØS-land eller ej. I tvivlstilfælde vil det bero på en konkret vurdering, hvor der kan lægges vægt på, hvorvidt det er lønmodtagerens primære bopæl, som er flyttet til et andet EU/EØS-land, men hvor lønmodtageren f.eks. stadig har fast ejendom til rådighed i Danmark, som anvendes sekundært til f.eks. ferieophold eller lignende.

Bestemmelsen i § 64 b finder ikke anvendelse på lønmodtagere som skifter arbejde og flytter pensionsordning inden for Danmarks grænser.

For det andet er det en betingelse, at det tidligere ansættelsesforhold ophører af andre årsager, end at vedkommende bliver berettiget til pension. Det betyder, at hvis lønmodtageren er nået en alder, hvor den pågældende kan opnå pension, så har lønmodtageren ikke ret til en hvilende ordning efter § 64 b, uanset om de andre betingelser er opfyldt.

Det kan dog altid aftales mellem firmapensionskassen og lønmodtageren, at den fratrædende lønmodtager i stedet får overført værdien af sine optjente pensionsrettigheder til en anden pensionsordning med alderspension, som er tilknyttet et ansættelsesforhold.

Såfremt ordningen giver mulighed for frivilligt genkøb, kan dette også aftales mellem parterne uanset tærskelværdien i stk. 2.

Det er i dag ikke ualmindeligt, at en firmapensionskasse tvangsgenkøber en pensionsordning, når et medlem fratræder sin stilling i sponsovirkomheden, medmindre fratrædelsen skyldes pensionering. Firmapensionskassen kræver dog normalt, at genkøbsværdien indskydes på en tilsvarende ordning i et pensionsinstitut med klausul om, at ordningen kun kan genkøbes med firmapensionskassens godkendelse.

Det vil være naturligt, at firmapensionskassen gør et medlem opmærksom på, at såfremt medlemmet i nær tilknytning til sit arbejdsophør er flyttet eller flytter til et andet EU/EØS-land, så skal medlemmet henvende sig til firmapensionskassen, da der gælder særlige regler i denne situation. Dermed kan kunden blive oplyst om retten til at bevare sine optjente pensionsrettigheder i den ordning, som de er optjent i, jf. stk. 1, eller pensionskassen kan spørge, om medlemmet ønsker værdien udbetalt, hvorefter medlemmet skal afgive et samtykke, der skal være informeret, jf. stk. 2.

Reglen forhindrer ikke, at en firmapensionskasse som led i en overdragelse eller fusion overfører ordningen til en anden firmapensionskasse.

Det foreslås i *stk. 2*, at firmapensionskassen uanset *stk. 1* kan vælge at udbetale det beløb, som svarer til værdien af de optjente pensionsrettigheder, til lønmodtageren. Det kan kun ske, hvis beløbet ikke overstiger et grundbeløb på 20.000 kr. (2010-niveau), som reguleres efter personskattelovens § 20, og hvis lønmodtageren afgiver et informeret samtykke herom til firmapensionskassen.

Forslaget vil indebære en ændring af praksis, idet firmapensionskassen skal have lønmodtagerens informerede samtykke til udbetalingen, og idet der fastsættes en lovfæstet tærskelværdi, for hvor stort beløbet maksimalt må være. Muligheden for tvangsudbetaling forbliver dog stadig den samme for så vidt angår alle andre lønmodtagere end de fratrædende lønmodtagere, som er omfattet af § 64

b, stk. 1, og pensionsordningerne kan dermed fortsat indeholde bestemmelser om tvangsgenkøb uden forsikringstagerens samtykke for lønmodtagere, der ikke flytter mellem EU/EØS-lande m.v.

Det foreslås i *nr. 1*, at tærskelværdien for småbeløb, som kan udbetales, fastsættes til et grundbeløb på 20.000 kr. i 2010-niveau. Der er således tale om et mindre pensionsopsparingsbeløb, der risikerer helt at forsvinde på grund af administrative omkostninger til ordningen, hvis beløbet blev stående som en hvilende ordning.

Værdien af en pensionsordning beregnes ud fra ordningens depot efter regler, der er fastsat i firmapensionskassens tekniske grundlag. Værdien tillægges forsikredes eventuelle andel af pensionskassens særlige bonushensættelser og fratrækkes normalt et gebyr. Tilbagebetalingsbeløbet beregnes som ved et genkøb.

Det foreslås endvidere, at grundbeløbet reguleres årligt i takt med indkomstudviklingen svarende til reguleringen af en række beløbsgrænser i skatte- og afgiftslovgivningen, som hvert år reguleres efter personskattelovens § 20.

Reguleringen sker ved, at beløbsgrænserne, der i lovgivningen er fastsat som grundbeløb angivet i 2010-niveau, opreguleres svarende til et beregnet reguleringstal for det aktuelle år i forhold til niveau 100,0 for 2010.

Reguleringstallet beregnes hvert år som det foregående års reguleringstal tillagt 2 pct. plus en tilpasningsprocent. Tilpasningsprocenten fastlægges med baggrund i reglerne i satsreguleringsloven og sikrer, at reguleringen sker med en procentsats svarende til årslønsudviklingen for arbejderes og funktionærers bruttolønninger (ekskl. bidrag til arbejdsmarkedspensioner og ATP) to år forud for det pågældende finansår.

For 2017 har Finansministeriet opgjort tilpasningsprocenten til 0,2 pct., jf. bekendtgørelse nr. 1135 af 29. august 2016 om satsreguleringsprocenten, tilpasningsprocenten og satstilpasningsprocenten samt puljebeløbet for finansåret 2017. Dette medfører en stigning i reguleringstallet fra 2016 til 2017 på 2,2 pct., hvorved reguleringstallet efter § 20 i personskatteloven, der for 2016 udgjorde 104,7, for 2017 udgør 107,0. Efter regulering af grundbeløbet med 7,0 pct. oprundes beløbsgrænsen til nærmeste hele hundrede kroner.

Med et reguleringstal efter personskattelovens § 20 for 2017 på 107,0, svarer grundbeløbet på 20.000 kr. i 2010-niveau således til et beløb i 2017 på 21.400 kr.

Beløbsgrænsen vil fremgå af den oversigt, som Skatteministeriet hvert år offentliggør over samtlige beløbsgrænser i skatte- og afgiftslovgivningen, der reguleres efter § 20 i personskatteloven.

Kravet om, at lønmodtageren skal afgive et informeret samtykke, jf. *nr. 2*, kommer fra portabilitetsdirektivets artikel 5, stk. 3. Direktivet beskriver dog ikke nærmere, hvad der ligger i begrebet *informeret* samtykke. Der må som udgangspunkt forstås et samtykke givet på baggrund af fyldestgørende information fra firmapensionskassen. Det kan heraf også udledes, at informationen om samtykket skal fremgå i en sproglig lettilgængelig og forståelig form, som gør lønmodtageren i stand til at forstå, hvilke muligheder lønmodtageren har, og hvad konsekvensen er ved at give samtykke til at få beløbet udbetalt frem for at lade det blive stående i pensionsordningen som en fripolice, jf. stk. 1.

Eksempelvis kan der være knyttet garantier til ordningen, som vil bortfalde i forbindelse med udbetalingen, eller der kan være knyttet visse medlemsfordele til at have en ordning i firmapensionskassen, f.eks. leje af feriehus eller lignende. I sådanne tilfælde skal firmapensionskassen i medfør af bekendtgørelse om god skik og informationspligt for firmapensionskasser § 7 oplyse lønmodtageren om, at evt. garantier eller rettigheder bortfalder, hvis lønmodtageren vælger af få den optjente pension udbetalt frem for at lade den blive stående.

Det påhviler firmapensionskassen at indhente det informerede samtykke fra lønmodtageren. Da det i dag er muligt for pensionskasserne at tvangsudbetale ordningens genkøbsværdi, betyder de nye foreslåede regler om informeret samtykke, at det i de tilfælde, hvor lønmodtageren flytter til et andet EU/EØS-land, ikke længere er muligt at tvangsudbetale beløbet uden at tage kontakt til lønmodtageren. Det er således en mindre gruppe af pensionskassernes medlemmer, der ikke længere vil kunne ske en tvangsudbetaling til. Som nævnt ovenfor henvender mange firmapensionskasser sig i praksis stadig til medlemmet, selvom beløbet er under tvangsgenkøbsgrænsen, for at oplyse om alternativer til tvangsudbetaling, f.eks. overførselsmuligheder til andre pensionsordninger.

Medmindre lønmodtageren har informeret firmapensionskassen om, at den pågældende er flyttet til et andet EU/EØS-land m.v., må firmapensionskassen kunne antage, at en lønmodtager, som har adresse i Danmark, og som ikke reagerer på anmodning fra firmapensionskassen om at oplyse, om den pågældende lønmodtager er flyttet til et andet EU/EØS-land m.v., ikke er en fratrædende lønmodtager, som flytter fra Danmark til et andet EU/EØS-land, hvorfor der kan ske tvangsudbetaling efter aftalens bestemmelser herom.

Både den gældende mulighed for at kunne tvangsudbetale og forslaget til den nye regel om muligheden for udbetaling af mindre beløb med et informeret samtykke er båret af hensynet til at undgå uforholdsmæssigt store omkostninger til administration af ordninger med lav værdi, og dermed et hensyn også til lønmodtageren, som kan risikere at miste hele beløbet i den optjente ordning som følge af administrationsomkostninger.

Bestemmelsen giver ikke lønmodtageren en ret til at få udbetalt et beløb, uanset om det er over eller under grundbeløbet.

Ifølge direktivets artikel 6, stk. 2, bør medlemsstaterne sørge for, at hvilende pensionsrettigheder eller værdien af sådanne hvilende pensionsrettigheder bevares. Værdien af disse rettigheder på det tidspunkt, hvor medlemmet fratræder ordningen, bør beregnes i overensstemmelse med national ret og praksis.

§ 21, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og § 17, stk. 1, i lov om tilsyn med firmapensionskasser, sikrer, at alle livsforsikringer og pensionsordninger er betryggende og rimelige over for den enkelte forsikringstager og andre berettigede efter forsikringsaftalerne. Der skal samtidig tages hensyn til kollektivet, dvs. de øvrige medlemmer af ordningen. Det gælder uanset forsikringernes eller ordningernes status, herunder også for hvilende ordninger. Dansk lovgivning sikrer dermed allerede i dag, at hvilende forsikringer/ordninger behandles lige så retfærdigt som aktive ordninger. Kravene om, at hvilende pensionsrettigheder eller værdien heraf skal behandles på en retfærdig måde, jf. artikel 6, stk. 2, anses derfor som implementeret i dansk ret i medfør af de ovenfor nævnte bestemmelser.

Det foreslås i *stk. 3*, at bestemmelsens stk. 1 og 2 alene finder anvendelse i relation til pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i direktiv nr. 2014/50/EU.

Stk. 3 afgrænser bestemmelsens anvendelsesområde således, at den foreslåede § 64 b, stk. 1 og 2, kun finder anvendelse på pensionsordninger for lønmodtagere, som ikke i medfør af kollektiv overenskomst eller aftale er sikret de rettigheder, der som minimum svarer til bestemmelserne i direktiv nr. 2014/50/EU. Dette er i overensstemmelse med dansk tradition om, at direktiver af arbejdsretlig karakter implementeres via kollektive overenskomster.

Hvis en kollektiv overenskomst eller aftale ikke indeholder tilsvarende rettigheder, finder stk. 1 og 2 i § 64 b således anvendelse., Dermed sikres en fuld beskyttelse af samtlige lønmodtagere i Danmark.

Den foreslåede § 64 b gennemfører artikel 5, stk. 1, 3 og 4, i portabilitetsdirektivet. Det fremgår af portabilitetsdirektivets artikel 8, stk. 1, at medlemsstaterne kan overlade det til arbejdsmarkedets parter at gennemføre portabilitetsdirektivets bestemmelser ved aftale. Det fremgår endvidere af portabilitetsdirektivets artikel 5, stk. 4, at medlemsstaterne har mulighed for at tillade arbejdsmarkedets parter at fastsætte andre bestemmelser via kollektive overenskomster, forudsat at disse bestemmelser ikke giver ringere beskyttelse end portabilitetsdirektivet og ikke skaber hindringer for arbejdskraftens frie bevægelighed.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.3.

§ 64 c

Det følger af § 7 i bekendtgørelse nr. 1263 af 8. december 2006 om god skik og informationspligt for firmapensionskasser, at en firmapensionskasse, skal yde rådgivning, hvis medlemmet anmoder herom. Endvidere skal firmapensionskassen af egen drift yde rådgivning, hvor omstændighederne tilsiger, at der er behov herfor. Rådgivningen skal tilgodese medlemmets interesser og give medlemmet et godt grundlag for at træffe sin beslutning. Rådgivningen skal være relevant, retvisende og fyldestgørende. Pensionskassen skal orientere om de risici, der er relevante for medlemmet. Ved rådgivning forstås anbefalinger, vejledninger, herunder oplysninger om risici forbundet med en disposition, og oplysninger om umiddelbare konsekvenser af kundens valgmuligheder. Den gældende bekendtgørelse om god skik og informationspligt for firmapensionskasser indeholder ikke tilsvarende oplysningskrav om oplysning om, hvordan ophør af et ansættelsesforhold vil påvirke pensionsrettighederne eller betingelserne for fremtidig behandling af hvilende pensionsrettigheder.

I praksis vil en firmapensionskasse dermed efter de gældende regler i bekendtgørelse om god skik og informationspligt for firmapensionskasser være forpligtet til at yde rådgivning, hvis medlemmet anmoder herom. Det fremgår dog ikke eksplicit af bekendtgørelsen, hvilke oplysninger medlemmet som minimum har krav på at modtage.

Der foreslås indsat en ny § 60 d i lov om tilsyn med firmapensionskasser, som indeholder minimumskrav om oplysninger til medlemmet i lov om tilsyn med firmapensionskasser. Firmapensionskasserne vil dog stadig være forpligtede til efter en konkret afvejning af medlemmets behov og interesser at give yderligere oplysninger i henhold til bekendtgørelsens § 7.

Stk. 1 og 2 omfatter lønmodtagere, hvis nuværende ansættelsesforhold berettiger eller kan berettige dem til pension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen, dvs. såkaldte aktive medlemmer. Stk. 3 omfatter medlemmer, som tidligere har været lønmodtagere, dvs. såkaldte hvilende medlemmer. Bestemmelsen opregner, hvilke oplysninger de to grupper er berettiget til at modtage efter anmodning. Bestemmelsen sikrer, at aktive medlemmer og hvilende medlemmer, efter anmodning bliver oplyst om deres pensionsrettigheder. Oplysningerne er relevante i eksempelvis tilfælde, hvor medlemmer gør eller påtænker at gøre brug af deres ret til fri bevægelighed. Er der knyttet efterladte ydelser til en ordning, skal de efterladte pensionsmodtagere også have samme ret til oplysninger som hvilende medlemmer.

Det foreslås i *stk. 1*, at en firmapensionskasse efter anmodning fra en lønmodtager, hvis nuværende ansættelsesforhold berettiger eller kan berettige denne til pension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen, skal oplyses om tre forhold. Firmapensionskassen skal oplyse om betingelserne for optjening af pensionsrettigheder og konsekvenserne ved anvendelsen af disse betingelser ved ansættelsesforholdets ophør, værdien af de optjente pensionsrettigheder eller vurdering heraf, når denne er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen og sidst betingelserne for firmapensionskassens fremtidige behandling af hvilende pensionsrettigheder.

En lønmodtager, hvis nuværende ansættelsesforhold berettiger eller kan berettige denne til pension i overensstemmelse med betingelserne i pensionsordningen er et aktivt medlem i overensstemmelse med portabilitetsdirektivets artikel 3, litra c.

For det første stiller den foreslåede bestemmelse krav om, at en firmapensionskasse efter anmodning fra et aktivt medlem skal oplyse om betingelserne for optjening af pensionsrettigheder og konsekvenserne af anvendelsen heraf ved ansættelsesforholdets ophør. Det er dermed rettighederne, som fremgår af direktivets artikel 5 og forslaget til den nye § 64 b, som medlemmet er berettiget til at blive oplyst om.

Der henvises til det foreslåede § 64 b, jf. dette lovforslags § 4, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

For det andet skal firmapensionskassen på anmodning oplyse værdien af medlemmets optjente pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, når denne er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen.

For det tredje skal firmapensionskassen på anmodning oplyse om betingelserne for firmapensionskassens fremtidige behandling af hvilende pensionsrettigheder. Dette kan f.eks. være information om, at ordningen i fremtiden kan blive så lille, at den vil blive udbetalt, forudsat at medlemmet samtykker.

Det er ikke et krav, at medlemmet skal være en lønmodtager, som flytter mellem EU/EØS-lande m.v., for at have ret til at anmode om informationerne efter i stk. 1.

Det foreslås i *stk. 2*, at hvis pensionsordningen giver mulighed for tidlig adgang til optjente pensionsrettigheder gennem udbetaling af et engangsbeløb, skal de oplysninger, der gives, jf. stk. 1, også omfatte en skriftlig erklæring om, at medlemmet bør overveje at søge rådgivning om investering af dette beløb i pensionsøjemed. Kravet om skriftlighed skal forstås i overensstemmelse med almindelig praksis på området, hvor skriftlighedskravet er opfyldt ved anvendelse af papirformat eller andet

varigt medium. Det er således muligt at opfylde skriftlighedskravet med bl.a. elektroniske og digitale løsninger.

Det foreslås i *stk. 3*, at, en firmapensionskasse efter anmodning fra et medlem, der har optjente pensionsrettigheder stående i en hvilende pensionsordning knyttet til et tidligere ansættelsesforhold, som vedkommende ikke længere indbetaler til, og som vedkommende endnu ikke modtager pension fra, og som berettiger den pågældende til pension, skal give en række oplysninger til medlemmet. Det drejer sig om oplysninger om værdien af medlemmets pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, når denne er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen, samt oplysninger om betingelserne for pensionskassens behandling af hvilende pensionsrettigheder.

Et medlem omfattet af den foreslåede bestemmelse betegnes som et hvilende medlem i portabilitetsdirektivets artikel 3, litra h.

I forhold til betingelserne for behandling af de hvilende pensionsrettigheder, kan det f.eks. være relevant at informere om, at ordningen i fremtiden kan blive så lille, at den vil blive udbetalt.

Det er ikke et krav, at det hvilende medlem skal være, eller have været, en lønmodtager, som flytter mellem EU/EØS-lande m.v.,

Det foreslås i *stk. 4*, at en firmapensionskasse efter anmodning fra et medlems efterladte, der er berettiget til ydelser efter en pensionsordning, skal oplyse om de i *stk. 3* nævnte oplysninger, når udbetalingen af de pågældende ydelser endnu ikke er påbegyndt. Det drejer sig om oplysninger om værdien af medlemmets pensionsrettigheder eller en vurdering heraf, når denne er foretaget højst 12 måneder forud for anmodningen, samt oplysninger om betingelserne for pensionskassens behandling af hvilende pensionsrettigheder.

Bestemmelsen finder anvendelse i de situationer, hvor det oprindelige medlem, afgår ved døden før pensionsalderen indtræder, og efterlader sig begunstigede (efterladte pensionsmodtagere). Oftest vil der være tale om begunstigede i form af ægtefælle eller samlever og/eller børn.

Det er en betingelse, at udbetalingen af ydelsen til den eller de efterladte er udskudt. Bestemmelsen vedrører dermed såkaldte opsatte efterladteydelser, herunder børnepension, enkepension og samleverpenison. At ydelsen er opsat betyder, at den udskydes, således at den udbetales på et senere tidspunkt, f.eks. når den afdøde ægtefælle ville have opnået pensionsalderen.

I praksis får efterladte pensionsmodtagere i Danmark i dag udbetalt efterladteydelser umiddelbart efter dødsfaldet er indtruffet, dvs. at pensionsordningerne straks påbegynder udbetaling. Ydelserne til de efterladte bliver typisk ikke udskudt, og de vil derfor også kun sjældent være opsatte eller hvilende. Firmapensionskasserne vil således i praksis kun yderst sjældent blive forpligtede til at yde information i henhold til den foreslåede *stk. 4*, som netop henviser til informationerne i forhold til hvilende medlemmer og hvilende ordninger, jf. den foreslåede *stk. 3*.

Det foreslås i *stk. 5*, at oplysningerne i *stk. 1-4* skal være klare, skriftlige og gives inden for en rimelig frist, og at firmapensionskassen ikke er forpligtet til at udlevere oplysningerne mere end én gang om året.

Bestemmelsen skal sikre, at medlemmerne har mulighed for at sætte sig ind i de oplysninger, som de modtager. Pensionsforhold opfattes af mange medlemmer som svært tilgængeligt stof, og det er derfor vigtigt, at sprogbrugen i forbindelse med afgivelse af informationer er klart, så det sætter modtageren i stand til at forstå det pågældende budskab.

Kravet om skriftlighed skal forstås i overensstemmelse med almindelig praksis på området, hvor skriftlighedskravet er opfyldt ved anvendelse af papirformat eller andet varigt medium. Det er således muligt at opfylde skriftlighedskravet med bl.a. elektroniske og digitale løsninger.

At firmapensionskasserne ikke er forpligtet til at udlevere oplysningerne mere end én gang om året, er af hensyn til de administrative byrder, som pensionskasserne vil kunne opleve, hvis et medlem bliver ved med at anmode om opdaterede informationer. Dermed udnyttes den valgmulighed, som portabilitetsdirektivet foreskriver i artikel 6, stk. 4, om, at medlemsstaterne kan fastsætte, at sådanne oplysninger kun skal gives én gang om året.

Den foreslåede § 64 b gennemfører artikel 6 i portabilitetsdirektivet om oplysninger vedrørende pensionsrettigheder til aktive medlemmer, hvilende medlemmer og efterladte.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 2.3.

Til nr. 3 (§ 66 b i lov om tilsyn med firmapensionskasser)

§ 66 b i lov om firmapensionskasser indeholder en opregning af, hvem der er part i forhold til Finanstilsynet i sager omfattet af lov om firmapensionskasser. Opregningen er udtømmende, og bestemmelsen udgør således en afvigelse fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb.

Efter § 66 b, stk. 1, i lov om firmapensionskasser er alene den pensionskasse, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet vedrører, part i forhold til Finanstilsynet.

Der findes lignende bestemmelser om partsstatus på tværs af den finansielle regulering, herunder i § 355 i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås, at § 66 b, stk. 1, ændres, så det klart fremgår, at det er den firmapensionskasse, som Finanstilsynet »har truffet eller vil træffe afgørelse over for«, som er part i forhold til Finanstilsynet.

Baggrunden for ændringen er, at der i konkrete sager har været tvivl om den nøjagtige afgrænsning af partsbestemmelsen i den gældende § 355 i lov om finansiell virksomhed, som i det væsentlige svarer til partsbestemmelsen i § 66 b i lov om firmapensionskasser. Ordlyden af partsbestemmelserne kan støtte den fortolkning, at det er afgørende for partsstatus, om Finanstilsynet faktisk har truffet en afgørelse. Der kan således på baggrund af bestemmelsernes ordlyd rejses tvivl om, hvorvidt en virksomhed har partsstatus i tilfælde, hvor der indledes behandling af en afgørelsessag, men hvor Finanstilsynet af den ene eller anden grund ikke træffer en afgørelse. Dette kan eksempelvis være tilfælde, hvor virksomheden på et helt indledende stadium i Finanstilsynets sagsbehandling afbryder denne ved at trække sin ansøgning tilbage.

Erhvervsankenævnet har ved kendelse af 5. oktober 2016 i en konkret sag om aktindsigt afgjort, at en virksomhed var part i forhold til Finanstilsynet i en sag, hvor Finanstilsynet havde indledt en undersøgelse af, om virksomhedens direktør opfyldte kravene til egnethed og hæderlighed. Direktøren blev bortvist, og der blev som følge heraf aldrig truffet en afgørelse i sagen. Erhvervsankenævnet lagde i forbindelse med sagen vægt på, at den pågældende virksomhed må anses for at have været part i en sag, hvori der var eller ville blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed. Erhvervsankenævnet henviste i den forbindelse både til partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiel virksomhed og til bestemmelsen om en parts ret til aktindsigt i § 9 i forvaltningsloven.

§ 9 i forvaltningsloven regulerer en parts ret til aktindsigt og angiver, at den der er part i en sag, hvori der er eller vil blive truffet en afgørelse af en forvaltningsmyndighed, kan forlange at blive gjort bekendt med sagens dokumenter.

Erhvervsankenævnets kendelse fastslår afgrænsningen af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og bestemmelsens ordlyd foreslås med dette lovforslags § 1, nr. 56, tilrettet i overensstemmelse hermed.

For at sikre ensartethed på tværs af den finansielle regulering foreslås § 66 b, stk. 1, i lov om firmapensionskasser tilrettet i overensstemmelse med den ændrede ordlyd af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed og Erhvervsankenævnets kendelse.

Med den foreslåede ændring bliver det således klart, at en firmapensionskasse er part i forhold til Finanstilsynet i de sager, hvor Finanstilsynet har truffet en afgørelse over for firmapensionskassen, eller hvor Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden.

At Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for firmapensionskassen skal forstås sådan, at der er tale om en sag, hvori der som led i et almindeligt sagsforløb vil blive truffet en afgørelse af Finanstilsynet. Der skal således være tale om en afgørelsessag.

En afgørelsessag er eksempelvis en sag, hvor en firmapensionskasse ansøger Finanstilsynet om tilladelse, godkendelse m.v., og hvor Finanstilsynet efter behandling af sagen træffer afgørelse om, hvorvidt en sådan ansøgning imødekommes.

Det er ikke afgørende for opnåelse af partsstatus, om der faktisk træffes en afgørelse i den pågældende afgørelsessag. En firmapensionskasses partsstatus påvirkes således ikke af, om der af den ene eller anden grund alligevel ikke træffes afgørelse i sagen.

Efter den foreslåede ændring vil ordlyden af partsbestemmelsen i § 66 b i lov om firmapensionskasser på dette punkt svare til § 9 i forvaltningsloven og dermed omfatte sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse.

Finanstilsynet administrerer partsbestemmelsen i § 66 b i lov om firmapensionskasser i overensstemmelse med Erhvervsankenævnets kendelse af 5. oktober 2016. Med forslaget ændres ordlyden af partsbestemmelsen, så denne afspejler Finanstilsynets praksis på området. Der er i den henseende derfor ikke tale om ændringer af indholdsmæssig karakter.

Til § 5

Til nr. 1 (§ 7, stk. 4, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

Lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere regulerer bl.a. god skik for disse virksomhedstyper. Det følger af § 7, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, at en finansiell rådgiver eller boligkreditformidler skal drive virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet. Erhvervsministeren har i medfør af § 7, stk. 2, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere fastsat nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for de finansielle virksomheder i en række bekendtgørelser.

God skik er en dynamisk norm for den adfærd, som finansielle virksomheder bør udvise, og som ændrer sig over tid i takt med samfundsudviklingen. Derfor er reglerne om god skik ofte mere generelt formuleret.

På markedsføringsområdet offentliggør Forbrugerombudsmanden såkaldte forhandlede retningslinjer. Efter § 29, stk. 1, i markedsføringsloven søger Forbrugerombudsmanden efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante erhvervsorganisationer at påvirke de erhvervsdrivendes adfærd gennem udarbejdelse og offentliggørelse af retningslinjer for markedsføring på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne. Det følger af § 29, stk. 2, at Forbrugerombudsmanden ikke kan udstede retningslinjer, der alene retter sig mod virksomheder omfattet af lov om finansiell virksomhed.

Der findes ikke i dag en lignende bestemmelse vedrørende Finanstilsynets udarbejdelse og offentliggørelse af forhandlede retningslinjer for god skik svarende til, hvad der gælder for Forbrugerombudsmanden efter markedsføringslovens § 29.

Det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 4 i § 7 i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, hvorefter Finanstilsynet efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante erhvervsorganisationer kan udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretningsskik og god praksis på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne.

Forslaget indebærer et nyt redskab for Finanstilsynet, som skal præcisere retstilstanden på områder, hvor det retlige grundlag er meget generelt formuleret. Adgangen til at udarbejde retningslinjer er derfor primært tiltænkt god skik-området, dvs. reglerne om redelig forretningsskik og god praksis i § 7 i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere og de generelle regler om god skik i bekendtgørelser udstedt i medfør af § 7, stk. 2, herunder f.eks. bekendtgørelse om god skik for finansielle rådgivere og bekendtgørelse om god skik for boligkredit.

Finanstilsynets muligheder for at udarbejde og offentliggøre forhandlede retningslinjer er således ikke begrænset til god skik-reglen i § 7, stk. 1, og regler herom udstedt i medfør af § 7, stk. 2. Det

vil derfor også være muligt at udarbejde retningslinjer om f.eks. forbuddet mod vildledning, som fremgår af f.eks. bekendtgørelse om god skik boligkredit.

Retningslinjer udstedt af Finanstilsynet i medfør af den foreslåede bestemmelse er ikke bindende, men har karakter af en vejledning, der oplyser om bl.a. fortolkning af regler. Handlinger i strid med retningslinjerne må derfor i almindelighed forventes at blive betragtet som stridende mod god skik og dermed § 7, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere eller regler udstedt i medfør af § 7, stk. 2, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere.

Forhandlede retningslinjer vil bidrage til at skabe klarhed om, hvad der helt konkret udgør god skik på et givent område. Dette vil bidrage til at styrke retssikkerheden til gavn for både de finansielle rådgivere og boligkreditformidlere og forbrugerne.

Forhandlede retningslinjer udelukker ikke domstolene fra at foretage en prøvelse af, om overtrædelser i det enkelte tilfælde er i strid med reglerne om god skik eller andre bestemmelser i den finansielle lovgivning.

Der fastsættes med lovforslaget ikke regler for, hvorledes forhandlingerne skal gennemføres, ligesom det ikke formelt er et krav, at de involverede organisationer skal tiltræde retningslinjerne eller godkende, at de udstedes. Finanstilsynet vil dog kun udstede retningslinjer, når der er enighed blandt de forhandlende parter om indholdet. Herved sikres den samme praksis, som er gældende på Forbrugerombudsmandens område. Det bør fremgå af de forhandlede retningslinjer, hvem der har deltaget i forhandlingerne og tiltrådt retningslinjerne.

Det er i særlig grad vigtigt at sikre enighed blandt de forhandlende parter, når der udstedes retningslinjer for indholdet af generelle regler om god skik, som en dynamisk norm for den adfærd, som finansielle virksomheder bør udvise, og som ændrer sig over tid i takt med samfundsudviklingen.

Finanstilsynet kan fortsat udstede vejledninger på god skik-området.

Forbrugerombudsmanden deltager i forhandlingerne om retningslinjer, og der bør i videst mulig omfang tilstræbes enighed mellem de to myndigheder om retningslinjernes indhold, ligesom det bør tilstræbes ensartethed i retningslinjer på det finansielle område og på markedsføringsområdet i de tilfælde, hvor retningslinjerne vedrører ensartede regler om god skik på de to områder. Såfremt et område allerede er omfattet af en af Forbrugerombudsmanden forhandlet retningslinje, der gælder for både finansielle og ikke-finansielle virksomheder, vil Finanstilsynet ikke udarbejde en retningslinje på det område.

Til nr. 2 (§ 21, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere)

§ 21 i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere indeholder en opregning af, hvem der er part i forhold til Finanstilsynet i sager omfattet af lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere eller regler udstedt i medfør af loven. Opregningen er udtømmende, og bestemmelsen udgør således en afvigelse fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb.

Efter § 21, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere er alene finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af lov om finansielle

rådgivere og boligkreditformidlere eller regler udstedt i medfør af loven, part i forhold til Finanstilsynet.

Der findes lignende bestemmelser om partsstatus på tværs af den finansielle regulering, herunder i § 355 i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås, at § 21, stk. 1, ændres, så det klart fremgår, at det er den virksomhed, som Finanstilsynet »har truffet eller vil træffe afgørelse over for«, som er part i forhold til Finanstilsynet.

Baggrunden for ændringen er, at der i konkrete sager har været tvivl om den nøjagtige afgrænsning af partsbestemmelsen i den gældende § 355 i lov om finansiell virksomhed, som i det væsentlige svarer til partsbestemmelsen i § 21 i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere. Ordlyden af partsbestemmelserne kan støtte den fortolkning, at det er afgørende for partsstatus, om Finanstilsynet faktisk har truffet en afgørelse. Der kan således på baggrund af bestemmelsernes ordlyd rejses tvivl om, hvorvidt en virksomhed har partsstatus i tilfælde, hvor der indledes behandling af en afgørelsessag, men hvor Finanstilsynet af den ene eller anden grund ikke træffer en afgørelse. Dette kan eksempelvis være tilfælde, hvor virksomheden på et helt indledende stadium i Finanstilsynets sagsbehandling afbryder denne ved at trække sin ansøgning tilbage.

Erhvervsankenævnet har ved kendelse af 5. oktober 2016 i en konkret sag om aktindsigt afgjort, at en virksomhed var part i forhold til Finanstilsynet i en sag, hvor Finanstilsynet havde indledt en undersøgelse af, om virksomhedens direktør opfyldte kravene til egnethed og hæderlighed. Direktøren blev bortvist, og der blev som følge heraf aldrig truffet en afgørelse i sagen. Erhvervsankenævnet lagde i forbindelse med sagen vægt på, at den pågældende virksomhed må anses for at have været part i en sag, hvori der var eller ville blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed. Erhvervsankenævnet henviste i den forbindelse både til partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiell virksomhed og til bestemmelsen om en parts ret til aktindsigt i § 9 i forvaltningsloven.

§ 9 i forvaltningsloven regulerer en parts ret til aktindsigt og angiver, at den der er part i en sag, hvori der er eller vil blive truffet en afgørelse af en forvaltningsmyndighed, kan forlange at blive gjort bekendt med sagens dokumenter.

Erhvervsankenævnets kendelse fastslår afgrænsningen af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed, og bestemmelsens ordlyd foreslås med dette lovforslags § 1, nr. 56, tilrettet i overensstemmelse hermed.

For at sikre ensartethed på tværs af den finansielle regulering foreslås § 21, stk. 1, i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere tilrettet i overensstemmelse med den ændrede ordlyd af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiell virksomhed og Erhvervsankenævnets kendelse.

Med den foreslåede ændring bliver det således klart, at en virksomhed er part i forhold til Finanstilsynet i de sager, hvor Finanstilsynet har truffet en afgørelse over for virksomheden, eller hvor Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden.

At Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden skal forstås sådan, at der er tale om en sag, hvori der som led i et almindeligt sagsforløb vil blive truffet en afgørelse af Finanstilsynet. Der skal således være tale om en afgørelsessag.

En afgørelsessag er eksempelvis en sag, hvor en virksomhed ansøger Finanstilsynet om tilladelse, godkendelse m.v., og hvor Finanstilsynet efter behandling af sagen træffer afgørelse om, hvorvidt en sådan ansøgning imødekommes.

Det er ikke afgørende for opnåelse af partsstatus, om der faktisk træffes en afgørelse i den pågældende afgørelsessag. En virksomheds partsstatus påvirkes således ikke af, om der af den ene eller anden grund alligevel ikke træffes afgørelse i sagen.

Efter den foreslåede ændring vil ordlyden af partsbestemmelsen i § 21 i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere på dette punkt svare til § 9 i forvaltningsloven og dermed omfatte sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse.

Finanstilsynet administrerer partsbestemmelsen i § 21 i lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere i overensstemmelse med Erhvervsankenævnets kendelse af 5. oktober 2016. Med forslaget ændres ordlyden af partsbestemmelsen, så denne afspejler Finanstilsynets praksis på området. Der er i den henseende derfor ikke tale om ændringer af indholdsmæssig karakter.

Til § 6

Til nr. 1 (§ 8 a, stk. 3, i lov om ejendomskreditselskaber)

Lov om ejendomskreditselskaber regulerer bl.a. god skik for ejendomskreditselskaber. Det følger af § 8 a, stk. 1, i lov om ejendomskreditselskaber, at ejendomskreditselskaber skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet. Erhvervsministeren har i medfør af § 8 a, stk. 2, i lov om ejendomskreditselskaber fastsat nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for ejendomskreditselskaber.

God skik er en dynamisk norm for den adfærd, som ejendomskreditselskaber bør udvise, og som ændrer sig over tid i takt med samfundsudviklingen. Derfor er reglerne om god skik ofte mere generelt formuleret.

På markedsføringsområdet offentliggør Forbrugerombudsmanden såkaldte forhandlede retningslinjer. Efter § 29, stk. 1, i markedsføringsloven søger Forbrugerombudsmanden efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante erhvervsorganisationer at påvirke de erhvervsdrivendes adfærd gennem udarbejdelse og offentliggørelse af retningslinjer for markedsføring på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne. Det

følger af § 29, stk. 2, at Forbrugerombudsmanden ikke kan udstede retningslinjer, der alene retter sig mod virksomheder omfattet af lov om finansiel virksomhed.

Der findes ikke i dag en lignende bestemmelse vedrørende Finanstilsynets udarbejdelse og offentliggørelse af forhandlede retningslinjer for god skik svarende til, hvad der gælder for Forbrugerombudsmanden efter markedsføringslovens § 29.

Det foreslås, at der indsættes et nyt stk. 3 i § 8 a i lov om ejendomskreditselskaber, hvorefter Finanstilsynet efter forhandling med repræsentanter for forbrugerne og de relevante erhvervsorganisationer kan udarbejde og offentliggøre retningslinjer for redelig forretningsskik og god praksis på nærmere angivne områder, der må anses for væsentlige, navnlig ud fra hensynet til forbrugerne.

Forslaget indebærer et nyt redskab for Finanstilsynet, som skal præcisere retstilstanden på områder, hvor det retlige grundlag er meget generelt formuleret. Adgangen til at udarbejde retningslinjer er derfor primært tiltænkt god skik-området, dvs. reglerne om redelig forretningsskik og god praksis i § 8 a i lov om ejendomskreditselskaber og de generelle regler om god skik i bekendtgørelsen om god skik for boligkredit udstedt i medfør af § 8 a, stk. 2.

Finanstilsynets muligheder for at udarbejde og offentliggøre forhandlede retningslinjer er således ikke begrænset til god skik-reglen i § 8 a, stk. 1, og regler herom udstedt i medfør af § 8 a, stk. 2. Det vil derfor også være muligt at udarbejde retningslinjer om f.eks. forbuddet mod vildledning, som fremgår af f.eks. bekendtgørelse om god skik for boligkredit.

Retningslinjer udstedt af Finanstilsynet i medfør af den foreslåede bestemmelse er ikke bindende, men har karakter af en vejledning, der oplyser om bl.a. fortolkning af regler. Handlinger i strid med retningslinjerne må derfor i almindelighed forventes at blive betragtet som stridende mod god skik og dermed § 8 a, stk. 1, i lov om ejendomskreditselskaber eller regler udstedt i medfør af § 8 a, stk. 2, i lov om ejendomskreditselskaber.

Forhandlede retningslinjer vil bidrage til at skabe klarhed om, hvad der helt konkret udgør god skik på et givent område. Dette vil bidrage til at styrke retssikkerheden til gavn for både ejendomskreditselskaber og forbrugerne.

Forhandlede retningslinjer udelukker ikke domstolene fra at foretage en prøvelse af, om overtrædelser i det enkelte tilfælde er i strid med reglerne om god skik eller andre bestemmelser i den finansielle lovgivning.

Der fastsættes med lovforslaget ikke regler for, hvorledes forhandlingerne skal gennemføres, ligesom det ikke er et krav, at de involverede organisationer skal tiltræde retningslinjerne eller godkende, at de udstedes. Det bør dog fremgå af de forhandlede retningslinjer, hvem der har deltaget i forhandlingerne og hvem der har tiltrådt retningslinjerne.

Finanstilsynet kan udstede forhandlede retningslinjer, selvom en eller flere af de organisationer, der deltager i forhandlingerne måtte være uenige i retningslinjernes indhold. Finanstilsynet bør dog i videst muligt omfang søge at inddrage organisationernes bemærkninger i retningslinjerne. Dette er i særlig grad vigtigt, når der udstedes retningslinjer for indholdet af generelle regler om god skik, som en dynamiske norm for den adfærd, som finansielle virksomheder bør udvise, og som ændrer sig over tid i takt med samfundsudviklingen.

Forbrugerombudsmanden deltager i forhandlingerne om retningslinjer, og der bør i videst mulig omfang tilstræbes enighed mellem de to myndigheder om retningslinjernes indhold, ligesom det bør tilstræbes ensartethed i retningslinjer på det finansielle område og på markedsføringsområdet i de tilfælde, hvor retningslinjerne vedrører ensartede regler om god skik på de to områder.

Til nr. 2 (§ 16 i lov om ejendomskreditselskaber)

§ 16 i lov om ejendomskreditselskaber indeholder en opregning af, hvem der er part i forhold til Finanstilsynet i sager omfattet af lov om ejendomskreditselskaber eller regler udstedt med hjemmel i lov om ejendomskreditselskaber. Opregningen er udtømmende, og bestemmelsen udgør således en afvigelse fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb.

Efter § 16, stk. 1, i lov om ejendomskreditselskaber anses fysiske eller juridiske personer, som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af lov om ejendomskreditselskaber eller regler udstedt med hjemmel i loven, som part i forhold til Finanstilsynet.

Der findes lignende bestemmelser om partsstatus på tværs af den finansielle regulering, herunder i § 355 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås, at § 16, stk. 1, ændres, så det klart fremgår, at det er den fysiske eller juridiske person, som Finanstilsynet »har truffet eller vil træffe afgørelse over for«, som er part i forhold til Finanstilsynet.

Baggrunden for ændringen er, at der i konkrete sager har været tvivl om den nøjagtige afgrænsning af partsbestemmelsen i den gældende § 355 i lov om finansiel virksomhed, som i det væsentlige svarer til partsbestemmelsen i § 16 i lov om ejendomskreditselskaber. Ordlyden af partsbestemmelserne kan støtte den fortolkning, at det er afgørende for partsstatus, om Finanstilsynet faktisk har truffet en afgørelse. Der kan således på baggrund af bestemmelsernes ordlyd rejses tvivl om, hvorvidt en virksomhed har partsstatus i tilfælde, hvor der indledes behandling af en afgørelsessag, men hvor Finanstilsynet af den ene eller anden grund ikke træffer en afgørelse. Dette kan eksempelvis være tilfælde, hvor en virksomhed på et helt indledende stadium i Finanstilsynets sagsbehandling afbryder denne ved at trække sin ansøgning tilbage.

Erhvervsankenævnet har ved kendelse af 5. oktober 2016 i en konkret sag om aktindsigt afgjort, at en virksomhed var part i forhold til Finanstilsynet i en sag, hvor Finanstilsynet havde indledt en undersøgelse af, om virksomhedens direktør opfyldte kravene til egnethed og hæderlighed. Direktøren blev bortvist, og der blev som følge heraf aldrig truffet an afgørelse i sagen. Erhvervsankenævnet lagde i forbindelse med sagen vægt på, at den pågældende virksomhed må anses for at have været part i en sag, hvori der var eller ville blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed. Erhvervsankenævnet henviste i den forbindelse både til partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiel virksomhed og til bestemmelsen om en parts ret til aktindsigt i § 9 i forvaltningsloven.

§ 9 i forvaltningsloven regulerer en parts ret til aktindsigt og angiver, at den der er part i en sag, hvori der er eller vil blive truffet en afgørelse af en forvaltningsmyndighed, kan forlange at blive gjort bekendt med sagens dokumenter.

Erhvervsankenævnets kendelse fastslår afgrænsningen af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og bestemmelsens ordlyd foreslås med dette lovforslags § 1, nr. 56, tilrettet i overensstemmelse hermed.

For at sikre ensartethed på tværs af den finansielle regulering foreslås § 16, stk. 1, i lov om ejendomskreditselskaber tilrettet i overensstemmelse med den ændrede ordlyd af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed og Erhvervsankenævnets kendelse.

Med den foreslåede ændring bliver det således klart, at en fysisk eller juridisk person er part i forhold til Finanstilsynet i de sager, hvor Finanstilsynet har truffet en afgørelse over for den fysiske eller juridiske person, eller hvor Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for den fysiske eller juridiske person.

At Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for den fysiske eller juridiske person skal forstås sådan, at der er tale om en sag, hvori der som led i et almindeligt sagsforløb vil blive truffet en afgørelse af Finanstilsynet. Der skal således være tale om en afgørelsessag.

En afgørelsessag er eksempelvis en sag, hvor en fysisk eller juridisk person ansøger Finanstilsynet om tilladelse, godkendelse m.v., og hvor Finanstilsynet efter behandling af sagen træffer afgørelse om, hvorvidt en sådan ansøgning imødekommes.

Det er ikke afgørende for opnåelse af partsstatus, om der faktisk træffes en afgørelse i den pågældende afgørelsessag. En fysisk eller juridisk persons partsstatus påvirkes således ikke af, om der af den ene eller anden grund alligevel ikke træffes afgørelse i sagen.

Efter den foreslåede ændring vil ordlyden af partsbestemmelsen i § 16 i lov om ejendomskreditselskaber på dette punkt svare til § 9 i forvaltningsloven og dermed omfatte sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse.

Finanstilsynet administrerer partsbestemmelsen i § 16 i lov om ejendomskreditselskaber i overensstemmelse med Erhvervsankenævnets kendelse af 5. oktober 2016. Med forslaget ændres ordlyden af partsbestemmelsen, så denne afspejler Finanstilsynets praksis på området. Der er i den henseende derfor ikke tale om ændringer af indholdsmæssig karakter.

Til § 7

Til nr. 1 (§ 19, stk. 5, i lov om betalingskonti)

§ 19 i lov om betalingskonti regulerer Finanstilsynets offentliggørelse af Finanstilsynets reaktioner over for virksomheder og Finanstilsynets beslutninger om at overgive sager til politiet.

Med lov nr. 375 af 27. april 2016 blev stk. 5 og 6 indsat i § 19 i lov om betalingskonti. Bestemmelserne regulerer offentliggørelse i de tilfælde, hvor Finanstilsynet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning, men hvor sagen er afsluttet med påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller afsigelse af frifindende dom. Bestemmelserne regulerer endvidere tilfælde, hvor Finanstilsynet har offentliggjort en dom i en sag overgivet til politimæssig efterforskning, men hvor dommen er anket eller genoptaget.

Det følger således af den gældende § 19, stk. 5, i lov om betalingskonti, at såfremt Finanstilsynet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning, og sagen er afsluttet ved påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller afsigelse af frifindende dom, skal Finanstilsynet efter anmodning fra den pågældende betalingstjenesteudbyder offentliggøre oplysninger herom. Herudover har Finanstilsynet mulighed for at fjerne oplysningerne vedrørende beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning efter § 19, stk. 1, 8. pkt., fra Finanstilsynets hjemmeside.

Det følger af den gældende § 19, stk. 6, at Finanstilsynet efter anmodning fra en fysisk eller juridisk person skal offentliggøre resultatet af en anke eller genoptagelse.

Ved lov nr. 1549 af 13. december 2016 blev der indsat en ny bestemmelse i offentliggørelsesreglerne i den finansielle regulering, herunder lov om finansiell virksomhed, lov om investeringsforeninger og lov om værdipapirhandel, som indholdsmæssigt svarer til § 19, stk. 5 og 6, i lov om betalingskonti. Det foreslås derfor, at § 19, stk. 5 og 6, i lov om betalingskonti ophæves, og at der i stedet indsættes et nyt § 19, stk. 5. Det nye stk. 5 skal have samme indhold, som det gældende § 19, stk. 5 og 6, men ordlyden skal svare til de bestemmelser, der er indført i den øvrige finansielle lovgivning.

Det følger af det foreslåede *stk. 5, 1. pkt.*, at i sager, hvor Finanstilsynet har offentliggjort en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning efter § 19, stk. 1, 8. pkt., og der træffes afgørelse om påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller afsiges frifindende dom, skal Finanstilsynet efter anmodning fra den betalingstjenesteudbyder, som sagen vedrører, offentliggøre oplysninger herom.

Da det ikke er givet, at den betalingstjenesteudbyder, som er blevet politianmeldt, ønsker offentliggørelse af påtaleopgivelsen, tiltalefrafaldet eller den frifindende dom, skal der i henhold til det foreslåede *stk. 6, 1. pkt.*, kun ske offentliggørelse af sådanne oplysninger, såfremt betalingstjenesteudbyderen anmoder Finanstilsynet herom.

Det følger af det foreslåede *stk. 5, 2. pkt.*, at betalingstjenesteudbyderen skal indsende en kopi af afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller en kopi af dommen til Finanstilsynet

samtidig med anmodning om offentliggørelse. Baggrunden herfor er, at Finanstilsynet ikke nødvendigvis vil være i besiddelse af afgørelsen eller dommen.

Finanstilsynet skal offentliggøre afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald, eller at der er afsagt frifindende dom i sagen i umiddelbar og naturlig sammenhæng med Finanstilsynets offentliggørelse efter stk. 1, 8. pkt., og stk. 2, dvs. det sted på Finanstilsynets hjemmeside, hvor Finanstilsynet tidligere har offentliggjort beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning. De supplerende oplysninger om påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller frifindende dom skal fremgå tydeligt af Finanstilsynets hjemmeside.

Offentliggørelse efter den foreslåede bestemmelse omfatter tillige tilfælde, hvor der er tale om en dom afsagt af en ankeinstans.

Det følger af det foreslåede *stk. 5, 3. pkt.*, at er påtaleopgivelsen, tiltalefrafaldet eller dommen ikke endelig, skal det fremgå af offentliggørelsen.

En afgørelse om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald er ikke endelig i de tilfælde, hvor afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald er påklaget til den overordnede anklagemyndighed. En dom er ikke endelig i de tilfælde, hvor dommen er anket til en højere retsinstans.

Det foreslås i *stk. 5, 4. pkt.*, at modtager Finanstilsynet dokumentation for, at sagen er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende dom, skal Finanstilsynet fjerne alle oplysninger om beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning og eventuelle efterfølgende domme i sagen fra Finanstilsynets hjemmeside.

I de tilfælde hvor den betalingstjenesteudbyder, som sagen vedrører, ikke anmoder Finanstilsynet om at offentliggøre oplysninger om, at sagen er afsluttet ved påtaleopgivelse, tiltalefrafald eller afsigelse af frifindende dom i medfør af det foreslåede *stk. 6, 1. pkt.*, men ønsker Finanstilsynets offentliggørelse af beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning, herunder eventuelle supplerende oplysninger om efterfølgende domme i sagen, slettet fra Finanstilsynets hjemmeside, kan dette således ske ved indsendelse af dokumentation for sagens afslutning til Finanstilsynet. Finanstilsynet vil herefter i medfør af det foreslåede *stk. 5, 4. pkt.*, slette offentliggørelsen af beslutningen om at overgive sagen til politimæssig efterforskning m.v. fra Finanstilsynets hjemmeside.

Finanstilsynet modtager ikke nødvendigvis oplysninger om og dokumentation for, at en sag overgivet til politimæssig efterforskning er afsluttet ved endelig påtaleopgivelse eller tiltalefrafald eller afsigelse af endelig frifindende dom. Finanstilsynets forpligtelse til at fjerne oplysninger om en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning indtræder derfor først i det tilfælde, hvor Finanstilsynet modtager dokumentation herfor. Det er ikke afgørende, hvem der indsender eller overleverer en sådan dokumentation, og Finanstilsynets forpligtelse til at slette oplysninger om overgivelse af en sag til politimæssig efterforskning

indtræder således, uanset om den fornødne dokumentation modtages fra anklagemyndigheden, den pågældende virksomhed, som sagen vedrører, eller af tredjemand.

En afgørelse om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald er ikke endelig i de tilfælde, hvor afgørelsen om påtaleopgivelse eller tiltalefrafald er påklaget til den overordnede anklagemyndighed. En dom er ikke endelig i de tilfælde, hvor dommen er anket til højere retsinstans. Fjernelse af offentliggørelsen af en beslutning om at overgive en sag til politimæssig efterforskning i tilfælde, hvor en sag er afsluttet ved frifindende dom eller afsluttet ved påtaleopgivelse eller tiltalefrafald, vil således først ske efter udløbet af henholdsvis ankefristen eller fristen for at påklage påtaleopgivelsen eller tiltalefrafaldet, da afgørelsen skal være endelig.

Forslaget indebærer ikke indholdsmæssige ændringer.

Der er således ikke tiltænkt indholdsmæssige forskelle på det gældende § 19, stk. 5 og 6, og det stk. 5, der nu foreslås indført med dette lovforslags § 7, nr. 1. Ændringen er udelukkende begrundet i hensynet til at ensarte ordlyden af offentliggørelsesreglerne i lov om betalingskonti med ordlyden af offentliggørelsesreglerne i den øvrige finansielle lovgivning.

Til nr. 2 (§ 21 i lov om betalingskonti)

§ 21 i lov om betalingskonti indeholder en opregning af, hvem der er part i forhold til Finanstilsynet i sager omfattet af lov om betalingskonti, regler udstedt i medfør af loven eller forordninger udstedt i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014 om sammenlignelighed af gebyrer i forbindelse med betalingskonti, flytning af betalingskonti og adgang til betalingskonti med basale funktioner. Bestemmelsen er udtømmende, og bestemmelsen udgør således en afvigelse fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb.

Efter § 21 i lov om betalingskonti er de omfattede betalingstjenesteudbydere, som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af lov om betalingskonti, regler udstedt i medfør af loven eller forordninger udstedt i medfør af direktiv 2014/92/EU af 23. juli 2014, part i forhold til Finanstilsynet.

Der findes lignende bestemmelser om partsstatus på tværs af den finansielle regulering, herunder i § 355 i lov om finansiel virksomhed.

Det foreslås, at § 21, ændres, så det klart fremgår, at det er den betalingstjenesteudbyder, som Finanstilsynet »har truffet eller vil træffe afgørelse over for«, som er part i forhold til Finanstilsynet.

Baggrunden for ændringen er, at der i konkrete sager har været tvivl om den nøjagtige afgrænsning af partsbestemmelsen i den gældende § 355 i lov om finansiel virksomhed, som i det væsentlige svarer til partsbestemmelsen i § 21 i lov om betalingskonti. Ordlyden af partsbestemmelserne kan støtte den fortolkning, at det er afgørende for partsstatus, om Finanstilsynet faktisk har truffet en afgørelse. Der kan således på baggrund af bestemmelsernes ordlyd rejses tvivl om, hvorvidt en virksomhed har partsstatus i tilfælde, hvor der indledes behandling af en afgørelsessag, men hvor Fi-

nanstilsynet af den ene eller anden grund ikke træffer en afgørelse. Dette kan eksempelvis være tilfælde, hvor virksomheden på et helt indledende stadium i Finanstilsynets sagsbehandling afbryder denne ved at trække sin ansøgning tilbage.

Erhvervsankenævnet har ved kendelse af 5. oktober 2016 i en konkret sag om aktindsigt afgjort, at en virksomhed var part i forhold til Finanstilsynet i en sag, hvor Finanstilsynet havde indledt en undersøgelse af, om virksomhedens direktør opfyldte kravene til egnethed og hæderlighed. Direktøren blev bortvist, og der blev som følge heraf aldrig truffet en afgørelse i sagen. Erhvervsankenævnet lagde i forbindelse med sagen vægt på, at den pågældende virksomhed må anses for at have været part i en sag, hvori der var eller ville blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed. Erhvervsankenævnet henviste i den forbindelse både til partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiel virksomhed og til bestemmelsen om en parts ret til aktindsigt i § 9 i forvaltningsloven.

§ 9 i forvaltningsloven regulerer en parts ret til aktindsigt og angiver, at den der er part i en sag, hvori der er eller vil blive truffet en afgørelse af en forvaltningsmyndighed, kan forlange at blive gjort bekendt med sagens dokumenter.

Erhvervsankenævnets kendelse fastslår afgrænsningen af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og bestemmelsens ordlyd foreslås med dette lovforslags § 1, nr. 56, tilrettet i overensstemmelse hermed.

For at sikre ensartethed på tværs af den finansielle regulering foreslås § 21 i lov om betalingskonti tilrettet i overensstemmelse med den ændrede ordlyd af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed og Erhvervsankenævnets kendelse.

Med den foreslåede ændring bliver det således klart, at en betalingstjenesteudbyder er part i forhold til Finanstilsynet i de sager, hvor Finanstilsynet har truffet en afgørelse over for virksomheden, eller hvor Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden.

At Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden skal forstås sådan, at der er tale om en sag, hvori der som led i et almindeligt sagsforløb vil blive truffet en afgørelse af Finanstilsynet. Der skal således være tale om en afgørelsessag.

En afgørelsessag er eksempelvis en sag, hvor en virksomhed ansøger Finanstilsynet om tilladelse, godkendelse m.v., og hvor Finanstilsynet efter behandling af sagen træffer afgørelse om, hvorvidt en sådan ansøgning imødekommes.

Det er ikke afgørende for opnåelse af partsstatus, om der faktisk træffes en afgørelse i den pågældende afgørelsessag. En virksomheds partsstatus påvirkes således ikke af, om der af den ene eller anden grund alligevel ikke træffes afgørelse i sagen.

Efter den foreslåede ændring vil ordlyden af partsbestemmelsen i § 21 i lov om betalingskonti på dette punkt svare til § 9 i forvaltningsloven og dermed omfatte sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse.

Finanstilsynet administrerer partsbestemmelsen i § 21 i lov om betalingskonti i overensstemmelse med Erhvervsankenævnets kendelse af 5. oktober 2016. Med forslaget ændres ordlyden af partsbestemmelsen, så denne afspejler Finanstilsynets praksis på området. Der er i den henseende derfor ikke tale om ændringer af indholdsmæssig karakter.

Til § 8

Til nr. 1 (§ 23, stk. 1, nr. 5, i lov om betalinger)

§ 23 i lov om betalinger regulerer, hvilke hensyn Finanstilsynet skal sikre i forbindelse med sin vurdering af en ansøgning om erhvervelse eller forøgelse af en kvalificeret andel i et e-pengeinstitut eller et betalingsinstitut. Finanstilsynets vurdering skal i henhold til § 23, stk. 1, nr. 5, i lov om betalinger ske under hensyntagen til, om der i forbindelse med den påtænkte erhvervelse er grund til at formode, at hvidvask af udbytte eller finansiering af terrorisme, jf. §§ 4 og 5 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, vil ske.

Med lov nr. 651 af 8. juni 2017 blev §§ 4 og 5 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme til §§ 3 og 4 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme. Bestemmelserne regulerer, hvad der forstås ved henholdsvis hvidvask og finansiering af terrorisme.

Det foreslås derfor, at henvisningen til §§ 4 og 5 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme i § 23, stk. 1, nr. 5, i lov om betalinger ændres til at være en henvisning til §§ 3 og 4 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme.

Til nr. 2 (§ 24, stk. 4, i lov om betalinger)

Finanstilsynet kan i medfør af § 24 i lov om betalinger ophæve den stemmeret, der er tilknyttet kapitalandele i et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut, i en række nærmere angivne tilfælde.

Efter § 24, stk. 1, i lov om betalinger kan Finanstilsynet ophæve stemmeretten i tilfælde, hvor en kapitalejer ejer en kvalificeret ejerandel i virksomheden, men hvor kapitalejeren ikke opfylder § 23, stk. 1, i lov om betalinger, som indeholder krav til bl.a. den pågældendes omdømme, erfaring og økonomiske forhold.

Efter § 24, stk. 2, i lov om betalinger kan Finanstilsynet ophæve stemmeretten i tilfælde, hvor kapitalejeren ikke har overholdt forpligtelsen i § 21, stk. 1, i lov om betalinger til at ansøge Finanstilsynet om godkendelse af erhvervelsen af en kvalificeret ejerandel i et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut forud for erhvervelsen.

Efter § 24, stk. 3, i lov om betalinger skal Finanstilsynet ophæve stemmeretten i tilfælde, hvor Finanstilsynet har afslået at godkende kapitalejerens erhvervelse af kapitalandele.

Det følger af § 24, stk. 4, i lov om betalinger, at en kapitalandel ikke kan indgå i opgørelsen af den på en generalforsamling repræsenterede stemmeberettigede kapital i de tilfælde, hvor Finanstilsynet har ophævet stemmeretten i medfør af § 24, stk. 1-3, i lov om betalinger.

Det foreslås at indsætte et nyt *stk. 4* i § 24, hvorefter Finanstilsynet forpligtes til at orientere det pågældende e-pengeinstitut eller betalingsinstitut, når Finanstilsynet har ophævet stemmeretten tilknyttet kapitalandele i virksomheden i medfør af § 24, stk. 1-3. Finanstilsynet forpligtes endvidere til at orientere virksomheden, hvis kapitalandele igen tildeles fuld stemmeret i medfør af § 24, stk. 2, 2. pkt.

Det følger således af det foreslåede *stk. 4, 1. pkt.*, at Finanstilsynet efter at have truffet en afgørelse om ophævelse af stemmeretten tilknyttet kapitalandele i et e-pengeinstitut eller betalingsinstitut skal orientere virksomheden om det forhold, at stemmeretten for de pågældende kapitalandele er ophævet.

Når Finanstilsynet ophæver stemmeretten tilknyttet kapitalandele i en virksomhed, må kapitalejeren ikke udnytte stemmeretten forbundet med de pågældende kapitalandele i afstemninger på virksomhedens generalforsamling. Endvidere kan kapitalandelen ikke indgå i opgørelsen af den på generalforsamlingen repræsenterede stemmeberettigede kapital.

Hvis Finanstilsynets ophævelse af stemmeretten tilknyttet kapitalandele i et e-pengeinstitut eller et betalingsinstitut skal efterleves i forbindelse med afholdelse af generalforsamlinger, kræver det, at virksomheden er bekendt med forholdet.

Virksomheden er ikke part i Finanstilsynets afgørelse efter § 24 i lov om betalinger, og virksomheden bliver derfor ikke nødvendigvis orienteret om det forhold, at en kapitalejers stemmeret er ophævet.

Derfor foreslås det, at Finanstilsynet i alle tilfælde skal orientere virksomheden om ophævelsen af stemmerettigheder. Herved sikres det, at virksomheden ser bort fra de pågældende stemmer i forbindelse med en afstemning på generalforsamlingen, og det sikres, at virksomheden undlader at medtage de pågældende kapitalandele ved opgørelsen af den på generalforsamlingen repræsenterede stemmeberettigede kapital.

Orienteringen skal alene angive, for hvilke kapitalandele Finanstilsynet har ophævet stemmeretten herunder navnet på den pågældende ejer af kapitalandelene. Orienteringen skal ikke angive øvrige forhold vedrørende Finanstilsynets afgørelse om ophævelse af stemmeretten, herunder begrundelsen for afgørelsen.

Det følger endvidere af det foreslåede *stk. 4, 2. pkt.*, at Finanstilsynet også skal orientere virksomheden, hvis kapitalandele igen tildeles fuld stemmeret i medfør af § 24, stk. 2, 2. pkt.

Når Finanstilsynet efter § 24, stk. 2, ophæver stemmeretten i tilfælde, hvor kapitalejeren ikke har overholdt forpligtelsen i § 21, stk. 1, til at ansøge Finanstilsynet om godkendelse af erhvervelsen af kapitalandelen, vil kapitalandelen igen tildeles fuld stemmeret, hvis Finanstilsynet efterfølgende godkender erhvervelsen. I sådanne tilfælde vil Finanstilsynet have orienteret virksomheden om ophævelsen af stemmeretten i medfør af det foreslåede § 24, stk. 4, 1. pkt. Med forslaget til 2. pkt. får Finanstilsynet pligt til også at orientere virksomheden om det forhold, at stemmeretten ikke længere er ophævet, således at den pågældende kapitalejer kan udnytte stemmeretten i afstemninger på virksomhedens generalforsamlinger, og således at kapitalandelene igen indgår i opgørelsen af den på generalforsamlingen repræsenterede stemmeberettigede kapital.

Orienteringen skal alene angive, hvilke kapitalandele der igen tildeles fuld stemmeret, herunder navnet på den pågældende ejer af kapitalandelene.

Det foreslåede stk. 4 svarer til Finanstilsynets eksisterende praksis på området. Der er således i den henseende ikke tale om ændringer af indholdsmæssig karakter.

Orienteringen til virksomheden er nødvendig for at sikre overholdelsen af den eksisterende lovgivning om ophævede stemmerettigheder. Henset til, at Finanstilsynets ophævelse af stemmeretten er en afgørelse af indgribende karakter, og henset til, at Finanstilsynet videreformidler oplysninger om afgørelsen til en, som ikke er part i sagen, vurderes det rigtigst, at orienteringspligten eksplicit fremgår af den finansielle regulering.

Til nr. 3 (§ 81, stk. 1, i lov om betalinger)

§ 81 i lov om betalinger omhandler den såkaldte kontantregel, hvorefter en betalingsmodtager, der modtager betalingsinstrumenter, som er omfattet af lov om betalinger, i fysisk handel er forpligtet til at modtage kontanter i tidsrummet fra kl. 06.00 til kl. 22.00. Bestemmelsen omfatter ikke fjernsalg og salg via ubemandede selvbetjeningsmiljøer.

§ 81, stk. 1, i lov om betalinger indeholder endvidere en henvisning til § 2 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme. Det indebærer, at forhandlere af genstande samt auktionsholdere ikke må modtage kontantbetalinger på 50.000 kr. eller derover, hvad enten betalingen sker på én gang eller som flere betalinger, der er eller ser ud til at være indbyrdes forbundet.

Med lov nr. 651 af 8. juni 2017 blev indholdet af § 2 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme flyttet til § 5 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme.

Det foreslås derfor, at henvisningen til § 2 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme i § 81, stk. 1, i lov om betalinger ændres til at være en henvisning til § 5 i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme.

Til nr. 4 (§ 136, stk. 9, 2. pkt., i lov om betalinger)

§ 136 i lov om betalinger omhandler Finanstilsynets skærpede tavshedspligt og regulerer endvidere, i hvilke tilfælde Finanstilsynet må videregive fortrolige oplysninger.

§ 136, stk. 9, i lov om betalinger omhandler Finanstilsynets mulighed for at videregive fortrolige oplysninger, der hidrører fra lande inden for Den Europæiske Union eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Det følger endvidere af bestemmelsens 2. pkt., at ved videregivelse af oplysninger efter § 136, stk. 6, nr. 14 og 20, meddeler Finanstilsynet de myndigheder eller organer, som har videregivet oplysningerne, hvilke sagkyndige oplysningerne vil blive videresendt til med angivelse af de sagkyndiges beføjelser.

Henvisningen til stk. 6, nr. 14 og 20, skulle rettelig have været til stk. 5, nr. 14 og 20.

Det foreslås derfor, at rette henvisningen til stk. 6, nr. 14 og 20 i § 136, stk. 9, i lov om betalinger, således at der i stedet henvises til stk. 5, nr. 14 og 20.

Til nr. 5 (§ 142, stk. 1, i lov om betalinger)

§ 142 i lov om betalinger indeholder en opregning af, hvem der er part i forhold til Finanstilsynet i sager omfattet af lov om betalinger eller regler udstedt i medfør af loven. Opregningen er udtømmende, og bestemmelsen udgør således en afvigelse fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb.

Efter § 142, stk. 1, i lov om betalinger er alene virksomheder, som Finanstilsynets afgørelse truffet i medfør af lov om betalinger eller regler udstedt i medfør af loven retter sig mod, part i forhold til Finanstilsynet.

Der findes lignende bestemmelser om partsstatus på tværs af den finansielle regulering, herunder i § 355 i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås, at § 142, stk. 1, ændres, så det klart fremgår, at det er den virksomhed, som Finanstilsynet »har truffet eller vil træffe afgørelse over for«, som er part i forhold til Finanstilsynet.

Baggrunden for ændringen er, at der i konkrete sager har været tvivl om den nøjagtige afgrænsning af partsbestemmelsen i den gældende § 355 i lov om finansiell virksomhed, som i det væsentlige svarer til partsbestemmelsen i § 142 i lov om betalinger. Ordlyden af partsbestemmelserne kan støtte den fortolkning, at det er afgørende for partsstatus, om Finanstilsynet faktisk har truffet en afgørelse. Der kan således på baggrund af bestemmelsernes ordlyd rejses tvivl om, hvorvidt en virksomhed har partsstatus i tilfælde, hvor der indledes behandling af en afgørelsessag, men hvor Finanstilsynet af den ene eller anden grund ikke træffer en afgørelse. Dette kan eksempelvis være tilfælde, hvor virksomheden på et helt indledende stadium i Finanstilsynets sagsbehandling afbryder denne ved at trække sin ansøgning tilbage.

Erhvervsankenævnet har ved kendelse af 5. oktober 2016 i en konkret sag om aktindsigt afgjort, at en virksomhed var part i forhold til Finanstilsynet i en sag, hvor Finanstilsynet havde indledt en undersøgelse af, om virksomhedens direktør opfyldte kravene til egnethed og hæderlighed. Direktøren blev bortvist, og der blev som følge heraf aldrig truffet en afgørelse i sagen. Erhvervsankenævnet lagde i forbindelse med sagen vægt på, at den pågældende virksomhed må anses for at have været part i en sag, hvori der var eller ville blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed. Erhvervsankenævnet henviste i den forbindelse både til partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiel virksomhed og til bestemmelsen om en parts ret til aktindsigt i § 9 i forvaltningsloven.

§ 9 i forvaltningsloven regulerer en parts ret til aktindsigt og angiver, at den der er part i en sag, hvori der er eller vil blive truffet en afgørelse af en forvaltningsmyndighed, kan forlange at blive gjort bekendt med sagens dokumenter.

Erhvervsankenævnets kendelse fastslår afgrænsningen af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og bestemmelsens ordlyd foreslås med dette lovforslags § 1, nr. 56, tilrettet i overensstemmelse hermed.

For at sikre ensartethed på tværs af den finansielle regulering foreslås § 142, stk. 1, i lov om betalinger tilrettet i overensstemmelse med den ændrede ordlyd af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed og Erhvervsankenævnets kendelse.

Med den foreslåede ændring bliver det således klart, at en virksomhed er part i forhold til Finanstilsynet i de sager, hvor Finanstilsynet har truffet en afgørelse over for virksomheden, eller hvor Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden.

At Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden skal forstås sådan, at der er tale om en sag, hvori der som led i et almindeligt sagsforløb vil blive truffet en afgørelse af Finanstilsynet. Der skal således være tale om en afgørelsessag.

En afgørelsessag er eksempelvis en sag, hvor en virksomhed ansøger Finanstilsynet om tilladelse, godkendelse m.v., og hvor Finanstilsynet efter behandling af sagen træffer afgørelse om, hvorvidt en sådan ansøgning imødekommes.

Det er ikke afgørende for opnåelse af partsstatus, om der faktisk træffes en afgørelse i den pågældende afgørelsessag. En virksomheds partsstatus påvirkes således ikke af, om der af den ene eller anden grund alligevel ikke træffes afgørelse i sagen.

Efter den foreslåede ændring vil ordlyden af partsbestemmelsen i § 142 i lov om betalinger på dette punkt svare til § 9 i forvaltningsloven og dermed omfatte sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse.

Finanstilsynet administrerer partsbestemmelsen i § 142 i lov om betalinger i overensstemmelse med Erhvervsankenævnets kendelse af 5. oktober 2016. Med forslaget ændres ordlyden af partsbestemmelsen, så denne afspejler Finanstilsynets praksis på området. Der er i den henseende derfor ikke tale om ændringer af indholdsmæssig karakter.

Til § 9

Til nr. 1 (§ 1, stk. 1, nr. 6, i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme (hvidvaskloven)).

§ 1 i hvidvaskloven regulerer lovens anvendelsesområde.

Det følger af § 1, stk. 1, nr. 6, at loven finder anvendelse på udbydere af betalingstjenester og udstedere af elektroniske penge. Virkningen heraf er, at virksomheder, der i henhold til lov om betalinger har tilladelse til at udbyde betalingstjenester omfattet af bilag 1 i lov om betalinger, også er omfattet af hvidvaskloven.

Det foreslås at præcisere anvendelsesområdet i § 1, stk. 1, nr. 6, i hvidvaskloven, således at udstedere af elektroniske penge og udbydere af betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-7, i lov om betalinger er omfattet af lovens anvendelsesområde. Præciseringen medfører, at virksomheder, der udbyder betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 8 (kontooplysningstjenester), i lov om betalinger ikke er omfattet af hvidvasklovens anvendelsesområde. Der er således tale om en videreførelse af gældende retstilstand, da udbydere af kontooplysningstjenester heller ikke er omfattet af hvidvaskloven i dag.

Baggrunden for denne præcisering er, at det følger af lov om betalinger, at disse virksomheder skal have en tilladelse i henhold til lov om betalinger for at udstede elektroniske penge eller udbyde betalingstjenester, og bør tillige være omfattet af hvidvaskloven. I modsætning til virksomheder, der udbyder betalingstjenester omfattet af bilag 1, nr. 1-7, i lov om betalinger, har udbydere af kontooplysningstjenester ikke adgang til brugerens midler og kan ikke iværksætte betalinger, hvorfor det ikke er fundet nødvendigt at omfatte dem af hvidvaskloven.

Lov om betalinger fastslår, at e-pengeinstitutter skal have tilladelse i henhold til § 8 i lov om betalinger, betalingsinstitutter skal have tilladelse i henhold til § 9 i lov om betalinger, udstedere af elektroniske penge, hvis samlede forpligtelser hidrørende fra udestående e-penge på intet tidspunkt overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 5 mio. euro, skal have tilladelse efter § 50 i lov om betalinger, og udbydere af betalingsinstrumenter, hvor gennemsnittet af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder, der er gennemført af den pågældende virksomhed, ikke overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 3 mio. euro pr. måned, skal have tilladelse efter § 51 i lov om betalinger.

En betalingstjeneste er eksempelvis en tjeneste, der muliggør, at kontantbeløb placeres på en betalingskonto, samt alle transaktioner, der er nødvendige for driften af en betalingskonto. Pengeoverførselsvirksomhed og betalingsinitieringstjenester er også eksempler på betalingstjenester.

Med forslaget er virksomheder, der kun udbyder kontooplysningstjenester, jf. bilag 1, nr. 8, jf. § 60 i lov om betalinger, derimod ikke omfattet af loven. En virksomhed, der udbyder kontooplysnings-tjenester samt en eller flere af de i bilag 1, nr. 1-7, til lov om betalinger nævnte betalingstjenester vil dog være omfattet af loven for så vidt angår de øvrige udbudte betalingstjenester.

Ved elektroniske penge forstås en elektronisk eller magnetisk lagret pengeværdi, der repræsenterer et krav på udstederen, og som udstedes ved modtagelse af betaling af midler med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner, og som accepteres som betalingsmiddel af andre end udstederen af elektroniske penge. Det omfatter blandt andet bredt anvendelige forudbetalte kort.

Det er således kun virksomheder, der udsteder elektroniske penge, og som er omfattet af tilladelseskravet i §§ 8 eller 50 i lov om betalinger, der er omfattet af loven. Virksomheder, der udsteder elektroniske penge, der er lagret på betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse, jf. § 5, nr. 14-16, er således ikke omfattet af loven. Ligeledes er det kun virksomheder, der udbyder betalingstjenester, og som er omfattet af tilladelseskravet i §§ 9 eller 51, der er omfattet af loven. Virksomheder, der udbyder betalingsinstrumenter med begrænset anvendelse, jf. § 5, nr. 14-16, og betalingstransaktioner, der gennemføres af udbydere af elektroniske kommunikationsnet, jf. § 5, nr. 17, er således ikke omfattet af loven.

Til § 10

Til nr. 1 (§ 37 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v.)

§ 37 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. indeholder en opregning af, hvem der er part i forhold til Finanstilsynet. Opregningen er udtømmende, og bestemmelsen udgør således en afvigelse fra det almindelige forvaltningsretlige partsbegreb.

Efter § 37, stk. 1, i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. er alene det realkreditinstitut eller kreditinstitut, som en afgørelse truffet af Finanstilsynet retter sig mod, part i forhold til Finanstilsynet.

Der findes lignende bestemmelser om partsstatus på tværs af den finansielle regulering, herunder i § 355 i lov om finansiell virksomhed.

Det foreslås, at § 37, stk. 1, ændres, så det klart fremgår, at det er den virksomhed, som Finanstilsynet »har truffet eller vil træffe afgørelse over for«, som er part i forhold til Finanstilsynet.

Baggrunden for ændringen er, at der i konkrete sager har været tvivl om den nøjagtige afgrænsning af partsbestemmelsen i den gældende § 355 i lov om finansiell virksomhed, som i det væsentlige

svarer til partsbestemmelsen i § 37 i lov realkreditlån og realkreditobligationer m.v. Ordlyden af partsbestemmelserne kan støtte den fortolkning, at det er afgørende for partsstatus, om Finanstilsynet faktisk har truffet en afgørelse. Der kan således på baggrund af bestemmelsernes ordlyd rejses tvivl om, hvorvidt en virksomhed har partsstatus i tilfælde, hvor der indledes behandling af en afgørelsessag, men hvor Finanstilsynet af den ene eller anden grund ikke træffer en afgørelse. Dette kan eksempelvis være tilfælde, hvor virksomheden på et helt indledende stadium i Finanstilsynets sagsbehandling afbryder denne ved at trække sin ansøgning tilbage.

Erhvervsankenævnet har ved kendelse af 5. oktober 2016 i en konkret sag om aktindsigt afgjort, at en virksomhed var part i forhold til Finanstilsynet i en sag, hvor Finanstilsynet havde indledt en undersøgelse af, om virksomhedens direktør opfyldte kravene til egnethed og hæderlighed. Direktøren blev bortvist, og der blev som følge heraf aldrig truffet en afgørelse i sagen. Erhvervsankenævnet lagde i forbindelse med sagen vægt på, at den pågældende virksomhed må anses for at have været part i en sag, hvori der var eller ville blive truffet afgørelse af en forvaltningsmyndighed. Erhvervsankenævnet henviste i den forbindelse både til partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiel virksomhed og til bestemmelsen om en parts ret til aktindsigt i § 9 i forvaltningsloven.

§ 9 i forvaltningsloven regulerer en parts ret til aktindsigt og angiver, at den der er part i en sag, hvori der er eller vil blive truffet en afgørelse af en forvaltningsmyndighed, kan forlange at blive gjort bekendt med sagens dokumenter.

Erhvervsankenævnets kendelse fastslår afgrænsningen af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og bestemmelsens ordlyd foreslås med dette lovforslags § 1, nr. 56, tilrettet i overensstemmelse hermed.

For at sikre ensartethed på tværs af den finansielle regulering foreslås § 37, stk. 1, i lov realkreditlån og realkreditobligationer m.v. tilrettet i overensstemmelse med den ændrede ordlyd af partsbestemmelsen i § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed og Erhvervsankenævnets kendelse.

Med den foreslåede ændring bliver det således klart, at en virksomhed er part i forhold til Finanstilsynet i de sager, hvor Finanstilsynet har truffet en afgørelse over for virksomheden, eller hvor Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden.

At Finanstilsynet vil træffe en afgørelse over for virksomheden skal forstås sådan, at der er tale om en sag, hvori der som led i et almindeligt sagsforløb vil blive truffet en afgørelse af Finanstilsynet. Der skal således være tale om en afgørelsessag.

En afgørelsessag er eksempelvis en sag, hvor en virksomhed ansøger Finanstilsynet om tilladelse, godkendelse m.v., og hvor Finanstilsynet efter behandling af sagen træffer afgørelse om, hvorvidt en sådan ansøgning imødekommes.

Det er ikke afgørende for opnåelse af partsstatus, om der faktisk træffes en afgørelse i den pågældende afgørelsessag. En virksomheds partsstatus påvirkes således ikke af, om der af den ene eller anden grund alligevel ikke træffes afgørelse i sagen.

Efter den foreslåede ændring vil ordlyden af partsbestemmelsen i § 37 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. på dette punkt svare til § 9 i forvaltningsloven og dermed omfatte sager, hvori der er eller vil blive truffet afgørelse.

Finanstilsynet administrerer partsbestemmelsen i § 37 i lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. i overensstemmelse med Erhvervsankenævnets kendelse af 5. oktober 2016. Med forslaget ændres ordlyden af partsbestemmelsen, så denne afspejler Finanstilsynets praksis på området. Der er i den henseende derfor ikke tale om ændringer af indholdsmæssig karakter.

Til § 11

Til nr. 1 (§ 10 f, stk. 3, 2. pkt., i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond)

§ 10 f i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond angiver, at en række bestemmelser i lov om finansiel virksomhed finder anvendelse på lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Efter § 10 f, stk. 3, 1. pkt., finder § 355 i lov om finansiel virksomhed med de nødvendige tilpasninger anvendelse ved fastlæggelse af, hvem der er part efter lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Partsstatus og partsbeføjelser efter § 355 i lov om finansiel virksomhed er for lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond begrænset til forhold, hvor tilsynets afgørelse træffes efter den 1. juli 2004, jf. § 10 f, stk. 3, 2. pkt. Dette svarer til tidspunktet, hvor § 10 f med lov nr. 365 af 19. maj 2004 blev indsat i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiel virksomhed foreslås med dette lovforslags § 1, nr. 56, ændret, så det fremgår, at det er den virksomhed, som Finanstilsynet »har truffet eller vil træffe afgørelse over for«, som er part i forhold til Finanstilsynet.

Der henvises til dette lovforslags § 1, nr. 56, og bemærkningerne hertil.

Med ændringen af § 355 i lov om finansiel virksomhed vil det være klart, at det ikke er afgørende for opnåelse af partsstatus, om der faktisk træffes en afgørelse i den pågældende afgørelsessag. Partsstatus påvirkes således ikke af, om der af den ene eller anden grund alligevel ikke træffes afgørelse i sagen.

Det foreslås at ændre § 10 f, stk. 3, 2. pkt., i lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond, så det fremgår, at partsstatus efter loven er begrænset til forhold, hvor Finanstilsynet efter den 1. juli 2004 »har truffet eller vil træffe« en afgørelse over for Lønmodtagernes Dyrtidsfond.

Ændringen er en konsekvens af den foreslåede ændring af § 355 i lov om finansiel virksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 56.

Med ændringen sikres ensartethed i ordlyden af § 10 f, stk. 3, og § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Endvidere sikres det, at § 10 f, stk. 3, 2. pkt., som hidtil alene angiver den tidsmæssige afgrænsning af bestemmelsen.

Til § 12

Til nr. 1 (§ 27 f, stk. 3, 2. pkt., i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension)

§ 27 f i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension angiver, at en række bestemmelser i lov om finansiel virksomhed finder anvendelse på lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Efter § 27 f, stk. 3, 1. pkt., finder § 355 i lov om finansiel virksomhed med de nødvendige tilpasninger anvendelse ved fastlæggelse af, hvem der er part efter lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Partsstatus og partsbeføjelser efter § 355 i lov om finansiel virksomhed er for lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension begrænset til forhold, hvor tilsynets afgørelse træffes efter den 1. juli 2004, jf. § 27 f, stk. 3, 2. pkt. Dette svarer til tidspunktet, hvor § 27 f med lov nr. 365 af 19. maj 2004 blev indsat i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Partsbestemmelsen i § 355 i lov om finansiel virksomhed foreslås med dette lovforslags § 1, nr. 56, ændret, så det fremgår, at det er den virksomhed, som Finanstilsynet »har truffet eller vil træffe afgørelse over for«, som er part i forhold til Finanstilsynet.

Der henvises til dette lovforslags § 1, nr. 56, og bemærkningerne hertil.

Med ændringen af § 355 i lov om finansiel virksomhed vil det være klart, at det ikke er afgørende for opnåelse af partsstatus, om der faktisk træffes en afgørelse i den pågældende afgørelsessag. Partsstatus påvirkes således ikke af, om der af den ene eller anden grund alligevel ikke træffes afgørelse i sagen.

Det foreslås at ændre § 27 f, stk. 3, 2. pkt., i lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension, så det fremgår, at partsstatus efter loven er begrænset til forhold, hvor Finanstilsynet efter den 1. juli 2004 »har truffet eller vil træffe« en afgørelse over for Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Ændringen er en konsekvens af den foreslåede ændring af § 355 i lov om finansiel virksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 56.

Med ændringen sikres ensartethed i ordlyden af § 10 f, stk. 3, og § 355, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed. Endvidere sikres det, at § 10 f, stk. 3, 2. pkt., som hidtil alene angiver den tidsmæssige afgrænsning af bestemmelsen.

Ændringen af ordlyden af partsbestemmelsen afspejler Finanstilsynets praksis på området, jf. bemærkningerne til § 1, nr. 53, i dette lovforslag. Der er i den henseende derfor ikke tale om ændringer af indholdsmæssig karakter.

Til § 13

Af lovtekniske årsager foreslås det at ophæve § 1, nr. 14 og 55 i lov nr. 665 af 8. juni 2017.

Ved § 1, nr. 14, i lov nr. 665 af 8. juni 2017, indsattes som nr. 53-58 i § 5, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, definitioner af accessorisk tjenesteydelse, udførelse af ordrer for investors regning, handel for egen regning, finansielt instrument, derivat og værtsland for investeringsselskab. I henhold til ikrafttrædelsen af lov nr. 665 af 8. juni skulle indsættelsen af definitionerne ske den 3. januar 2018. Dette ikrafttrædelsestidspunkt svarer til ikrafttrædelsestidspunktet for lov om kapitalmarkeder.

Forslaget om at ophæve § 1, nr. 14, i lov nr. 665 af 8. juni 2017, er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 6, hvorefter der indsættes en række nye definitioner før den 3. januar 2018. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 6, med tilhørende specielle bemærkninger.

Ved § 1, nr. 55, i lov nr. 665 af 8. juni 2017, indsattes nyt stk. 2 i § 38 i lov om finansiel virksomhed. I henhold til ikrafttrædelsen af lov nr. 665 af 8. juni skulle indsættelsen ske den 3. januar 2018. Dette ikrafttrædelsestidspunkt svarer til ikrafttrædelsestidspunktet for lov om kapitalmarkeder.

Forslaget om at ophæve § 1, nr. 55, i lov nr. 665 af 8. juni 2017 er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 12, hvorefter der indsættes et nyt stk. 9, som skal træde i kraft før den 3. januar 2018. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 12.

Til § 14

Af lovtekniske årsager foreslås det at ophæve § 1, nr. 1, og § 4 i lov nr. 667 af 8. juni 2017.

Ved § 1, nr. 1, i lov nr. 667 blev der indsat nye definitioner i § 5, stk. 1, nr. 54-60, i lov om finansiel virksomhed af realkreditlignende lån, accessorisk tjenesteydelse, udførelse af ordrer for investors regning, handel for egen regning, finansielt instrument, derivat og værtsland for investeringsselskab. Reelt indsattes kun ny definition af realkreditlignende lån. § 4 i lov nr. 667 ophævede således af lovtekniske årsager en bestemmelse, § 1, nr. 14, i lov nr. 665 af 8. juni 2017, jf. i øvrigt de specielle bemærkninger til dette lovforslags § 13, hvorved der som nr. 53-58 indsattes definitioner af accessorisk tjenesteydelse, udførelse af ordrer for investors regning, handel for egen regning, finansielt instrument, derivat og værtsland for investeringsselskab. Ophævelsen skyldtes, at der ved anden lov var indsat nr. 53, som ellers utilsigtet ville forsvinde. Det følger af § 5, stk. 2, til lov nr. 667, at § 5, stk. 1, nr. 55-60, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved lovens § 1, nr. 1, og § 4, træder i kraft 3. januar 2018. Dette ikrafttrædelsestidspunkt svarer til ikrafttrædelsestidspunktet for lov om kapitalmarkeder.

Forslaget om at ophæve § 1, nr. 1, og § 4 i lov nr. 665 af 8. juni 2017 er en konsekvens af dette lovforslags § 1, nr. 6, hvorefter der indsættes en række nye definitioner med ikrafttrædelse før den 3.

januar 2018. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 6, med tilhørende specielle bemærkninger.

Til § 15

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. januar 2018.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovforslagets § 1, nr. 3-6, 8-10, 12, 23-24, 27-34, 36, 43, 47-48 og 60, som implementerer Solvens II-direktivet og omnibus-direktivet, træder i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovforslagets § 1, nr. 7, 11 og 14, § 2, som ændrer i lov om kapitalmarkeder, træder i kraft den 3. januar 2018. Dette ikrafttrædelsestidspunkt svarer til ikrafttrædelsestidspunktet for lov om kapitalmarkeder.

Det foreslås desuden, at § 1, nr. 46 og 54, træder i kraft den 3. januar 2018. Det skyldes, at de to ændringer gennemfører bestemmelser i MiFID II, og dette ikrafttrædelsestidspunkt svarer til ikrafttrædelsestidspunktet for lov nr. 665 af 8. juni 2017 om ændring af lov om finansiell virksomhed, lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere og forskellige andre love, hvori MiFID II og ændringer som følge af MiFIR blev gennemført i dansk ret.

Det foreslås endvidere, at § 1, nr. 57-59, også først træder i kraft den 3. januar 2018. Med denne del af lovforslaget foreslås ændringer i § 361 i lov om finansiell virksomhed. § 361 i lov om finansiell virksomhed nyaffattes ved lov nr. 665 af 8. juni 2017. Lov nr. 665 træder i kraft den 3. januar 2018, og dette er baggrunden for den foreslåede ikrafttrædelsesdato i *stk. 3*.

Det foreslås i *stk. 4*, at lovforslagets § 1, nr. 2 og 21, og § 4, nr. 1 og 2, som implementerer portabilitetsdirektivet, træder i kraft den 21. maj 2018. Dette svarer til implementeringsfristen i direktivet.

Det foreslås i *stk. 5*, at de foreslåede § 60 c og § 60 d i lov om finansiell virksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 21, og de foreslåede § 64 b og § 64 c i lov om tilsyn med firmapensionskasser, jf. dette lovforslags § 4, nr. 2, som implementerer portabilitetsdirektivet, kun gælder for ansættelsesperioder efter den 21. maj 2018. Dette er i overensstemmelse med portabilitetsdirektivets artikel 2, stk. 4, hvoraf det fremgår, at direktivet finder anvendelse på de ansættelsesperioder, som ligger efter direktivets gennemførelse. Ved ansættelsesperioder forstås de perioder med ansættelse, som ligger efter lovens ikrafttrædelse, uanset om ansættelsesforholdet er påbegyndt eller indgået før eller efter den 21. maj 2018.

For så vidt angår retten til at lade optjente pensionsrettigheder blive stående i den ordning, hvor de er optjent, jf. det foreslåede § 60 c, jf. dette lovforslags § 1, nr. 21, og § 64 b, jf. dette lovforslags § 4, nr. 2, gælder det alene de optjente pensionsmidler, som stammer fra bidrag indbetalt efter den 21. maj 2018. Det er alene de pensionsrettigheder, som er optjent efter den 21. maj 2018, som er omfattet af retten til at lade optjente pensionsrettigheder blive stående i pensionsordningen. Det har dog ikke betydning i praksis, idet lønmodtagere i praksis har ret til at lade optjente pensionsrettigheder blive stående i pensionsordningen.

For så vidt angår oplysningsforpligtelserne, som indføres med det foreslåede § 60 d, jf. dette lovforslags § 1, nr. 21, og § 64 c, jf. dette lovforslags § 4, nr. 2, vil oplysningspligten gælde oplysninger om de pensionsmidler, som stammer fra bidrag indbetalt efter den 21. maj 2018. I praksis vil livsforsikringsselskaberne og firmapensionskasserne dog allerede efter de gældende regler være forpligtede til at rådgive kunder/medlemmer/efterladte, hvis de anmoder herom. Dermed vil son-
dringen ikke have nogen betydning i praksis.

Det foreslås i *stk. 6*, at bestyrelsesmedlemmer, der som følge af ændringerne i § 313, stk. 3, nr. 2, og stk. 5, i lov om finansiel virksomhed, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 40 og 42, på tidspunktet for lovens ikrafttræden besidder flere direktør- eller bestyrelsesposter end tilladt efter § 313, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, kan fortsat besidde disse direktør- og bestyrelsesposter indtil den 1. juli 2019.

Med de foreslåede ændringer til § 313, stk. 3-5, som affattet ved dette lovforslags § 1, nr. 40 og 42, tilpasses reglerne for opgørelses af ledelsesposter jf. § 313, stk. 1, for visse bestyrelsesmedlemmer i systemisk vigtige finansielle institutter (SIFI) eller global systemisk vigtige finansielle institutter (G-SIFI).

Bestyrelsesmedlemmer kan være nødsaget til at opgive én eller flere poster for som følge af de med dette lovforslag foreslåede ændringer.

Et bestyrelsesmedlem i et sektorselskab, der selv er et SIFI eller et G-SIFI, vil efter den foreslåede ændring af § 313, stk. 3, nr. 2, i lov om finansiel virksomhed, jf. dette lovforslags § 1, nr. 40, skulle tælle yderligere én post med ved opgørelsen af det samlede antal ledelsesposter, da posten i et SIFI eller G-SIFI, der et sektorselskab, ikke længere vil kunne undtages fra opgørelsen. I de tilfælde, hvor bestyrelsesmedlemmet allerede varetager det maksimale antal poster efter de gældende regler, vil den pågældende ikke længere overholde grænserne for antal ledelsesposter.

Ligeledes vil et bestyrelsesmedlem i et SIFI eller et G-SIFI, der samtidigt varetager ledelsesposter i et selskab, som SIFI'et eller G-SIFI'et ejer kvalificerede andele i, efter den foreslåede ændring af § 313, stk. 5, i lov om finansiel virksomhed skulle tælle yderligere én post med ved opgørelsen af det samlede antal ledelsesposter. Dette skyldes, at posterne i de virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, ikke længere skal opgøres sammen med bestyrelsesposten i SIFI'et eller G-SIFI'et, jf. dette lovforslags § 1, nr. 42. Posterne i de virksomheder, hvori SIFI'et eller G-SIFI'et ejer en kvalificeret andel, skal i stedet opgøres som én samlet post, ligesom bestyrelsesposten i SIFI'et eller G-SIFI'et skal opgøres som én post. I de tilfælde, hvor et bestyrelsesmedlem allerede varetager det maksimale antal poster efter de gældende regler, vil den pågældende ikke længere overholde grænserne for antal ledelsesposter.

Den foreslåede overgangsbestemmelse indebærer således, at begrænsningen i antallet af ledelsesposter senest skal være opfyldt den 1. juli 2019. Bestyrelsesmedlemmer kan således bibeholde deres

poster, uanset at antallet overstiger det tilladte antal poster, frem til den 1. juli 2019. Overgangsordningens udløb den 1. juli 2019 giver mulighed for, at der kan vælges nye bestyrelsesmedlemmer i de berørte virksomheder ved virksomhedernes ordinære generalforsamlinger.

Til § 16

Forslagets § 16 angiver lovforslagets territoriale gyldighedsområde.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, jf. dog de foreslåede *stk. 2* og *3*.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovforslagets §§ 1-3 og 5-9, som ændrer i lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v., lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, lov om ejendomskreditselskaber, lov om betalingskonti, lov om betalinger og lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme, kan sættes helt eller delvist i kraft for Færøerne ved kongelig anordning med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Det foreslås i *stk. 3*, at lovforslagets §§ 1-10, som ændrer i lov om finansiel virksomhed, lov om kapitalmarkeder, lov om investeringsforeninger m.v., lov om tilsyn med firmapensionskasser, lov om finansielle rådgivere og boligkreditformidlere, lov om ejendomskreditselskaber, lov om betalingskonti, lov om betalinger, lov om realkreditlån og realkreditobligationer m.v. og lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask og finansiering af terrorisme, kan sættes helt eller delvist i kraft for Grønland ved kongelig anordning med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.